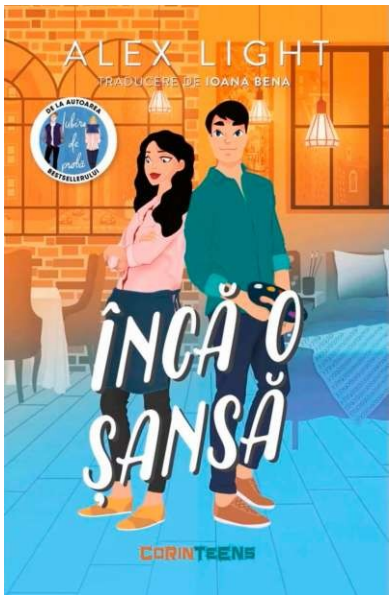
ALEX LIGHT
TRADUCERE DE IOANA BENA
DE LA AUTOAREA
Libere de reguli
BESTSELLERULUI
ÎNCĂ O ȘANSĂ
CORINTEENS

„1 iglu d;\ lovitura din nou ° founidahlU poveste do «Ago* 11 petmu tineri. Stilul sihi Kte rai este stimelor de frumos, iar cititorii Vor fl cuceriţi pe daţii de această tulburltoare cSlito- ric marcaţi de durere in cure personajele tnceatvA să lasă la lumini singure s.ni Împreună.
Sc/ml Ubnuy Jounial
»O perspectivi captivantă asupra unei complicate poveşti pline de suferinţă.”
.Cartea asta ne face să plângem în hohote. Şi apoi să-i îmbrăţişăm pe cei dragi cât se poate de strâns.”
Kirkus Reviews
Epic Reads

ALEX LIGHT
iW 9
M0
%

Imprint coordonat de SHAUKI AL-GARECB

ALEX LIGHT

ÎNCĂ O ȘANSĂ

Traducere din limba engleză de
IOANA BENA

CDRINTeeNS

Redactare: Liviu Sztfkc, Alina Bâltâc Tehnoredactare: Mihaela Ciufti
Lector: Shauki Al-Gareeb
ALEX LIGHT
MEET MEIN THE MIDDLE
Copyright © 2022 by Ale* Light
Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers. All rights reserved.
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin CORINTEENS, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.
www.corintjunior.ro www.edituracorint.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României LIGHT, ALEX
încă o şansă / Alex Light; trad, din lb. engleză de Ioana Bena. – Bucureşti: CorinTeens, 2023 ISBN 978-606-088-169-8
I. Bena, Ioana (trad.)
821.III

Mamei mele, pentru tot

1

mny>

O CĂUTARE RAPIDĂ PE GOOGLE MĂ DUCE LA POVESTEA UNEI femei care s-a trezit după ce a stat în comă timp de 27 de ani, şi chiar nu pot să-mi imaginez aşa ceva. Asta înseamnă să zaci aproape zece mii de zile, blocat undeva între realitate şi o cu totul altă lume. încerc să-mi imaginez cum trebuie să te simţi — să închizi ochii şi să vezi o nesfârşită curgere de negru. Un vid infinit. E atât de îngrozitor, încât închid pagina de internet!

Nu am nevoie să-mi pierd prea mult timp întrebându-mă cum trebuie să se fi simţit familia acelei femei. Cunosc prea bine sentimentul.

Zece mii de zile! E o nebunie! Eu o aştept pe Katie să se trezească de cinci luni, iar asta m-a rupt în atât de multe bucăţi, încât

— Comanda!

Ignor voit vocea lui Manny, care răsună din bucătărie, şi mă afund şi mai adânc în suferinţa care mă copleşeşte. De obicei, când încep să mă gândesc la starea prietenei mele, şi vorbim despre prietena mea cea mai bună, care e acum în spitalul din capătul străzii, renunţ la câteva secunde după aceea şi încerc să mă gândesc la orice altceva. Dar în seara asta mă simt ciudat de masochistă. Poate că o să reuşesc să-mi îmblânzesc drăcia asta de creier — sau

măcar să-i pun naibii o lesă. Dar, înainte să se întâmple una ori alta dintre ele, clopoţelul din spatele meu începe să sune. Ştiu că Manny apasă intenţionat pe el întruna ca să mă enerveze la culme. Nu că ar funcţiona. Deloc!

— Eden! scrâşneşte Manny.

Este cu adevărat remarcabil cât dispreţ poate îndesa într-un

Sunt bine alimentată cu cofeină şi odihnită, aşa că în momentul ăsta jur să-mi potolesc orgoliul — atât de capricios în genere — cu, să zicem, măcar 35%. îmi las telefonul să alunece în buzunarul şorţului, reuşesc să schiţez un zâmbet şi mă întorc. Manny mă priveşte cu o supărare familiară, abia voalată, care e gata-gata să se schimbe în amuzament. Pielea lui măslinie s-a înroşit de la căldura din bucătărie, iar faptul că se uită chiorâş e compensat în mod comic de-o mică arcuire a buzelor.

Dacă cineva reuşeşte să pară furios într-un mod plăcut, acela e Manuel Alvaro.

— Ai nevoie de ceva, şefu'? întreb inocent, pentru că sunt o angajată foarte bună.

Şi, de fapt, teoretic vorbind, el nu e şeful meu. Manny e de-abia cu vreo doi ani mai mare decât mine. Tatăl lui, în schimb, este şeful meu. Doar că acum el nu-i aici.

În plus, eu şi Manny ne-am sărutat deja o dată. Orice aer de autoritate pe care l-ar fi putut avea a dispărut în momentul în care gura lui a atins-o pe-a mea.

— Doar, ştii tu, să-ţi faci treaba!

împinge pe tejghea o farfurie cu pui şi cartofi, apoi îşi încrucişează braţele mari la piept. Este o treabă cam grea să-mi ridic ochii înapoi spre faţa lui.

— Crezi că te poţi descurca?

9

— Să mă descurc să-i duc o farfurie cu mâncare unui client care stă la zece metri distanţă? Ce întrebare ridicolă! îi răspund, luând farfuria. Bineînţeles că nu pot!

Râsul lui Manny mă urmăreşte prin restaurant până la locul unde Earl, unul dintre clienţii noştri obişnuiţi, stă în separeul din colţ — acelaşi în care stă în fiecare vineri seara de când am început să fiu chelneriţă aici, acum două luni. Acelaşi separeu, aceeaşi băutură, aceeaşi mâncare, acelaşi bacşiş mizerabil. Deşi pentru cel din urmă nu-l pot învinovăţi. Nu am fost chiar o rază de soare în ultima vreme. Mai degrabă un soi de nor de furtună etern, plutind prin zonă şi aşteptând să ude tot şi pe toţi cei care trec pe sub el.

Dar, cum am spus, nivelul de cofeină care îmi curge prin corp e cu adevărat remarcabil şi măcar o dată în viaţă sunt hotărâtă să nu fiu o pacoste. Aşa că, probabil pentru prima dată, îi zâmbesc lui Earl în timp ce îi pun farfuria în faţă. îmi răspunde cu o privire încruntată.

— Cartofi în plus? întreabă ca întotdeauna.

— Bineînţeles! răspund, pentru că mi se pare niţel excesiv să-mi tatuez pe frunte un „Da, mi-am amintit de cartofii tăi nenorociţi!”

Earl începe să înfulece, iar eu rămân acolo ca o ciudată, privind un bărbat de şaizeci şi ceva de ani cum mănâncă. îmi iau seama în cele din urmă şi mă îndepărtez. Bine fac! Trec rapid în revistă restaurantul. Pollo Loco este neliniştitor de liniştit pentru o vineri seară. în afară de Earl, mai sunt doar doi clienţi. Părinţii lui Manny au deschis localul anul trecut. Serveşte mâncare portugheză într-un mic cartier din Toronto, plin de afaceri dubioase şi magazine de fast-food — bucătăria mea preferată, s-o spun pe-a dreaptă. înainte ca Pollo Loco să se ridice din cenuşă, aici era o cantină de modă veche, specializată în mâncare prăjită care te ducea pe o cale fără întoarcere către un atac de cord.

Manny jură că Pollo Loco era plin în fiecare seară. Cum zice el însă, „Prostia aia de local mexican a distrus totul!” O referire blândă la Chipotle, care s-a deschis în josul străzii cu câteva luni în urmă. Ca o gaură neagră, ne-a aspirat toţi clienţii. Aşa se pare. Nu-s sigură că-nghit povestea asta. Dar mâncarea de aici este uimitoare — aşa că, cine ştie, poate chiar are dreptate.

Mă mănâncă să sâcâi pe cineva, aşa că trec de tejgheaua din faţă şi deschid uşa care duce spre bucătărie. Manny stă în picioare la masa mare de metal, întinzând nişte aluat într-o foaie dreptunghiulară perfectă. Nu mai e nevoie să-l întreb; ştiu că face pastéis de nata, un desert portughez, care e de fapt o cremă de ouă cu frişcă, frumos cuibărită într-un aluat pufos. Teoretic, aş putea mânca vreo cinci dintr-astea dintr-o lovitură. Clar că n-am făcut-o de prea multe ori.

— Ai ceva pentru mine? întreb ca un câine care cerşeşte resturi.

Manny, ca un adevărat înger ce este, scoate de nicăieri o farfurie cu un singur pastel de nata pe ea.

— Oare ţi-am spus că-mi placi cel mai mult pe lumea asta?

Manny mă orbeşte cu zâmbetul lui înfocat.

— Nu, nu în ultima vreme!

Mă aşez la masă şi mă apuc de mâncat. Aluatul e un rai de unt, iar crema de ouă mă face să-mi înăbuş un geamăt. în fix zece secunde devorez totul.

Manny se opreşte din întins aluatul. îndreaptă făcăleţul spre mine într-un mod acuzator, după care nu prea mă omor.

— Asta e primul lucru pe care l-ai mâncat toată tura?

— Poate.

— Eden! geme de parcă aş fi singura responsabilă pentru firele de păr alb — inexistente — de pe capul lui. De parcă n-ai lucra la doi metri de o bucătărie cu un bucătar extrem de talentat care ţi-ar găti orice pofteşti!

12

Am grijă să mă prefac a mă uita de jur împrejurul bucătăriei

— Un bucătar extrem de talentat... Unde?

Manny nu se mai oboseşte să-mi facă pe plac. îmi închide gura aruncându-mi un pumn de făină în faţă. Mă scutur şi scot limba la el într-un mod foarte demn, continuând să mănânc toate firimiturile de aluat din farfurie.

— Ar trebui să închidem mai devreme în seara asta! îi spun.

Manny îşi dă ochii peste cap la ideea mea cea proastă. îl privesc cum împătureşte cu măiestrie aluatul într-un pătrat, apoi îl înfăşoară în folie de plastic şi îl bagă în frigider, aşa cum face întotdeauna. în felul ăsta, cea mai mare parte a muncii e gata pentru mâine-dimineaţă. în plus, susţine el, aluatul e mai uşor de lucrat după ce-a fost ţinut la rece. Nu că aş şti ceva despre asta — mă ţine departe de toate, ca şi cum ar fi vorba despre Mona Lisa, iar eu aş fi un copil cu degete lipicioase.

După ce se spală pe mâini şi îşi pune un prosop în jurul gâtului, Manny îmi atrage atenţia cu o mişcare rapidă din cap.

— Nu putem închide mai devreme! îmi răspunde.

— De ce nu?

Sprâncenele lui groase se unesc.

— Pentru că închidem la zece. E doar opt şi jumătate.

Doamne, niciun tânăr de douăzeci de ani nu ar trebui să fie atât de strict cu regulile! Dacă n-ar fi atât de al naibii de atrăgător, ar fi aproape enervant.

Simt nevoia să subliniez că în ultimele trei ore au intrat doar patru clienţi, aşa că o şi fac. Manny îmi dă replica:

— S-ar putea ca lucrurile să se îmbunătăţească în curând.

Amândoi cunoaştem însă adevăratul motiv pentru care nu vrea să închidă mai devreme. E doar un joc — o să recunoască sau nu.

— Iar mie s-ar putea să-mi crească aripi şi să zbor! completez eu.
— Nu închidem mai devreme, Eden!
— De ce nu? Ar fi atât de amuzant! insist. E o lume întreagă acolo afară, Manny. Nu mori de nerăbdare s-o vezi?
Manny îşi smulge prosopul de la gât şi începe să şteargă tejgheaua. Acum evită contactul vizual, ceea ce înseamnă că îl obosesc.
— Nu mai fi atât de jenant! Haide, putem merge să luăm gogoşi! Sau îţi cumpăr un baston, te las pe veranda cuiva şi poţi să ţipi la copii să nu mai alerge, dacă e mai pe placul tău. Ce zici de asta, Manuel?
Acum se opreşte din frecat.
— De ce aş vrea să ţip la copii? întreabă el cu toată sinceritatea.
— Bine, las-o baltă cu ţipetele! Poţi vorbi cu toată lumea pe un ton foarte civilizat şi prietenos atâta timp cât respectiva discuţie are loc în afara acestor patru pereţi. Te bagi?
În clipa asta, practic tropăi la gândul de-a pleca mai devreme de la lucru.
Până când Manny cedează şi spune ce gândim amândoi:
— Tatălui meu nu i-ar plăcea asta, Eden.
Speranţa mi se dezumflă în piept ca un balon — dacă există un lucru asupra căruia putem fi de acord, acela este că „să îl dezamăgeşti pe tatăl lui Manny” ar trebui să fie o crimă federală.
Prima dată când l-am întâlnit pe domnul Alvaro a fost atunci când mi-a luat un interviu pe banca de pe trotuarul din faţă. Are cam doi metri şi zece şi este acoperit de tatuaje — iar asta e suficient ca să te facă să te cam uiţi de două ori la el. Dar apoi zâmbeşte, şi toată duritatea se fisurează, iar printre crăpături se întrezăreşte o moliciune de ursuleţ de pluş. S-ar putea să fie cea mai bună persoană pe care am întâlnit-o vreodată — şi aici îl includ şi pe Manny, ceea ce spune multe.

13

Se aude clopoţelul de la uşă, care mă face să îmi amintesc că sunt la lucru. Manny trage nerăbdător cu ochiul prin fereastra care separă bucătăria de sala restaurantului. Ştiu că speră să vadă un alt client, dar este doar Earl, care a terminat pe seara asta. îi arunc lui Manny o privire de genul „Vezi, ţi-am spus că nu mai vine nimeni”, apoi mă îndrept spre masa lui Earl pentru că sunt în timpul programului.

Bag în buzunar bacşişul de doi dolari, adun vasele în cărucior şi şterg masa. Când termin, ceilalţi clienţi au plecat deja şi ei, aşa că rămân singură cu gândurile mele, care-mi sunt de departe compania cel mai puţin plăcută. Mă mănâncă degetele de nevoia de distracţie. Mă întorc la casa de marcat şi mă prăbuşesc pe micul meu taburet, sprijinindu-mi picioarele pe marginea tejghelei şi încălcând probabil vreo zece coduri de igienă odată. Am telefonul în mână şi deschid în câteva secunde articolul despre femeia în comă. De data asta, citesc fiecare paragraf, chiar şi pe cele despre fericirea familiei ei în faţa acestui „miracol”. Ceva mohorât şi cenuşiu îmi şerpuieşte în inimă. Invidie? Vinovăţie? în ultima vreme, nu reuşesc prea bine să-mi identific sentimentele.

Ceva s-a rupt în mine după accidentul lui Katie. Ca şi cum întrerupătorul dinăuntru care te face să te simţi empatic, bun şi grijuliu, şi toate acele adjective drăguţe s-ar fi închis cu un simplu clic. Tot ceea ce pot simţi cu adevărat e oboseala. Uneori, tristeţea. Dar, cum am spus, încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Dacă o fac, mă sufoc.

La fel ca Manny, mă trezesc uitându-mă fix la uşa restaurantului, sperând să intre cineva; sperând că o să mi se distragă atenţia înainte să-ncep să mă desprind în spirală, ca un fir de pe-un mosor de aţă. Aştept ziua în care n-o să mai fiu în stare să mă înfăşor la loc.

Apoi o căldura plăcută mi se împrăştie prin piele. Manny s-a lipit de mine, lipindu-şi braţul de-al meu. închid ochii preţ de câteva clipe şi respir adânc, pentru că azi refuz să mă descâlcesc.

Când întâlnesc privirea lui Manny, zâmbeşte. Nu înţeleg de ce lucrul ăsta mă surprinde de fiecare dată. Poate pentru că el face ca fericirea să pară atât de uşoară.

— Am o idee! spune Manny.

încearcă să se prefacă indiferent, dar cumva se dă de gol.

— Hai, spune-mi!

Manny ridică mâna. O pereche de chei îi atârnă de deget.

— Vrei s-o tăiem de-aici?

Ne ia douăzeci de minute să facem curat şi să închidem. Stau afară, pe trotuar, frământând curelele genţii, şi privesc cum Manny încuie uşa. Entuziasmul pe care îl simt arată doar cât de teribil de lipsită de evenimente e viaţa mea. Dacă faptul că plec mai devreme de la lucru e suficient ca să mă lase fără suflare, s-ar putea să trebuiască să-mi găsesc un hobby. Sau să-mi extind viaţa socială. Ori una, ori alta.

Manny mă ia de braţ şi o pornim pe stradă. Spre uşurarea mea, la intersecţie se îndreaptă spre vest, nu spre nord, adică spre spitalul lui Katie. în seara asta încerc să îmi părăsesc viaţa. Spitalul acela este o amintire constantă a realităţii mele mohorâte.

Vreau să-l întreb pe Manny ce l-a făcut să se răzgândească şi să plece mai devreme, dar chiar nu-mi pasă. Mă bucur doar că sunt liberă. Şi o parte din mine se teme că, dacă îi spun, se va răzgândi iar.

Străzile oraşului sunt pline de viaţă, iar aerul şi-a pierdut umiditatea acum, că soarele a apus. Miroase şi puţin a canalizare, doar pentru că oraşul refuză să te lase să-i oferi vreun oarecare aer romantic. Manny ne conduce pe lângă spălătorie — care sigur e o acoperire pentru ceva ilegal — şi continuă să meargă. Magazine cu de toate, librării cu cărţi la mâna a doua, ceainării. Nici măcar nu mă obosesc să întreb unde mergem. Mă bucur doar că mă

îndrept spre un loc care nu e blocul de apartamente unde locuiesc, o cameră de spital sau restaurantul.
Când trecem pe lângă Chipotle, mă opresc brusc. Căscăm ochii prin ferestrele mari şi ştiu că ne gândim la acelaşi lucru — coada nespus de lungă de clienţi ar trebui de fapt să fie la Pollo Loco.
— Mă duc acolo, spun, sărind pe vârfurile picioarelor ca un boxer care încearcă să se încălzească înainte de-un meci.
Manny se aşază în faţa mea, blocându-mi imaginea cu coada. Faţa i s-a încreţit de îngrijorare. Şocant!
— Ce... De ce?
Ochii îi sunt mari şi neliniştiţi.
— Ca să le explic că banii lor ar fi cheltuiţi mai cu cap la un restaurant de familie din josul străzii.
Manny mă ia de mână şi începe să mă tragă departe de uşă. Picioarele îmi alunecă practic pe asfalt. Mi le înfig ferm în el şi rămân pe loc. îmi încrucişez braţele ca o puştoaică de optsprezece
— încerc pur şi simplu să-ţi salvez afacerea de familie, Manny! îi replic.
îşi ridică uşor colţul gurii.
— Asta vrei să faci tu?
Dau din cap.
— Nu e treaba ta să ne salvezi afacerea! Acum, am putea pleca mai departe înainte să fii interzisă definitiv la Chipotle?
Scot un şuierat de dezaprobare şi grăbesc pasul pe lângă el.
— Mi-ar plăcea să-i văd cum încearcă să-mi interzică.
Ne oprim la intersecţie. îmi dau seama din nou că habar n-am unde mergem.
— Unde mă duci?

— în parc, răspunde Manny, un pic prea calm pentru gustul meu.
Se mişcă de pe-un picior pe altul în timp ce aşteptăm să se schimbe culoarea semaforului. Presupun că se referă la parcul Trinity Bellwoods, care se află la câteva străzi distanţă.
— îmi place să petrec un pic de timp la aer după muncă. Mă dă peste cap să stau închis în bucătăria aia toată ziua.
Semaforul se face verde. Fac un pas, şi Manny se întinde să mă oprească, braţul lui acoperindu-mi burta. Se uită în ambele sensuri, bineînţeles c-o face, apoi mă ia de mână şi se grăbeşte să traverseze strada. îmi vine să-l ironizez puţin, pentru că e un tâmpit desăvârşit. Dar, nu ştiu de ce, n-o fac.
Ii spun în schimb:
— Ar trebui să vorbeşti cu tatăl tău să angajeze încă un bucătar, ca să nu trebuiască să lucrezi toată ziua.
Când afacerile au început să meargă prost, la fel a fost şi cu banii. Manny mi-a povestit cum tatăl lui a trebuit să-i concedieze pe ceilalţi doi bucătari, pentru că nu-şi putea permite să-i plătească. Acum el este ultimul rămas. Domnul Alvaro îl ajută pe Manny la bucătărie ori de câte ori poate. Cu toate astea, nu-mi pot imagina presiunea pe care trebuie să o simtă Manny, cu toată greutatea asta pe umeri.
— Nu e chiar atât de uşor! răspunde Manny simplu, şi orice urmă de veselie i s-a şters din voce.
— Banii?
Manny dă din cap şi, sub strălucirea felinarelor de pe stradă, îi văd maxilarul încordat.
— Originea tuturor problemelor, nu-i aşa?
— Mie-mi spui? îi răspund, simţind toată oboseala din lume.
Bineînţeles că nu e chiar atât de uşor să angajezi personal nou. Rareori e ceva uşor când sunt bani la mijloc. Iar eu sunt o chelneriţă de optsprezece ani care se zbate aici, locuind cu o colegă de cameră

într-unui dintre cele mai scumpe oraşe din ţară, aşa că ştiu câte ceva despre un buget strâns.

Mă gândesc preţ de-o secundă să-mi pun o cagulă şi să jefuiesc o bancă. Orice ar putea face lucrurile mai uşoare pentru Manny şi familia lui. Deşi faptul că aş fi arestată ar strica totul.

În faţă, se vede parcul. Copaci înalţi şi luxurianţi mărginesc iarba, iar luminile terenului de tenis sunt deja aprinse acum, că soarele aproape a apus. Se-aud mingile lovite de rachete. Chiar şi la ora asta târzie, parcul e scăldat într-o lumină caldă şi năpădit de cete de oameni, majoritatea stând pe iarbă sau plimbându-şi câinii pe alei. îmi dau seama că Manny avea dreptate — chiar e plăcut să stai la aer după muncă. Sigur mai plăcut decât obişnuita mea călătorie cu metroul până acasă şi-apoi prăbuşirea în pat.

Trecem prin porţile care duc în parc, apoi ieşim de pe trotuar şi pornim prin iarbă. Manny găseşte un loc liniştit sub un copac şi se prăbuşeşte acolo. Sunt pe punctul de-a mă lăsa şi eu lângă el, când îşi scoate jacheta şi-o aşază pe jos pentru mine. Preţ de-o clipă, îmi doresc ca biata cuvertură peticită a inimii mele să nu fie aşa de ruptă în bucăţi ţinute laolaltă doar de-un scotch ieftin şi de nişte plasturi. Poate că dacă ar fi fost un organ complet, funcţional, care să bată, aş fî putut să fiu cu cineva atât de bun ca Manny.

Dar el merită pe cineva mult, mult mai bun decât mine. Iar eu cu siguranţă merit pe cineva mult mai rău.

Mă aşez pe jacheta lui şi îmi încrucişez picioarele, având grijă să nu-mi pun pantofii pe denimul moale. Mi se pare că e ceva ce nu înţeleg, aşa că insist:

— Ar trebui să vorbeşti cu tatăl tău! Măcar să ştie că te zbaţi. Nu crezi că ar vrea să ştie?

— Nu mă zbat, replică Manny.

îşi întinde mâinile într-un gest cuprinzător şi zâmbeşte larg.

— Vezi? Totul e în regulă!
Sigur, totul e în regulă. Probabil că e puţin cam exagerat. Dar acum mă concentrez la pungile de sub ochii lui, care seamănă cu nişte pete de vopsea albastră decolorată. Şi la felul în care cască mereu. Sau acum, când îşi lasă capul pe spate, sprijinit de trunchiul copacului, şi i se închid ochii de parcă ar putea adormi chiar aici, pe iarbă.
— Poate că aş putea fî eu ajutorul tău de bucătar, îl tachinez.
Auzind acestea, ochii lui Manny se deschid brusc, de parcă simplul gând că aş putea să gătesc ar fî echivalentul a trei doze de espresso.
— Asta e termenul? Nu contează! Pot să întind aluatul şi să bat un ou. Serios, cât de greu poate fi?
Mă şi imaginez cu un şorţ alb şi elegant, iar pe cap cu una dintre bonetele alea înalte şi rigide. Privirea lui Manny îmi spune că el, unul, îşi imaginează mai degrabă cum dau foc la bucătărie.
— Doamne, Manny! Spune-mi ce simţi cu adevărat!
Şi chiar o face, bineînţeles.
— Ai fi un bucătar groaznic, răspunde el.
— N-am vrut să fii chiar atât de sincer!
Mă uit în jur, căutând ceva cu care să arunc în el. O creangă. O piatră mică, dar eficientă. Nimic. Natura şi căile ei misterioase!
— Pentru că, îşi continuă el gândul, clienţii nu şi-ar primi niciodată mâncarea. Ai mânca-o tu pe toată.
— Poftim, mănânci o singură prăjitură în faţa cuiva, şi crede că te cunoaşte! bombăn.
Dar are dreptate. Şi ştie asta, pentru că sprâncenele îi şi ţâşnesc în sus. îmi dau seama că-şi înăbuşă râsul, aşteptând să protestez.
— Ei bine? Mă înşel? întreabă.
— E vorba de-un simplu control de calitate, îi răspund, sperând să par în cunoştinţă de cauză.

19

încerc să mă gândesc la mai multe cuvinte care sună inteligent pe care să le scuip şi care să-mi susţină pledoaria, dar nu reuşesc.

— Cum aşa? mă împunge el.

Iar acum, când eu sunt cea tachinată, nu prea-mi place.

Din fericire, pe lângă noi trece o femeie cu câinele tropotind în urma ei. îmi dă răgaz câteva secunde, cât să găsesc un răspuns. Câinele se opreşte din ţopăit ca să facă pipi, şi observ că poartă un pulover roz-neon pe care scrie CĂŢEA cu paiete argintii. Mă întorc spre Manny cu maxilarul practic dezarticulat. Faţa lui e toată o lumină. E cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut de

Manny stă cocoşat, râzând în palme, şi presupun că asta ar trebui să fie ceva discret, dar cumva reuşeşte să atragă şi mai mult atenţia asupra lui. Mă gândesc că nu l-am văzut mai vesel vreodată — şi asta din cauza unui câine cu un pulover ridicol. în schimb, de când ne-am cunoscut, eu am scuipat tone de glume de aur... şi cu ce mă aleg? O clătinare din cap şi o privire dezaprobatoare. Pfffif! Poate că ar trebui să port şi eu un pulover pe care să scrie CĂŢEA.

Femeia, care a înţeles în sfârşit râsul lui Manny, trage de lesa câinelui şi se îndepărtează, arătând foarte clar că ştie că ne amuzăm

— Mă întreb dacă or fi şi mărimi pentru oameni la puloverul ăla, rostesc cu voce tare ce gândesc, de fapt.

Manny, pentru că este un om previzibil, dă din cap spre mine, râzând în continuare. Buclele întunecate îi mângâie fruntea şi-mi distrag atenţia.

— O să-ţi cumpăr unul de ziua ta! îmi promite.

— N-o să accept altceva.

— Spuneai ceva despre controlul calităţii, îmi atrage atenţia Manny.

Din nou, caut în iarbă o armă.

— Eu? Nu prea e stilul meu.
— E exact stilul tău.
— Bine! Controlul calităţii, mda, hmm! Ce am vrut să spun a fost... Trebuie să guşti mâncarea înainte de a o servi, Manny. E regula numărul unu din manualul bucătarului.
Nu am găsit ceva mai bun de spus.
— Uau!
Monosilaba iese ca un amestec de şoc şi... Stai, e impresionat?
— De fapt, ai dreptate.
— încearcă să nu pari atât de şocat! Mă uit la Chopped.
Acum pare şi mai surprins.
— Cu asta te ocupi în timpul liber?
— Ba chiar da! replică Manny cu blândeţe. De-aia întreb.
Cred că dacă aş sta aici următoarele trei ore bătând câmpii despre mine, Manny m-ar asculta până la capăt. Mai mult de-atât, ar păstra totul în memorie. Ar lua notiţe în mintea lui şi le-ar aranja după culori. Poate chiar m-ar ajuta. Dar atunci s-ar fărâmiţa şi faţada mea. Eden, fata cu limba ascuţită care nu ia nimic în serios s-ar prăbuşi, făcându-i loc lui Eden-mica-mizerie care nu pare în stare să-şi mai repună viaţa pe drumul cel bun.
Nici măcar nu sunt sigură că mă mai pot deschide în faţa cuiva, după ce am petrecut luni întregi construindu-mi baricade în jurul inimii ca un animal sălbatic. Crengi, cioburi de sticlă, frunze uscate. Mi-am lipit pe piept tot ce mi-a căzut în mână — şi aşa mi-a ieşit cea mai proastă platoşă din lume. Va trebui să-mi fie de ajuns. Ţine tot întunericul înăuntru şi orice urmă de lumină cât mai departe.
Iar Manny se dovedeşte a fi o sursă de multă lumină.
— Dorm în cea mai mare parte a timpului, îi spun.
Poate reuşesc să-l plictisesc suficient de mult cu realităţile vieţii mele, încât să nu mă mai întrebe altădată.

21

Ca să fiu cinstită, cel mai simplu ar fi fost să nu rămân cu el după lucru. Dar ceva din articolul despre femeia în comă m-a făcut să vreau să ies din restaurantul ăla, să ies din mintea mea. Poate pentru că, dacă mă gândesc prea mult la asta, mă tem că nu voi simţi niciodată uşurarea pe care familia femeii a avut norocul

Mă tem că poate Katie nu va mai fi niciodată aici. Nu aşa cum era înainte.

— Nu te cred!

Cuvintele lui Manny mă aduc brusc înapoi la realitate.

— Poftim?

— Că tot ce faci e să dormi, răspunde el încet.

Ochii lui îmi cercetează faţa ca şi cum ar fi băgat de seamă că mintea mi-a alunecat în altă parte preţ de-o clipă.

— Oh! Păi... păcat!

Am nişte abilităţi de neegalat de-a face conversaţie. De fapt, bănuiesc că e greu să porţi o conversaţie cu cineva când încerci să laşi să se afle cât mai puţine lucruri despre tine.

— Serios, Eden! reia Manny. Lucrăm împreună în fiecare zi de... De cât oare, de două luni? Şi singurul lucru pe care îl ştiu despre tine e numele tău... şi faptul că eşti o chelneriţă groaznică.

Rosteşte ultima parte cu cel mai drăguţ zâmbet, iar eu abia reuşesc să îmi adun energia ca să protestez.

— Viaţa mea este plictisitoare. Nu pierzi mare lucru.

Cu excepţia tuturor rahaturilor triste despre care nimeni nu vrea să audă.

— Pune-mă la încercare!

Rosteşte cuvintele astea ca pe o blândă mângâiere. Ca şi cum aş fi făcută din sticlă, şi ceva mai ascuţit m-ar rupe în două. Sau m-ar speria. E atât de sincer, încât mă face să mă gândesc să-i spun totul!

De la accidentul lui Katie, nu a existat nici măcar o singură persoană în faţa căreia să vreau să-mi deschid inima. Nici în faţa părinţilor mei. Nici în faţa colegei mele de cameră. Nici în faţa vreunui terapeut sau a vreunui alt străin. Manny este primul — şi chiar şi aşa, tot refuz să o fac.
Există o singură persoană care ştie prin ce trec. O singură persoană care mă poate înţelege. Din păcate, habar n-am unde e acum.
O tristeţe grea mă cuprinde dintr-odată. O dau deoparte ca pe-o pătură. îmi încrucişez picioarele şi mă uit la peticul de iarbă dintre coapse. Degetele mele scormonesc printre firele verzi, pe care le smulg şi-apoi le rup mărunt-mărunt.
— Nu, mulţumesc! îi răspund.
— Dacă are vreo importanţă, tu poţi să mă întrebi orice despre mine, îmi propune el.
îmi ridic privirea şi îl găsesc pe Manny privindu-mă cu un nivel de nerăbdare pentru care nu eram pregătită. Tipul ăsta — tipul ăsta drăguţ şi grozav — aşteaptă, aşteaptă să muşc momeala. Aşteaptă să îi dau bucăţile din mine pe care le-am pierdut cu luni în urmă.
Ar trebui să-l las uşurel baltă. Ar trebui să-i spun ceva drăguţ. Dar amabilitatea şi compasiunea nu mi se prea potrivesc acum.
— Şi de ce-aş face asta? îl întreb cu un zâmbet, căci măcar pe ăsta pot să i-l ofer.
— Pentru că aşa fac oamenii, Eden. Vorbesc unii cu alţii.
— Nu-mi place să vorbesc!
îşi bagă mâinile în buzunarul hanoracului.
— Cu excepţia cazului în care sunt comentarii sarcastice. Nu-i aşa?
— Bing°!
— Eşti imposibilă.
— Nimic nu e imposibil, Manny, îi spun cu încă un zâmbet.

23

Sunt prea generoasă în seara asta.

— Asta sper şi eu!

Ceva de pe faţa lui se schimbă când o spune. Devine melancolic, gânditor. îmi aminteşte de noaptea în care m-a sărutat. Cu tandreţe. Cu blândeţe. Ca şi cum ar fi fost pe cale să recunoască

— Oricum, reiau, aruncând o găleată cu apă rece peste orice ar fi fost pe cale să devină momentul ăsta. Să revenim la chestiile legate de angajare! Eu doar îmi fac griji pentru tine. Ai numai douăzeci de ani, dar principiile legate de muncă ale unui bărbat de vârstă mijlocie. Ar trebui să ieşi, să te distrezi. Să faci orice rahat ciudat pe care îl fac băieţii vineri seara.

Asta deşi sunt aproape sigură că, indiferent ce-ar face băieţii normali, Manny ar proceda exact pe dos. Sigur îşi petrece serile de vineri făcând voluntariat la o bancă de alimente sau purtând colanţi roşu cu alb în timp ce salvează oraşul, luptând incognito împotriva criminalităţii.

Acum îmi dau seama că n-am nicio idee despre ce face Manny în afara lucrului. Nu m-am gândit niciodată să-l întreb. Ciudat!

Manny smulge un pumn de iarbă şi o aruncă în mine.

— Cam râde ciob de oală spartă, ai?

— Ar trebui cumva să înţeleg ce înseamnă asta? îl întreb, scu- turându-mi iarba de pe haine.

— Spun că e puţin hazliu să te iei de mine pentru că nu am o viaţă socială.

— Adică ai dedus că eu n-am o viaţă socială, Manny? întreb, prefăcându-mă jignită.

— Nu! îmi răspunde el. Am insinuat asta.

— Cum zici tu, fraiere! Ori una, ori alta, tot te înşeli. Sunt le fel de activă ca o albină. Ar trebui să fii recunoscător că am reuşit să te strecor în programul meu foarte încărcat din seara asta.

Manny chicoteşte. Ii privesc ochii căprui cum joacă în întuneric.
— Asta aşa e! Sunt sigur că a fost greu să mă strecori în intervalul tău orar de la zece la două dimineaţa, care spune „consum de televiziune în cantităţi nesănătoase”
Nici măcar nu pot nega, pentru că are perfectă dreptate.
Cu ultima mea fărâmă de demnitate, spun:
— Schimbi subiectul.
Manny oftează lung, semnalând că tema se apropie de sfârşit.
— Nu-i cer tatălui meu să angajeze pe altcineva, Eden. Nu pot risca să angajeze pe cineva mai atrăgător decât mine. Cum voi supravieţui fără să fiu singura ţintă a atenţiei tale constante?
— Nu ştiu! răspund sincer, luptându-mă cu un zâmbet. S-ar putea să explodezi în mii de bucăţi.
Manny se lasă pe spate pe trunchiul copacului, râzând. îşi aruncă piciorul stâng în aer, apoi îşi încrucişează gleznele.
— S-ar putea.
Devine tăcut, cu ochii pironiţi la iarbă.
— Deci, reia, mutându-şi din nou privirea către mine, când îmi dai voie să te invit la o întâlnire?
Şi iată c-a venit!
Dacă aş fi fost oricine altcineva din lumea asta, mi-ar fi crescut inima de două ori mai mare şi aş fi fugit acasă să scriu şaptesprezece pagini în jurnalul meu despre acest moment. Aş fi detaliat cel mai mic zâmbet de pe faţa lui Manny şi acea vulnerabilitate crudă care e suficientă să te facă să-l săruţi pe loc. Dar biata mea inimă peticită nu funcţionează aşa. în loc de asta, tot ce simt e iritare, pentru că acum trebuie să-l dezamăgesc... cu blândeţe.
Retrospectiv vorbind, probabil că n-a fost cea mai bună idee să-l sărut pe Manny. Orice idiot cu doi ochi îşi poate da seama

că e genul care dezvoltă sentimente mai apoi. Dar eram proastă, stresată şi mă simţeam singură. A fost nevoie de o singură privire la pieptul gol al lui Manny în timp ce se dezbrăca de cămaşa de lucru ca să mă arunc practic asupra lui într-un mod incredibil de fierbinte şi deloc disperat.
Aproape deloc.
Poate puţin.
Retrospectiva îţi oferă întotdeauna o înţelegere completă, şi îmi dau seama acum că momentul nostru din bucătărie a început un firişor care ne-a condus aici, la acest moment — cu inima lui Manny în joc şi eu fiind cea care trebuie să i-o frângă. Sau măcar
— Manny..., încep, pentru că sunt o papă-lapte, iar limba engleză a şters-o din creier în şir indian.
Piciorul lui Manny mă loveşte uşor în genunchi.
— Doamne! spune el, râzând. Asta nu sună deloc bine.
îmi fac curaj să mă uit în ochii lui. Proastă mişcare! Stinghereala de pe faţa lui îmi sfărâmă în bucăţi ce mai rămăsese din inimă.
Mă strecor pe iarbă până când ajungem unul lângă altul, cu spatele lipit de trunchiul copacului. Poate că dacă nu-l privesc în ochi, îmi va fi mai uşor.
— Ascultă...
Manny îmi taie vorba:
— Nu trebuie să îmi dai vreo explicaţie, Eden! Poţi să spui pur şi simplu nu. Sunt băiat mare. Pot să accept o respingere.
Şi câââât mă urăsc! Capul îmi ajunge cumva pe umărul lui Manny. într-o altă viaţă, poate că aş putea fi întreagă şi caldă, şi demnă de cineva ca el.
— Cred că eşti singurul meu prieten, îi spun. Şi unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am întâlnit. Putem să rămânem aşa?

N-aş vrea să spun mai mult. Vreau doar ca el să înţeleagă. Să înţeleagă asta — să înţeleagă partea asta mică din mine pe care
Simt apăsarea caldă a capului lui Manny care se odihneşte pe al meu. Uşurarea care îmi inundă pieptul aproape că mă doboară.
— E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.
îi pot simţi zâmbetul din voce.
— Să nu te obişnuieşti cu asta! îi răspund, întrebându-mă dacă şi el îmi poate simţi zâmbetul.

2
fDfftr
MANNY INSISTĂ SĂ MĂ CONDUCĂ LA METROU, IAR EU NU MĂ împotrivesc. E aşa de târziu, încât străzile sunt întunecate şi tăcute, singura lumină venind de la vitrinele magazinelor de cartier cu program nonstop. Dacă nu ar. fi fost bolovanul de un metru nouăzeci care se târăşte alături de mine, aş fi aruncat o privire peste umăr la ele. Spre uşurarea mea, Manny a renunţat fără probleme la orice menţiune despre întâlniri, dragoste şi romantism greţos în generaL Aşa că respir în sfârşit, lăsându-mi gândurile să vagabondeze în timp ce el îmi vorbeşte despre un nou fel de mâncare şi cum încearcă să-l convingă pe tatăl lui să-l adauge în meniul de la Pollo Loco. Nu prea-l ascult. în schimb, mintea îmi scoate la iveală o scenă dintr-o zi răcoroasă de primăvară, în care Katie mi-a făcut un breton pe marginea căzii ei de baie, iar a doua zi ne-am îndreptat spre centrul oraşului să căutăm un apartament. Ne-am plimbat pe străzi ca şi cum ar fi fost ale noastre, înregistrând restaurantele pe care plănuiam să le încercăm şi memorând geografia oraşului.

Amintirile sunt înceţoşate acum. Au devenit cumva cenuşii, şifonate ca o carte care a fost citită de prea multe ori, încă îmi mai amintesc mici momente: mâna lui Katie, caldă şi fermă, în mâna

mea; burritos înveliţi în folie de aluminiu pe care i-atn mâ^ prânz; lumina clarii care îmi înflorea în piept, de parcă începutul unei vieţi numai a noastre. Dar orice altceva pate ţ^j" părtat, ca şi cum ai încerca să găseşti stelele, dar nu ţi-ai dat ^ că n-ai scos capacul telescopului. Nu-mi amintesc numele străza0r pe care ne-am plimbat sau dacă ne-am plimbat pe vreo stradă. An, luat autobuzul? Am prins vreun Uber? Nu-mi amintesc deloc cUm arătau clădirile pe care le-am explorat, dacă erau înalte şi strj luceau spre cer sau dacă erau dărăpănate şi sparte, cu balcoane mâncate de rugină.
în spaţiile din mine în care amintirile se estompează creşte vina. Pierd bucăţi din ea. în fiecare zi, se estompează, devenind tot mai greu de atins. Au trecut doar câteva luni. Asta nu înseamnă nimic dintr-o viaţă. E nesemnificativ. Dacă acum o uit, ce-mi voi mai putea aminti peste cinci ani? Peste zece? Gândul este atât de înfiorător, încât aproape că încep să plâng.
în dreapta mea, Manny merge alături de minei Şi tot ce pot să gândesc e că ar fi trebuit să fie ea.
Acum, fiecare zi pare un joc al aşteptării, ca şi cum aş fi suspendată în purgatoriu. Şi există doar două rezultate posibile: Katie se trezeşte, mă ia de mână şi mă scoate din coşmarul ăsta, trăgându-mă înapoi în viaţa noastră, care înseamnă să conducem noaptea târziu şi să mâncăm la repezeală vreo cină la pachet; sau Katie nu se mai trezeşte niciodată, iar atunci ce urmează este prea oribil ca să mă pot gândi la asta. Pentru că acum, oricât de neînsemnată ar părea, există încă o mică-mică posibilitate ca ea să se trezească. Iar în clipa în care o să deschidă ochii, jocul se resetează şi ne întoarcem, păşind în viitorul nostru, pentru că este al nostru şi suntem legate una de alta. Dar dacă nu se trezeşte, atunci... asta e! Existenţa asta sumbră de zi cu zi, care e realitatea mea actuală, o

să se extindă la tot restul vieţii. Nu pot duce aşa ceva. Am nevoie de luminiţa de la capătul tunelului, chiar dacă se întunecă puţin câte puţin pe zi ce trece.
E epuizant să simţi că nu ai tticiun control asupra drumului pe care o apucă viaţa ta.
Ne oprim la intrarea în staţia de metrou şi gâfâi ca şi cum aş fi terminat un maraton. Aşa se întâmplă tot timpul! corpul mi-e epuizat fizic din pricina turelor pe care le tot face mintea mea. Se întâmplă ori de câte ori îmi dau voie să mă gândesc la Katie, motiv pentru care acele amintiri sunt închise în spatele unei uşi de fier, legate bine cu legături groase.
Manny s-a aplecat deasupra mea, privindu-mă cu ochi mari şi atenţi. Las frâiele niţel mai libere, iar el se transformă în cu totul altcineva. Buclele lui castanii i se transformă în valuri unduitoare, întunecate precum cerneala vărsată pe o foaie de hârtie. Ochii blânzi se transformă într-un albastru rece, iar căldura lor, în gheaţă. Văd cu ochii minţii arcuirea.zâmbetului lui Truman şi îmi amintesc greutatea ca de fulg a atingerii lui. Vreau să mă cufund în el ca într-un iaz liniştit. Vreau să cad înapoi, să mă prăbuşesc în ce-a fost odinioară.
Dar vântul urlă pe lângă cărămizile . clădirilor, lovindu-se de metalul felinarelor, şi orice' urmă a lui risipeşte, devenind himere care se topesc în aerul nopţii. în faţa mea stă . Manny, privindu-mă fix ca şi cum ar vrea să mă întrebe ce s-a întâmplat şi ştiind foarte bine dinainte că răspunsul pe care îl va primi e departe de adevăr.
— Reuşeşti să ajungi singură acasă? îmi spun vorbele lui. însă ochii lui mă imploră: Lasă-mă si iau metroul cu tine, Eden! Lasă-mă să te conduc până la blocul tău p să te fin de mână în lift! Lasă-mă să te bag în pat şi să mă asigur că eşti bine — să mă asigur că locul

M , IIIr ir ai pmhi orm, omare ar fi el, nu st astunde tub palu[^ mi ic mimpli f”
—	MS descurci îi răspund.
Am fin« asta singură dc sute de ori. Pot să o mai fac de ^ dcstuodcon.
înainte de-a putea fugi pe scări înspre garnituri, Manny m- cuprinde într-o îmbrăţişare, strivindu-mă la pieptul ha. Vreau s5 mă simt în siguranţă, să mă simt protejată. în loc de asta, mă sin,t sufocată, ca un animal lăsat să se descurce singur pe străzi de atât, timp, încât începe să suspecteze orice formă de afecţiune. înţepenea toată. Nu ştiu dacă Manny îşi dă seama, pentru că mă strânge fa continuare de parcă aş fi Humpty Dumpty, de parcă ar putea să-mi pună iar toate bucăţile la locul lor.
—	Manny! cârâi, desprinzându-mă de la pieptul lui.
îmi dă drumul instantaneu, apoi îşi drege glasul şi îşi bagă mâinile în buzunarele blugilor. Amândoi simţim că ceva nu e în reguli Că eu nu sunt în regulă. Amândoi ocolim subiectul cu bucurie. Eu sunt elefantul din cameră.
—	Ne vedem mâine! spune eL
Alerg pe scări, fiind la jumătatea drumului spre subsol, când îl aud pe Manny strigând:
—	Şi să nu întârzii'
Nu răspund. Nu pot face nicio promisiune.
La ora asta, abia dacă mai e cineva în metrou: un bărbat mai în vârstă, cu părul cărunt, care-şi sprijină capul de geam; o fată de vârsta mea, cu picioarele aşezate pe scaunul din faţa ei, răsfoind o carte împodobită cu etichete autocolante. Mă aşez pe ultimul scaun dintr-un rând de trei locuri libere. în faţa mea e o reclamă pentru un festival de toamnă oarecare, cu fotografii cu sirop de arţar proaspăt lipit de zăpadă, înainte de-a fi înfaşurat în jurul unor beţe

de popside[1]. E un stereotip canadian care se trezeşte, iar acum mi-e poftă de clătite. La naibal
Călătoria cu metroul durează doar vreo cinci minute, dar tot scormonesc prin geantă după căşti. Pe când reuşesc să deznod cablul, vocea din interfon spune »Aci ajuns la staţia St. George”, iar uşile metroului se deschid. îmi amintesc să îmi cumpăr AirPods, apoi fac în minte socoteala banilor pe care îi am acum în contul bancar.,, si, da, o las baltă! E probabil mai important să plătesc chiria pe luna asta... Probabil.
Mă simt copleşită de epuizare din cauza muncii, a socializării – oare asta am făcut Manny şi cu mine? .- şi a existenţei în general, aşa că iau scările rulante până sus.. Sus, sus, sus! După câteva secunde, trec de poartă, ies din staţie şi mă reped din nou pe străzile sinistre. Firele căştilor îmi amintesc că sunt falită, dar măcar acum sunt deznodate, aşa că le conectez la telefon şi mi le bag în urechi. îmi spun că nu-mi pasă ce apare când apăs pe aleatoriu, dar apoi sar peste fiecare melodie, până când apare cea pe care o caut: „Robbers” a celor de la The 1975. Era melodia preferată a lui Katie... Şi iată că amintirea forţează iar uşa minţii mele, încercând să se strecoare printre crăpături. Nu, mă gândesc, nu in seara asta. Sar peste cântec Nu mai fac asta din nou!
începe un cântec la întâmplare, al unei trupe pe care am văzut-o din întâmplare în concert, cu ani în urmă. Nu e grozav, dar e OK. Şi prin asta vreau să spun că nu are nicio emoţie ataşată, nicio amintire gata să fie dezgropată şi plimbată într-o buclă nesfârşită în mintea mea în ora următoare.
[1] „Popsicle” este numele folosit în Canada şi Statele Unite pentru un „ice pop”, o gustare pe bază de lichid îngheţat pe un băţ. Spre deosebire de îngheţată sau sorbet, care sunt amestecate continuu în timp ce îngheaţă, pentru a preveni formarea acelor de gheaţă, un popsicle este îngheţat lent, în repaus, devenind un bloc solid de gheaţă (n. tr.).

AIJÎX LIGHT

Dau volumul mai tare. Mai tare. Apoi şi mai tare nu-mi mai aud tenişii lovindu-se de beton, nici vuietul ^ ^ cârc trec pe lângă mine. Metg din memorie – aş putea î$_{nc]}$^^{,nil}°r şi tot aş ajunge în faţa blocului meu. Trei pe lângă tnag ' °^{Cl,ii} atic cu cele mai proaspete şi mai ieftine fructe. O iau l$_a$ s” ^ Starbucks. Mai ascult încă un cântec şi sunt acolo, si
direa impunătoare cai» se întinde înspre cerul nopţii. Exact clădi pe care a ales-o Katie.., Nai' ^{tea}

îmi ating cartela de interfon, iar uşa se deschide, Luminii sunt galbene şi strălucitoare, iar podeaua e acoperită de o moch bej uzată. Robert, paznicul, stă lâ biroul lui şi-mi zâmbeşte intru. Trec pe lângă ciudăţenia de fântâna arteziană care tot nu flaicţionează şi mă îndrept direct spre lifturi. Apăs pe butonul de urcare. Pe perete e lipit un afiş nou. Un aparat de jocuri mecanice, reclamă la o excursie de weekend la Fallsview Casino din Niagara Falls. Mă gândesc la căştile ÂirPod şi la cei o Sută şi ceva de dolari din contul meu curent. Chiar nu-mi pot permite o dependenţă de jocuri de noroc în momentul ăsta.

Liftul întârzie, pentru că aşa face întotdeauna. Sunt doar patru, iar unul este momentan în renovare. Sunt iritată şi din ce în ce mai epuizata cu fiecare secundă care trece. încep să mă simt de parcă aş avea corpul plin de pietre. Cu toate astea, mă îndrept spte scări. Când ajung la etajul al cincisprezecelea, gâfâi deja, iar pieptul mi se agită mult prea repede pentru cineva care n-are nici nouăsprezece ani.

Holul e lung şi drept, acoperit de o mochetă maro pătată de ¡zeci de ani de uzură. E atât de diferită de clădirea în care locuia famife mea, cu podelele de mahon lustruit şi pereţii de un alb strălucitor! Pereţii de aici sunt de un brun decolorat, E mohorât şi deprimant. Nu seamănă deloc cu ceea ce ne-am imaginat eu şi Katie. Dar P bătălia dintre estetică şi accesibilitate, e clar că a câştigat cea din urm*-

Merg pe coridorul îngust, trec pe lângă lifturile aflate exact în mi)loc – două pe fiecare parte şi uşa mea e prima pe dreapta. Nimeni nu mi-a spus că e o idee proastă să închiriezi Un apartament direct lângă lifturi. Toată noaptea se aude scârţâitul ritmic al acestora când se mişcă în sus şi în jos prin puţuri. Ne-am obişnuit totuşi cu el. Acum nu mai e decât un zgomot de fond care acoperă
liniştea sinistră.
Apartamentul 1519. îmi strecor cheia fn broască şi împing uşa. îmi imaginez deja pacea şi liniştea. Un duş rapid înainte de-a sări în pat, înfăşurată într-o pătură groasă, apoi mă uit la reluări din Btooklyn Nine-Nine până când adorm, fără ca vreun gând dăunător să apuce să-mi intre în minte. Am băgat de seamă că, dacă îţi suprastimulezi constant creierul cu muzică, reţele sociale sau orice altă cale de-a-ţi distrage atenţia, atunci p-e mult mai uşor să nu te gândeşti la toate momentele din trecutul tău pe care încerci
Doar că, atunci când se deschide uşa, pacea promisă se transformă într-un haos teribil de real. Pantofii Ramonei sunt împrăştiaţi pe holul îngust, iar haina ei zace ghemotoc pe podeaua de lemn, în loc să atârne de cuierul care se află chiar alături îmi agăţ geaca şi geanta în cârligul de alamă şi trec pe lângă mizeria et, Holul dă în living, unde lucrurile stau mult mai rău. Canapeaua gri-cenuşie pe care am adus-o de la magazinul de vechituri e în mijlocul camerei şi-aşa mici, complet acoperită de cutii de carton goale. Facturile pachetelor şi folia cu bule sunt îngrămădite într-un minimunte pe măsuţa de cafea. Se revarsă pe covor şi sunt îndesate între pernele canapelei, E ca şi cum Canada Post ar fi explodat în apartamentul nostru. ^ mai precis, Ramona a ajuns în sfatştt la poştă să îşi ridice betele. Toate aceste cutii au fost pline de produse inutile pe care ^vetse i le-au trimis în schimbul unei postări sponsorizate pe

Instagram pentru cei aproape o sută de mii de urmăritori ai ei r mai multe dintre ele vor sfârşi pe jgheabul de gunoi, e
Nu sunt atât de nerealistă, încât să mă pretind o persoană 0 nizată, care are o viaţă organizată, dat la naiba! Asta e prea Jjjj chiar şi pentru mine. îmi smulg căştile din urechi şi îmi atârn cablul în jurul gâtului — Monaî o strig, înaintând pe câmpul de luptă. Ocolesc gunoiul pe vârfuri, încercând să găsesc un centimettu de podea goală pe care să pun piciorul.
Ramona nu răspunde, dar o aud cum zumzăie în bucătărie, vorbind singură – sau, mai probabil, vorbind cu urmăritorii ei. Apar- tamentul nostru e destul de mic, abia vreo şaptezeci de metri pătraţi, încât pot traversa livmgul şi intra în bucătărie din cinci paşi.
Bucătăria e plină de lumini fluorescente deloc măgulitoare şi de dulapuri de lemn vechi şi ponosite. Nu există maşină de spălat vase, aşa că farfuriile şi ceştile murdare sunt îngrămădite în chiuvetă. Vreau să dau vina pe Ramona pentru asta, până când îmi zăresc în grămadă bolul de cereale pe jumătate plin, exact acolo unde l-am lăsat înainte de a fugi la muncă în după-amiaza asta. Ramona stă în faţa frigiderului, cu părul blond ca mierea strâns într-o coadă trendy cu o împletitură complicată, pe care a învăţat-o, fără îndoială, de pe YouTube.
Pe tricoul ei albastru-deschis se poate citi GOGOŞILE SUNT VIAŢĂ, cusut cu litere albe cursivei Are câte unul pentru toate mâncărurile ei preferate şi le foloseşte prin rotaţie, în funcţie de ceea ce filmează în ziua respectivă. Clar, pe masa din bucătărie se află o cutie de gogoşi pe jumătate mâncate, alături de telefonul ei, care e sprijinit pe un trepied de lux.:
— Sincer, spune Ramona, cu ochii aţintiţi asupra telefonului şi cu o gogoaşă cu ciocolată într-o mână, nu ţi-ai da seama niciodată că gogoaşa asta e vegană. E atât de uşoară! Ml dl pufoasă!

Ia o muşcătură şi ţine ce-a mai rămas din gogoaşă chiar în faţa camerei, rupând aluatul cu degetele.
_ Vedeţi textura asta? E literalmente un not, oameni buni! Nu-mi vine să cred cât de bună e!
Mai ia o înghiţitură, mestecând în timp ce zâmbeşte în faţa camerei, apoi mă vede iţindu-mă în pragul uşii,
— Trebuie să opresc transmisia în direct pentru o secundă. Tocmai a intrat colega mea de cameră.
îşi atinge telefonul, apoi se întoarce spre mine, cu şuviţe din breton intrându-i în ochi.
— Ţi-am lăsat nişte ckow mein de pui în frigider. Am mâncat totuşi toate rulourile dim sum. îmi pare rău! ' ,
— E în ordine, am mâncat la lucru... Ce s-a întâmplat în living? întreb. ' > 'ị • * . > 4 ' 1
Ramona se înroşeşte toată îşi .roade oja roz care îi acoperă unghiile. . , rt> <
— O să curăţ dimineaţă. îţi promit! Firma asta nouă care produce cereale bogate în proteine mi- trimis vreo douăzeci de cutii ca să le promovez weekendul ăsta. Cred că sunt şapte grame de proteine pe cană sau ceva de genul ăsta.
— Asta ar trebui să fie mult, nu? Ramona ridică din umeri.
— Habar n-amJ E în dulap, dacă vrei să încerci.
Dulapul scârţâie când îl deschid, Sunt cel puţin zece cutii pastelate de cereale, stivuite frumos pe rafturi.' O scot pe cea de un portocaliu-pal, Crunchy O's cu unt de arahide. Citesc rapid datele nutriţionale şi, hm, nu glumea în privinţa proteinelor.
— Robert o să te urască dacă o să îi tot aglomerezi depozitul de colete, îi spun în timp ce deschid cutia şi îmi scufund mâna în punga de plastic.

—Am înccput să-i las o cafea pe birou în fiecare di$_{m}$i$_{ne3r}$ Mai îndreaptă lucnirile. Deci? Cum sunt? »•
îmi bag în gură câţiva pufuleţi în formă de cerc.
_Un uşor gust de carton, îi răspund.
Dau din cap spre telefonul ei şi spre cutia de gogoşi pe j$_{Utn|}$ tate goală de pe masă.
— La ce lucrezi?
Ramona împinge cutia spre mine. Pe capac e scris Blossoms cu litere cursive mov.
—E o nouă brutărie vegană care s-a deschis săptămâna trecută pe Queen Street Toată lumea mă tot bate la cap să le fac o recenzie.
îşi dă ochii peste cap, dar ştiu că îi place. Ştiu că e fericiţi Se uită la ceas şi apoi spre mine. Face ochii mari când bagă de seamă schimbarea în rutina mea.
— De ce ajungi atât de târziu acasă?
Mai ronţăi nişte cereale, pentru că aici eu şi Mona tragem linia. Ea îmi vorbeşte despre munca ei, despre afacerile cu branduri, despre zilele petrecute alergând prin oraş în căutarea celei mai drăguţe brutării sau a celei mai subestimate cafenele pe care să le posteze pe Instagram pentru ca urmăritorii ei să meargă să se înfrupte la ele. împărtăşeşte şi împărtăşeşte şi împărtăşeşte ca un robinet stricat care nu mai poate fi închis. Apa continuă să se verse. Eu sunt opusuL Un robinet vechi şi ruginit din care nu se mai scurge nimic.
Unde ai fost? insistă, sprijinindu-şi şoldul de masă, ca şi cum s-ar fi aşezat mai comod, pentru că ştie că va dura ceva timp până să scoată de la mine fie şi cea mai mică informaţie.
Cântecul şi dansul nostru obişnuite. Ea mă întreabă. Eu o evit. în cele din urmă, mă îmbufnez şi mă închid în dormitor. încearcă din nou a doua zi. Eforturi inutile.
— Ei bine? întreabă din nou.

încă o ftnsi
37
Poate pentru că întreabă atât de frumos sau poate pentru că lumina fluorescentă îi face părul blond să arate ca părul lui Katie sub soarele de vară. Sau poate doar pentru că răspunsul este cea ma i rapidă cale spre finalul acestei conversaţii, mă trezesc spunând;
_M-am plimbat puţin după lucru cu Manny.
Ramona îşi dă ochii peste cap. Ştie despre slujba mea la Pollo Loco, despre Manny şi tatăl lui.
_Ce nu-ţi convine la Manny? Nu poţi să-l urăşti. E ca şi cum ai uri un căţeluş! ti spun.
_Nu-l mise. Nici măcar nu l-am întâlnit vreodată, îmi aminteşte ea cu o uitătură piezişă, ca şi cum ar vrea să spună: Şi cine tdevmă pentru asta?
Ei bine, iertaţi-mă că. îmi păstrez viaţa profesională şi cea personală separate! Nu pot suporta ca părţile astea două din mine, la fel de deprimante, să se ciocnească. Lumea s-ar putea sfârşi atunci din cauza tristeţii incurabile. Sau, mai rău, Manny şi Ramona ar vorbi despre mine ca doi părinţi dezamăgiţi.
— Scuteşte-mă, Mona! Am ascultat deja azi o persoană de vârsta mea încercând s-o facă pe părintele. Nu mai suport asta a doua oară.
Ridic cutia de cereale.
— Şi, apropo, astea au un gust de rahat.
îmi îndepărtează mâna de pe cutie şi încearcă şi ea câteva. Faţa i se schimonoseşte instantaneu, de parcă ar fi supt o lămâie.
— O, Doamne! E ca şi cum ai mânca nisip.
— Şi acum avem paisprezece cutii de nisip în dulapuri;
Izbucneşte în râs. Nu e prima dată când Ramonei i se trimit produse sponsorizate care sunt groaznice. Prima dată a fost terciul de ovăz cu conopidă, care a făcut ca tot apartamentul să miroasă a picioare nespălate. Apoi amestecul de negrese fără fibre care era, în

esenţă, o cărămidă făcută din cacao. Cel mai rău a fost cu fu$_{rsecu}$ j rile umplute care s-au stricat în timpul transportului. Amândo „ am făcut toxiinfecţie alimentară şi am organizat un concurs p^ cine vomită cel mâi mult. Am câştigat eu. ^

_O să fac o tombolă! propune ea.

_Sau putem să le aruncăm, pur şi simplu?

Las baltă cerealele şi caut în frigider resturile de mâncare chinezească.

— Deşi nu mi se pare în ordine să arunc atât de multă mâncare

Mă gândesc la Manny, împachetând toate resturile de mâncare la sfârşitul serii pentru a le dona la băncile de alimente sau pentru a le împărţi oamenilor care dorm pe străzi Urăsc faptul că bunătatea lui mi s-a infiltrat în creier ca un parazit. Bleah!

— Bună observaţie! Atunci tombolă să fie! spune Ramona.

Se întoarce la telefon, cu degetele deasupra ecranului.

— îmi reiau transmisia în direct. Ai trei secunde să iei ce vrei şi să te ascunzi în camera ta. Trei, două...

Iau chovj mein-ul într-o mână, cutia de gogoşi în cealaltă şi ies din bucătărie înainte să-şi termine fraza.

— Spune-le urmăritorilor tăi să nu cumpere cerealele alea! îi răspund când sunt în siguranţă în living, lovindu-mă de cutiile goale.

— Foloseşte codul RAMONA25 pentru 25% reducere la cumpărături! îmi strigă, apoi o aud cum îşi ridică tonul vocii către acel nivel înalt, vesel, cu care reîncepe să vorbească despre gogoşi.

Livingul nostru e întunecat, cu excepţia luminii lunii care se revarsă prin ferestrele mari, din podea până în tavan. Nu se vede lacul Ontario, dar... Dar, bine, nimic. Nu există o parte bună, de fapt. E clădirea greşită, colega de cameră greşită. Nu am nimic cu Ramona – pur şi simplu nu e persoana cu care ar trebui să fac asta.

încioymst
E un surogat de viaţă. Un compromis. O ultimă.încefcare de-a mă agăţa de un fel de familiaritate când totul s-a Schimbat.
Când stau întinsă noaptea în pat şi închid ochii, tocă mai pot vedea luminile roşii şi albaştri jucându-mi pe pleoape. îmi amintesc cât de puternic luminau cerul nopţii. Ctim sirena tânguitoare a ambulanţei a străpuns liniştea acelui sărut. Cum totul s-a întors cu susul în jos în doar câteva secunde.
Acum, stând în livingul nostru, văd Că uşa de la dormitorul Ramonei e crăpată şi că o fărâmă din viaţa ei Strălucitoare, în culorile curcubeului, se revarsă afară. Pereţii sunt acoperiţi de fotografii Polaroid cu feţele zâmbitoare ale prietenilor şi ale surorii ei gemene atârnate de şiruri de lumini. Patul cu buline este atât de plin de perne, încât abia dacă mai are loc să se întindă. Plante în ghiveci acoperă podeaua şi comodele, chiar dacă Mona uită mereu să le ude şi se ofilesc. Le goleşte ghivecele şi merge la Ikea ca să cumpere altele noi, spunând „O să fiu mai atentă de data
Trec pe lângă uşa dormitorului ei înspre a mea, care e închisă bine. întorc clanţa, iar uşa se deschide, scârţâind din balamalele vechi. Camera mea e cufundată în întuneric. Nu are ferestre şi nici vreun perete exterior care să lase să intre lumina soarelui sau a lunii. E ca şi cum aş trăi într-un mormânt Patul dublu e lipit de perete, cu cearceafuri gri;: simple, încreţite într-o masă zbârcită înspre picioare. LJn birou la mâna a doua, MacBookul meu cel vechi pe care mi l-au cumpărat părinţii când am început liceul şi scaunul de birou străvechi al tatălui meu, care zgârie podeaua de lemn. Nu există niciun decor. Nici plante, nici fotografii atârnate pe pereţi. E lipsit de viaţă. Nu există nicio urmă de mine aici, de parcă cineva a venit cu o foarfecă şi a tăiat orice legătură cu viaţa mea – atât cine sunt, cât şi cine am fost.

Arii

Mo»a o numeşte ^wi mea, de parcă aş fi ales să tfăi această vizuină »umbrit, rece fi nelocuib/lă.

în realitate, e temporară. N-am văzut niciun rost să de Cf)f pereţii doar pentru a-i dezbrăca atunci când contractul no«,», ^ închiriere o să se termine, cam peste un an. M-am mutat în ® pentru Katie. Am vrut să o fac pentru ea. Am vrut să trăiesc aceasy versiune a visului ei, pentru că ea n-a putut s-o facă. Dar nilJjic nu a fost aşa cum am crezut că avea să fie, Nu «istă plimbări Ia miezul nopţii pe străzile liniştite. Nici mâncare la pachet, nici »¡n roşu. Nici nu ne întindem pe canapea ca să parcurgem în numai câteva zile sezoane întregi din serialele ei preferate.

Nu există ea.

Când m-am mutat aici, acum trei luni, credeam că urma să mă trezesc într-o dimineaţă şi că totul avea să se aşeze la locul lui, că această viaţă şi acest oraş urmau sa mi se potrivească perfect, ca un pulover pe măsura. De parcă aş fi putut umple perfect această clădire, această slujbă, această colegă de camera, aceste străzi şi aceste false închipuiri. în loc de asta, totul s-a înrăutăţit. Am continuat planul nostru de viaţa, al meu şi al lui Katie, însă fără Katie, piesa cea mai importantă din tot acest puzzle. Fără ea, totul e aiurea. Incomplet. Viaţa asta e cu doua numere prea mare. Nici măcar începerea universităţii în toamnă nu mai pare posibilă. Nimic nu mai pare.

Mă afund în scaun şi îl trag spre birou. Vechiului meu laptop îi ia un minut să pornească, aşa că apăs butonul de pornire şi mă apuc de chow mein. Prin pereţii prea subţiri, o aud pe Mona vorbind în continuare. Tăieţeii sunt uscaţi şi tari. îi mănânc oricum. Mă gândesc că Manny s-a oferit să gătească pentru mine. „Un bucătar extrem de talentat, care ţi-ar găti orice pofteşti.” Urăsc faptul că tot spun nu, că îi îndepărtez pe toţi ca un fel de magnet cu polul opus.

Alung acest gând. Ecranul laptopului se luminează în sfârşit, aşa că abandonez mâncarea. Degetele îmi zboară pe tastatură într-o rutină memorată, extrem de bine repetată. Deschid Instagramul şi primul lucru pe care îl văd este notificarea pentru livestteamul Monei, care planează în partea de sus a paginii, O ignor şi mă duc la bara de căutare. Scriu numele contului. în acest moment, aş putea să o fac şi în somn. Merg pe profilul lui Truman, şi e acelaşi ca acum patru luni. Toate postările au fost şterse. Biografia lui este acum ştearsă şi ea. Poza de profil este reflexia lui într-o vitrină de magazin. Actualizez pagina de una, două, trei ori. Nu se întâmplă nimic. 484 de urmăritori. Urmăreşte 72 de conturi. Asta e tot încep să scriu adresa contului lui Katie şi mă opresc. Nu vreau să văd ultima ei postare, cea din noaptea petrecerii lui Truman. Era cu noi două, cu capetele atingându-se, zâmbind larg, întinse pe patul ei, cu picioarele aruncate în aer.
Dar mai mult decât atât, nu vreau să citesc comentariile: Ultima dată când am verificat, erau aproape o mie. Mi-e atât de dor de tine! Sper să te întorci curând! Nu am renunţat la tine, Katie! Sunt o mie de moduri diferite de a spune acelaşi lucru. Nu am lăsat niciodată vreun comentariu. Nici măcar nu mi-a plăcut fotografia aia vreodată. Nu am ştiut că a postat-o până când nu a fost prea târziu, iar ea era deja plecată. Am fost prea ocupată în seara aia ca să-mi verific telefonul şi să văd notificarea: @KatiefaUs te-a etichetat (ntr-o. postare. Iar s-o descopăr în dimineaţa următoare mi-a trezit un sentiment pe care nu-l pot descrie. Cum? Cum de-a fost acolo? Cum de-am făcut acea fotografie cu douăsprezece ore înainte, iar acum Katie pur şi simplu... a dispărut? Nu m-am putut hotărî să dau like sau să las vreun comentariu. Mi s-a părut complet lipsit de sens, ştiind că nu avea să o vadă! Ştiind că notificarea avea să plutească pe ecranul telefonului ei la nesfârşit

Simt «„„r,,ll,L $tiul ml mă Pot °Pri- CfcodiQ tine trfbtx soiul de confort halt.cinatoriu pe care n,^ mart mi-I }x>nrc aduce. Uneori îl las A mă îngroape compl n.hmd în întregime în amintirile cu noi, până când apr0ape ^ sc parc că ea este încă aici ţi că ultimele cinci luni au fost ^ Vreau să fac asta acum, dar n-o s-o fac. Nu pot, ^
Ies din browser şi închid laptopul. Hainele îmi miros a tnânc^ rea pe care o găteşte Manny, aşa că mă dezbrac de ele şi mă îmbr în trening înainte de-a mă urca în pat Dulapul meu e plin de mfe murdare, aşa că îmi spun că mâine o să mă duc la subsol să le spăj O să înnod toate pungile de gunoi şi-o să le arunc pe tobogan. 0 să duc jos cutiile de carton ale Ramonei ca să le arunc în coşurile de reciclare. O să spăl vasele murdare din chiuvetă. O să fac Un milion de treburi doar ca să-mi distrag mintea de la singurul luciu la care vrea să se fixeze.
Mă strecor sub pătură şi în liniştea, în întunericul care mă împresoară, sunt ca o ambarcaţiune care a luat apă. îmi urci pe degetele de la picioare, iar apoi îmi trece de glezne, îndrep- tându-se spre genunchi. Mă agit şi alerg frenetic, cârpind găurile cu zdrenţe, înfigându-le adânc în răni. Am cârpit o gaură, însă alta se deschide iar. Sunt epuizată! Nu mai am aer. Mintea îmi spune să mă opresc, Să stau nemişcată. întinde-ti, atât! Lasă vakrit si te legene fină adormi! Odihneşte-til Corpul meu însă are o minte proprie. Continuă să se mişte, continuă să încerce. Nu vrea să renunţe la mine. Nu încă!
Şi apoi telefonul îmi sclipeşte ca un mic far în întuneric. Mă întind spre el pe podea, mijindu-mi ochii. E o notificare. Nu pot să citesc cuvintele – ochii mei încă se adaptează la luminozitate. Apăs pe ea orbeşte, iar telefonul se deblochează şi se deschide Instagramul. îmi ia un minut să înregistrez ce se întâmplă, apoi mă

tncio şansă
43
trezesc pe pagina iui Truman. Mâ ridic brusc în picioare pentru că ceva este diferit. @Tmmnfalls a postat pentru prima dată Jupă o vreme! Zeroul s-a transformat într-un Unu. A apărut o postare nouă. îmi tremură degetele când dau clic pe ea. Fotografia e întunecată. îmi apropii ochii de ecran, încercând să desluşesc ceva. Pare a fi o Cameră goală. Podele din lemn deschis la culoare. Pereţi albi şi goi. Aparatul de fotografiat este înclinat spre podea, arătând vârfurile tenişilor lui alb cu negru. Mai apare si o masă albă şi fragilă, şi ceva deasupra ei. Măresc imaginea. E o pânză pentru pictură. Lângă ea, câteva borcănele de vopseluri nedeschise şi două sau trei pensule. Tidul e un singur cuvânt: acasă. Mă uit la locul etichetat. Toronto. S-a întors.

3

IRUMStij-

MĂ SIMT COMPLET EPUIZAT. FLZIC, PSIHIC, EMOŢIONAL.

M-am săturat să mă trezesc într-un dormitor gol, pentru că sunt prea obosit ca să despachetez vreuna dintre cutiile care au sosit în sfârşit de la MontreaL M-am săturat ca telefonul meu să explodeze de la atâtea mesaje nesfârşite de la mama, detaliind liste de lucruri pe care trebuie să le fac din secunda în care răsare soarele. Apropo, sunt al naibii de sătul şi de faptul că soarele răsare în fiecare zi. M-am săturat de nodul ciudat care îmi rămâne în umăr de câteva zile şi care îşi croieşte încet drumul spre gât Prietenii m-au avertizat, ce-i drept, că nu e tocmai cea mai bună idee să călătoresc şase ore cu autobuzul din Quebec ca să mă întorc în oraş.

Când le-am spus că nu pot să conduc, pentru că am de gând să dorm tot drumul, mi-au replicat cu un „Atunci, ia un avion”, dar urcatul într-un avion pentru un zbor de-o oră mi s-a părut că e ceva doar pentru snobii bogaţi. Nu, mulţumesc! Ca să nu mai spun cât de mult îmi displace să zbor cu avionul. Nu am înţeles niciodată obsesia surorii mele, Katie, pentru cer. Aşa că, în cele din urmă, am decis să ignor sugestiile tuturor, pentru că nouăsprezece ani pe această planetă nu m-au învăţat absolut nimic.

Autobuzul era plin ochi: un grup dubios de adolescenţi drogaţi ca mşte zombi – nu că aş fi fost gelos, nu mai fac asta; copii, prea

mulţi ca să mai poată fi număraţi, care ţipau; şi un tip care a ascultat acelaşi cântec, în buclă, pe toată durate călătoriei,
privind în urmă, poate că acest sentiment de epuizare este justificat, până la urmă.
Dormitorul meu din noul apartament al familiei este încă nemobilat Salteaua e aşezată direct pe podea şi probabil că nu e ce| mai bun lucru pentru spatele meu, iar ridicarea din pat e Un adevărat chin. Trebuie să cumpăr draperii pentru ferestre, pentru că deja la ora asta toată lumina soarelui pătrunde înăuntru, ceea ce mă împiedică să dorm mai târziu de..¡ întind mâna pe podea după telefon şi verific ora. Şapte şi jumătate. Soarele nu mă lasă să dorm mai târziu de şapte şi jumătate: Erau dăţi când nici nu mă culcam până la şapte şi jumătate.
Ce-aş vrea să fac, de fapt, ar fi să smulg soarele de pe cer şi să dorm toată luna următoare. îmi deblochez telefonul şi citesc mesajele de la mama. Poţi, te rog să iei fkri proaspete in irum spre spital? Cele pe care tată tău ie-a cumpărat săptămâna trecută au murit. Mulţumesc! Răspund cu un emoticon cu degetul mare în sus, apoi mă ridic în capul oaselor în pat şi încerc să-mi masez umărul drept, dar nodul nu face decât să se întărească, durerea urcând mai sus înspre gât. îl las în pace. Dacă trupul meu a hotărât că azi e ziua în care să-mi dea peste cap întreaga structură osoasă, atunci aşa să fie. Poate să facă ce naiba vrea în acest moment. * Ies din dormitorul meu şi cobor pe holul larg ticsit cu opere de artă contrafăcute şi cu măsuţe subţiri pe care mama le-a acoperit cu plante false, cărţi false şi fotografii de familie foarte reale. Faţa zâmbitoare a lui Katie mă urmăreşte cum trec pe lângă ea în drumul spre living.
Chiar dacă ai mei locuiesc aici de numai două luni, nu ai putea ghici asta niciodată după felul elaborat în care a decorat mama fiecare centimetru de spaţiu. De parcă s-ar aştepta ca în orice clipă

apari fotografii de la revista LifestyU şi să facă u” repo două pagini despre tehnicile ei de des.gn. De fapt e un des,' * de interior foarte Cunoscut, aşa că nu e impos.biL în cel caz, e destul de puţin probabil.^
în dimineaţa asta sunt singur acasă. Exact cum îmi p]^, Liniştea e primitoare, la fel şi calmul pe care îl simt în oase, în ctt^ Podelele de marmură din bucătărie sunt reci ca gheaţa sub pici0atei j goale. Pornesc cafetiera Keurig şi rămân lângă ea, privind-o cum ^ trezeşte, cu butonul de pornire clipind albastru. Cafeaua se scurge fo cană, şi o beau cu înghiţituri mari, lacome, cât este încă fierbinţi. E singurul mod de-a o face. îmi arde limba şi îmi înţeapă cerul g^ dar totul în jurul meu capătă consistenţa, iar marginile neclare încep să se limpezească.
întreaga casă este decorată în trei culori: alb, bej şi această nuanţă pe care mama o numeşte cositor, dar care este de fapt doar un gri. Artistul din mine îi poate aprecia alegerile – covoare groase care acoperă podeaua din living, canapeaua în formă de L din piele de un alb-murdar, marmura albă şi cenuşie de pe hiaturile din bucătărie, lămpile suspendate din metal strălucitor cu accente aurii atârnând deasupra insulei. Arată perfect'
Probabil că s-ar potrivi pe prima pagină a oricărei reviste. Singura problemă e că nu mă simt acasă. Poate pentru că locuiesc aici de doar douăsprezece ore. Sau poate, din cauză că toate amintirile mele sunt stivuite în vechea noastră casă.
Părinţii mei nu s-au mutat, nu tocmai. Nu au putut vinde vechea noastră casă. Ideea de a arunca toate acele amintiri – de a arunca dormitorul lui Katie – era sufocantă. Când au transferat-o pe Katie la Mount Sinai, un spital de aici, din oraş, au făcut-o pentru că ştiau că visul lui Katie era să locuiască în Toronto. Ea ar fi făcut-o oricum dacă nu ar fi fost... totul.
Părinţii mei au vrut să fie mai aproape de spital, deoarece mama pare să locuiască acolo în

tnci o şaiisd
ultima vreme şi s-a săturat să stea la hotel. Tata lucra deja în oraş, aşa că se elimina naveta de aproape două ore. Părinţii mei au închiriat acest apartament în clădirea de vizavi de spital şi au început să-şi împartă timpul între case. Este genul de facilitate care vine odată cu banii. Abilitate de a-ţi dezrădăcina viaţa în câteva zile, când majoritatea oamenilor ar fi petrecut ani de zile economisind, planificând, pregătindu-se.
Nu a durat mult până m-am hotărât să mă mut aici definitiv. în primul rând, are o privelişte superbă. în al doilea rând, amintirile de aici nu sunt la fel de zgomotoase şi de sufocante. Totuşi, mi-am mutat toate catrafusele în iunie, chiar înainte de-a pleca la Quebec, şi încă n-am apucat să despachetez.
Uşa de la intrare se deschide zgomotos, Mă aştept s-o văd pe mama, dar de după colţ apare Milo, Milo, care sigur nu are cheie.
Poate că sunt încă pe jumătate adormit. Poate că nu e aici.
— Doamne, arăţi ca un rahat! îmi spune;
Mai iau o înghiţitură de cafea şi tresar când îmi atinge gâdejul.
— Eşti sigur că astea vrei să fie primele cuvinte pe care mi le adresezi după luni? îl întreb.
— Te aştepţi să-ţi spun că mi-a fost dor de fundul tău slăbănog? Pentru că nu mi-a fost. . :,
Se uită împrejur, la ferestrele din podea până în tavan, la felul în care totul strigă „aici e plin de hani”, apoi fluieră printre dinţi.
— Uaaaau! Trăieşti ca un rege aici, spune el, apoi începe să se simtă ca acasă, scotocind prin frigider şi scoţând din el farfurii învelite în folie de aluminiu cu resturi de lasagna, peşte prăjit şi recipiente de plastic cu măsline umplute. ,
— Mi-a fost dor de asta!
Suspină, ia o farfurie şi se aşază pe unul dintre scaunele din piele.
Cafeaua îsi face cu adevărat efectul, pentru că îmi dau seama de ceva.

— Cum naiba ai intrat aici?

Milo iţi bagă mâna în buzunar şi aruncă un breloc p Clicile mele/ La naiba/ Cât de obosit am fost aseară? ^

— Le-ai lăsat în uşă/ Ai noroc că am intrat eu, şi nu ciudat nenorocit. Vret”1

— Adu-mi aminte, care e diferenţa?

Milo mă fixează cu privirea pe care am văzut c-o arun^ diverşilor tipi înainte de-a se dezlănţui şi de-a le sparge mutra. La început e numai bunătate, apoi, într-o secunda, numai sânge Are o adevărată pasiune pentru a se îndrăgosti de fete care nu sunt monogame.

îmi surprind reflexia în dulapul de sticlă şi tresar. Pe lângă el, arăt ca o crenguţă Subnutrită.

-— Noapte albă? mă întreabă, dând din cap fie la: cafeaua pe care o strâng prea tare în mâini, fie la părul meu, care Dumnezeu ştie ce face pe capul meu.

— Autobuzul n-a ajuns la. Union decât aproape de miezul nopta. ii explic.

■— Macar dacă te-ar fi sfătuit cineva să nu iei autobuzul. Stai

— De asta ai.dat buzna casa mea? Ca să mă enervezi de moarte? îl întreb. ' t -.

■—Nu prea am altceva de iacut într-o vineri dimineaţă. Se opreşte o, clipă din înfulecatul lasagnei şi împinge spre mine cheile de pe masa. , j.-

—■ Si nu am intrat prin efracţie.

Scaunul de la bar geme când mă aşez pe el. Brelocul sclipeşte sub luminile strălucitoare. Pentru o clipă, mă simt uşurat că Milo a fost cel care le-a găsit în uşă. Dacă ar fi fost părinţii mei, nu mi-ar fi reproşat nimic. Dimpotrivă. Mi le-ar fi dat înapoi ca şi cum n-ar fi fost mare lucru, ceea ce ar fi fost mai rău. Mi-aş dori să ţipe,

îmi o şansă
49
să mă certe. Mi-aş dori să mă trateze aşa cum o făceau înainte de accidentul lui Katie – ca pe un „proiect în lucru»,
De când cu accidentul lui Katie, am primit permis de liberă trecere peste tot. Ajungeam acasă mult după miezul nopţii, mire s,nd a alcool, iar mama teii curăţa în tăcere voma de pe podea; veneam la cină cu trei ore întârziere, iar mama scotea o cutie din frigider şi îmi spunea zâmbind: „Ţi-am păstrat şi ţie," Nu au existat consecinţe. Nicio repercusiune, indiferent ce prostie aş fi făcut. Şi înţeleg, chiar îi înţeleg. Pur şi simplu erau.recunoscători că sunt acolo, în viaţă, respirând alături de ei.
_Ce mai face sora ta? întreabă Milo, privindu-mă drept în ochi.
E singura persoană care reuşeşte. Toţi ceilalţi trebuie să se uite în altă parte – pe trotuar, pereţi, la picioarele lor, oriunde.
_La fel ca şi până acum.
Tot pierdută într-un pat de spital, cu ochii închişi. Mi-aş dori să am o cronologie, un calendar mărie lipit de frigider, cu o dată anume încercuită cu marker roşu, pe care să scrie KATIE SE TREZEŞTE
—Ai nevoie de ceva? zice Milo şi Scoate un soi de oftat, felul lui ubermasculin de a spune că e aiei, că îmi e alături.
—Da, să nu-mi mănânci toată mâncarea. Serios, amice, eşti sigur că nu eşti vreo maşină?
Se uită la corpul meu sfrijit.
— Nu s-ar părea c-ai mânca-o tu! îmi spune.
—Ba da! Doar că nu... nu iau în greutate, cred. în fine! Du-te dracului!
Uşa se trânteşte din nou. De data asta sunt sigur că e mama pentru că, în clipa asta, cine naiba mai poate fi acolo? Apoi, o explozie de păr roşu-aprins apare de după colţ.
—'Neaţa, băieţi! spune Santana, alunecând farâ efort în bucătărie, de parcă ar locui aici.

Se apropie de insulă şi bate în marmură cu unghiile roşii. Milo se holbează la fosta mea prietenă, cu gura desch”„ şi care atârnă bucăţi de tăieţei pe jumătate mestecaţi.

— Nu există nicio şansă să fi lăsat două seturi de chei î spun ea

— Nu am avut nevoie de cheie. Uşa era descuiată, răsp^j Santana, zâmbind strălucitor, cu strungăreaţă dintre cei doi dm din faţă la vedere.

îi arunc o privire piezişă lui Milo. Acesta ridică din umeri, iar privirea i se întoarce instantaneu la Santana, de care este clar vrăjit dar într-un mod cu adevărat subtil şi deloc evident.

— Ce cauţi aici? o întreb, pentru că i evident că lui Milo i-a pornit-o creierul aiurea.

— Am venit să te văd.

Se întoarce apoi spre Milo, recunoscându-l abia acum.

— Tu ce cauţi aici?

— Acelaşi lucru, răspunde eL Am venit să-l văd pe Tru.

Santana priveşte cu cel mai clar dezgust muntele de mâncare pe care Milo e pe cale să-l înghite Faţa ei e o carte deschisă. Nu-şi poate ascunde nicio emoţie; Milo observă şi el, aşa că se dă puţin în spectacol — îşi lasă furculiţa jos în mod ostentativ şi împinge totul la câţiva centimetri distanţă.

Faptul că noi trei stăm împreună într-o cameră e un miracol. Trecutul nostru este, ca să spunem lucrurilor pe nume, destul de încurcat. Santana a mers la liceu cu mine. Ne-am petrecut toată clasa a douăsprezecea făcând chestia asta cu ba este, ba nu este. Apoi am absolvit, mi-am luat un an liber şi ne-am ţinut de asta. în luna mai am început din nou. Ne-am gândit că de data asta ar putea funcţiona — familia mea tocmai se mutase aici, pentru a fi mai aproape de Katie, iar Santana tocmai se mutase şi ea aici, pentru a-şi începe cariera de model. Ne-am întâlnit într-o seară la

íncio şansă
51
un bar pentru că nu suntem genul de oameni care să mănânce î$_n$ restaurante de cinci stele, cu mâncăruri al căror hume nici măcar nu le pop pronunţa. Pe scurc am ajuns ácolo mai devreme, am văzut maşina Santanei şim-am apropiat prea mult înainte de Lmi da seama că nu e singuri în ea, Şi că nu e nici îmbrăcată.
Reacţia mea iniţială a fost să încerc sâ-l lovesc pe tipul ăla cu braţele mele ca nişte grisine, dar tipul s-a dovedit a fi Milo, grecul ăsta de 120 de kilograme cu muşchi cât capul meu. M-am gândit că ar fi indicat să-mi păstrez mâinile la locul lor.
Noaptea s-a încheiat cu Santana şi cu mine despârţindu-ne, cu Milo nevătămat şi cu noi trei stând cumva, împreună la bar, pilindu-necu bere ieftină şi râzând de cât de mizerabile sunt vieţile noastre. Suntem disfuncţionali, dar ne descurcăm.
_ Cum a fost în tabăra de artă din Montreal? întreabă Santana, umplându-şi un pahar cu apă de la robinet.
—Tabăra de artă este un loc în care părinţii îşi trimit copiii atunci când au nevoie de o pauză, San, & răspund.
—Pardon! Cum au fost cele două luni fantastice pe care le-ai petrecut în Quebec, perfecţionându-ţi meşteşugul şi devenind următorul Michelangelo al lumii?
Mă uit la Milo, care ridică din umeri ca şi cum ar zice „Nu mă băga pe mine în asta!”
— E prea devreme pentru 0 doză de sarcasm atât de grea!
Santana îşi dă ochii peste cap, învârtindu-şi o buclă roşcată lungă în jurul degetului.
— Serios, Ttuman! Cum a fost?
Sincer? Bine! Faptul că am stat două luni departe, într-o altă provincie, a fost nu atât pentru a-mi îmbunătăţi stilul artistic, cât pentru a-mi îngriji sănătatea mintală. Când vine vorba despre artă, e singurul lucru de care sunt sigur. Ştiu că am un viitor ca artist. Ştiu că pot fi grozav. Cred în talentul meu, iar asta mai ales pentru

d o persoană m-a con«« că ar trebui s-o fac cu ** ^ ^ unfli, î” fostul meu dormitor...
îndepărtez amintinle cu Eden. Am avut momentul ^ Ne-au trebuit doar câteva secunde sa o dam în bară.
__ Montteal a fost peste tot, numai aia nu, spun, cu <*/,”■ fixaţi la restul de cafea de pe fondul cănu.
Tăcem cu toţii. Amândoi dau din cap ca şi cum ar înţelege, dat nu e aşa. Bineînţeles că nu înţeleg. Dit încearcă totuşi. Asta e ceea ce contează.
— Te-ai mai gândit la oferta lui Angelo? întreabă Santana, măturând cu măiestrie apăsarea sub covor.
_ Cine este Angelo? intervine Milo, găsind în sfârşit curajul să vorbească.
Nu! răspund cu sinceritate, ignorându-L
___Truman, aşteaptă un răspuns! Practic îmi explodează telefonul în fiecare zi, adaugă ea.
Işi scoate mobilul din buzunarul blugilor, care sunt atât de strâmţi, încât sunt şocat că a reuşit să-l strecoare acolo. Santana ţine ecranul în faţa mea. Sunt toate apelurile ei pierdute şi în toate apare Angelo.
— Ori îi blochez numărul, ori i-l dau pe-al tău. Apoi poţi să te ocupi tu direct de el.
— Cine e Angelo? repetă Milo. ■■
Ochii Santanei se îndreaptă spre el, apoi înapoi spre mine. Nu se poate uita la Milo mai mult de câteva secunde. De ce? Fie simte ceva pentru el după aventura lor de o noapte (o oră?), fie o face în numele meu. Refuză să clarifice despre care dintre ele e vorba. Oricum ar fi, nu mă deranjează. M-am săturat de Santana, de data asta pe bune. Cei doi ar putea pleca împreună spre apus şi nici măcar nu aş clipi.
— Nu i-ai spus? mă întreabă ea.

Iută o şansă
Mă prefac distras dc o pată decolorată de pe tricou. Santana scoate «n oftat de parcă s-ar fi săturat de prostiile noastre, apoi îi explică:
_Angelo este fotograf. L-am întâlnit la o apariţie ca model pe carf am avut-o acum câteva săptămâni. Mi-a spus ci are propriul studio şi« ° «*po?.iţie de artă, aşa că i-am arătat dtcv» dintre picturile lui Truman, care i-au plăcut la nebunie. Acum. Angelo vrea să expună câteva dintre lucrările lui Truman la următoarea sa expoziţii, dar Truman l-a tot dus cu vorba... sau, mai exact, pe mi«« m-a dus cu vorba.
_ Eu de ce n-am ştiut asta? întreabă Milo. Apoi, ca să pună gaz pe foc. Ş> „mcă n*³”¹ văzut nicio lucrare de-a ta.
_ Serios, Truman? Cum de voi doi sunteţi măcar prieteni? Nu-i spui nimic.
Santana îşi ia telefonul şi tastează, tastează, tastează, iar eu stau acolo ca o muscă pe perete în timp ce ei discută despre viaţa mea.
.— Poftim! spune ea, întinzându-i lui Milo telefonul Acesta este contul lui secret de Instagram. Complet anonim.
— îmi place că ştii că e secret, şi totuşi ai vorbit cu două persoane despre el, reiau eu.
îl privesc pe Milo cum parcurge postările. Sunt vreo treizeci sau cam aşa ceva, toate fotografii-ale unor picturi pe care le-am făcut în ultimul an. Santana are dreptate: este complet anonim. Nu există nicio poză cu mine, iar eu apar sub pseudonimul Capote. Ca Truman Capote, scriitorul despre care vorbeşte mereu tata.
Nimeni nu a ştiut despre cont până n-a făcut Santana selfie-uri cu telefonul meu într-o seară şi a deschis Instagramul pentru a posta câteva. Nu m-a lăsat în pace până când nu i-am arătat pânzele ascunse într-o veche ladă pentru sticlele de lapte din dulap. Milo scoate un fluierat uşor şi îi dă Santanei telefonul înapoi. — Sunt cu adevărat bune, amice. Chiar foarte bune. Şi ai aproape zece mii de urmăritori, rahat faimos ce eşti!

— Dac« Milo crede că eşti talentat, atunci chiar că înseat>1 ceva, comentează Santana. „[5]
E extrem de ciudat să vezi pe cineva atât de mare şi de corp0 lent ca Milo roşind.
—Asta ce ar trebui iă însemne? întreabă el.
Santana îşi sprijină şoldul de bar, scuturându-şi buclele la spate
— înseamnă că nu ai mai încercat niciodată să fii cu mine după noaptea aceea, Milo, aşa că e clar că nu te prea pricepi să recunoşti când ai în faţă un lucru frumos.
Aha, deci poate că ri chiar îi place de el. Faţa lui trece de la r0z la roşu-sfeclă. Săracul tip!
— Oricum, reia Santana, făcându-se că ignoră stânjeneala lui Milo şi întorcându-se spre mine, participi la expoziţie sau nu?
—O să mă mai gândesc! îi răspund;
înclin mai mult spre nu, dar încă nu sunt pe deplin convins.
—Ai spus asta şi acum trei săptămâni;
- -Şi încă mă mai gândesc;
Santana dă din cap, sătulă în sfârşit de noi, 1.
—- în fine.' Trebuie să plec. Am şedinţă foto la care ar fi trebuit să ajung încă de acum zece minute. în seara asta îi trimit lui Angelo datele tale de contact, aşa că de-acum e problema ta.
îşi pune cureaua poşetei pe umăr, îşi bagă telefonul înapoi într-un buzunar strâmt şi pleacă fără să se uite deloc la Milo. Tipul s-a cufundat atât de mult în scaunul lui, încât aproape c-a ajuns pe jos.
■—Ce naiba se întâmplă cu voi doi? întreb când aud uşa trântindu-se. – — Să fiu al naibii dacă ştiu! mormăie el.
Milo petrece o oră întreagă descărcându-şi năduful pe Santana. Cât e de frumoasă. Cât o urăşte. Cum că probabil e îndrăgostit de ea. Mănâncă încă vreo câteva cutii pline înainte de-a se hotărî

într-un final să plece. De data asta, verific de două ori dacă nu sunt „va chei în uşă înainte de-a o încuia.
Mama mi-a spus că trebuie să-i iau flori proaspete lui Katie, ^ că asta am să şi fac. După duş, cotrobăi prin bagaje, disperat să găsesc ceva de îmbrăcat, şi aleg ce miroase cel mai puţin a murdar, în stadiul ăsta, fie trebuie să spăl rufele, fie am să amân suficient de mult, încât să le spele mama în locul meu.
Sunt aproape treizeci de grade afară, iar umiditatea îmi face cămaşa să se lipească instantaneu de piele. îmi potrivesc ochelarii de soare şi o iau la dreapta, spre florărie. E ora nouă, iar străzile forfotesc de navetişti. Lumea doar ce a ieşit de la metrou, iar acum oamenii trec unul pe lângă altul, grăbindu-se să traverseze strada înainte să se schimbe culoarea semaforului. Asta uni place la viaţa la oraş, modul natural în care îţi distrage'atenţii
Florăria este cu o stradă înainte de spitaL Aş putea să mă opresc pentru flori la magazinul de cadouri de la primul etaj, dar mama insistă ca florile lui Katie să fie proaspăt culese, cele mai strălucitoare şi mai bogate. Nu mă Cert cu ea, pentru că are dreptate. Florăria este luminoasă şi parfumată, iar mirosul este atât de puternic, încât mi se lipeşte de haine. Femeia de k tejghea îmi zâmbeşte. Nu e prima dată când vin aici. Simt miros de trandafiri, crini şi altele cărora nu le ştiu numele. Toate miros la fel pentru mine. Aleg buchetul cel mai colorat, pentru că asta şi-ar dori Katie, şi îi cer vânzătoarei să îl ambaleze în hârtie galbenă, strălucitoare, ca soarele de dimineaţă. îi plătesc femeii în numerar, iar ea zâmbeşte, iară să ceară detalii. Ignorăm amândoi halul în care îmi tremură mâinile. Cu cât mă apropii mai mult de spital, cu atât tremuratul devine ■nai rău. Apoi îl simt şi în piept, şi mi-e extrem de greu să respir. Mă gândesc că trebuie să mă aşez, să iau o pauză, dar mama ª »Şteptat cam mult deja, aşa că îmi văd de drum. Rup agitat

frunzele care atârnă pe tulpinile florilor. Acestea cad p_e j_{Qs} j. o dâră luminoasă pe beton.
Au trecut două luni de când am văzut.-o ultima oară pe ^ Am intrat în camera ei ca să-mi iau tămas-bun înainte de a ol Montreal. Mama stătea în Vechiul fotoliu din tweed şi plângea,' ' tata era lângă ea, cu o mână fetmă pe umărul ei. Ştiam că nu ** înţelege de ce plec. A fost greu de explicat Cum să le spui părinţi^ că trebuie să pleci, pentru că în fiecare zi îţi este din ce în ce mai gt_{eu} să respiri? Mai greu să te trezeşti dimineaţa? Mai greu să trăieşti?
Deşi încerc să uit, trecut două luni de când am văzut-o ultima oară şi pe Eden. S-a întâmplat în aceeaşi zi: aceeaşi lumini fluorescentă de spital, aceleaşi holuri bej. Mă îndreptam spre ieşire şi mă aflam la jumătatea; drumului până la lift, când uşile acestuia s-au întredeschis scârţâind;* şi Eden era în spatele lor. Am văzut doar o fărâmă din ea la început; dar a fost suficient ca să mă opresc. Când uşile liftului s- deschis complet,, eram deja ghemuit lângă distribuitorul automat de cafea, ascunzându-mă ca un laş.
; Niciodată nu ne-am pus explicit de acord să mergem mai departe, evitându-ne unul pe celălalt Dar după noaptea accidentului lui Katie, a fost exact ceea ce am început să facem. Nu mă puteam uita la ea fără să-mi amintesc ce am: făcut în acea noapte – fără să-mi amintesc că, dacă nu.aş fi fost cu Eden, aş fi fost cu Katie, împiedicând-o astfel să plece de la petrecere şi să se urce în acea maşină.
• Era prea multă vinovăţie! De fiecare dată când o vedeam pe Eden, îmi aduceam aminte de modul în care îmi dezamăgisem sora. De fiecare dată când mă vedea ea... Ei bine, nu ştiu ce simte ea când mă vede. Dar nu m-a mai privit în ochi din acea noapte. Ăsta nu poate fi un semn bun.
Spitalul Mount Sinai nu arată ca un spital. Este doar o altă clădire care se întinde pe o stradă plină cu mii de clădiri. E numai beton şi ferestre, şi se înalţă suficient de sus pe cer pentru a fi

îmi o şansi
57
descurajantă. Pentru a te face să te simţi mic. Mă opresc din mers. M5 blochez, aşa cum fac întotdeauna. Nu mă pot abţine să nu mi_0 imaginez pe Katie acolo, în spatele uneia dintre ferestrele acelea striate, la etajul al şaptelea, vie, dar nu tocmai. Sunt mereu lovit de aceeaşi gând: Ar fi trebuit si fiu eu.
Vreau să mă aşez pentru un minut sau două pe treptele de la intrare. Poate o oră. Dar dacă o fac, s-ar putea să nu mă mai ridic niciodată şi să nu mai intru. Trec prin rutina mea obişnuită: respir adânc, mă uit la podea, număr până la o sută, apoi mă îndrept spre interior. Uşile automate se deschid, şi sunt 27 de paşi până la lift. Măruntaiele îmi cad în gol în timp ce acesta se năpusteşte spre etajul al şaptelea. în capătul holului, fac la dreapta, apoi la stânga, iar camera lui Katie este chiar acolo; 708. Afară e o targă albastră, cu o pătură galbenă decolorată deasupra. Ochii îmi zăbovesc la toate detaliile: asistenta care citeşte o fişă la capătul holului sau puştiul care stă pe podea, cu telefonul întors pe orizontală în timp ce probabil joacă vreun joc cu care,părinţii lui au încercat să-i distrag! atenţia. Asta e ceea ce fac şi eu — mă ancorez cumva înainte
de a intra pe uşa ei,
Pentru că apoi intru în camera ei şi îmi pierd tot aerul din plămâni.
.•,».■-■
întotdeauna mă gândesc că, de la un moment dat, îmi va fi mai uşor s-o văd. Dar nu e aşa. Niciodată! E mereu la fel ca prima dată: şocul, furia, neîncrederea. Nevoia să o iau în braţe. Să plâng. Să mă aşez şi să nu mă mai ridic niciodată.
Mama stă pe scaunul de lângă patul lui Katie. Jaluzelele sunt complet deschise, iar o mare de soare intră în cameră. Observ vaza cu flori de pe pervaz. Mama avea dreptate când spunea că sunt moarte. Petalele sunt maronii şi întărite, atârnând din vaza de ceramică.
Ochii mei absorb fiecare detaliu – felul în care pâlpâie lumina din tavan, bucăţile de vopsea descojite de pe pereţi, televizorul care

difi.m* pe muţeşte o reluare a serialului Teoria Big $n_{a\%}$ ^ poşeta mamei aşezate pe masă – înainte de a se îndrepta sp^”[1] * De obicei, pot să mi uit la ea doar pentru puţin ti_{mp}, $f_{;}$ > faţa preţ de-o secundă, apoi case ochii pe fereastră p_{fef} j_{e}^[e!c] îi ating mina, apoi metalul rece al patului în care stă înting ^ astăzi e altfel. *
După ce n-am văzut-o timp de două luni, simt ceva asemăn|$_{to}$ cu o lipsă. O privesc şi o privesc, şi continui să o privesc J mă uit în altă parte, Ară să mă-nfîor. Părul ei blond este răsfi$_{rat}$ ' pernă, moale şi neted Stă în pat, sprijinită, cu pătura trasă până la brâu, lăsând să se vadă pijamaua roz din bumbac cu care probabil a îmbrăcat-o mama.
Pare că doarme. Ca şi cum, dacă aş pierde vreo două ore, ap_{0l}' m-aş întoarce, Katie ar sta în capul oaselor, vorbind cu mama, iar râsul ei ar răsuna pe hol.
Mama mă vede în uşă şi se ridică în picioare. Observ felul ;” care îi lasă mâna lui Katie, aşezând-o uşor pe pat
— Ai adus florile/ observă. |
Mă gândesc că au trecut două luni. Şaizeci de zile de când n-am mai văzut-o. Şi asta e ce îmi spune prima dată: florile.
îmi ia buchetul din mâini, şi sunt pe punctul de-a o îmbrăţişa, j dar ea se îndepărtează, merge direct la fereastră şi ia vaza veche. O privesc cum aruncă florile ofilite în coşul de gunoi înainte de-a le pune pe cele proaspete înăuntru. Pe masă se află o sticlă de apă. j O apucă şi o goleşte în vază. O face din obişnuinţă. Acea mică sarcină pe care o face în fiecare săptămână. i
Rămân pe loc, privind-o şi aşteptând să-mi spună ceva, să mă j întrebe ce am făcut la MontreaL Să mă întrebe ce mai fac. Ora*.
Termină cu florile, apoi se întoarce spre mine şi îşi şterge mâi- nile pe blugi.
— Cum a fost în apartamentul cel nou? mă întreabă. îţi place? $_{j}$

tntf o Wsi
59
__ j: frumos! îi răspund.
îmi suni* parei lipsită de viaţă, îndepărtată.
__ M despachetat?
Clatin din cap. Nu! Nu, n-atn fiicut-o! Nu-mi seamft dacă e înd suPirat» pe mine pentru că am plecat timp de două luni. A văzut în asta faptul c-o abandonez pe jatic în loc dc ceea ce a fost, de fapt: că trebuia să fac ceva ca să mă salvez. Am în«rcar «*”» exPlic că la Montreal nu era vorba despre scoală dc artă şi vreun hobby oarecare. Era vorba despre faptul că trebuia să pot respira din nou, pentru că aerul din camera de spital, anul din întregul oraş mi se părea stătut şi uscat. Mirosea prea ffiult a ea. La fel şi amintirile. Vedeam chipul lui Katie peste tot pe unde mergeam şi aveam nevoie să plec pentru scurtă vteme, să ajung într-un loc neatins de ea, undeva unde puteam să mă plimb pe o stradă fără să mi se strângă pieptul, fără să fiu nevoit să mă aşez jos zece minute ca să nu mă prăbuşesc.
Nu cred că mama a înţeles asta; Pentru ea, am plecat. Atâta tot Chiar şi atunci când am încercat să-i explic că inclusiv Katie ar fi vrut să plec, tot nu m-a crezut ■ >
— Cum se simte? întreb, pentru că principalul nostru subiect de discuţie în ultima vreme este sora mea.
Iau scaunul negru pliabil de la masă şi îl târăsc pâna lângă patul lui Katie. Mă aşez lângă ea şi o iau de mână.
— Doctorii nu văd nicio schimbare. Daca ar fi văzut, ti-as fi trimis un mesaj. - '
Probabil că e doar un comentariu nepotrivit, dar îl simt ca pe o înţepătură, o lovitură ieftină. O altă reamintire a faptului că am fost plecat.
— Mai vorbeşti cu ea?
Doctorii spun că s-ar putea să ne poată auzi. Că au existat cazun de pacienţi în comă care s-au trezit şi îşi amintesc exact discuţiile pe

care oamenii le-au avut cu ei. Poate că nu e foarte p$_{to}$b u e ceva. Merită să ne agăţăm de orice urmă de speranţă '' ^ S

Mama se aşază pe scaun vizavi de mine, Observ fi$_{te}$j cărunt la rădăcini, cele pe care de obicei şi le vopseşte îj * ^ ^{p5r} de câte ori încep să iasă la iveală. Este un mister pentru noi ^ ^ unde a apărut părul blond al lui Katie, Mama şi tata au părul'^{0}*' ^ ca pana corbului; şi eu la fel. Dar Katie? E la fel de strălucî^ ca soarele. **

— Da, siguri spune mama, luând din nou cealaltă mâni lui Katie într-a ei. Tocmai îi spuneam cum a sunat bunica ta fo dimineaţa asta de la Roma. Pleacă mâine cu avionul în Germani, şi zice că ne-a trimis o carte poştală acum o lună, dar încă n-$_{a}$ apărut. Ciudat'

- Ciudat! repet, trecându-mi degetul mare pe dosul mâinii ei pe unghiile vopsite în galben. E culoarea aia de care era obsedată; o întreb. Mama zâmbeşte ' dă dincap,-

— Da! Am găsit-o într-un sertar din dormitorul ei. Nuanţa este „lumina dimineţii”. îţi aminteşti cât de mult îi plăcea?

Bineînţeles că-mi amintesc! -

— îmi vopsea unghiile cu ea. Şi pe ale lui tata.

Rămânem amândoi tăcuţi, pierduţi undeva, in trecut îmi amintesc zilele călduroase de vară, , când adormeam pe canapea. Mă trezeam cu unghiile vopsite în toate culorile curcubeului. Uneori îmi făcea şi degetele de la picioare. Aşa era Katie: trează când toţi ceilalţi dormeau. Strecurând culoare în lumea noastră.

Şi aşa se declanşează o altă amintire, una la care nu am mai zăbovit de ceva vreme: obsesia lui Katie pentru cer. De aceea u plăcea atât de mult nuanţa aia de ojă, pentru că strălucea ca soarele. De aceea şi-a petrecut mult prea mult'timp vara, întinsă în iarba, uitându-se la el.

tncio şansi
61
Mama oftează şi se întoarce aici, în prezent, cu mine. __ Katie nu ar fi vrut asta, şopteşte atât de încet, încât nu sunt
sigur că am auzit bine.
_Unde e tata? întreb.
__Lucrează până foarte târziu. Firma lui a preluat un caz corporatist important. Acuzaţii de agresiune sexuală împotriva unui director executiv.
_Pe cine apără?
_Femeile, spune ea.
— Bine!
Rămânem iar tăcuţi.
Mi-au trebuit multe căutări pe Google până la trei dimineaţa pentru a înţelege pe deplin ce i s-a întâmplat lui Katie. Doctorii au încercat să ne explice cât se poate de clar, dar creierul meu se oprea în secunda în care intram pe uşile spitalului E aproape imposibil să descifrezi jargonul medical atunci când sora ta zace într-un pat din capătul holului, cu viaţa atârnând de tui fir de aţă. Pierdeam complet contactul cu realitatea. Era ca atunci când profesorii de la liceu le explicau alor mei la şedinţele cu părinţii: „Truman nu este atent la ore. E într-o altă lume. Lecţiile nu se lipesc de el. îi intră pe o ureche şi îi ies pe cealaltă.”

Când eram singur, în pat, în primele nopţi, lumea se mai liniştea puţin. Durerea aceea apăsătoare din piept mi se mai domolea, aşa că puteam respira fără să fiu nevoit să-mi reamintesc să o fac. Rămâneam treaz ore întregi căutând pe WebMD şi Wikipedia. O înseamnă să fii în comă? sau Cineva care e în comă poate si te mai audă? Citeam rezultat după rezultat, până când adormeam cu telefonul în mână şi cu lumina albă a ecranului încă lipită de pleoape.

Treaba e că atunci când s-a produs impactul, Katie nu purta centura de siguranţă. Un gând care şi acum mă face să clocotesc.

Nici nu ştiu de câte ori i-am spus să o poarte întotdeauna. £r mul lucru pe care i-l spuneam ori de câte ori o duceam cu J'pr'- „Pune-ţi centura de siguranţă sau nu plec nicăieri/” Atunci Sc^3: limba la mine şi îşi punea centura de siguranţă. Dar fa nu am fost acolo ca să ti reamintesc, aşa ci nu şi-a pUs_0 ^ cealaltă maşini a lovit-o pe-a ei, impactul a ficut-o să zboare J* parbriz. Medicii au spus că traumatismul cranian sever i-a proy^ cat starea de comă. Au spus şl că cercetările de imagistică cerebra|- sugerează că pacienţii în comă încă te pot auzi, dar nu sunt conJu dente. M-am gândit că e poate doar un lucru pe care li-l spUn je obicei fraierilor ca mine, ca să le dea cea mai firavă rază de speranţa şi să-i facă să meargă mai departe. A funcţionat. A fost nasol, dar a funcţionat.

— Deci, Montreal, reia mama.

Aştept să continue – să mă întrebe cum a fost sau ce-am făcut

— A fost bine! îi răspund

Mă străduiesc să mai adaug ceva, înainte să se aştearnă iar — Profesorul de artă a spus că îmi prevede un viitor promiţător. Cuvintele lui, nu ale mele.

Zâmbetul ei cu buzele strânse nu prea transmite „spune-mi mai mult”.

— E grozav, Truman/

Continui să stau acolo, aşteptând ca ea să pună întrebarea, începe să divagheze din nou despre călătoria de două luni a bunicii mele prin Europa şi despre aventurile ei recente după ce a divorţat de bunicul şi i-a luat jumătate din bani. După Germania, se va îndrepta poate către Franţa. Grecia sau Elveţia. N-o mai ascult.

Mă uit la Katie, aşteptând şi aşteptând, şi aşteptând „Cum te simţ.', Truman?” Continui să aştept. Nu întreabă niciodată.

tnci o ɹansi
M
în scara asta hotărăsc că c timpul să despachetez, Spăl mai întâi o tură de rufe, aruncând tot ce am în bagaj ditect în maşină. Rămân acolo toate cele patruzeci de minute cât durează spălatul, privind cum se învârt hainele îii stânga şi în dreapta, cu spuma detergentului lipită de geamul aburit Vârtejul moale este liniştitor, hipnotic. Nu mă gândesc la nimic. Efectiv la nimic. Mintea mea e ca o pânză albă. Ţin toate luminile stinse, în afară de spoturile slabe din bucătărie.

Când hainele sunt curate, le împăturesc şi le aşez în teancuri. Le pun apoi în sertarele comodei, una câte una, inutil de meticulos, îmi fac patul, cu salteaua încă pe podea. După ce am plecat de la spital, am condus până la casa cea veche, deşi nu mi-a fost deloc uşor. Am intrat şi am ieşit în câteva minute. Am luat tot ce mi se părea mai important: şevaletul rupt, o ladă pentru sticlele de lapte plină cu câteva dintre tablourile mai vechi, borcănele pline de vopseluri şi pensule. Când termin cu hainele, despachetez şi toate astea. Şevaletul merge lângă fereastră, pentru că am nevoie de lumină naturală, deşi prefer să pictez noaptea. Stivuiesc vechile tablouri pe un raft din dulap, apoi întorc lada cu fundul în sus şi o folosesc ca masă. Despachetez borcănelele de vopsea şi le aliniez pe ea. Urmează pensulele.

Camera mea e încă goală. încă nu mi se pare caldă. Dar e deja mai bine.

Mă gândesc să pictez ceva. Mă uit la pânză şi aştept, dar nu-mi vine nimic în minte. De la accidentul lui Katie, creativitatea mea a secat ca un pârâu bătrân. Imaginile şi scenele care îmi inundau odinioară mintea, până în punctul în care nu mai puteam gândi limpede dacă nu le pictam, pur şi simplu... s-au oprit. în Montreal, pictam pentru că trebuia să pictez. Am pictat după indicaţii – un peisaj, faţa unei bătrâne, un castron cu fructe. Dar nu a fost acelaşi lucru. Nu a mai venit de la sine.

Ma gindesc li Katic şi la cer. La nuanţa aceea de unghii – „lumina dimineţii”, Simt ci e ceva acol* pe\ minusculă de inspiraţie, dat e îngropată prea adânc în° ^N pot ajunge la ea. Nu încă.
Mă simt frustrat. Vreau să creez, dar nu pot. Am nevoj evadare, de altceva în afară de pictură. Mă prăbuş j o sprijin de perne. Mă Uit lâ telefon pentru prima dată pe £ ^ Două mesaje de lâ Sântanai Te-ai hotărât? Apoi: l- ^ * adresa ta de t-md Mult noroc! Mă face să mă gândesc la contul ^ anonim de artist, aşa că deschid Instagramul. Nu am mai p^ nimic de trei săptămâni, ultima oară fiind o fotografie granulat}” unei picturi cu un iaz la răsăritul soarelui. Tidul a fost Linişte. N preferata mea, dar postarea tot a primit aproape o mie de aprecia Trec apoi de pe contul meu de artist pe cel personal. Pr, lucru pe care îl văd este o nouă fotografie de la Santana, cu fata plină de machiaj şi cu părul îndreptat şi atârnând mai jos de talie. Poartă o rochie aurie mulată şi are ochii acoperiţi de sclipicj. Probabil este o fotografie de la şedinţa foto de azi. Văd că trei sute de oameni au apreciat-o, inclusiv Milo. îmi dau ochii peste ap.
Mă uit la profilul meu: zero postări. Le-am şters pe toate acum câteva luni. După ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat, oameni pe care abia îi cunoşteam au început să-mi inunde postările cu comentarii de genul îmi pare foarte rău pentru pierdem ta şi îţi sunt alături! Se purtau ca şi cum Katie ar fi murit, când ea e încă aici. Am renunţat la toate postările, ştergând totul. Dar acum mă mănâncă să încerc ceva nou. Şi, din moment ce pictura nu mai este o opţiune, poate că natura moartă e mai buni Deschid aparatul foto al telefonului şi mă ridic din pat. Vreau să fie ceva la întâmplare, ceva fără context. Las toate luminile stinse şi mă aşez în faţa şevaletului. Jaluzelele sunt trase, astfel încât

inctoţansă
65
dincolo de fereastră se vede orizontul oraşului. înclin aparatul spre „dea, arătând vârfurile tenişilor mei şi o parte din materialele de pictură în fondai. Fac poza fără să mă gândesc prea mult la ea.
O postez. îi pun tidul Acasă. O etichetez cu locul unde trăiesc ţn prezent: Toronto. Apoi îmi tas telefonul pe pat, pentru că mă îndoiesc că cineva se va deranja să îi dea like. Santana va lăsa un comentariu deştept. Milo va da like comentariului ei în felul ăla al lui ciudat şi tăcut
Când încep să mă dezbrac, cu cămaşa pe jumătate scoasă, văd că se aprinde ecranul. îmi iau telefonul fără să mă gândesc la nimic, până când văd numele. @Edetţflora a apreciat postarea ta. Totul se schimbă.

4
(DOtr
AND AVEAM ŞAPTESPREZECE ANI, EU ŞI KATIE NE-AM PETRE.
cut toată vacanţa de primăvară la ea acasă, campând în dormitorul ei, uitându-ne la'seriale şi comandând prea multă mâncare la pachet. Era încă frig în Ontano ca să facem altceva; iar piscina lor era încă închisă. Domnul Falls n-o deschidea cel puţin până în mai, când se mai încălzea vremea.
Vinerea aia a fost altfel. Părinţii lor erau plecaţi din oraş – se duseseră cu maşina la cazinourile din Niagara Falls şi nu se întorceau acasă până duminică dimineaţa.
Katie făcea deja planuri, cântărind modurile în care ar trebui să ne petrecem următoarele două nopţi, acum, că părinţii lor erau plecaţi. Truman ne-a luat-o înainte, spunând: „Am invitat nişte prieteni în seara asta.”
Eram top trei instalaţi pe canapea, uitându-ne la un episod din hnpractualJokers. Era undeva după-amiază. Katie sorbea zgomotos din cutia ei de suc. „Un soi de petrecere?” m-'a întrebat. „Nu/ Nu o petrecere. Câteva persoane”, a corectat-o el. Eu îmi întorceam capul de la unul la altul, de parcă aş fi urmărit un meci de ping-pong.
C

presupun că eu ţi Eden suntem invitate?”
Titiman a rânjit
„presupui greşit.” Apoi s-a întors spre mine şi a spus zâmbind: par Eden poate veni, dacă vrea.”
»Eu-”
Katie mi-a tăiat votba: „Eden nu vrea, Deci, ce avem noi de câştigat? Pentru că telefonul meu este chiar aici, şi ar fi atât de uşor s5 le trimit un mesaj rapid mamei şi tatei...”
„Katieeeeeeeeeee!” a gemut Truman. Ce vrei?
Katie s-a dat niţeluş în spectacol, întinzându-se pe canapea şi ridicându-şi braţele deasupra capului.
„Hmmm!” a spus ea, gândindu-se.
Am aşteptat să-mi ceară idei.
„Vreau să cădem de acord că niciunul dintre noi nu va scoate o vorbă de faţă cu mama sau tata despre ce se va întâmpla în acest weekend.” * l r
Truman a încetat să mai zapeze şi: s-a aşezatmai drept pe canapea.
„Ce naiba ai de gând să,faci în seara asta?':'
„Cine a spus ceva despre seara asta? în plus, încă nu sunt sigură”, a răspuns ea uitându-se la mine.
„încă ne hotărâm”, am precizat eu.
Truman s-a uitat la noi cu suspiciune.
„Mama şi tata mi-au spus să am grijă de voi.”
Katie a strâmbat din nas.
„Avem aproape optsprezece ani'. Nu avem nevoie de niciun însoţitor. Şi tu nu eşti chiar o autoritate în materie de luare a deciziilor, Tru, Nu cumva te-ai despărţit de Santana săptămâna trecută pentru a cincea oară?” a adăugat ea.
Truman se despărţise de Santana şi mie nu-mi spusese nimeni?
Bineînţeles că nu-mi spusese nimeni. Nu trebuia să-mi pese – şi zău dacă-mi păsa!

Privirea lui Tcum»n s-a a^tut spre mine. asta: îmi arunca priviri pe
A atra oară”.« mormăit el, 'Vot degeaba în cazul tău. Facem o înţelege re
«,” nij), Truman a închis televizorul fi s-a ridicat de pe om,^,. Sigur, cum aci
tu.” I urcat fortunos pe scări, apoi l-am auzit trântind u?, donatorului lui.

„Katie.'„ am avertizat-o.

Ce-i?” a spus ea, în tinzând mâna după telecomandă. Panii îi cădea pe
umen într-un bob bine definit Şi-l tunsese cu câteva zile înainte, după ce
văzuse într-o revistă o fotografie a unui model. Katie n-a stat nici măcar o
zi să se gândească la asta. A avut ideea dimineaţa, iar programarea a fost
făcută după-amiază. Spontaneitatea era genul ei. Şi îi reuşea fără efort
„Ce <« de gând să faci weekendul ăsta?” am întrebat-o. Katie mi-a
aruncat zâmbetul ei caracteristic cu gropiţe. „Cum am spus, încă nu sunt
sigură.” Şapte ore mai târziu, ajungea într-o ambulanţă.
Lumini roşii furioase îmi clipesc în cap. Alarmele vtiiese, iar sirenele urli
îmi ţin respiraţia. Pieptul mi se strânge. O, nu! Nu, nu, m, nu, nu, nu, nu!
■

îmi arunc telefonul, gemând Se izbeşte puternic de perete şi cade pe
podea.

Sat fosu iubită, harţuitoarea obsedată. Stai, fără partea cu „°Sta' Tn,man
n,ci măcar nu ne-am dat întâlnire vre-

Munci, de ceh urmăreşti postările? Taci naibii din gură, creierule! că RIT
^ mi muk z8°mot decât am crezut, pentn.
ăiri?b ~ ^ _ wr
de veghe de pe hol pătrunde înăunm,.

încăo şansă
69
___ Ce se întâmplă? mă întreabă.
TVebuie să fie trecut de miezul nopţii, pentru că Ramona are , _nns într-un coc dezordonat, iar masca de faţă cenuşie,
cândva netedă, este acum crăpată pe alocuri.
C _Eden!
Umple cele două silabe cu atâta îngrijorare, încât îmi face pielea de găină.
__ Ce naiba s-a-ntâmplat? De ce ţipi?
Apasă pe întrerupător, întunericul dispare, iar eu îmi văd cearşafurile murdare şi mototolite, ghemele de scame ascunse prin colturi... ŞÎ telefonul meu pe podea, cu o nouă crăpătură strălucitoare de-a lungul ecranului.
Ramona îl vede în acelaşi timp cu mine. Se îndreaptă spre trista bucăţică de metal şi se apleacă s-o ridice.
— Nu/
Mă ridic brusc în pat.
— Nu-l atinge! Doar, doar..,
Am dat like. Am. dat like la afurisita lui de postare de pe Instagram. La nici măcar cinci secunde după ce-a postat-o.
Rahat! Rahat! Rahat!
Ramona încremeneşte, pe jumătate ghemuită, pe jumătate în picioare. Se uită la mine de parcă aş fi o psihopată. Ca să fiu sinceră, probabil că are dreptate.
Am fost ptea neglijentă cu zoomul, degetele mele stupide şi butucănoase mişcând ecranul încolo şi încoace. încercam să măresc, să văd mai bine. Ce era pe pânză? Picta din nou? Ce culori erau în tuburile de vopsea? Culorile puteau să-mi spună enorm de multe: griul şi negrul – crea ceva ofilit; galbenul şi nuanţele de pastel – ceva vesel, ceva luminos. Am vrut să văd mai mult. Aveam nevoie de mai mult
De ce s-a întors Truman?

f, era dor de mine?

(înncliii a Cost neaşteptat. Pentru că nu contează dacă ¡-a foj doi de mine. dacă s-a gândit la mine sau daci pictează din nou Nimic din roate astea nu contează. Şansa noastră s-a spulberat mic de-a sc întâmpla ceva cu adevărat. Am fost egoişti. Nepăsători Am distrus... Păi, totul.

Am distrus totul.

Hram în mijlocul unui zoom pe linia orizontului, crezând că sunt expertă în geografie sau ceva de genul Ista, că aş putea identifica locul exact în care se află pe baza clădirilor din fundal sau dacă există un McDonald's cu M galben strălucitor pe care să-l pot localiza, pentru că asta este literalmente culmea cunoştinţelor mele culinare.

Şi apoi mi-a alunecat degetul. Idioata de inimă albă a devenit roşie. I like.

Pot s-o şterg, s-o fac albă la loc, dar răul a fost făcut. Probabil că a văzut-cţdeja. Probabil crede că încă sunt aceeaşi fată de cincisprezece ani obsedată de eL Nu sunt. Jur că nu sunt.'

Atunci, de ce (i urmăreşti postările lui Tru...

în scopuri strict de cercetare. Ca să ştiu când se întoarce în oraş. Ca să pot continua să-l evit cu orice preţ, aşa cum făceam şi înainte. în ultimele două luni, am putut să intru în spiral să o văd pe Katie fără să fiu nevoită să mă apropii încet de uşa camerei ei şi să trag cu ochiul înăuntru ca să mă asigur că Truman nu e acolo. Faptul că ştiam că este la kilometri distanţă a fost o alinare. O liniştire. Nu trebuia să-mi fac griji că urma să-l văd. Şi totuşi, îmi făceam, pentru că imaginea lui Truman era ca o lovitură în bună – o amintire a ceea ce s-a întâmplat în noaptea accidentului. Când închid ochii, încă îi simt faţa la câţiva centimetri distanţă, culoarea ochilor, pupilele dilatare. Degetele lui pe coapsa mea.

Buzele lui peste ale mele, chiar acolo unde mi le doream de atâta timp. Pot simţi tot ce a fost în acea clipi Acea clipă trecătoare, teribilă, care încă îmi face inima s-o ia la goană.
Faptul că l-am sărutat pe Tru tnan a fost cea mai egoistă alegere pc care am făcut-o vreodată. O regret în fiecare zi. Fără încetare.
Dar apoi o parte din mine crede că, dacă ar fi aici, dacă ar sta în faţa mea chiar acum, aş alerga la el, m-aş prăbuşi în braţele lui; aş accepta orice bucăţică din el, oricât de mică ar fi. Pentru că acea clipă pe care am avut-o împreună a fost oribilă, un cutremur.., şi tot nu era destul.
— Cine-i ăsta?
Ramona îmi ţine telefonul în mână, uitându-se la ecran.
— Truman Falls? mă întreabă. Din cauza asta te sperii? Pentru că i-ai dat like pozei lui de pe Instagram?
Ramona nu înţelege. A fost la liceu cu noi, dar nu cunoaşte detaliile şi nici secretele. Pentru ea, e pur şi simplu aşa: Katie a avut un accident, Katie e în comă, eu aveam nevoie de o nouă colegă de cametă deoarece Katie nu mai era o variantă, aşa că Ramona s-a mutat aici. Sunt patru evenimente simple care nu au nicio semnificaţie pentru ea. Ea vede totul în alb şi negru. Dar e şi atât de mult gri! Şi atât de mult întuneric'
Ramona se aşază cu grijă pe marginea patului. Masca ei de faţă cu cărbune are atâtea crăpături, încât începe să i se desprindă de pe ten, iar fulgi mici îi cad pe bluza de pijama. îmi aşază telefonul pe saltea, între noi. Nu-i pot citi gândurile, dar îi cunosc privirea asta. Se întreabă ce e în neregulă cu mine. Ce-i ascund.
Nu e doar o simplă fotografa, vreau să spun. E o căprioară în lumina farurilor. Stă pe marginea unei stânci. E o ciocnire între „înainte” şi „acum”. întoarcerea lui Truman este o reamintire a greşelilor pe care m-am străduit luni întregi să le îngrop. Iar

„ întol•s cu o lopată, gata să le dezgroape pe toate când acum s-a l,HU să-mi spui ce se întâmplă sau ar trebui «
^pr^Îş. sătulă de prostiile mele. Nici măcar nu-mi pot
■ p să trăieşti cu mine. Să încerci în fiecare zi să te imagina cum c ¡>» „ , u
apropii, să îmi descoperi secretele, gândurile, şi totuşi sa conţinu, să te loveşti cu capul de-un zid de cărămidă. Pentru că aşa sunt eu: rece ca piatra şi neînduplecată.

0 parte din mine mă îndeamnă să-i spun. Să vorbesc şi să vorbesc şi să vorbesc până când secretele o să se verse din mine ca apa care se scurge la vale. Ştiu că ar putea fi atât de eliberator şi că o parte din greutatea care mă doboară ar dispărea. Şi Ramona – la fel ca Manny – e aici, gata şi dispusă să mă ajute. Dar gândul de a retrăi acele momente care au dus la accidentul lui Katie... Gândul de a le rosti cu voce tare îmi provoacă atâta durere.' Nu vreau să le văd expresia, dezgustul, când vor auzi ce am făcut, cum am trădat-o pe Katie, cum am dezamăgit-o. Nu vreau ca ei să mă vadă în aceeaşi lumină în care mă văd eu. încă mai am nevoie de acea fărâmă de care să mă agăc că mai există oameni care au o părere bună despre mine. Rostesc cu hotărâre: — Ar trebui să te întorci în pat.' Ramona mă suportă de atâta timp, încât nici măcar nu pare surprinsă. Pur şi simplu se ridică şi pleacă. închide uşa în utma ei. O aud cum merge pe hol până în baie, apoi aud Zgomotul apei si stiu că îşi spală masca de pe faţă, iar cărbunele se învârteşte pe scurgere, «i jos Apo, se va culca şi se va trezi devreme, la şase dimineaţa, si va fi strălucitoare, aşa cum e întotdeauna. Se va duce să alerge, va intra vL 2*'Po' Va 'eŞl CU o Prietenă Şi va râde' * va m®nca> şi va trăi
^pXr ^ * °PtSP™ ^ ** ~ „-W I*

73
Voiam simplitatea asta cu Katie. Ăsta era traseul pe care ar fi trebuit să-l urmeze vieţile noastre, înainte să ajungem la o răscruce şi să ne rătăcim. înhaţ telefonul de pe saltea şi îmi iau înapoi like-ul de la fotografie. Nu contează că Truman a văzut deja notificarea, pentru că amândoi am decis cu luni în urmă să ne tăiem unul pe celălalt din vieţile noastre. Un like nu e suficient ca să schimbe lucrul ăsta.
Trec două zile şi sunt la Pollo Loco. Eu şi Manny lucrăm până la ora şapte în seara asta. Este unul dintre nenumăratele motive pentru care iubesc duminicile – închidem mai devreme.
Totuşi, în seara asta nu se pkaci mai devreme şi cu siguranţă nu se fac plimbări nocturne-uşor-romantice prin oraş. Nu intru pe telefon toată tura, nici măcar pentru a căuta pe Google o altă poveste deprimantă despre vreun pacient în comă. Stau doar pe scaunul meu din faţa casei de marcat, uitându-mă pe geamuri în timp ce cerul se transformă din portocaliu în indigo. Mă simt ciudat. Decuplată. Ceva m-a afectat, şi nu-mi dau seama <ce anume. Sau poate că pot, dar nu vreau s-o fac. Ori una, ori alta.
Câteodată chiar ar trebui să mă întreb dacă nu cumva faptul că nu sunt în contact cu emoţiile mele este o alegere. <
Manny nu a ieşit deloc din bucătărie ca să vorbească cu mine. Nu mi-a oferit mâncare şi nici nu a comentat despre vindecarea dependenţei mele de telefon. De fapt, a fost destul de tăcut toată seara, şi nu-i stă deloc în fire. Mă întreb dacă măcar mi-a zâmbit când am intrat. Mă întreb dacă nu am fost prea absorbită de propria suferinţă ca să mai observ.
Ceasul arată ora şapte şi o pornesc pe gresia crem decolorată până la uşă, întorc plăcuţa cu DESCHIS pe ÎNCHIS şi răsucesc cheia. Este cel mai plăcut sunet din lume! Oamenii trec pe lângă

ALHX LIGI-TT
noi şi nc privim pl in fereastră. Nici măcar si nu vi gândiţii focbis. Şi trec mai departe. Stau nemişcată, cu degetele zăbov,[4]”' pe geamul rece. Am nevoie să mă eliberez de toate gânduri^ Trebuie să-mi storc creierul ca pe un burete. Am nevoie ^ linişte, de întuneric, însă gândul să plec acasă e chiar mai rău decât să rămân aici.
Ramona nu m-a mai băgat în seamă de când a avut loc dezastrul de pe Instagram. Ceea ce e ciudat, din moment ce nu pare si renunţe vreodată la mine. Poate că acum a făcut-o. Poate că acum a decis că nu merit, că încercările insistente de a mă face să mă deschid faţă de ea sunt ca şi cum ai sta în deşert şi te-ai ruga pentru o furtună. Şi totuşi, cumva, asta mă doare mai mult decât să mă confrunt cu sâcâiala ei.
Nu-mi place asta! Nici măcar un pic!
Doamne, ce e in neregulă cu mine astăzi.' Aş vrea să fiu un robot fără emoţii. Vă rog, n-ar putea oare ştiinţa să se grăbească să descopere ceva de genul ăsta?
Toate mesele au fost curăţate, iar ultima oră a fost destul de liberă, aşa încât deja am măturat şi am spălat podelele. înainte să intru în bucătărie, îmi iau telefonul Am o notificare de acum şapte minute: @Trumanfalls tocmai a postat o fotografie. Dau cu mâna pe ea atât de repede, încât identificarea facială nici măcar nu funcţionează. Fotografia a fost făcută afară: e o clădire cu aspect ciudat şi cu un soi de structură artistică în vârf. îmi dau seama că e OCAD: Ontario College of Art and Design. Truman a spus o dată sau de două ori că ar vrea să meargă acolo. Deci a acceptat o ofertă de admitere pentru toamnă? Sau doar l-a vizitat?
De data asta îmi stăpânesc degetele astea idioate şi nu dau din greşeală vreun like la fotografie. îmi promit că mai pe seară voi dezactiva notificările despre postările lui, dar mă cunosc şi sunt o mincinoasă mare şi grasă.

Mă îndrept spre bucătărie, pregătită să-mi iau geanta, să ies pe „să şi să mă plimb prin oraş suficicnt de mult timp ca să fiu sigură ₍să Ramona s-a dus la culcare şi că nu Voi da peste ea acasă... şi apoi îl zăresc pc Manny, cocoţat pe masa de lucru din metal, cu capul în mâini, părând extrem de departe de tipul mereu zâmbitor şi vesel care ajunge să te irite.
Mă aşez aproape de el.
_Ce s-a întâmplat? întreb ca un terapeut
îmi lipseşte doar un blocnotes pe care să-l răsfoiesc.
Manny îşi ridică fruntea şi mă priveşte în ochi.
— Ce vrei să spui?
Cască, acoperindu-şi gura cu mâna.
— Nu pari în apele tale azi, răspund, folosind de fapt un eufemism.
— Sunt doar obosit.
— Te rog! Asta e minciuna mea de bază când nu vreau să vorbesc cu oamenii. Ce s-a întâmplat?
Scoate un oftat, iar umerii 1 se încovoaie când se sprijină pe coate, cu bărbia în palmi Corpul lui pare greu, înclinat în faţă, de parcă nu-l mai interesează să stea drept. Nu mai are acel comportament relaxat ca de obicei. Poate că este într-adevăr obosit
— Sunt obosit, Eden! spune el din nou, citindu-mi gândurile. Asta e! Sunt foarte, foarte obosit. , , ,
Nu sunt deloc convinsă de povestea asta. ,
— Tatăl tău a spus ceva despre faptul că am plecat mai devreme seara trecută?
Manny nu răspunde, ceea ce îmi explică tot ce trebuie să ştiu. îşi muşcă din buza de jos, ocupându-se doar de ea.
— Poţi să-i zici că a fost numai şi numai vina mea, continui. Dă vina pe mine pentru tot ce s-a întâmplat/ La urma urmei, am o influenţă foarte proastă asupra băieţilor buni ca tine.

_Astanlte în întregime adevărat, spune el.
_Dar e parţial adevărat.
Buzele i sc arcuiesc într-un zâmbet firav.
— Parţial.
Lumina din bucătărie este deranjant de puternică, genul aCela sub caic nimeni nu arată bine, cu excepţia lui Manny, bineînţeles Totuşi, îi accentuează părţile feţei cate dau de gol cât de epui^ este cu adevărat îmi vine să-l înfăşor într-o pătură, să-l bag ;n pat şi să stau de pază la uşa lui, asigurându-mă că nu-l deranjează nimeni timp de cel puţin douăsprezece ore.
Apoi Manny pare să-şi dea seama de ceva, pentru că spune:
— Stai puţin! Ce mai faci aici? De obicei ieşi pe uşă la şapte punct
— Nu e adevărat' mint
Manny ridică din sprâncenele, aşteptând cu răbdare. Iată de ce nu pun întrebări: în cele din urmă, se întorc împotriva ta.
— Aşadar? Ce te reţine aici? mă întreabă. Şi să nu-mi spui că eu! Amândoi ştim că nu e adevărat
— Eşti tare drăguţ că ai băgat de seamă, Manny! Nu, nu este vorba despre tine!
Acum eu sunt cea care oftează, frustrarea revărsându-se din mine în valuri.
— Nu prea mă grăbesc să ajung acasă! recunosc.
Asta pare să-i atragă atenţia. Se aşază mai drept; un muşchi de pe maxilar i se contractă.
— S-a întâmplat ceva?
E ca şi cum aş fi apăsat un buton. S-a activat modul supra- protector.
— Eu şi colega meu de cameră ne-am... Nu prea ştiu. Nu a fost o ceartă. Mai mult o confruntare, cred.
Iar dacă mă duc acasă ch.ar acum, sunt sanse mari să-mi petrec toată noaptea dând zoom pe diverse părţi din postarea de pe nstagram a lu, Truman şi memorând fiecare lucru despre OCAD.

tnci o şansi
77
_Pentru ce?
_ Pentru faptul că nu vreau să-i dezvălui fiecare detaliu al vieţii mele, îi răspund.
Manny chicoteşte, iar buclele lui ftră număr saltă de colo-colo.
Uau, chiar nu-mi pot imagina asta! Cu mine eşti atât de deschisă, Eden! Nu reuşesc nicidecum să te fac să taci.
__ Ha, ha, ha, ha! fac eu cu entuziasmul unei cărămizi. Voi doi ar trebui să vă întâlniţi. Probabil că aţi putea vorbi ore întregi despre ce dezamăgire sunt pentru voi.
_Nu eşti o dezamăgire, mă corectează Manny cu blândeţe.
Ridic din umeri, ferindu-mi privirea. Dintr-odată, mi-e greu să mă uit la el.
— Nu ai lipsit de la nicio tură în ultimele trei luni, subliniază Manny. *
__întârzii tot timpul, îi spun podelei.
— Ai făcut progrese.
— Stau pe telefon toată tura, continui, pentru că gura mea cea proastă ţine neapărat să-şi înfunde proprietarul.
— Azi nu te-am văzut să te atingi de telefon nici măcar o dată, spune el , -j, \ (
Hmm! Deci totuşi mă urmărea.
— Nu am primit niciodată un bacşiş mai mare de doi dolari.
— Deci clienţii sunt zgârciţi, spune Manny cu un zâmbet. Asta nu e vina ta! .”-
— Eşti exact ca Ramona. Mereu cauţi ce e mai bun în mine.
— Nu e chiar atât de greu, Eden! Ar trebui sa încerci cândva.
Face totul să pară atât de uşor! ■ <,
— Conversaţia asta chiar îmi scapă de sub control.
Bat cu degetele în blatul mesei. E lucioasă şi strălucitoare, fără niciun fir de murdărie, pentru că Manny nu face nimic pe jumătate. Nici curăţenia, nici gătitul. Nici încercările să mă înveselească.

ALBX UGHT
__pj;, reiau, ridicându-mă în picioare. Ar trebui totuşi ¡¡l
duc acasă.
_ Credeam că încerci să eviţi să mergi acasă? spune Manny _ Asta fac, dar e clar că eşti epuizat. Nu am de gând s| u oblig să rămâi aici cu mine, pentru că sunt o mămăligă care nu-, în stare să-şi înfrunte colega de cameră mult prea amabilă.
încerc să-mi împing scaunul înapoi ca să mă ridic, însă, pe sub masă, Manny şi-a înfăşurat picioarele în jurul lui, ţinându-mă
__Nu mă obligi să fac nimic, spune cu fermitate.
— Manny!
— Ce ai de gând să faci când ajungi acasă?
— Sincer? Probabil că voi sta întinsă în beznă până va trebui să mă trezesc pentru tura de mâine.
— Eden, asta nu sună prea sănătos. Ba chiar deloc!
— Relaxează-te! Mă simt foarte bine. Subestimarea secolului.
— Vrei să ştii ce fac eu când mă simt ca naiba? mă întreabă. Dau din cap cu nerăbdare.
— Gătesc
— Dar tu găteşti tot timpul
— D-aia mă simt foarte rar ca naiba.
— Cu excepţia zilei de azi, replic. Manny îşi dă ochii peste cap.
— Sunt obosit. Ţi-am spus deja. Deci, ce zici? Vrei să mai rămânem puţin şi să gătim ceva împreună?
Mă încrunt.
— Manny, sunt cel mai prost bucătar. Credeam că am stabilit asta?
— Am stabilit, dar te pot învăţa câteva lucruri. Hai de!

jvfă gândesc la dezamăgirea Ramonei, care pare sâ plutească în aerul apartamentului nostru ca un nor; la sunetul constant al uşii dormitorului ei care se închide cu un clic; la liniştea stranie Jin bucătărie atunci când nu este acolo cotrobăind peste tot sau filmând vreun videoclip.
_în regulă, haide! îi spun.
Manny îşi ridică pumnul a victorie, ca un ratat adorabil ce este. Mă duc la frigiderul de dimensiuni industriale şi trag de uşile unaşe din oţel inoxidabil. Sunt mult mai grele decât credeam, aşa că trag zdravăn de câteva ori. Rafturile sunt burduşite cu carne înfăşurată în folie alimentară, cutii de plastic pline de ardei graşi tăiaţi în fâşii egale, nesfârşite cartoane de ouă şi orice altceva îţi mai poţi închipui. îmi proptesc mâinile în şolduri, căutând prin toată această mâncare de parcă aş şti ce fac, de parcă la micul-dejun din dimineaţa asta nu aş fi mâncat pizza veche de o săptămână.:
— Ai găsit ce căutai? întreabă Manny din spatele meu.
Nu mă întorc, dar ştiu că râde de mine. ■
Poate că e disperare sau jenă, dar creierul meu scoate la iveală o amintire de când eram copil, poate de pe la şapte sau opt ani. Sunt în bucătărie cu părinţii mei. Mama mă învăţa cum să fac gnoccbi de la zero, după reţeta moştenită de la nonna ei. Ea fierbea cartofii, apoi eu îi faceam piure; ea aprecia din ochi cantităţatea exactă de făină, în timp ce eu frământam aluatul de paste până devenea ca o minge moale. Tata făcea rissâis ie camarăo, ojchiftea portugheză de creveţi. Mama nu le putea suporta – detestă peştele. Dar erau preferatele mele. Stăteam lângă el în timp ce le prăjea în ulei. Mâneam Şi mâneam şi mâneam până când nu mai puteam. închid uşile frigiderului şi mă întorc spre Manny.: •
— Hai să facem rissois ie camarăo! îi propun;
Faţa i se luminează.

__fy plac? mă întreabă fără să piardă o clipă.
__Tala îmi ficea mereu când eram copil, îi mărturisesc
Nu a fost o întâmplare faptul că am început să lucrez în restaurant portughez. După ce-âm plecat din casa părinţil J^ şi „i-am mutat în oraş, am început să mă simt... singură. Bi, ^ simţeam deja singură, dar â devenit şi mai rău. Să lucrez aici » o mică amintire de acasă. Mirosul bucătăriei îmi aminteşte de tata, care gătea ca o furtună pentru mesele de duminică. Accentul do_ nului Âlvaro este la fel de pronunţat ca al bunicului meu.
Manny radiază, uitându-se la mine de parcă tocmai i-am făcut ziua mai bună.
— Şi tata le gătea. Singurul motiv pentru care nu le-a pus în meniu este pentru că foloseşte reţeta secretă a lui «voa mea. A spus că e ceva prea personal. Nu vrea să le mănânce nimeni din afara familiei.
—Eu nu fac parte din familie/ îi atrag atenţia.
—Consideră-te singura excepţie!
Ceva din cuvintele astea mă umple de foarte multă căldura.
—Vrei să începi să mărunţeşti ingredientele? mă întreabă.
—Sigur!
Manny îmi întinde un cuţit, unul uriaş, cu lama curbată. Nu prea am încredere că o să mă descurc cu el. Sunt surprinsă că el are.
—Fundurile de tăiat suntr în spatele tău, adaugă eL
Găsesc un teanc întreg, atât din lemn, cât şi din plastic. Iau unul din lemn. Când mă întorc, Manny deja stivuieşte ingredientele pe masă: cuburi de unt, litri de lapte, pungi de fainâ, ouă, pesmet, sare.
Apoi îmi întinde o legătură de pătrunjel proaspăt şi o ceapă.
— Toacă-le cât poţi de mărunt! îmi spune el, apoi întinde mâna după şorţul de pe scaun şi şi-l pune în jurul gâtului.

hui o funsi
___ pa, domnule!
Manny se ocupă de aragaz. Eu aşez pătrunjelul pe fundul de tăiat q nvesc cuţitul ai suspiciune. Nu poate fi atât de dificil! Balansez pititul înainte şi înapoi peste ierburi, tăindu-le în tot felul de bucăţi Inegale. Sunt mici totuşi. Cel puţin asta am reuşit să fac bine. Adun pătrunjelul grămadă în colţul tocătorului ca să-i fac loc cepei. Când îmi ridic privire», Manny se mişcă lin în jurul aragazului, părând că fa« asta de ore întregi. Are un cub de unt cate se topeşte într-o cvariţă. Toarnă laptele direct din cutie, fără să se obosească să îl măsoare. îl privesc cum amestecă totul înainte de a da focul mai mic. Apoi adaugă faina.
__ Eden! îmi spune, uitându-se la mine peste umăr. Poţi să presari tu faina pe masă?
Mă pun pe treabă, presărând pe masă un strat de fainâ şi uni- formizându-l cu mâna. Manny se mişcă de la aragaz la masă cu un pas rapid, ca un dansator care a exersat asta de sute de ori. întoarce cratiţa, aruncând aluatul direct pe suprafaţa ,presărată cu fainâ. Pentru o secundă, am părăsit bucătăria asta şi m-am întors acasă, cu părinţii mei, gătind într-o după-amiază de duminică, când orele păreau zile întregi.
Manny începe să frământe aluatul, iar braţele i se tot îndoaie şi se îndreaptă la loc în timp ce îl frământă. îi acord un pic prea multă atenţie şi întârzii de la sarcina mea de mărunţitor. Faţa îi e încreţită de concentrare, iar sprâncenele groase aproape s-au împreunat.
îşi ridică privirea şi mă surprinde căscând gura.
— Cum merge cu ceapa? mă întreabă, cu faţa luminată toată într-un zâmbet.
Având în vedere că încă stă pe masă neatinsă, nu prea bine.
O apuc şi încep să o curăţ de coajă.
— Tatăl tău te-a învăţat să găteşti? îl întreb.

încuviinţează cu o mişcate din cap, concentrându-se asupra aluatului. Observ că acum e netezit. îl pudrează cu ^ multă fainã.
— Tata lua-a în ture de noapte la o fabrică din oraş, dar după cc a murit mama. Dar în timpul zilei, indiferent cât de ob era, gătea întotdeauna pentru mine. Trăiam în bucătărie, adaos'! cu un zâmbet. Şi bunicii mei locuiau cu noi. Aveau grijă de ^ când tata era la muncă.
— Şi eu găteam cu tata.
— îmi dau seama, replică Manny. Astea sunt nişte abilitătj serioase de tocare.
Face un gest spre grămada tot mai mare de ceapă tocată – spre surprinderea mea, sunt numai pătrăţele egale. S-ar putea să glumească, dar eu hotărăsc în sinea mea că nu.
— Cum ştii când e gata aluatul? întreb.
Ia aluatul în mâini şi îl amestecă, netezind toate părţile până când devine o minge moale. Mi-o întinde.
— împunge-l cu un deget!
— A, bine! ' Apăs cu degetul pe el.
— Vezi cum adâncitura se retrage uşor, dar lasă totuşi o mică urmă? mă întreabă.
Dau din cap, studiind aluatul cu atenţie.
— Aşa ştii că e gata. Dacă îşi revine complet, trebuie frământat mai mult. Dacă nu se ridică deloc, înseamnă că l-ai frământat prea mult.
— Ce faci dacă se întâmplă asta? întreb.
— O iei de la zero.
Manny taie aluatul în două bucăţi egale, apoi le înfasoarâ în folie de plastic şi le mută într-o parte a mesei.

hui o îansi
83
___ Astea trebuie să se odihnească până când începem umplutura. Poţi să-mi aduci încă un aib de unt, nişte lapte şj creveţii din
fingider?
Spune toate astea în timp ce se îndreaptă deja spre aragaz, ţinând o tigaie într-o mână şi tocătorul în cealaltă.
DfSChid iar frigiderul, iau laptele şi untul, le pun în mâna lui care le aşteaptă, apoi caut creveţii.
_Manny?
_Ce s-a întâmplat?
Aud deja sfarâiala untului topit şi simt mirosul cepei care se căleşte.
__ Nu găsesc creveţii.
Se uită pe lângă uşa frigiderului.
__ Ia asta! spune, întinzându-mi spatula de lemn. Continuă să amesteci asta până când începe ceapa să se rumenească!
îmi târşâi paşii până la aragaz în timp ce el e ocupat să caute prin frigider. Amestec ceapa în cratiţă, iar aburul îmi suflă direct în faţă şi încep să transpir. Acum înţeleg de ce Manny întotdeauna poartă tricouri şi îşi tamponează faţa cu prosoape^ Ridic privirea de la tigaie spre uşile mari de metal.
— Ai avut noroc?
— Nu încă.
Mă uit înapoi la ceapă şi, la naiba, e maro!
— Manny, chestiile astea se rumenesc repede. Ce să fac? încep să intru în panică. Nu vreau să fiu eu motivul pentru care
mâncarea asta e stricată.
— Păi, spune el, încă ascuns după frigider. Opreşte focul şi toarnă suficient lapte cât să acopere tigaia!
— Bine! Asta pot să fac.
Răsucesc butonul, iar flacăra se stinge, Apoi iau cutia de lapte Şi tom până când ceapa este complet acoperită.
— E în regulă?

Capul lui Manny se iveşte din spatele frigiderului Se cratiţă şi îmi face cu ochiul. lllt ă |a
— Araţi trăsnet, Eden! Eşti un talent înnăscut! Acum o iei de pe foc şi să adaugi un strop de sare, pipet, nj ş te n ^ s ă şi tot pătrunjelul pe care l-ai tocat nuc ?°atj
Nici măcar nu mai ezit. Pac tot ce-mi spune, terminând pătrunjelul. Plimb lingura de lemn în cratiţă, Urmărind ^ ingredientele se rotesc împreună. Mă simt mândră de mine'p scot telefonul, fac o fotografie şi i-o trimit tatălui meu Ser”„ Ghici a jac? ' ^
— Aşadar, reia Manny, trântind uşile frigiderului, avem problemă!
— Care?
— Nu mai avem creveţi. •
— Nu-i nimic, spun eu cu un optimism neobişnuit Mă duc să cumpăr câţiva.
îi întind deja lui Manny lingura de lemn, simţindu-mă ca un mic ajutor priceput
Manny îmi aruncă o privire de parcă mi-aş fi pierdut minţile.
— Eden, piaţa de peşte nu se deschide până mâine-iimimaţi la ora şase.
— Tocmai de-aia mă duc la Loblaws, în josul străzii, şi iau o pungă congelată.
— îngheţată? scuipă el, de parcă tocmai i-am sugerat să-mi taie piciorul drept şi să gătim asta în loc.
— Facem asta pentru noi doi, Manny. Gordon Ramsay n-o să apară în clipa următoare ca să te facă „sendviş idiot” pentru că foloseşti fructe de mare congelate.
— Ar avea dreptate dacă ar face-o, răspunde.
— „Ar avea dreptate dacă ar face-o”, îl maimuţăresc eu ca un copil imatur ce sunt.

îl las pe Manny cu dezamăgire» lui ţi fag spre depozit să-mi iau geanta. Când mă întorc, e din nou la masă, amestecând amidon Jc porumb şi apă. Mă zăreşte şi zâmbeşte. Totul se aşază la loc. Arată ca el însuşi.
__ Mulţumesc pentru asta! îmi spune. Eşti un ajutot de bucătar excelent. îmi vine să-l îmbrăţişez.
_ încearcă să nu pari atât de surprins! îl tachinez. Mă întorc
în zece minute.
Afară, aerul are o răcoare nefirească. îmi face pielea de găină şi să-mi doresc să-mi fi adus o jachetă sau măcar s*o fi luat-o pe a lui Manny. Drumul până la Loblaws e scurt şi nu durează decât cinci minute. Merg cât pot de repede, firă să o iau la fugă. Mi-e prea lene să-mi descâlcesc căştile, aşa că ascult maşinile care şuieră pe lângă mine şi pălăvrăgeala oamenilor pe lângă care trec sau stau pe băncile de pe trotuar ori ies din restaurante. Vântul îmi biciuieşte părul, împrăştiindu-mi-l pe faţă. Revăd încheietura mâinii lui Katie şi elasticul de păr pe-care îl ţinea mereu pe ea. Mi-ar fi fost de folos acum.
Telefonul mi se luminează cu un mesaj de la tata. Scrie: Uită-te la tine! Antă fantastic, meu<fon>iW Dukeaţa mea! Apoi: AAu-ne câteva acasă pentru mama ta şi pentru mine. Vino să neviziteziweekendul ăsta, ¿a?
N-am mai fost acasă de o lună. Atunci am reuşit să mă duc doar pentru că Ahmed, celălalt chelner de la Pollo Loco, a fost de acord să-mi acopere tura dacă îi dau bacşişul pe o săptămână. Expresia lui când i-am înmânat un total de nouă dolari a fost nepreţuită. Mă îndoiesc că ar mai fi de acord să-mi ţină locul. Ar trebui să fac un drum până acolo dimineaţa, apoi să plec imediat după prânz ca să ajung la timp pentru tura mea.... îi scriu tatălui meu că sigur, voi încerca să trec pe la ei. Şi chiar vorbesc serios.

Inttn şi ies din Loblnws în cUtcva minute, cu o ptm^ ,|₍. j tic atâmându-mi de închcicinra mâinii şi ni o pungi ₍|r ₍rn congelaţi înăuntru. Aveau şi un raion ai fructe de mare pr<i.i,|,₍rt ' dar îmi placc să îl tachinez pe Manny, aşa cil îngheţaţi f₍le j plus, căi dr marc ar putea li diferenţa? CAnd chiftelele *unr fu, si plutcsc în tigaia ai ulei, toţi creveţii sunt la fel. Nu ai cum muşti din ci şi să tr gândeşti „Uau, creveţii ăştia au fost cong₍f|,₁tjr Şi apoi să mă arestezi şi să mă bagi după gratii pentru crime Î₍m()f) triva zeilor culinari. Dar dacă cineva e destul de pretenţios ₍a sii observe diferenţa, acela nu poate fi decât Manny.

Mă gândesc să mă întorc totuşi după creveţi proaspeţi când un cap cu păr negru îmi atrage atenţia. Mă opresc din mers, di₍n respirat; până şi plasa de la încheietura mâinii s-a oprit din balans. Timpul pare să fi încremenit. Sau poate că întreaga lume a încremenit, pentru că nici maşinile nu se mai mişcă. Mai întâi văd părul ca o cerneală vărsată, apoi tenişii murdari. Totul se limpezeşte: e Truman, stând chiar acolo, pe trotuarul de peste drum.

Vreau să continui să merg. Vreau să mă mişc înainte să mă vadă şi el. Vreau... Vreau să mă vadă. Doamne, cât vreau să mă vadăi

Şi apoi mă observă.

Merge cu capul în jos, cu ochii la trotuar, apoi îşi întoarce capul spre dreapta ca şi cum s-ar fi auzit chemat. Privirile ni se întâlnesc instantaneu. Suntem atât de departe unul de celălalt, şi totuşi ne ciocnim!

Văd cum i se luminează toată faţa, cum. ochii i se deschid larg, cum i se întredeschid buzele.

Arată... Arată exact la feL Precum căldura soarelui de vară când stăteam la piscină, cu Katie ca o barieră între noi. Precum foşnetul frunzelor de toamnă când cădeau din copaci şi le strângeam în saci de gunoi. Arată ca trecutul. Mintea mea se transformă într-un caleidoscop de amintiri: căldura buzelor lui peste ale mele; arcuirea

încă o şansig^
^becului; urmele de vopsea din păr; surpriza de pe chipul lui când ^t peste toate barierele impuse de el ţi l-am văzut pentru ^a dată cu adevărat Toate aceste amintiri pe care le-am reprimat * întorc atât de repede, încât mă sufocă.
Rămânem acolo, suspendaţi în timp şi privindu-ne unul pe celălalt. Suntem la câţiva metri, dar ne despart kilometri întregi. îl aştept – traverseze strada. Să mă apuce de umeri, să mă scuture până mă trezesc să mă ia de mână şi să mă conducă înapoi în confortul trecutului. Mă gândesc că poate mă aşteaptă pe mine să trec strada, pentru ă nu se mişcă. Dar eu nu pot Nu pot să fac aşa ceva. Dacă ajung aproape de el, nu aed c-o să mai pot să mă îndepărtez din nou.
Si atunci începem să mergem amândoi — în direcţii opuse, pe trotuare opuse, pe părţi opuse ale străzii. Maşinile încep să se mişte. Vântul urlă. Mă întorc la restaurant şi sunt bine. Sunt bine. Doar mâinile nu mi se mai opresc din tremurat

5
fOfftr
ERA SEARA PETRECERJI LUI TRUMAN. SONERIA A ÎNCEPUT SÂ SUNE de pe la ora opt şi nu s-a mai oprit.
Mă mânca rău curiozitatea, împărţită între fericirea de-a sta aici, sus, cu Katie, şi dorinţa de-a coborî în fugă să văd ce p$_{une}$ j$_{a}$ cale Truman.
Katie nu părea deloc fericită că era blocată în dormitorul ei. Tot deschidea uşa şi încerca să tragă cu ochiul la parter.
„Sunt mult mai mulţi decât «câţiva» oameni aici”, a spus ea de nu ştiu câte ori.
Stăteam întinse pe burtă pe patul ei, cu laptopul sprijinit pe-o pernă în faţa noastră.' Podeaua era plină de cutii cu pizza pe jumătate mâncată, doze de Pepsi şi ambalaje de bomboane mototolite, înainte de-a pleca, părinţii ei ne lăsaseră o sută de dolari pe blatul din bucătărie. Katie cheltuise 25 pe livrarea de pizza, apoi îmi făcuse cu ochiul în timp ce strecura restul în buzunarul blugilor. Mă gândeam cât e de deşteaptă şi de tare. Matură şi responsabilă, comandându-ne cina prin telefon, plătindu-l pe omul de la uşă cu toată încrederea din lume în timp ce eu stăteam la masa din bucătărie, aşteptând-o.
Aveam nevoie de-o cale să-i distrag atenţia lui Katie înainte ea să cedeze, să coboare scările şi să se dea grav în spectacol. Truman

ind o ftnsi
89
e spusese că părinţii îi dăduseră sarcina s-o supravegheze, dar mi „e La că sarcina fusese transferată acum asupra mea. Se Hai să începem să ne facem planuri de viitori” i-am propus.
[Catie stătea întinsă pe spate, cu ochii în telefon.
BCe vrei să spui?”
„putem începe să căutăm apartamente în centrul oraşului”, am adăugat. ...
Ne facuserăm un plan in trei etape. Deja bifaserăm prima căsuţă: să fim acceptate la Universitatea din Toronto. Următorii paşi erau să închiriem un apartament, apoi să ne mutăm împreună. Părinţii lui Katie erau deja de acord Erau de acord cu tot ce spunea ea. între timp, eu nici máéar nu-mi făcusem curaj să îi întreb pe ai mei, dar îmi doream asta mai mult deqât orice – o viaţă cu Katie, departe de orăşelul ăsta. îmi doream să stau trează până târziu, dansând în timp ce podelele de lemn scârţâiau, iar vecinii de sub noi se plângeau; să mă trezesc devreme şi să mă uit la răsăritul de soare de pe balcon; să luăni covrigi de la brutăria din capătul străzii, după orele de curs, şi să-i mâncăm din pungă la cină; să stăm coapsă lângă coapsă, alături pfe canapea.
Când i-am spus asta lui Katie, şi-a dat ochii peste cap.
„Cum de reuşeşti să romanţezi totuh” a spus. -
Dar zâmbea, de parcă şi ea era deja .cu un picior pe uşă afară.
Ne-am distras atenţia o oră sau două, căutând apartamente de închiriat în oraş. Voiam ceva mai < aproape de malul lacului, cu vedere spre lacul Ontario, dar asta ar fi însemnat un drum mai lung până la campus, ceea ce Katie ura. Ea voia să locuiască mai aproape de şcoală ca să nu-şi facă griji că trebuie să ia metroul sau să meargă pe jos iarna. A fost singurul lucru asupra căruia nu am putut cădea de acord. în afară de asta, aveam aceleaşi idei: cel puţin două dormitoare, o baie era acceptabil, iar mărimea bucătăriei nu prea conta, pentru că niciuneia dintre noi nu-i plăcea să gătească.

Nr-am titrai peste wci de anunţuri, dar nimic nu nj potrivit. Poate că eram prea pretenţioase, încercând gem perfecţiunea. Dar cu Katie, perfecţiunea părea ?nt(, *t”1- leali/abilă.
„O să comandăm mâncare Ia pachet în majoritatea , şi-o sâ bem vin roşu ieftin”, a spus, vocea ei căpătând un ac' '' carcgoric. nt
F.ra Ia jumătatea serialului Scandal şi se hotărâse că i se potrive
„Da, când o să împlinim nouăsprezece ani şi o să-l putem cum păra”, am adăugat.
A oftat, alungându-mi obiecţia cu un gest din mână.
Zgomotul care venea de la parter se înteţea. Katie părea să fi uitat cu totul de el. Era pe site-ul Ikea, derulând fotografii cu cadre de pat. Eu nu mă puteam concentra. îl auzeam pe Truman râzând undeva sub noi, oamenii vorbind, muzici
Nu trebuia să cobor până jos. Puteam doar să trag cu ochiul
„Mă duc la baie”, am anunţat-o.
Patul a scârţâit când m-am rostogolit de pe el. Katie a scos doar un „hmm” şi a continuat să scrie pe laptop. Trebuia să trec pe lângă baie ca să ajung la scări.
Casa părinţilor mei era, într-un cuvânt, confortabilă. „Vrei ca oamenii să se simtă de parcă ar fi casa lor”, spunea mama. Canapelele erau pline de perne şi păturI. Fiecare mobilă avea câte-o poveste: cuferele din lemn de castan din living fuseseră aduse de la familia tatălui meu din Portugalia; sticlăria din bucătărie era a nonnei mele. Casa noastră era alcătuită din atât de multe poveşti diferite!
Prin comparaţie, casa lui Katie era umplută cu cea mai sofisticată mobilă care putea fi cumpărată. Podelele erau din marmură

tnciopnsi 9|
rece; canapelele erau din piele tare, importate din Italia; bucătăria avea un aragaz de lux, de care eu şi Katie eram prea îngrozite ca a.\ mai şi pornim. Casa scării era imensă şi urca în spirală, pornind chiar din mijlocul parterului. Avea trepte suspendate făcute din sticlă, aşa că atunci când îmi puneam mâinile pe balustradă şi mă aplecam puţin, vedeam tot parterul. O mulţime de oameni se plimbau prin bucătărie, iar pe mese erau cutii de pizza, doze de sucuri şi baxuri de bere. Cineva instalase chiar şi-un beer pong pe masa din living.
Am aruncat o privire şi i-am văzut pe câţiva dintre prietenii lui Trurnan tolăniţi pe canapea. I-am recunoscut pe unii dintre ei de când era el în liceu. Cei mai mulţi erau însă feţe necunoscute. Pungi de chipsuri desfăcute şi rupte acopereau măsuţa de cafea, iar la televizor era difuzat meciul echipei Blue Jays.
Arăta ca orice altă petrecere de sâmbătă seara la care mă târa de obicei Katie. Care era deci marea problemă? De ce nu ne lăsase Truman să participăm şi noi? De parcă eu şi Katie nu mai văzu- serăm niciodată oameni aruncând mingi de ping-pong în pahare de bere!
M-am desprins de balustradă şi am pornit spre camera lui Katie, fără să mai merg pe vârfuri. Apoi am observat ceva ciudat: uşa de la dormitorul lui Truman era deschisă. Uşa de la dormitorul lui Truman nu era niciodată deschisă. Dar acum era. Cea mai îngustă crăpătură, dar suficientă să mă cheme mai aproape, să mă facă să trag cu ochiul Vedeam griul-închis al pereţilor şi maroul intens al mobilei. Şi ştiam că n-ar fi trebuit, dar mi-am înfipt piciorul în crăpătură, iar uşa s-a deschis şi mai mult. Am păşit înăuntru, şi nu era deloc aşa cum mă aşteptam să fie. Mă aşteptam la dezordinea unui adolescent: haine aruncate pe jos, patul nefacut, vase murdare şi pline de mâncare care acopereau partea de sus a dulapului şi căni goale care să umple biroul.

în loc de asta, totul era îngrijit şi organizat. Aerul bumbac proaspăt. Patul era ficut perfect, cu margini clare”[1]”^) băgate la loc, aşa cum găseşti într-un hotel. Un teanc de [Colţu]n mos împănirite stătea pe comoda lui. Dar ceea ce mi-a atras^ ccca ce m-a făcut să intru şi să traversez acel spaţiu a fost din lemn aşezat în faţa ferestrei mari, care dădea spre cu^^ spate, cerul nopţii fiind o pată de copaci scheletici şi albastru * ^ Pe şevalet era sprijinit un tablou, o operă de artă atât de izbi^ încât nu mi-am mai putut desprinde privirea de la ea. Tusele ' aspre şi hotărâte, dar, în acelaşi timp, moi şi blânde. Avea combinat de culori din Noaptea înstekti a lui Van Gogh: albastrul prof[Unc]j şi bogat, verdele moale, strălucirea galbenului. Dar nu era un [cet] Vârtejurile erau la fel, largi şi arcuite pe pânză. Dar era un chip. Q fată, mi-am dat seama. Albastrul – valurile sinuoase ale părului ei Galbenul cald îi picta liniile feţei şi strălucirea pielii ei. Mă simţeam ca şi cum aş fi privit printr-un caleidoscop un portret deformat Era o persoană în acelaşi fel în care totuşi nu era. Era ciudat
Mi-a amintit de ceea ce ne spusese domnul Sullivan, profesorul meu de artă din clasa a noua, despre picturile lui Van Gogh. Q tuşele neamestecate ale pensulei îi exprimau emoţia, că ele făceau ca tabloul să prindă viaţă, ca acesta să pară că se mişcă în timp ce ochii tăi urmăresc culorile izbitoare. Tabloul ăsta era aşa. Mi-am înclinat capul spre stânga, şi culorile s-au mişcat, iar fata părea ci plânge. Apoi spre dreapta, şi gura ei s-a arcuit uşor în sus, o mică fantomă a unui zâmbet
Eram atât de pierdută în gânduri, încât nu mi-am dat seama că nu mai eram singură, „îţi place?”
Am scos un ţipăt şi m-am întors, Truman stătea chiar în spatele meu. Mă prinsese în flagrant delict, cotrobăind prin viaţa lui.

tnci o sami
93
„N-am vrut să te speni. îmi parc rău!” a adăugat, intrând în cameră.
„De ce nu eşti jos?” am lăsat să-mi scape.
„Dar tu de ce eşti în dormitorul meu?”
La naiba! Avea dreptate,
„Uşa era deschisă”, am răspuns.
Truman s-a aprop.at de birou. Era gol, cu excepţia telefonului iu, mobil, care era la încărcat. L-a scos din priză, a tastat ceva, apoi s-a întors spre mine.
„Glumeam cu voi mai devreme. Puteţi să veniţi jos, dacă vreţi.”
„Eu mă simt bine aici”, am replicat.
Gura lui Truman a dat să zâmbească.
„Te simţi bine în dormitorul meu?”
„Nu e ce... Ştii ce am vrut să spun”, am oftat, înroşindu-mă la faţă.
Nu voiam ca el să bage de seamă cât eram de agitată din pricină că eram singură cu eL M-am întors spre pânză.
„Tu ai pictat asta?” l-am întrebat.
„Nu! Am furat-o de la Muzeul Regal.”
„Cum ai reuşit s-o strecori afară din muzeu?
„Eden... Da, eu am pictat-o.”
Am privit cum umbra lui de pe podea creştea în timp ce se îndrepta spre mine.
„îţi place?”
Am dat din cap, cu ochii fixaţi ferm pe pânză. Nu ştiam de ce, dar nu puteam să mă uit în altă parte. De parcă, dacă aş fi făcut-o, ar fi dispărut.
Momentul ăsta era ciudat. Şi fragil.
Nu mai fusesem niciodată singură cu Truman.
Eram vag conştientă că la capătul holului era Katie şi că mă aştepta în dormitorul ei. îmi părea atât de departe dintr-odată, de

parcă holul crescuse, se întindea şi se răsucea. în casă et$_{a\ 01}$. fantomatică. Am aşteptat să scârţâie podeaua, să pornea^”** condiţionat sau să treacă o maşină afară, scăldlnd încăp^ strălucirea farurilor. Nu s-a întâmplat nimic. Totul părea sj'„ liniştească, cu excepţia lui Truman, care se întorsese de la ^ spre mine, aşteptându-mi răspunsul meu. „îţi place?”

*^{n}

„E incredibil”, am răspuns, străpungând liniştea. „Când Impietat?”
„Acum câteva zile.”
Truman a întins mâna spre pânză. Degetul lui mare mângîj, liniile crestate de vopsea în timp ce eu îi priveam degetele cu $_{0ase}$ lungi şi subţiri, terminate cu unghii scurte tăiate în linii cura$_{te}$ Mâini de artist Mi-am încleştat pumnii ca să-mi ascund unghiile pe care le rodeam până la sânge.
„Nu ştiam că pictezi.”
Ce prostesc să spun asta! Bineînţeles că nu ştiam ce făcea Truman în timpul liber când stătea închis în camera lui, izolat de restul casei. Tot ce ştiam cu adevărat despre el era că nu-i plăcea să se tundă şi că nu se trezea niciodată înainte de prânz.
Eu şi Truman vorbeam mult. Despre orice emisiune care se difuza la televizor. Despre vreme. Vorbeam la piscină, în bucătărie, la prânz sau în holul de la etaj, când ieşeam din baie în acelaşi moment în care el ieşea din camera lui. Petreceam mult timp vorbind. Problema era că nu spuneam prea multe. Erau numai discuţii mărunte, de umplutură. Conversaţii fără noimă în timpul cărora ne învârteam în jurul a ceea ce voiam să spunem cu adevărat – sau cel puţin ceea ce voiam eu să spun: că îl găsesc misterios şi interesant. Că vreau să-i cunosc fiecare gând. Că e atrăgător şi oarecum hipnotizant şi că, dacă nu ar fi fost Katie în permanenţă între noi, poate că am fî putut avea mai multe

înci o şansi <j j
.”te adevărate în loc de priviri languroase ţi comentarii
Doar că în momentul acela Katie nu era prin preajmă. Eram doar eu şi
Lângă şevalet se afla o ladă răsturnată. Sticlele de vopsea erau ;mprjştiate deasupra, împreună cu o cană cu apă lăptoasă în care se înmuiau pensulele. A luat o sticlă deschisă de Vopsea albă. L-am privit cum a înşurubat capacul la loc şi a pus recipientul jos. Nu e nimic serios”, a spus el, ridicând din nou ochii spre
mlne. „Un hobby prostesc.”
Dar felul în care picta nu părea prostesc. Ochii lui se tot întor- ceau la pânză cu atâta grijă, încât părea că moare de nerăbdare să vorbească despre ea. Ca şi cum aştepta ziua în care cineva avea să îi calce pragul dormitorului şi să îi pună toate întrebările potrivite, ca şi cum aştepta să bage cineva capul înăuntru şi să sape puţin mai
adânc în intimitatea lui. ,,. , ■
Tare voiam să-şi verse secretele în faţa mea! Să le adun şi să le ascund într-un borcan, la păstrare.
„Eu nu cred că e o prostie!” l-am contrazis.. Am simţit un soi de zvâcnitură spre uşă, un semn că ar fi trebuit să plec şi să mă întorc la Katie. Dar nu am putut. Voiam să aflu mai multe.
„Când ai început?” .■■■,
„Anul trecut aveam nevoie de un credit la artă pentru absolvire şi era vorba fie de pictură, fie de fotografie”, mi-a răspuns. „Ce e în neregulă cu fotografia?”
„Nimic. M-am gândit doar că să cari cutine nişte pensule ar fi mult mai uşor decât să cari un aparat foto.” Aha, se părea deci că totul se rezumă la lene. „Cine e?” am întrebat.

Truman a încctat să se mai joace cu sticlele de v0pSea
„Cc vrei să spui?”
„Fata din tablou”, l-am lămurit.
S-a liniştit. Ochii lui albaştri au pâlpâit spre tavan ca şj Cu fi gândii, apoi s-au întors la tablou înainte de-a se opr, la
„Nu ştiu”, a răspuns în cele din urmă. „Cineva. Poatee „¡^
„Cum se poate să tiu ştii? Doar tu ai pictat-o.” *
A ridicat din umeri.
„Nu m-am gândit niciodată la asta.”
Ochii mei urmăreau fâşiile galben pal ale cărnii ei şi margmile moi, crestate, ridicate deasupra suprafeţei pânzei. Voiam să întjn(] mâna şi să o ating. Voiam să-i şterg lacrimile.
„Plânge sau zâmbeşte?”
„Tu ce crezi?”
Ce credeam m? Şi de ce conta?
„Pare tristă. Asta, chiar aici...” – am întins mâna şi am arătat pata de vopsea galbenă de sub ochiul ei drept, nepătată şi neatinsă- „arată ca o lacrimă. Şi culorile;..”'
„Ce-i cu ele?” a întrebat.
„Albastrul, verdele. Au fost intenţionate, nu-i aşa? Să foloseşti culori atât de întunecate, de stinse. îi sporesc melancolia. Dar apoi galbenul... Nu are sens. Nu se potriveşte.”
„E artă, Eden. Nu trebuie să aibă sens.”
A fost atât de vag ce-a spus, dar mie mi s-a părut atât de înţelept! Atât de deştept! Instantaneu, m-am simţit periculos de impresionată de el şi de talentul evident pe care încerca să-l minimalizeze.
„Da, înţeleg”, am spus.
M-am întors de la tablou, ameţeala a dispărut, iar greutatea momentului s-a estompat. Apoi am rămas doar eu şi Truman în faţa ferestrei din dormitorul lui. El deja mă privea, cu două linii mici

p, piele, acolo unde i se uniseră sprâncenele. Voiam să „i u ce se gândea. Să ştiu cine era fata din tablou şi de ce era atât de tmti.
Aveam sentimentul că ştia şi că minţea în legSturî cu asta.
„Eşti foarte bună la asta”, a spus Truman, îndepărtându-se de fereastră şi apropiindu-se de pat.
S-a aşezat pe marginea saltelei. în jurul trupului său s-au format cute în pilotă. Am vrut să-mi trec mâna peste bumbac, să le netezesc. Mă urmărea în continuare cu o intensitate pe care nu o puteam identifica.
„La ce?”
„La analiză. Descriere.”
Am ridicat din umeri, ca şi cum n-ar fi fost mare lucru. De fapt, nu-mi mai încăpeam în piele. Voiam să spun ceva şi mai inteligent, încă ceva pentru care să mă laude.
„Pictezi?” m-a întrebat.
întrebarea m-a făcut să mă şovăi.
„Nu am încercat niciodată.”
Nu mă gândisem niciodată s-o fac. Că ar fi ceva ce aş putea face.
„Ar trebui”, a spus Truman. „Pun pariu că te-ai pricepe foarte bine la asta!”
Eu, una, eram destul de sigură că nu. Sau că nu aş fi nici pe departe la fel de bună ca el Ca să abat discuţia de la mine şi s-o întorc la el, l-am întrebat:
„Mai simt şi alte tablouri ca ăsta?”
Sprâncenele i s-au arcuit în sus.
„Vrei să-mi vezi tablourile?”
întrebarea a fost rostită lent şi ezitant, ca şi cum ar fi fost ultimul lucru la care se aştepta.
„Da!” am răspuns un pic prea entuziastă.
Am început să dau înapoi.

„Dar nu trebuie neapărat să mi le arăţi. Probabil că întorci jos, la prietenii tăi, aţa că...” Vte' să ^

„Pot să aştepte”, a replicat, pornind deja spre dulapul lu Pieptul mi se umflase de la acest sentiment de vict ^ cum m-ar fi ales pe mine în locul prietenilor lui care stăte ' '' a meciului de baseball de la televizor. 'os ?i

Era jalnic cât de deosebită mă simţeam – cât de însemnată. Nu mă mai gândeam la Katie, care era în dormitorul ei, fu şându-se afară pe fereastră.

6
IRMmy
TURUL PRIN OCAD TREBUIA SÂ SE ÎNCHEIE LA ORA ŞASE. ESTE aproape şapte, iar noi încă stăm în magazinul cu materiale pentru arte plastice de la parter. Ghidul turului – un tip de vreo douăzeci de ani, cu barbă şi cercei uriaşi – ne explică modul în care iau fişierele digitale ale studenţilor şi le imprimă, transformându-le în obiecte fizice. Sau ceva de genul ăsta. Am dat un check-out mental după ce am părăsit Centrul de Fotografie, unde pozele şi pânzele pictate ocupă toţi pereţii Există camere întregi menite să ajute minţilor creative, unde zeci de şevalete acoperă suprafaţa camerei, iar studenţii stau şi pictează portrete, peisaje, naturi moarte. Totul este extrem de diferit de orele de artă din liceu. în primul rând, oamenii aleg de bunăvoie să fie aici. în al doilea, toţi sunt artişti.

Chiar simt că locul meu ar putea fi aici. Ceea ce este un lucru bun, având în vedere că am acceptat deja oferta de admitere pentru septembrie.

Turul se termină şi mă furişez de lângă grup. îmi vâr AirPodurile în urechi şi urc scările două câte două până ajung pe dalele de beton de la etajul principal Pereţii au cel puţin zece metri înălţime şi sunt făcuţi în întregime din sticlă. Lumina naturală e o nebunie. E visul oricărui pictor. întreaga ambianţă a locului este de industrialism modem. Mi pot imagina mergând pe scările astea în fiecare zi şi

expunSndu-mi lucrările într-una dintre numeroasele lo$_r$ Pentru o fracţiune de secundă, viitorul pare luminos.
les afară pe uşile roşii. îmi vibrează telefonul. Un mesa A Santana: Spune-mi unde te ajli! Deloc înfiorători îi răspund: fi! J Exteriorul şcolii îmi place cel mai mult. Campusul princ*'' clădirea tipică din Torontoul secolului al XlX-lea, din căr^* * roşie-ruginie şi cu geamuri fumurii. Dar o adăugire mai recentă ' * structura premiată care se află deasupra ei. Este o placă alb-$_{ne}$ ^ care arată ca şi cum ar fi suspendată în aer. E susţinută de picioar din oţel multicolore care au fost concepute să arate ca nişte crei$_{0aile}$ colorate. Cu adevărat cel mai nebunesc lucru pe care l-am văzut vreodată. îmi scot telefonul, îi fac o poză şi o postez pe Instagram cu titlul Septembrie.
Aştept un minut, apoi dau refresh. Niciun like. Aha, deci faptul că Eden a dat like la ultima mea postare în fix cinci secunde nu a fost decât o... coincidenţă? Nu sunt atât de încrezut, încât să mă gândesc că îmi urmăreşte reţelele de socializare clipă de clipă. Asta nu înseamnă că nu sunt suficient de vanitos să sper că da.
O notificare apare în partea de sus a ecranului — un alt mesaj de la Santana: Eşti la OCADP? Deci măcar o persoană mi-a văzut postarea. Ne întâlnim la Seconi Cup pe Queen Street, adaugă ea.
Aş putea s-o întreb de ce, dar mor de foame şi-mi sună şi al naibii de bine să scap de căldura asta. Blugii mei negri s-au transformat într-o a doua piele, complet lipiţi de picioare cu straturi de transpiraţie. Aud clar vocea lui Katie în capul meu: „De ce ai purta blugi pe-o vreme de treizeci de grade? Nu mai fi atât de emo!” Mi-ar spune-o cu un zâmbet.
îi răspund Santanei cu un Bine.
Mă îndrept spre cafenea când trec pe lângă Fran's, restaurantul preferat al lui Katie. întotdeauna se dădea în spectacol citind tot meniul de la un capăt la altul, apoi comanda mereu acelaşi

Inci o ftmsi
IOI

nugg[ets de] P[ui m Cart∘fi] P[1"3ı^ı] [sos de mu]?[tat cu] miere. Secare dată o zoream să se hotărască mai repede ca să putem [PC] !nda Acum. aş da literalmente orice să mai am parte de un
'tfel dc moment cu ea.
[3] Să mă gândesc la Katie e ca şi cum aş cădea în vizuina iepure- 1 începe cu un gând nesemnificativ, care creşte şi tot creşte, şi Jă trage într-o amintire atât de vie, încât pare reală. Era în martie, „um cinci luni, cu o zi sau două înaiftte de accidentul lui Katie. începuseră tururile campusului, ne-am îngrămădit în maşina mea si am condus o oră pe autostradă, până când casele cu două etaje şi peluzele verzi, imaculate, s-au transformat în clădiri înalte, străzi aglomerate şi Turnul CN, care se profila pe cer în depărtare. Eden stătea pe bancheta din spate, înfofolită într-o geacă de puf roşu-aprins, cu o căciulă trasă pe urechi; Mă tot uitam la ea în oglinda retrovizoare. Ochii ei erau lipiţi de geamuri, admirând clădirile imense. Katie s-a aşezat lângă mine pe locul pasagerului. Avea geamul complet coborât, lăsând să intre aerul îngheţat de început de primăvară, care părea mai degrabă aer de iarnă prelungiţi Vremea nu se încălzeşte până cel puţin în aprilie [IT] dacă suntem norocoşi, „închide geamul, Katie!" i-am ceruL începuseră să-mi îngheţe obrajii.
„N-ar trebui să suferim pentru că ai decis că eşti prea tare ca să porţi o jachetă de iarnă", a replicat ea, arătând îngâmfată şi încălzită în pufoaica ei roz-neon.
Mă uit în jos la hanoracul meu gri cu glugă şi la jacheta din denim căptuşită cu blană sintetici
„Astea sunt suficient de groase", i-am spus. „Atunci, o să las geamul deschis", m-a provocat ea. „Afară sunt sub zero grade. Nu am de gând să întârzii la tururile campusului pentru că am îngheţat cu toţii de frig." I-am ridicat

geamul fi am adJug^' „Poţi să adulmeci cât de mult aer Vffi c. re plimbi prin Universitate,” i”1<l
„Dar aerul miroase atât de bine aicii” S-a întors pe scaun până a ajuns cu faţa la Eden. „Nu miroase diferit?”
Mi-am desprins ochii de la drum ca sl o privesc pe [-;<|en . oglindi „Categorici” Mi-a întâlnit privirea, a rânjit, apoi a adaugat. „Probabil că e de la toată poluarea.”
Am râs atât de tare, încât a fost de mirare că maşina nu a intrat pe contrasens. Ochii lui Eden jucau de colo-colo. Katie a ridicat geamul şi s-a îmbufnat în scaunul ei ca un copil certat
„Bine, cum vrei ta'„ a spus. „Scuză-mă că am încercat să ttk distrez puţin azi!”
Am întins mâna şi am înghiontit-o în braţ. „Hai, nu fi aşa! Doar ne jucăm. Poftim, miroase tot aerul pe care-l vrei”, i-am spus, coborând geamul. Vântul a izbit înăuntru ca o perdea de gheaţă. Katie avea dreptate – geaca aia nu era nici pe departe suficient de călduroasă. A ridicat imediat geamul.
„A trecut momentul”, a spus ea, apoi a dat radioul tare, ca sa-mi acopere vocea.
Am condus în tăcere până am virat pe College Street. Strada era plină de maşini. Nu era niciun loc de parcare.
„Uite unul”, a spus Eden, arătând cu degetul spre o maşină care ieşea.
„Ai nimerit-o, Eden!”
Mereu mă trezeam spunându-i lucruri de genul ăsta. încurajând-o din greşeală. Totuşi, nu eram idiot. Nu în întregime, cel puţin. Ştiam că Eden avea un fel de pasiune pentru mine. Era singura explicaţie pentru că mă privea mereu, găsind scuze ca să treacă

ínci o şansi
lângă dormitorul meu ca şi cum ar fi aşteptat ziua în care o voi ^ ta să in». Nu am ftcut-o niciodată. N^ fifias o niciodată, „„privind în urmă, probabil că n-am procedat cum trebuia. Ar c trebuit să trag o linie clară. Fratele mai mare, cea mai bună pri- ' na a surorii mai mici. Totuşi... Eden era tăcută. Sau poate că Tată lumea părea automat liniştită pe lângă Katie. Stătea conformi în umbra lui Katie, lăsând-o pe ea să vorbească şi să facă toate alegerile- Aşa că aceste mici momente în care Eden îşi croia pro- nul drum, mergând împotriva curentului, mă prindeau cu garda jos Mă făceau să o văd într-o lumină nouă, orbitoare, în care ea
era cam tot ce puteam vedea.
Eram fericit doar că acele momente nu se întâmplau prea des. Ar fi fost mult mai greu să stau în maşină.

Am pornit semnalizarea şi am intrat în locul de parcare liber, apoi am oprit motorul. Katie era încă îmbufnată. Ştiam că avea să dureze cel puţin o oră sau două până să se hotărască să mă ierte pentru că... nu voisem să m-apuce hipotermia? Astăzi era clar într-o dispoziţie proastă. ■ • „în regulă", am reluat, întorcându-mă cu faţa la amândouă şi adoptând cea mai potrivită voce de tată. „Rămâneţi cu grupul de turişti! Nu vorbiţi cu străinii..."
„Cum putem atunci să ne facem prieteni!" a intervenit Katie. „Simplu... Nu vă faceţi!"

M-a lovit cu cel mai dramatic dat al ochilor peste cap pe care l-a cunoscut omenirea.

„Doar rămâneţi împreună, bine? Mama şi tata mă o să mă ucidă dacă vi se întâmplă ceva."

„Aşa cum ar şi trebui", a replicat Katie, zâmbind drăguţ în felul ei sarcastic, apoi a sărit din maşină. M-am întors spre Eden. «Ai grijă de ea, bine?"

Nu trebuia să-mi confirme. Ştiam ci avea să o facă. Eden s-a târât peste scaun. Cu o mână pe mânerul portjere.
a întrebat:
„Tu nu vii cu noi?”
Ochii îi erau timizi ţi în aşteptare. Părul îi ieşea din fes j” ^ smocuri lucioase, castaniu-închis. Stătea acolo în maşină, cu obra. jii roşii, şi se uita la mine de parcă aş fi ftcut-o fericită spunând^ un simplu „da”.
„Mă duc să văd ce e la Ryerson. Nu ţi-a spus Katie?” am întrebat-o.
Cu fiecare secundă care trecea, devenea tot mai tentant să renunţ la turul campusului ca să petrec ceva timp cu ea. „Nu/ Nu mi-a spus/”
Am urmărit cum dezamăgirea i se aşterne pe faţă. A durat doar o fracţiune de secundă, dar era acolo. Conta încă. Ar fi trebuit să o las să coboare din maşină. N-ar fi trebuit să continui să vorbesc.
„Vrei să ne întâlnim mai târziu la prânz?” a rostit gura mea cea mare şi afurisită.
Ochii lui Eden erau mari, căprui şi imposibil de căscaţi. Zâmbetul ei era o mică unduire, cea mai timidă arcuire. Cred că era pe punctul de a spune „da”, aşa că mi-a scăpat: „Cu Katie.”
Am simţit că faţa începe să mi se înfierbânte. în clipa aia, aş fi dat orice pentru o rafală bună şi frumoasă din aerul ăla îngheţat „Prânzul. Adică, noi trei”, am reuşit să bâigui. Eden şi-a tras căciula şi mai mult în jos, până când i-a acoperit sprâncenele. Era pe punctul să spună ceva, pe punctul de-a fi de acord poate, când mâna înmănuşată a lui Katie a bătut în geam. Eden a fiigit din maşină atât de repede, încât am rămas întrebându-mă cu ce naiba greşisem.

Inci o ftnsi
105
chlar si acum, mă întreb dacă nu «fi trebuit să-mi p”e mai
n de ceea ce ar fi putut gândi Katie ţi să mă duc si iau prânzul ^Eden- Ni« măcar nu trebuia să fie un prânz. Otice cu ea ar fi
de la SeCOnd Cuţ> SUnă_ o 2iresc imedi« pe
Santana stând la cea mai retrasă masă din cel mai Îndepărtat colţ. u fa«semn_0bserV ci SUnt doUi Ce?ti Pe masă mă gândesc -H comandat pentru mine. Nu merge aţa. N-am mai mâncat de ^m,cul-dejun şi sunt flămând, suficient de flămând Ca mâncarea c3Sc sta de ore întregi în vitrina de sticlă să-mi pară apetisantă.
Mă aşez pe scaunul de vizavi de Santana.
_Iată-te! începe ea. Ce-i mai nou cu tine ţi cu reţelele
¿e socializare? Credeam că ai renunţat complet la ele acum câteva luni.
-< ' „ift^V'^y''''' : :
__Nu sunt sigur, îi răspund. Am o perioadă de lipsă de inspiraţie cu pictura. Asta pare a fi următoarea cea mai bună soluţie.
Ia o înghiţitură din ceaiul ei negru – întotdeauna negru, cu lapte de migdale şi două pliculeţe de îndulcitor. :, • 1
_Sunt cu totul de acord! încă un like şi un comentariu la
postările mele.
— Corect, pentru că o mie nu e de ajuns! adaug.
— O mie unu sună mai bine, nu crezi?
Zâmbeşte, aşază ceaşca pe masă şi se apleacă.
— Deci, cum a fost turneul? Crezi că ai făcut alegerea corectă cuOCAD?
— Nu este ceea ce plănuisem, dar mi se pare corect.
— A trebuit să rearanjezi nişte lucruri după accident
Santana o zice cu atâta dezinvoltură, încât mă prinde cu garda
jos. Accidentul! Ca şi cum ar fi o amintire oarecare, un episod pe care îl p0ţi introduce cu uşurinţă în discuţii. ■
Are dreptate totuşi. Am făcut o mulţime de rearanjări.

— Mi-am luat un an liber după liceu, aşa cutn a
să putem face toate astea împreună. Universitatea, să'f Kat'e. ea împreună.
O parte din mine se simte vinovată că fac 0raş Iară ea, îi răspund. ° foate
*>te,
— Atunci nu privi lucrurile aşa! replică ea simplu. Nu f
fiiră ca, Truman! Faci asta pentru tai Nu crezi că ea at ^33(3 continui viaţa?
sa”ţi
Ar vrea, oare? Katie dorea să facă parte din tot. Nu pe mama să meargă la băcănie fără să o însoţească. Asta° ^ vrut ea? Ca vieţile noastre să continue să meargă înainte ftrj' ^ Sau ar fi vrut ca noi toţi să stăm deoparte şi să aşteptăm? Ivţ- gândesc la ea când era copil, stând pe ultima treaptă a scărilo în pantaloni scurţi de-un galben strălucitor. încerca să-şi lege şireturile atât de repede, încât degetele ei se zăpăceau. Eu eram la jumătatea drumului spre uşă, căci mă îndreptam spre parcul de peste stradă ca să mă întâlnesc cu prietenii mei. Nu voia să
Deci asta şi-ar dori? Să fac totul fără ea?
E o întrebare idioatl .Chiar nu există alternativi Cel puţin deocamdată nu exişti Nu până nu se trezeşte.
Mă întind spre unul dintre pahare – un fel de milkshake alb, gros şi îngheţat –, iar Santana îmi dă mâna la o parte.
— Asta nu e pentru tine! spune ea.
— Atunci, pentru cine e?
îmi ia un minut ca să mă uit cu adevărat la ea. E îmbrăcată într-o cămaşă de satin, cu un colier enorm şi cercei şi mai şi. Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet; sunt strălucitoare şi la fel de roşii precum părul ei arzător. Dar ochii ei... La ei mă concentrez. Pentru că pune ceva la cale. O cunosc de prea mult timp ca si nu-mi dau seama când pune ceva la cale.
— Ce-ai făcut? întreb mult prea târziu.

tnri o pnsi
107
Un bărbat trage scaunul gol de lângă Santana şi se aşază. Pe [* ^izeci de ani, păr lins de culoare roz-pastel dat pe spate şi ^tat* ca,e se răsuceşte la capetc ca a unui rîuficător dintr-o
ndă desenată.
____ Truman, spune Santana zâmbind luminos, el este Angelo! ;gclo.
Fotograful- Cel de care mă Feresc cât pot de câteva
atârnăm încoace.
' Santana mi-a întins o cursă. Şi, după privirea ei, nu regretă deloc.
__ Mă bucur să te cunosc în sfârşiţi spune el, întinzându-mi mâna peste masă. Eşti un om greu de găsit __ Artiştii, adaugă Santana Cu un oftat, întotdeauna atât de
dramatici cu misterul!
Apoi amândoi se uită la mine. Privesc, aşteaptă. Camera revine pe poziţie şi îmi dau seama că mâna lui Angelo este încă întinsă, aşteptând să o strâng. Nu vreau s-o fac. Nu pot Dacă o strâng, mi se pare că sunt de acord cu asta – adică accept să-mi pun arta în” galeria lui şi să-mi agăţ inima de pereţi pentru ca toată lumea să o judece. Gândul este atât de traumatizant încât nu mai văd drept Pământul îmi fuge de sub picioare. Am nevoie de aer. De aer cald şi umed, care să mi se lipească de plămâni, pentru că, dintr-o dată, nu mai pot respira aici. — Truman?
Santana îmi tot pronunţă numele.'Vocea ei devine tot mai joasă. Scaunul meu zgârie gresia. Observ că Angelo îşi lasă mâna în jos, iar eu sunt deja la jumătatea drumului prin cafenea, îndrep- tându-mă direct spre uşă. O femeie păşeşte înăuntru, iar eu trec rapid pe lângă ea, lovindu-mi umărul de-al ei. Ţipă. Cred că ţipă. Poate că gâfâie. Mă mişc deja pe trotuar, mai departe, mai departe, mai departe, până am trecut deja de colţ. Mă aşez pe pervazul de beton de la vitrina unui magazin şi îmi spun că trebuie să respir. Mă concentrez la o bicicletă ruginită legată cu lanţuri de un copac.

Respir, numărând până la zece. Culorile încep sg w ţnc^ maşinile care trec ai viteză. Pulsul nu-mi mai bate atât'^Aur| încăi s5-l aud în urechi, e '„t, EOK, mă gândesc. OK. Numai că în capul meu t v Karie... ^
Nu! E a lui Eden!
înainte de-a mă cufunda în ce-o fi vrând să însemne Santana se apropie de mine. E cu adevărat fenomenală când e fi^ oasă. Părul ei roşcat se transformă în flăcări care-i ling faţa sj târăsc în urma ei în timp ce alunecă strălucind viu pe trotuar.
Rahat! Se îndreaptă spre mint.
— Truman, ce naiba a fost asta?
Stă drept în faţa mea, blocând toată strada. E un zid de furie
— A fost atât de jenant! Nu-mi vine să erei A vrut doar să te cunoască! Trebuia doar să stai acolo şi să asculţi!
Am nevoie să nu mai ţipe.
Continuă:
— Săptămâni! Mi-am petrecut săptămâni întregi vorbindu-i lui Angelo despre tine, lăudându-te cât de incredibil eşti, acest artist subestimat care-i merită atenţia. Vrea să-ţi expună lucrările în galeria lui, Truman. Ştii câţi oameni ar fi în stare să ucidă pentru şansa asta? Şi ăsta e răspunsul tău? Să o in ti gxmi ca un copil? Nu puteai măcar să-i strângi naibii mâna?
Nu spun nimic. Mă uit fix la vârful tenisului meu stâng. E o pată verde pe el – o pată de iarbă. Ah! Trebuie să mă gândesc cum să scot asta.
— Ei bine?
îmi ridic privirea spre Santana. Are mâinile în şolduri şi furia radiază din ea. Mă face să mă gândesc la noaptea în care ne-am despărţit. La noaptea în care m-a înşelat. îmi amintesc că a ţipat la mine, ca şi cum ar fi fost vina mea. „Acum eşti atât de închis!”

Nu mi-a pisat de ţipete sau de vină. Ceea ce m-a deran- „fC acel „acum”. Pentru că ea se referea la „acum, după acci- [3] Mui Katie”. Ca şi cum ar fi trebuit să-mi pierd sora şi nimic [ilfnn]\c schimbe la mine. Ca şi cum Katie eta de vină pentru că '^”„anoastră se terminase, pentru că ea mă înşelase. „A««[11]”

Mi-a fa^ greaţă atunci. Imt face şi acum, Truman!

ţ[mi r0]steşte numele ca un părinte care-şi ceartă copilul. ___ ^ de gând să spui ceva? q[3i m]ă hotărăsc. Da, am de gând să spun ceval __ Este arta mea. Eu o să decid când vreau s-o expun în vreo galerie sau în nenorocitul de MoMA[1].

_Angelo încearcă să te ajute, spune ea. Eu încerc să te ajut.

_Doamne, Santana, nu-ţi vreau ajutorul, nu înţelegi asta?

Mi-ai tot băgat asta pe gât de săptămâni întregi. Dacă aş fi vrut să accept oferta lui Angelo, atunci aş fi făcut-o de când mi-ai spus prima data de ea.

: . ' r. . „

Există un motiv pentru care m-am tot întors la Santana. Indiferent cât de supăraţi am fi unul pe celălalt, ea se înmoaie extrem de repede. Acum furia i se estompează deja. Ochii îi devin mari şi blânzi. Pare mică, de parcă s-ar strânge în ea însăşi. E cel mai uşor mod de-a mă manipula – să mă facă să vreau să o consolez, când ar trebui să fie invers.

— Nu înţeleg! rosteşte ea cu blândeţe. Credeam că asta vrei.

' MoMA, The Museum of Modern Art, este un muzeu de artă situat în Midtown Manhattan, New York City, pe 53rd Street, între 5th Avenue şi 6th Avenue. Este unul dintre cele mai nuri şi mai apreciate muzee de artă modernă dui lume. Joacă un rol major în dezvoltarea colecţiilor de artă modernă, iar expunerea unei opere de artă aici este privită drept un semn al consacrării artis- <ulu, care a creat-o ([n]. tr.).

M-atn săturat să-i tot liniştesc pe toţi cei din jurul nimeni nu-mi întoarce favoarea. ' c'n<i
_ Nu asta vreau! îi răspund. Cel puţin nu acum. _ De ce?
Pentru ci picturile mele sunt personale. Pentru ci multe dintre eltSUn p” Katie. Despre Eden. Despre cm a fost si o pierd pe una şi apoi p, Tksprt tot ceea ce simt şi e prea greu de spus cu voce tare. Pentru ci sunt făcute cu sângele meu, şi nu aş putea suporta si le respingi cineva. „ Nu sunt pregătit! e tot ce spun.
— Când ai sa încetezi să mai aştepţi să fii pregătit şi ai să fSc un salt, Truman?
Nu ştiu cum să răspund la asta.
—Ce mai aştepţi? Un fel de semn?
Ceea ce aştept este momentul în care gândul de a-mi expune arta în faţa publicului n-o să-mi mai facă rău fizic.
—Nu înţelegi! îi spun iar.
Văd sclipirea de iritare a Santanei. Vrea să mă împingă. Vrea să mă tragă înapoi în scaunul ăla şi să mă forţeze să vorbesc cu Angelo, pentru că asta o va face să dea bine. Dar eu sunt deja prea încordat din pricina încercării de-a mulţumi pe toată lumea. Până la urmă o să plesnesc în două. ,
—Mă duc să vorbesc cu Angelo! mă anunţă, adunându-se deja. îşi netezeşte părul şi apoi îşi aranjează tivul cămăşii.
—îi voi spune că ai fost. , . Mă gândesc eu la ceva.
—Sigur, Santana!
Spune-i orice te va face să dai bine.
Se întoarce şi pleacă fără să mai spună nimic. Mă întreb cum de am ajuns în acest punct, pentru că a fost o vreme când Santana părea singura persoană care mă înţelege.
Asta nu e în întregime adevărat Ştiu de fapt ce s-a întâmplat. Dar ro-am cam săturat să dau vina pe accidentul lui Katie pentru toate părţile rele din mine.

înci o samă
III
E aproape opt. Soarele începe în sfârşit sS apună. Vreau să mă duc la spitJ s-o văd pe Katie, dar încă sunt prea agitat. Mi se pare cc va greşit să duc o astfel de energie în spaţiul lui Katie. Mă hotărăsc să mă duc mâine-dimineaţă, după ce voi fi dormit „ Mă îndrept spre casă. Nu am chef de tramvai sau de metrou în momentul fata. Vreau aer curat; mă ajută să-mi limpeZesc min. tca. Mă gândesc la ce-a spus Şantan* „Ce mai aştepţi? Un fel de scmn?” ^ amintesc notificarea care mi-a apărut pe telefon când Eden a dat like la postarea mea – sentimentul copleşitor de fericire c3re a urinat A fost trecătoare, dar a fost totuşi acolo. Eden a fost unul dintre primii oameni care mi-au văzut arta – care m-au văzut „ini. Si nu a fugit. Nu a râs şi nici n-a făcut haz de mine pentru c5 sunt sensibil, când toată lumea crezuse atât de mult timp contrariul. îmi amintesc felul în care degetele ei atingeau pânza, ca şi cum ar fi fost făcută din sticlă. Felul în care mă privea, ca şi cum ?i m aş fi fost din sticla. Dacă ar fi posibil să ştiu că fiecare persoană îmi va trata lucrările mele.cu atâta..;: atâtaiblândeţe,'atâta grijă, atunci poate că aş accepta expoziţia lui Angelo. La naiba, poate că aş accepta toate expoziţiile. Mi-aş lipi lucrările pe panourile publicitare din Dundas Square.
Dar nu sunt în stare să mă aşez în faţa unei mulţimi şi să aştept să mă sfâşie când cicatricile de acum câteva luni nici măcar nu au început să se şteargă. Am nevoie de mai mult timp. La naiba, poate chiar am nevoie de un semn!
Traversez strada, fără să mai fiu atent la direcţia în care merg. Mă uit în sus şi văd un Loblaws in faţă, pe, partea opusă a drumului Mă gândesc că ar trebui să-i trimit un mesaj mamei şi s-o întreb dacă are nevoie de ceva, când o văd.
Eden!
îi zăresc părul brunet. Faţa rotundă. Ochii mari care o fac « pară mereu speriată. Are o pungă de cumpărături atârnând de

încheietura mâinii. E atât de... normală! Atât de $i_{ns}i_{gnifia}$ totuşi, mă chinui să respir... pentru că au trecut luni întrc^
Au trecut luni întregi, şi ea e aici/ ^{glt}
Şi mă priveşte cu ochii ei mari.
„Ce mai aştepţi? Un fel de semn?”
Mai durează câteva minute după ce pleacă până să $_{mi}$ ^ să o pornesc spre cafenea.
Santana şi Angelo stau în continuare în acelaşi loc. $P_{e\ 0}$ f_{at}f dintre ei se afla un croasant tăiat în două. Nu vreau să-mi imagin * ce i-a spus ea – ce scuză a inventat pentru a justifica modul $î_n$ m-am purtat „Sora lui era cât pe ce să moară acum câteva lu_nj >. Probabil că asta ar funcţiona.
Mă apropii de masa lor şi nu mă gândesc decât la Eden. L_a Eden, rătăcindu-se în dormitorul meu şi găsind teancul de pânze- la Eden, plimbându-şi degetele pe suprafaţa aspră, pe tuşele d_e vopsea în relief; la Eden şi la felul în care se uita la tablourile mele de parcă ar fi contat.
Santana mă zăreşte prima. Apoi Angelo.
— Truman! rosteşte ea cu o urmă de surpriză.
— O să fac expoziţia, spun eu. Patru tablouri, Asta e tot
îi întind mâna. El mi-o ia şi mi-o strânge. Angelo zâmbeşte de parcă ar fi câştigat la loto.
— Ca să ştii, aveam de gând să îţi cer doar trei, spune el.

7
wrttr
METROUL ÎNTÂRZIE. NU E NIMENI SURPRINS. SUNTEM blocaţi la staţia St. Clair West de cincisprezece minute. Ceea ce n-ar fi fost un capăt de lume dacă nu m-aş fi hotărât să plec la o oră de vârf. E abia nouă, a trebuit să sar peste cafeaua de dimineaţă ca să o evit pe Ramona în bucătărie, iar acum simt prinsă între zeci de corpuri scârboase. Oamenii tuşesc şi strănut! Nimeni nu-şi acoperă gura pentru că bunul-simţ este aparent mort. Mă agăţ ca de propria-mi viaţă de recipientul plin cu rissois di cmarâo. Nu vreau să fie distruse înainte de-a ajunge la părinţii mei. Mi-l şi imaginez pe tata ridicând chifteluţele strivite şi spunând: „Asta mi-ai adus?” Apoi le-ar mânca pe toate fără să se mai plângă.
După ce l-ami zărit pe Truman pe trotuar, am împachetat orice emoţie m-a străbătut şi am ascuns-o într-un colţişor îngrijit al minţii. M-am întors la Pollo Loco şi am terminat de gătit cu Manny. Probabil că am fost o actriţă grozavă, pentru că nici măcar supervigilentul Manny nu a observat că e ceva în neregulă cu mine. Am umplut chifteluţele, le-am prăjit în atât de mult ulei, încât era de-a dreptul o crimă şi le-am mâncat aproape pe toate. Am reuşit totuşi să pun deoparte vreo şase ca să i le duc acasă tatălui meu, aşa cum mi-a cerut.

Nu e singurul motiv pentru care mă duc acasă. Mi-$_{e}$. părinţii mei şi de casa noastră! Mi-e dor de famili,,^ ^ siguranţa de a fi între cei patru pereţi Intre care ai cresc'' * locuieşti în centrul oraşului este în egală măsură revigoram – midant. De obicei, rezist chiar şi atunci când mă simt cel mai”''' când singurătatea trece de la o durere în piept la această umbră ^ mă urmăreşte peste tot, ciupindu-mă de călcâie. Cu Ramona, ^ nu-mi mai vorbeşte, şi cu Truman, care apare din senin, am $_{n}$'$_{evoj}$^ de o pauză. în decurs de trei zile, întregul oraş s-a micşorat T$_{ot}$J pare prea aproape.

Metroul se zdruncină, apoi se repede pe şine. Toată lumea apl$_{a}$. udă. Mă uit la harta de deasupra uşilor, cu linia galbenă care merge din Toronto spre GTA. Mai sunt încă douăsprezece staţii pjnj ajung la a mea. Asta înseamnă cel puţin încă douăzeci de minute. Scot un geamăt, dorindu-mi să fi avut timp să-mi descâlcesc căştile înainte de a mă sui în metrou. Acum încerc să-mi îndes mâna în buzunarul pantalonilor scurţi, dar oamenii stau prea aproape. Nu vreau să pipăi pe careva din greşeală. Cineva strănută prea tare ca să fi fost în mânecă. îmi ridic ochii, pregătită să îl străpung cu o privire. Văd o străfulgerare de păr blond şi e Katie, care se ţine de stâlp în timp ce metroul înaintează clătinându-se. Părul i şe desface ca un evantai în jur, strălucindu-i pe umeri. Râde... Râsul acela alarmant de contagios. întotdeauna a avut talentul de-a face ca totul să pară o aventură.

Clipesc, iar Katie a dispărut, zâmbetul ei ştergându-se încet. E doar o altă adolescentă. Acum, că mă uit mai atent, culoarea părului e complet diferită. E prea şaten. Cel al lui Katie era blond pur, ca nişte şuviţe de soare.

Amintirea se risipeşte. Ajungem la următoarea staţie. Uşile se deschid, iar oamenii se grăbesc să iasă. Se eliberează un loc, aşa că

hui o şansă
115
alergi
el strângând recipientul cu chifteluţe la piept de parcă ar
fi cop”[1]
ynei ceea ce nu e chiar departe de adevăr, din moment c< (acut. Atunci Manny ar fi tatăl, ceea ce ar însemna că...
CU Da e Prea C,uda,: Ca Să mă ma▮ gândesC la aStaI
Ocup scaunul gol înainte să o facă altcineva şi mă cuibăresc pe roşie. îmi fac timp să-mi descâlcesc căştile şi îmi înclin capul '^''pate, acoperind zgomotul.
^ în următoarele douăzeci de minute fac cel mai autodistructiv 1, -ru posibil: mă gândesc la Truman. Adică îmi îngădui să mă adâncesc cu adevărat în durere. Faptul că l-am văzut a deschis o întreagă galaxie în mintea mea, iar să continui ca şi cum n-ar exista e prea obositor. Nu mă pot opri să nu mă întreb care este povestea lui recentă – ştiam cine e înainte de accident, dar cine este acum? îmi imaginez că s-a schimbat. Ştiu că eu am făcut-o. Mă întreb unde s-a dus după accidentul lui Katie, de ce s-a întors şi dacă se simte bine sau dacă întreaga lui lume pare să se fi aşezat altfel – aşa cum s-a întâmplat cu a mea. Există o singurătate care vine odată cu înţelegerea faptului că el este probabil singura persoană care înţelege exact prin ce trec acum. Că nu pot vorbi cu el despre asta e ceva brutal, ca şi cum am fi ultimii doi oameni în viaţă de pe această nenorocită de planetă şi suntem blocaţi pe continente separate.
Niciodată nu am avut curajul să-i întreb pe părinţii lui Truman unde a dispărut la un moment dat în iunie. Gândul că i-ar fi dezvăluit asta mi s-a părut umilitor. Nu aveam nevoie ca Truman să ştie că întreb de el. Sau că încă îmi pasă de el. Pentru că nu îmi păsa atunci. Şi nici acum rn-mi pasă. Atunci de ce mă simt atât de dezechilibrată după ce l-am văzut pe stradă? Şi, sincer, nu contează prea mult unde s-a dus. Ceea ce contează este că a plecat. Şi-a părăsit familia. A părăsit-o pe Katie.

M-a părăsit şi pe mine. Nu înţeleg cum a putut f_{ace} ^ Sigur, sunt 2ile în care vreau să mă împachetez într-o valizj dispar, dar n-aş putea duce gândul ăsta la bun sfârşit vr_{eo}^$_{t}$? în bună măsură pentru că viaţa mea este aici – cei apropiaţi $_{Su}$ * aici. în cea mai mare pane însă este pentru că plecarea întt.”' loc nou nu ar schimba nimic. Durerea m-ar urma acolo $_{ca}$ „ coleg de cameră nedorit. De aceea ştiu că, oriunde s-ar fi ^ Truman, tot cu durere a fost împovărat E imposibil să $_{nu}$ (j fost aşa.
Mă întreb doar dacă se simte mai bine decât mine. Mă fotr^ care este nivelul de bază pentru această durere, pentru că acum $_{0}$ simt ta pe un şapte din zece. Mă întreb când va fi mai bine s_{au} când va începe să dispari Cred că atunci când Katie se va trezi. Daci se va trezi.
Dacă m-ar fi chestionat cineva acum cinci luni, la doar câteva zile după accident aş fi pariat că îşi va reveni cât de curând. Po_{a}te ar fi fost plecată pentru o săptămână. Cel mult o luni Dar cinci luni? în fiecare zi, speranţa pe care o simt scade şi mai mult ca o flacără care ajunge la capătul fitilului. încep să-mi pierd nădejdea că se va mai trezi vreodati Şi asta e periculos, pentru ci fără Katie, nu ştiu cine sunt cu adevărat
Asta îmi aminteşte de Ramona şi de contractul nostru de sub- închiriere. Mi-a spus ci în cazul în care Katie se va trezi vreodată, al doilea dormitor va fi imediat al ei. Se va muta fără să se plângă. Acum mi se pare o prostie că m-am gândit măcar la o astfel de posibilitate.
Cugetările se termină când metroul ajunge la staţia mea. Abia când sunt la jumătatea scării rulante îşi revine şi semnalul la mobil. Un mesaj de la tata: Aici. Asta făcea parte din înţelegerea noastră – mersul cu metroul este suportabil, dar am pus cruce la

înet o wsi
117
»l-toritul cu autobuze, Uber, tot ce e deasupra solului. Nu-mi Tace să conduc. Nu-mi place când altcineva mă conduce cu ? lina. Părinţii mei sunt singura excepţie. îmi place sS cred că nu „focă un ceva pe care l-am dezvoltat după accidentul lui Katie, dar „wşi aşa este. Cu maşinile nu mă mai simt în siguranţă. Dacă au ^ stinge lumina cuiva atât de strălucitor cum e Katie, nu-mi pU t jmagina ce ar putea face cu o scânteie plictisitoare ca mine,
Toyota argintie şi rablagită a tatei e parcată la marginea străzii, chiar lângă un semn pe care scrie OPRIREA INTERZISĂ. Asta mă face s5 zâmbesc. îmi aminteşte de un lucru pe care oraşul nu-l oferă: familia. Mă zăreşte şi claxonează ca să-mi atragă atenţia, chiar dacă practic ne privim în ochi. îi fac cu mâna în care ţin recipientul cu rissois ie camrio ca pe un trofeu. îi văd zâmbetul larg chiar şi de peste drum. Mă grăbesc şi sar pe scaunul pasagerului. Reduce instantaneu volumul radioului, aşa că mă pregătesc pentru asaltul de întrebări.
— Iată-te! începe, zâmbind cu gura până la urechi.
Părul cărunt zburlit şi ochii ridaţi îmi sunt atât de familiari, încât sunt aproape gata să izbucnesc în lacrimi. Poartă un sacou de tweed de modă veche şi o cămaşă. Mă dis.trez întotdeauna pe seama lui, pentru că se îmbracă de fiecare dată ca pentru o zi de muncă, chiar şi atunci când îşi ia o zi liberă ca s-o petrecem împreună. Ar putea la fel de bine să poarte un semn pe care să scrie PROFESOR UNIVERSITAR.
—Ai aşteptat mult? îl întreb în timp ce-mi pun centura de siguranţă.
Clicul mă face să tresar — o altă amintire, un alt ceva care ar fi putut schimba totul.
— Abia am ajuns.
Traducere: probabil că a aşteptat o jumătate de ori

Amx LKIW
— A fost o întârziere la una dintre staţii. Am f0« bl0Caţ. cincisprezece minute. %
— Cincisprezece minute nu înseamnă nimic. Când „
m +
vâi-sta M.. .
_ Ştiu, ştiu... Trebuia să mergi pe jos o sută de k,|0m până Ja şcoală şi să traversezi Oceanul Atlantic. ^
îmi flutură un deget în faţa ochilor.
__Să nu uiţi asta/ Acum, ce mi-ai adus?
Scot capacul de pe recipient, iar mirosul de ulei şi sare Unip]e maşina. Tata îl înhaţă cu mâini lacome, ţinând chiftelele aprc,,^ de faţă pentru inspecţie.
— Eşti sigură că tu ai făcut astea? Arată pe deplin comestibile, mă tachinează.
__Hilar! Le-am făcut împreună cu Manny. Bucătarul cu care lucrez, adaug.
Sprâncenele lui se ridică când menţionez, Doamne fereşte!, numele unui bărbat.
— E un prieten, tată. Linişteşte-te! Un fel de şef al meu, dar nu tocmai. Ţi-am povestit despre el, îţi aminteşti?
Tata chicoteşte încet şi sincer; -
— Am încredere în tine. Dar mama ta... Ştii că nu pot promite nimic. Putem să ne înfruptăm acum?
În maşina mamei nu are nimeni voie să mănânce. Va găsi singura firimitură de pe scaun şi o va urmări cumva până la tine cu ajutorul testelor ADN sau cu ajutorul puterilor de mamă, cine ştie? Dar asta e maşina tatălui meu, unde mâncatul este puternic încurajat, dacă nu chiar aşteptat. — Hai!
Stăm pe marginea drumului încă cinci minute, lichidând toate chiftelele de creveţi. Nu păstrăm niciuna pentru mama, care simte

„evoia să sublinieze de fiecare dată că prăjirea duce doar la artere înfundate şi probleme cardiace. îţi omoară orice elan.
0upă ce ne-am lins degetele ca nişte sălbatici, tata se întoarce spre mine şi spune:
_Delicioase! Mai bune decât ale mele.
__ Ştiu că minţi, spun.
_Nu fac aşa ceva!
Răsuceşte cheia, ambalând motorul. Simt cum mi se strânge stomacul într-o anticipare plină de tulburare. Tata îşi dă seama şi se întoarce spre mine.
_Ai nevoie de-un minut?
— Nu! răspund repede, pentru că e ridicol să ai optsprezece ani şi să fii îngrozit de mersul cu maşina.
— Nu ne grăbim.
— Tată, sunt bine! Serios, hai să mergem! Am lăsat-o pe mama să aştepte destul de mult.
Simpla menţionare a ei e suficientă pentru ca tata să accelereze. De la mama am luat toate trăsăturile „adorabile”, aşa cum îi place tatălui meu să spună. încăpăţânarea ei, temperamentul iute, toleranţa zero la rahaturi. Toate trăsăturile tatălui meu – felul de-a fi prietenos, răbdător, calm şi înţelegător – m-au ocolit cu totul.
îmi petrec tot drumul uitându-mă oriunde, numai pe geam nu. Mi-e mai uşor să ignor că se mişcă maşina atunci când nu văd asta. Tata mă sâcâie cu întrebări, încercând, fără îndoială, să mă distragă. „închizi uşa cu zăvorul în fiecare noapte? Ai nevoie de bani pentru cumpărături? Dacă vrei să te întorci mai curând acasă, camera ta te aşteaptă. Eu şi mama ta am încercat un nou restaurant grecesc care s-a deschis la noi pe stradă. Vrei să te opreşti acolo în drum spre casă? Fac eu cinste.”

Nu trebuie sa mă uit afară ca să ştiu când trecem cu n^ lângă biserică, pe lângă fostul meu liceu ţi vechea şcoală D • ' ** pe lângă brutăria care a ars de două ori până acum şi pe jT^ magazinul italian cu cea mai bună pizza la cuptor cu lemne. 4 e o diferenţă ca de la cer la pământ faţă de oraş. Nu există ¡J^ rie-nori şi nici maşini' care sase lipească de bordurile fiecărei strfe; Lumea de aici îşi plimbi câinii ţi se opreşte să îşi soarbă caf«^
Nimeni nu se grăbeşte în permanenţă, galopând dintr-un loc j,, altul firă să se oprească o clipi ca să respire. Mă surprinde că nu'.a lipsit acest lucru, pentru că unul dintre motivele pentru care m-am mutat în centrul oraşului a fost ca frenezia lui constantă să-mi servească pentru distragerea atenţiei.
Tata a început din nou să vorbească despre restaurantul grecesc atunci când intrăm pe alee. Ceva legat de vechea noastră casă declanşează ceva în mine, pentru că realitatea începe să se des- cojească, până când am din nou şaptesprezece ani, iar pe alee stă BMW-ul nournouţ al lui Kade, nu SUV-ul roşu al mamei.
Katie a apărut în acea dimineaţă de iamă cu un zâmbet pe faţă. Când am intrat în maşina ei, mi-a întins un plic gros de carton

„Ei bine?” a spus ea cu faţa inundată de emoţie; Am scos din geantă plicul asortat Ne-am uitat la ele într-o tăcere plină de nelinişte; Asta era.' Momentul care ne hotăra viitorul, care hotăra daci viaţa pe care o plănuiserăm împreună va deveni realitate sau dacă trebuia să facem un pas înapoi, să ne refacem planurile şi să regândim totuL

Ambele noastre plicuri erau groase — tata a spus că e un semn bun. Colţul din stânga sus purta sigiliul Universităţii din Toronto, cu logoul şcolii şi mottoul Vtlut arbor aevt. „Fie să crească precum un copac de-a lungul veacurilor.” Nu eram sigură ce înseamnă, dar

^a elegant. înţelept Tot ce ştiam era că voiam să fac parte din ta. Şi mai important, voiam ca şi Katie să fie acolo.
Ar trebui oare să le deschidem?” a întrebat Katie.
încă îmi amintesc vocea ei când a spus asta, cât de mică şi de periată părea. Niciodată nu o auzisem pe Katie altfel decât sigură pe sine. Să o văd atât de vulnerabilă a fost ca o fisură în armura ₑ- Q ₑᵣₒare în sistem. A umanizat-o într-un mod în care eu, una, uitam uneori s-o fac. Mi-a reamintit că era ca mine: o fată de şaptesprezece ani, aflată în pragul restului vieţii ei.
Hai s-o facem împreună!” i-am propus.
Ne lua atât de mult să ne facem curaj, încât riscam să întârziem la prima oră. Am rămas pe alee vreo treizeci de minute, cu motorul maşinii pornit şi cu radioul în surdină, uitându-ne la hârtiile care aveau să ne modifice restul vieţii.
Am desfăcut plicul în acelaşi timp. Am băgat mâna înăuntru şi am scos scrisoarea. Am inspirat adânc; îmi tremura tot corpul. „Dragă Ederia Flora”, am citit cu voce tare, în timp ce Katie spunea: „Dragă Katie Falls”. Apoi, la unison „Suntem încântaţi să vă oferim... „
Am ţipat atât de tare, încât părinţii mei au venit în fugă pe alee. A fost momentul în care am ştiut că viitorul nostru o să se împletească precum o iederă care îşi croieşte drum pe o casă din piatră.
Katie a hotărât să nu mergem la şcoală în ziua aia, aşa că n-am
Amintirea se dizolvă în clipa prezentă, în care tata ţine portiera maşinii deschis! Trebuie să fi spus ceva, pentru că pare să aştepte un răspuns.
— Ce? întreb, lovindu-mă de-un zid de umiditate când ies din maşină în timp ce vocea mamei îmi răsună în cap: „Nu se spune a. Se spune poftim.”

— Să nu-i spui mamei tale de rissiis dt camario, altfel n-o ne lase să intrăm în casă filrS si ne spălăm pe dinţi, mă avertj. zează el.
— Credeam că italienilor le place peştele? Cum ie face că ea t singura excepţie?
— Iată un lucru pe care aş fi vtut să-l ştiu înainte de-a mă căsi- ton cu ea, glumeşte el, pentru că, atunci când vine vorba de mama, tata e de fapt un căţeluş îndrăgostit
Descuie uşa, apoi ezită în prag. Se întoarce spre mine şi arată cu degetul spre nasul meu»
Sigur nu vrei să-ţi scoţi chestia aia înainte să intrăm? Mama mi-a văzut deja piercingul din nas,
— Asta nu înseamnă că-i şi place. ■ ; .
■—Nu mi-l scot' spun un pic prea ferm,. • • ~ Tata renunţă şi se îndreaptă spre interior. .
îmi dau jos tenişii pe preş. ■ >.
— Mamă? strig, agăţându-mi geanta în cuier înainte de-a intra.
— Aici! . . ■ •
Vocea ei răsună de undeva din capătul holului.
O pornesc pe hol, pe gresia răcoroasă de la aerul condiţionat şi păşesc în livingul care a fost transformat momentan într-o... seră? Masa este acoperită de un maldăr de ziare, de cel puţin vreo şase plante în ghiveci şi de doi saci de pământ Evident vinovată pentru aceste distrugeri, mama poartă mănuşi de grădinărit de un albastru strălucitor şi ţine o plantă de tulpină, cu rădăcinile atârnând în aer ca nişte picioare.
— Mamă, ce faci, mai exact?
îşi ridică privirea, un zâmbet luminându-i faţa. în entuziasmul ei, planta cade pe masă.
— Hmm! face apoi, uşor încruntată. Sper c-a supravieţuit.

îşi dă jos mănuşile şi se apropie de mine. Ne întâlnim la jumătatea drumului şi mă strânge în braţe.
__ Sunt atât de fericită că eşti acasă, Ederial spune, folo- sindu-mi numele întreg.
Mă învăluie mirosul familiar de levănţicâ... şi cel de pământ, caie e mult mai puţin plăcut.
— Nu ar fi mai bine să facem asta în curtea din spate} o întreb. Ma strânge atât de tare, încât nu mă mai pot desprinde.
— Pe o căldură de treizeci de grade? Nu prea cred.
Mama face un pas înapoi şi mă cercetează: parul meu lung care ar fi trebuit tuns, apoi şortul şi tricoul negru, scurt. Atinge metalul inelului meu din nas şi oftează.
— încă îmi doresc să nu fi făcut asta, rosteşte ea cu o grimasă.
— Ai întârziat cam cinci luni cu asta, mamă. Ce faci aici?
Mă apropii de masă şi răscolesc o bucată de pământ Intră şi tata, care o sărută pe mama pe obraz, apoi se îndreaptă direct spre frigider.
— Mama ta face nişte decoraţiuni, răspunde el cu faţa îngropată în uşile duble.
Mă întreb dacă chiar îi e foame sau doar încearcă să se răcorească. Apoi scoate căpăcelul de la. o doză de apă minerală cu lămâie şi mi-o întinde. întotdeauna se «aprovizionează când trec pe-aici.
Iau o înghiţitură mare, iar bulele îmi gâdilă gâtuL
— Asta văd şi eu. Mamă?
îşi netezeşte şorţul care îi acoperă pantalonii de in şi bluza elegantă.
— Schimbam pământul plantelor. Nu se vede?
Mama nu este genul de persoană care să-şi pună pe ea haine vechi pentru a face o treabă atât de murdară. Nu! Părul îi este aranjat

într-o coafură şic, cu o agrafi mare, turcoaz, ceea ce mj face uit mai atent. Şi-a ficut codiţe cu tuşul de ochi? ' „ia
_De când îţi place atât de mult grădinăritul?
înainte să mă mut, singurele plante din casă erau artifi ciale
— De când fiica mea â plecat şi m-a lăsat singură ? n ca^ răspunde ea, oglindindu-mi parcă gândurile. ^
Tata se opreşte din sorbitul dintr-o doză de Coca Cola şi ^
— Mă ai pe mine.
Apoi râgâie. Tare. Puţin contraproductiv. Mama închide ochii.
— Eden, te implor să te muţi înapoi acasăi
Vocea îi pare supărată, dar zâmbeşte atât de larg, încât nu pot să mă uit în altă parte.
Tata traversează bucătăria şi îi cuprinde umerii cu un braţ.
— Credeam că eu sunt toată compania de care ai nevoie?
— Cum rămâne cu plantele? întreb, zâmbind şi eu. Doar sunt fiinţe vii.
— Şi nici nu râgâie atât de tare, intervine mama.
Tata o sărută din nou pe obraz. Aproape douăzeci de ani de căsnicie, şi faţa eixapătă încontinuare o nuanţa deschisă de roşu.
— Dar sunt mult mai puţin arătoase. Nu crezi?
Şi mama a fost profesoară. Preda filosofia, iar tata, sociologia. Discuţiile lor sunt o înşiruire de cuvinte pompoase pe care nu le-am înţeles niciodată când eram copil, şi abia dacă le înţeleg şi acum. S-au cunoscut la facultate, şi-au luat doctoratul împreună, apoi au început să predea. Când aveam opt ani, îmi amintesc feţele zâmbitoare ale părinţilor mei când mi-au spus că mama e însărcinaţi Era în mijlocul iernii, dar ne simţeam cu toţii plini de căldură. Eram Hipnotizată de burta ei în creştere. Tata a cumpărat un aparat

îttci o şansi
125
polaro'd si a început să facă fotografii în fiecare săptămână, le-a .petoatedirectpefrigider
Apoi a venit luna iunie, iar burta mamei dispăruse, dar nu era nicjun copil. Iar ea părea tristă într-un mod pe care nu-l înţelegeam.
părinţii mei m-au aşezat la masă ca să-mi spună că nu mă voi mai întoarce la şcoală în septembrie, Nu au vrut să-mi spună de ce, doar că mama voia să fiu acasă cu ea – tocmai îşi dăduse demisia ca să înceapă să mă educe acasă. îh cele din urmă, tata s-a aşezat şi el şi a rostit cuvintele „avort spontan”. A durat câţiva ani până când mj_am dat seama pe deplin ce se întâmplase. Eram prea mică să plâng, ca să simt greutatea pierderii, aşa cum o simţiseră ei.
Am fost educată acasă până în clasa a noua, când mi-am convins în sfârşit părinţii că vreau să fiu din nou în preajma copiilor de vârsta mea. A început liceul şi am Întâlnit-O pe Katie. Şi totul
s-a schimbat
Tata se aşază la masă. „ >
— Bine! Cine e gata să-şi petreacă ziua salvând nişte plante?
— Voi doi ştiţi că am făcut o oră până acasă pentru asta? Amândoi dau din cap.
— Şi că trebuie să plec la trei şi jumătate ca să mă întorc la timp la lucru? Alte aprobări din cap.
— Şi vreţi să ne petrecem timpul împreună făcând asta? Schimbând pământul la plante?
— Nu asta fac adolescenţii în ziua de azi ca să se distreze? întreabă tata. Mă aşez şi îmi trag o pereche de mănuşi.
— Se pare că da.
Urmez exemplul mamei: iau un ghiveci, aşez planta înăuntru Şi umplu golurile cu pământ Le mângâie atât de uşor, dându-se

cu adevărat peste cap pentru hobbyul de luna asta! $î_n$,$uii_{e\ a}$ ^ croşetatul – ain o eşarfă drept dovadă iar în iunie $_a$ f_{0st} * ciudat şir de treizeci de zile în care a făcut lumânări. A f_{0st} ^ de amuzant să mă trezesc cu mesaje de la tata în care scria; A/^ te aproape a iatjoc casei ostia şi Progres!, cu o fotografie ataşată $î_{n\ carf}$, doar jumătate de sprânceană îi era pârlită.
— Cum e să locuieşti în centru, în marele oraş? mă întreabă tata. Ai urcat deja în vârful Turnului CN?
Tata s-a mutat din Portugalia în Canada când avea şapte ani. Sunt aproape patruzeci de ani de când locuieşte aici şi încă insistă să se comporte ca un turist
— Nu încă, îi răspund.
— Am auzit că se mişcă.
Se întoarce spre mama cu tot entuziasmul unui copil. Ea îl ignoră, atenţia sa fiind îndreptată la planta din mână.
— Ai auzit asta, meu amor! Se mişcă.
— Nu se mişcă, tată! Restaurantul din vârf se roteşte cam la fiecare oră sau undeva pe acolo, aşa că priveliştea se schimbă mereu. Poţi să-mi dai sacul cu pământ?
Mi-l trece peste masă. Scot un pumn de pământ şi îl pun în ghiveciul de ceramică.
— Asta unde merge?
Mama se uită la ghiveci. E alb, cu linii negre groase în partea de jos.
— Poate în camera de zi, decide ea. Ce mai face Ramona? Voi două vă mai înţelegeţi?
— Pentru că, dacă nu, continuă tata, ai putea să te muti înapoi gurile de la universitate nu încep decât peste patru sa>
«andeşte-te la toarep,^$_£$ pe care le putem salva.'Mal
te poate mvaţaş, să croşetezi.

tnri o jfltisi
127
__ Ideile astea nu lucrează tocmai în favoarea ta! îl avertizez.
Mama schiţcază un zâmbet.
__ Las-o în pace imediat, Laurentino!
_ Şi cu Ramona e bine, mamă, mint eu doar pe jumătate,
Dintr-odată, sunt foarte interesată să aranjez tot pământul de pc niasă într-o grămadă.
__ Oricum, abia ne vedem, cu programele noastre de lucru. Eu sunt plecată toată seara, iar ea vine şi pleâcă pe parcursul zilei.
__ Cu ce se ocupă, de fapt, Ramona? întreabă tata.
A rămas cumva cu o frunză prinsă în barbă. Mama i-o scutură
— Este bloggeriţă culinară. încearcă diverse localuri din oraş şi apoi publică recenzii pe Instagram.
— Şi oamenilor le place asta? întreabă mama, nedumerită.
— Da, le place!
— Aha! exclamă amândoi în acelaşi timp.
Apoi tata se ridică în picioare, îşi plesneşte burta cu mâine şi
— Mor de foame! Eden, am cumpărat pâinea ta preferată de la brutăria din oraş, cea cu ardei iute. Să tăiem din ea?
— A mâncat deja jumătate din ea, obiectează mama;
— Da, dar ţi-am păstrat jumătate pentru că eşti fiica mea şi te iubesc foarte mult. Ce zici? O să tai şi nişte soppressata.
— E grozav, tată! îi răspund pe un ton luminos în timp ce mă ridic în picioare.
Pornesc spre bucătărie şi mă spăl pe mâini, frecându-mi murdăria de sub unghii.
— Mă duc mai întâi să mă plimb puţin ca să iau corespondenţa, să văd dacă am uitat să-mi schimb adresa pe ceva. Prânzul în cincisprezece minute?

Dar tata e deja în picioare la tejghea, scoţând un cuti$_{f}$
■^{c} tiare
zimţat, şi un tocător.
_Sigur, draga mea! Te aşteptăm!
Mama clătină uşor din cap în direcţia mea. O să termine t$_{0at}$* pâinea înainte să ies pe uşă.
îmi pun tenişii şi-mi agăţ inelul de la cutia poştală în j$_{UnJ}$ degetului când mama mă strigă:
— Dă-ţi cu cremă de protecţie solară! O să-mi mulţumeşti când o să ai treizeci de ani!
Mă dau cu un strop de data asta, doar de dragul ei.

8
mtiy
CĂSUŢA NOASTRĂ POŞTALĂ COMUNĂ SE AFLĂ LA CAPĂTUL STRĂ- zii. Metalul scârţâie când bag cheia şi trag de ea s-o deschid. Sunt câteva facturi pentru părinţii mei. Singurul lucru care mi-e adresat este un cupon expirat pentru DavidsTea. Iau toate plicurile şi continui să merg. Nu mă îndrept direct spre casă. Şi, pentru că sunt cea mai mare idioată din lume, ajung pe strada lui Katie,
Casa ei se află într-o fundătură. E ridicol de mare, cu un garaj pentru patru maşini şi o alee încălzită – ceva ce nici măcar nu ştiam că există până s-o cunosc pe Katie. îmi amintesc că am mers la ea acasă iarna, după ce ninsese toată noaptea. Toate aleile erau acoperite de câţiva centimetri de zăpadă, iar maşinile arătau ca nişte munţi albi în miniatură. Oamenii erau afară cu lopeţi şi protecţii pentru urechi, dând la lopată cât puteau, până când li se înroşea nasul. Nu şi cei din familia Falls. Pe aleea lor nu era niciun strop de zăpadă – se topea înainte chiar de-a atinge pământul
Casa ei îmi apare în faţa ochilor, cărămidă gri şic şi uşi de garaj de un negru mac Mă lovesc un milion de amintiri deodată: sorbeam din sucurile cumpărate de la benzinărie în timp ce stăteam la piscina din curtea din spate; desenam cu cretă roz pătratele pentru şotron pe 'fee, pe care le ştergea ploaia; ne căţăram afară pe fereastra dormitorul ei pe acoperişul plat şi ne uitam la cer.E ca şi cum creierul meu «te alcătuit în întregime din ea. Oriunde mă uit, este şi ea.

Ajung la capătul aleii lor când simt că ceva moale pe glezne. Scâncesc, uitlndu-mă în jos, şi văd o pi$_s$j$_c$j ^ se ghemuieşte la picioarele mele. Purrnicus, motanul lj^" care probabil l-a adoptat din iad. ^{atle}. p$_c$
M-a muşcat o dată. De atunci, am fost tot timpul pt$_{ec}$
Fac un pas înapoi şi-l gonesc.^{ta}-
— Pleacă, ciudatule!
Ochii lui mari ca doi nasturi clipesc la mine. Scoate cel dulce mieunat înainte să-şi frece obrazul de tenisul meu. îmi ami * tesc că e malefic şi că totul e doar o prefăcătorie înainte ca ditama pisica de şase kilograme să mă atace, dar totuşi mă aplec.
— Bine! Bine! Vino încoace!.
Se apropie imediat de mâna mea. îi scarpin locul moale din spatele urechii.
— Ce cauţi aici, singur, când familia ta s-a mutat în altă parte, ai? îl întreb.
El începe să toarcă, frecându-şi căpşorul de degetele mele.
— Poate că nu eşti chiar atât de rău.
Katie a trecut printr-o fază în care era obsedată de astronomie. Şi-a pus tatăl să-i cumpere zeci de cărţi despre sistemul solar, stde, găuri negre, pe care le-a citit timp de câteva săptămâni, înainte de-a le băga sub pat şi-a le uita acolo. Dar numele Purmicus[1] a rămas – o aluzie la astronomul Copernic. Cred că el a descoperit că planetele se rotesc în jurul Soarelui încă îl mângâi pe Purrnicus când un Mercedes negru intră pe alee. Am pierdut socoteala câte maşini are familia lor. Uşa se deschide, se iveşte un pantof, iar inima îmi rămâne blocată undeva în gât, pentru că mă gândesc că e Truman, iar eu sunt extrem de conştientă că arăt ca o mizerie transpirată. Apoi din maşină iese tatăl lui Katie. Respir din nou.
[1] Combinaţie între (o purr, „a toarce", şi Copernic (Copernicus, în englei/latină) (n.rei).

înci o furişi
131
A fost cât pe ce!
m zăreşte târându-mă pe marginea trotuarului şi îmi face m Wi>Z Bună zisa, domnule Falia! îi strig, ridicându-mă în picioare
şiabandonându-lpeParrnicus.
Lui Purrnicus nu-i place asta. îşi loveşte agresiv capul de glezna mea, apoi se trânteşte pe spate, cu burta în aer, în timp ce se holbează direct în sufletul meu. „Mângâie-mă, fiinţă umană!” cer ochii lui mici.
__ Voi doi vă înţelegeţi de minune.
Domnul Falls se'îndreaptă spre mine, arătând ca un milionar ce este. Costum care îi vine ca turnat, servietă scumpă, mocasini strălucitori şi un Rolex negru la încheietura mâinii. Nu l-am văzut niciodată cu un fir de păr nelalocul lui. E tot numai cămăşi proaspăt călcate şi parfumuri elegante. Deodată, sunt foarte conştientă că port nişte tenişi Van vechi de trei ani, cu o gaura în vârf. ,
— îmi place din ce în ce mai mult, îi răspund sincer.
Tatăl lui Katie îşi dă jos ochelarii de soare, şi îmi doresc foarte, foarte mult să nu fi făcut asta. Este imaginea fidelă a lui Truman: păr brunet care se cârlionţează în jurul «urechilor şi faţă ascuţită, perfectă. Ochii îi sunt ca ai lui Truman — de un albastru intens, adânc, precum cerul după o furtună. Ga un safir. Ca o catifea. Mă urăsc pentru că am atât de multe adjective la îndemână ca să descriu tâmpiţii de ochi ai lui Truman,,
Ochi pe care nici măcar nu i-am mai văzut de luni bune, slavă Domnului! •
..■••■.
Teoretic, nu e adevărat. I-am văzut acum câteva zile pe stradă. Dar a fost de la prea mare distanţă ca să conteze...
Şi îmi pierd nunţile.
— îţi petreci săptămâna cu familia ta? mS întreabă el.

Asta mă smulge din visul meu cu ochii deschişi, i^ prea frumos albastru – pentru că sunt o elevă de liceu care trăi^ o pasiune.
Pasiune? O pasiune? De unde a apărut cuvântul ăsta?
îmi forţez gura să se deschidă, pentru că nu ar trebui să ^ gândesc la Truman atât de mult în faţa tatălui său. Şi Dunrn^ de unde au apărut asemenea gânduri? Asta se întâmplă în cri meu când stau la câţiva metri de casa copilăriei lui? P şi s i funcţionează greşit?
_Am venit acasă doar pentru o zi, spun, amintindu-mi ci vorbesc fluent limba engleză. Trebuie să mă întorc în oraş în câteva ore, pentru muncă. Dar dumneavoastră?
_Am venit să văd ce face micuţul ăsta.
Domnul Falls se apleacă şi îl mângâie pe Purrnicus. Sunt atât de îngrijorată că o să-şi şifoneze costumul Armâni, încât îmi ţin respiraţia.
Habar n-ai mm arată un costum Armâni, îmi aminteşte creierul meu.
— Nu mi-am dat seama că nu l-aţi luat când v-aţi mutat, adaug.
Soarele alege exact momentul ăsta ca să iasă din spatele norilor, orbindu-mă. îmi protejez ochii cu o mână.
— Aveam de gând s-o facem, spune el, mângâind burta lui Purrnicus, care s-a lăsat din nou pe beton.
Ce disperat după atenţie e pisoiul ăsta!
— Dar el e un pisoi de exterior. îi place zona asta. Ne-am gândit că ar fi prea crud să îl aducem într-6 clădire fără spaţiu exterior. Aşa că am instalat aici o uşiţă pentru el. Acum poate veni şi pleca după bunul plac. Nu-i aşa?
îl gâdilă sub bărbie, iar el toarce şi toarce şi toarce.
— Trec Ia câteva zile ca să-i umplu castronul.
Simt o nevoie ciudată şi deranjantă să-l pun pe Purrnicus în rucsacul meu şi să-l duc cu mine în oraş. E aici singur toată ziua, atât de departe de Katie, persoana care l-a iubit cel mai mult

I
tnci o şami
133
„ „1 Falls se ridică în picioare ţi îmi zâmbeşte. B tot DOt” Au chiar si acelaşi zâmbet – iar când îl văd pe faţa tatălui TrTi”rea surdă din mine începe să pulseze slab. h”' o să pornesc la drum într-o oră sau două, ca să mă întorc jacă ai nevoie să te duc. E'O ofertă plină de bunăvoinţă, dar prefer să fiu înghesuită metrou urât mirositor decât să stau o oră închisă într-o ntşină cu o sosie a lui Truman. Simt deja cum amintirile mi se îmbulzesc în minte, aşteptând să iasă,
__ Nu, mulţumesc! îi răspund; pentru că părinţii m-au învăţat manierele de bază la un moment dat în viaţa mea. Probabil că o să stau aici ceva mai mult.
Domnul Falls dă din cap şi se îndepărtează pe alee. Purrnicus mă lasă baltă ca să meargă după stăpânul lui şi, nu ştiu exact de ce, dar mă simt trădată. ,
Apoi, domnul Falls se întoarce brusc şi rosteşte ultimul lucru pe care vreau să-l aud:
— L-ai văzut pe Truman în ultima vreme? •
îmi vine să intru în pământ. Sentimentul acela familiar mă copleşeşte – impulsul să schimb instantaneu subiectul şi, în acelaşi timp, dorinţa să-mi descleştez maxilarul şi pun un milion de întrebări deodată.r , ' <
— Nu..., încep, apoi mă trezesc că mă pierd în divagaţii. Mă rog, l-am văzut în treacăt. O data. în treacăt. Ne-am întâlnit pe stradă. De ce mă întrebaţi?
Se mişcă de pe un picior pe altul şi îşi bagă mâinile în buzu- mre‘13 fel cum face şi Truman. Şi de când am eu o aşa de vastă cunoaştere asupra manierelor lui Truman? Un demon al iubirii tobuie să mă fi posedat în timpul celor cinci minute de somn din m«rou. Nu există altă explicaţie. Niciuna. Nu. '

— Truman s-a întors de curând acasă de la Montre»! » gândit că voi doi... Continuă să vorbească, dar nu aud niciun cuvânt Sem alarmă îmi sună în cap. Montréal, E un indiciu. Primul $i_n$dj ^ care îl am despre unde s-a dus timp de două luni, când pi_{rta}'U?e dispărut de pe Faţa pământului. Dar ce e în Montréal? în af cel mai bun poutine[1] şi, să zicem, crêpes. 313 ^
Şi cum de-a petrecut Truman atât de mult timp în altă provi^ fără să posteze o singură poză pe Instagram? Noi suntem Generată Z TeleFoanele ne sunt permanent lipite de mâini Este un dat Deci, unde sunt Fotografiile? Demonstraţia? Dovada care să mă obsedeze şi căreia să îi dau like din greşeală în două secunde?
Din Fericire, plânsul tânguitor al lui Purrnicus pune capăt cufundării mele în gânduri legate de Truman.
— Ar trebui să mă duc să-i umplu gagiului bolul cu mâncare. Mi-a făcut plăcere să te văd, Eden! Salută-ţi familia din partea mea!
Scot un răspuns adecvat cum ar fi „ Aşa voi Face” sau „Mă bucur că v-am văzut”, dar creierul meu strigă dezlănţuit cerându-mi să îl urmez în casa aia şi să nu mă las dusă până când nu voi fi aflat fiecare detaliu despre ultimele două luni din viaţa lui Truman.
Sau aş putea să-l întreb pur şi simplu pe Truman...
E atât de absurd, încât îmi vine să râd.
[1] Poutine este un fel de mâncare din cartofi prăjiţi şi caşcaval, acoperit cu un sos brun uşor condimentat Pare să fi apărut în Quebec la sfârşitul anilor '50, deşi originile sale exacte sunt incerte. Timp de mulţi ani, a fost perceput negativ şi ironizat, fiind chiar folosit uneori pentru a stigmatiza societatea din Quebec Ulterior, ţmtrn a devenit un simbol al culturii quebecoez şi al provinciei Quebec În Montreal, Quebec City şi Drununondville au loc sărbători anuale „tradiţionale care îi sunt dedicate (n. tr.).

9
mvmtiy
ADEVĂRUL DESPRE VINDECARE ESTE CÂ NU VINE CU O DATĂ finală de la care intră în vigoare. Nu există vreun proces în zece paşi pentru durere sau vreun leac magic care într-o lună te va face să zâmbeşti. E şi mai greu atunci când persoana pe care o plângi este încă în viaţi Face ca totul să fie neclar şi ciudat. E ca şi cum durerea este împărţită în doui O parte din ea este o tristeţe adâncă până la os. Partea cealaltă este un optimism orbitor că într-o zi Katie se va trezi, iar acest purgatoriu va lua sfârşit.
Tare mi-aş dori să se trezească chiar acum, pentru că aş putea sămăfolosesc de abilităţile ei de a lua decizii;
Sora mea nu s-a gândit niciodată prea mult la ceva. Creierul ei a fost construit diferit, probabil Ea era numai impulsuri. Când voia să-şi taie părul, lua o foarfecă; când a vrut să înveţe să meargă pe bicideti a învăţat singură într-o parcarea goali Nu-şi făcea timp să se gândească la lucruri şi să le cântărească argumentele pro şi contra. Pur şi simplu făcea tot ce voia. De obicei, îmi plăcea asta la ea. Dar erau şi momente când nu-mi mai plăcea chiar atât de mult. Când mă gândeam că, dacă ar fi cugetat mai bine, nu şi-ar fi părăsit dormitorul în noaptea aceea. Cu siguranţă şi-ar fi pus centura de siguranţi Poate că, dacă s-ar fi gândit puţin mai mult la alegerile acum ar fi fost aici să mă ajute.

Au:x LIOHT
lifi
MS uit la podeaua dormitorului meu de o oră. încă ^ o rouă de cutii de despachetat, dar am luat decizia incredibil 4 încelleaptă să amân asta pentru încă vreo câteva zile şi }n Sch,^ să aşez pe Hea toâte P'CtU"le F ^^ Vreodata. {]n mozaic de mediocritate!
Patru tablouri. Atât a spus Angelo, Am nevoie doar de patru
N-ar trebui să fie atât de dificil.
Niciunul dintre ele nu e în topul preferinţelor. Câteva sunt prea jenante ca să mă uit măcar la ele. Le adun şi le pun înapoi în lada pentru sticlele de lapte. încă,mai rămân o mulţime.
încep să intru în panică, regretând în primul rând că am fost de acord cu asta, când îmi sună telefonul.
îmi apare pe ecran o poză cu Santana scoţând limba.
— Ce vrei? răspund.
— Aşa răspunzi la telefon?
— Da! Ce vrei? repet. ,
împing cu piciorul colţul unei pânze. E o imagine generală a unei pieţe alimentare din Ottawa, făcută după o excursie cu şcoala. Nu e bună deloc.
— în primul rând, aş vrea să nu mai fii atât de morocănos. Poţi să vii să ne-ntâlnim?
Mă opresc din multitasking şi chiar încep să fiu atent la vocea SantaneL
Aud în fundal zgomotele locului în care se află: oameni care vorbesc, muzică.
— Să ne întâlnim unde?
— SujjtlaEightBalL
Este unul dintre cele mai vechi baruri din oraş, cu mese de biliard acoperite cu postav verde şi tonomate adevărate. Oamenii merg acolo doar dacă vor să se îmbete ieftin,
— Sunt cam ocupat acum, San.
— Truman! se smiorcăie ea. Uite, sunt aici cu Milo.

tnci o şansi
137
A«a îmi atrage atenţia.
_ Eşti la o întâlnire cu Milo şi... te-a dus la Eight Ball) încearcă intenţionat să strice totulî O fată sofisticată şi sensi- bilă ca Santana are nevoie de o sticlă de pinot noit de două sute de dolari. Nu de oferta săptămânală specială de bete la trei dolari. Ooamne- Milo! Ar trebui să-i trimit un mesaj. __ întâlnire? Port caşmir, Truman! Nu mă face să vomit! Renunţ de tot la tablouri şi mă aşez pe podea.
_Am nevoie de un context.
Totul se revarsă din ea în grabă:
__ Am venit cu nişte prieteni, pentru că se pare că noua modă sunt barurile vintage. Nu pot să-mi imaginez de ce. Locul ăsta încă miroase a anii '80. Oricum, am intrat, şi Milo era portarul, pentru că se pare că asta e cariera pe care o alegi când eşti înalt şi plin de muşchi. Şi acum toţi prietenii mei m-au părăsit ca să se cupleze cu, dacă sunt sinceră, nişte patrupede. în clipa asta sunt la bar, singură, iar Milo mi-a cumpărat ceva de băut şi, Doamne, Truman, tot încearcă să vorbească cu mine şi să-mi spună ci arăt drăguţ, de parcă eu nu ştiu asta! Port machiaj în valoare de trei sute de dolari. Drâguţ? Arăt fantastic!
încă procesez prima ei frază când, deodată, se face linişte: Muzica şi pălăvrăgeala se opresc brusc. Se închide o uşi,
— Unde ai plecat? o întreb. .
— Mă ascund în baie. Deci când ajungi aici?,
— Niciodată! -■■.•••.■ . ■ • • • Santana începe să geamă, apoi înjuri
— Vrei sfatul meu?
— Bineînţeles că nu! Ce vreau e să te opreşti din ce naiba faci şi si vii încoace!
— De ce aş veni acolo când ai putea pleca pur şi simplu? o întreb enervat.

Tace.
—Poftim?
— Pleacă! Dacă nu vrei să fii acolo cu Milo, pleacăf El descurce. s,s<
Sau poate că nu,
—Dar..se pierde ea.
—Dar tu nu vrei să fici asta,
— Bineînţeles că vreau. Nu ai ascultat nici măcar un cuv|fl din ce-am spus? Mirosul anilor '80? Muzica groaznică? Patru? '
Zăresc un tablou pe care l-am băgat neglijent sub pat N,^. sfertul de jos iese la iveală, dar e suficient ca să-l recunosc imediat
—Truman, de ce naiba eşti atât de distras? întreabă ea supărată. O ignor şi mă apropii de pat. Mă las pe vine şi mă uit la bogăţia de culori care se întrezăreşte pe pânză; nuanţe de verde, de maro-închis.
— Pleacă de la bar, Santana! repet Sau vorbeşte cu Milo! Tipul e obsedat de tine.
—Asta e...-. Păi, e absurd/ reuşeşte ea să zică.
—Nu la fel de, absurd ca faptul că insişti că nu simţi la fel. Pa! închid înainte să poată ţipa la mine sau să ajungă la mine prin telefon şi să-mi smulgă capul. E un sentiment ciudat să încerci s-o cuplezi pe fosta ta prietenă cu tipul cu care te-a înşelat dar am lucruri mai importante care să mă obsedeze acum.:
Trag tabloul de sub pat Abia dacă pot să-mi amintesc că l-am pictat A fost la câteva nopţi după accidentul lui Katie, când mintea mea era atât de plină, încât singurul mod în care puteam dormi era să-mi transfer o parte din gânduri pe pânză. Am pictat câteva piese în noaptea aia. Asta e una dintre ele. E despre Eden. Nu se poate nega.
Abia îmi mai amintesc ceva despre drumul pe care l-am făcut până la spital împreună. Tocmai primisem telefonul despre Katie. Lumea a înţepenit, iar eu mă simţeam ca într-un fel de vis febril

Tot ce-mi amintesc este cât de frig îmi era, cât de linişte era şina, cu Eden pe scaunul pasagerului. Era prima dată când Îm împreună într-o maşină fără Katie. Trecuseră doar câteva 'ote iar noi simţeam deja greutatea pierderii ei; ^ecut câteva ore până când Katie a ieşit din operaţie. Să fi, mă nu pa« ceva rea , ^ fie viu fie mort Nu există cale de Nu avea sens ca sora mea mai mică să fie pe pat, chiar în hl mea, iar eu să nu pot vorbi cu ea. Să nu o pot privi din nou în ochi. Să nu o mai pot face poate niciodată/:' >

Ceea ce am simţit în acel moment a fost o înfrângere zdrobitoare. Vinovăţie. Ştiam că ar fi trebuit să fiu acolo cu ea, că ar fi trebuit ă 0 protejez, să o opresc, dar nu o făcusem. Nu putusem pentru că eram la treizeci de metri distanţă, complet acaparat de altcineva. Ai dezamăgit-o. Ăsta era gândul care mi se tot învârtea prin cap.

Eşecul meu. < » ' „ '

Părinţii plângeau. De fiecare dată când se uitau la mine, reuşeam să văd întrebarea din ochii Ion Unde trai? >> ,

Nu ştiu de ce, dar am întins mâna spre Eden. Cred că aveam nevoie de ceva familiar, ceva de care să mă ţin, iar ea era cel mai apropiat lucru. I-am luat mâna, iar ea a tresărit. ' < ; A tresărit■ ' ' h”,

Apoi i-a dat drumul. S-a îndepărtat de mine. Nu «-a mai uitat niciodată la mine, cel puţin nu direct. După aceea,.intramîn camere, iar ea ieşea. I-am trimis mesaje prin care o întrebam ce face şi nu am primit niciun răspuns. A fost toată confirmarea de care aveam nevoie ca să înţeleg că şi ea mă învinovăţea pentru acea noapte. Bineînţeles că o făcea. Trebuia să mă învinovăţească. Eu eram fratele mat mare. Eu eram cel care stricase totul,

A fost ultima noapte în care am vorbit cu Eden. Apoi am văzut-o pe stradă. Şi a fost ridicol cum cea mai fugitivă imagine a ei m-a lăsat fără suflare.

Iar tabloul ăsta – tabloul ăsta care e ascuns sub patul meu – e$ Eden. L-am pictat în grabă, iar tuşele se revărsau din mine ^ repede decât puteau ţine pasul mâinile mele. *
Eden a fost uşor de pictat. Toate lucturile frumoase sunt ^ Abia după ce am terminat de pictat, am ftcut un pas înapoj şi am evaluat tabloul aşa cum fac şi acum. Este o grădină, Q! iarbă verde, luxuriantă, şi copaci groşi, ameţitor de înalţi. î" fUndal curge un râu, cu un lanţ de munţi şterşi în spate. Cerul este de Un albastru-deschis, cu vârtejuri de lumină solară galbenă. Totul este luminos şi viu în utopia asta.
în mijloc se află o bancă, iar pe ea stă o fată. Iarba creşte atât de înaltă, încât se încolăceşte în jurul picioarelor de lemn. Iedera îşi croieşte drum în sus, pe gleznele fetei; înfaşurându-se în jurul trunchiului, al braţelor şi al gâtului. Are părul de culoarea mierii, un fel de chihlimbariu-închis. Ochii îi sunt lipsiţi de viaţă. Tot ce o atinge e mort. • .
Iarba e de un verde strălucitor până în punctul în care ajunge la picioarele ei; apoi e uscată şi maro. Iedera moare în clipa în care fi atinge pielea. Una dintre mâinile ei este prinsă într-o ramură joasă a unui copac, care acum se încovoaie, ruptă şi îndoită. Ea este această forţă a distrugerii, Natura se îndepărtează de ea, tresăltând la gândul de-a o atinge. ,
Este Grădina Edenului – această distrugere a ceva irumos.
Nu zăbovesc prea mult asupra semnificaţiei din spatele ei. De fapt, îmi spun că nu înseamnă absolut nimic. Nici măcar un singur lucru. A fost produsul minţii mele la ora patru dimineaţa, această înfrângere şi forţă sfărâmată din interiorul meu care trebuiau să iasă la iveală.
Este o pictură a lui Eden, o fată pe care nu o mai cunosc. E simplu.
Este primul tablou pe care îl aleg ca să fie expus.

înci o f*rtsi
: m tot gândesc la asta preţ de câteva minute. Nu sunt sigur * Mte decizia corectă să expun ceva atât de vulnerabil pentru ca linii să se Holbeze la el. Gândul că oamenii o să mă întrebe ce wamnă mă face deja să vreau să mă arunc pe geam. Unele lucruri t trai bine să nu fie spuse. Şi nu ar trebui ca arta să te facă să simţi? ^ gjndeşti? Oare faptul de a sta acolo şi de-a oferi înţelesul ca pe „iste instrucţiuni pas cu pas nu îndepărtează tocmai tot scopul Fiecare e liber să interpreteze, aşa că încerc să văd pictura jsta prin ochii altcuiva. Poate că ei văd o fată care este blestemată. S,u ar putea să inverseze totul şi să o vadă pe Eden ca pe un salvator, redând viaţa în loc să o ia.
Am hotărât că nu contează ce văd ei atâta timp cât nu văd adevărul. Şi cum ar putea? Ei nu au fost acolo, în salonul de spitaL Nu au vâzut-o tresărind. Nu au văzut-o cum s-a ferit de mine ca şi cum aş fi fost otrăvi Nu au văzut expresia părinţilor mei, acea dezamăgire lipsită de viaţă. Şi nu au văzut expresia lui Eden – regretul. Ca şi cum să mă sărute ar fi fost cea mai rea alegere pe care ofacuse vreodati
Dar acum mă întreb dacă cineva a' văzut şi expresia mea. Sau dacă am fost prea ocupaţi să dăm vina pe cineva ca să ne mai dăm seama că nu erau doar trei persoane care sufereau în. camera aia.
Mă îndrept spre spital pentru că nu pot să dorm. Mi-am antrenat încet-încet corpul să funcţioneze cu cinci ore de somn pe noapte. Mă simt obosit şi nefericit tot timpul, dar se pare că funcţioneazi E mult mai bine decât cele două bre cu care funcţionam înainte. Nu conduc şi nici nu urc în autobuz. Merg pe jos, uitându-mă la crăpăturile de pe trotuar, cu mâinile băgate în buzunare. E aproape miezul nopţii. Singurii oameni care sunt acum afară fie se împleticesc ieşind din baruri, fie se adună laolaltă în timp ce-şi pasează 0 kticbeti Barurile mă fac să mă gândesc la Santana. îmi scot telefonul şi găsesc un mesaj de la ea. Unit eşti??

Preţ de-o secundă mă gândesc si o rog să ne întâlnim 1» $_{s}$. tal. Nu-mi place si merg singur, Tăcerea t copleşitoare. g”' şi cum aş aştepta să-mi spună Katie ctva. Aş putea să o $_{t0}$g * Santana – ar apărea dacă aş avea nevoie de ea dar nu are $_{t}$<J s-o invit. Nu o vreau acolo şi nici ea nu vrea si fie acolo. N$_{u\ a}$ ştiut niciodati cum si se poarte cu Katie după accident. O ft$_{Cej}$ si se simtă stingherită. E o nebunie ci oamenii încă îşi mai p$_{emiit}$ luxul de-a se simţi aşa.

în plus, am avut mereu impresia că lui Katie nu-i plăcea Santana. Nu ştiu de ce. Ntt m-am gândit niciodată s-o întreb. Iar acum... s-ar putea să nu mai apuc s-o fac. >■■ Alung degrabă acest gând O să apuc. O si apuc.

Durează cinci minute să ajung la spital. Trec prin rutina obişnuită: respiratiiadânci, numărat, pregătire psihică. Uşile automate se deschid şi mă lasă să păşesciînăuntru. Nu mai observ mirosul şi nici nu mai închid ochii strâns în faţa luminilor strălucitoare, încă un lucru cu care am ajuns să mă obişnuiesc -

O scurtă călătone cu liftul până Ia etajul al şaptelea şi am ajuns. Holurile sunt liniştite când ies. Toate asistentele de la etajul lai Katie mă recunosc şi îmi« zâmbesc. Nu sunt aceleaşi zâmbete pe care i le oferă lui Eden- sunt sigur de asta. Astea sunt toate pline de surprindere; de milă. Toţi se întreabă de ce fratele mai mare al lui Katie nu o vizitează mai des. Nu prea pot să le spun că vina t cea care mă ţine departe. Cred că numai Eden poate înţelege asta.

M-am dus la un terapeut după accident Nu ştie nimeni. Nici Santana, nici părinţii mei. La o lună după ce Katie a intrat în comă. Nu mai dormisem de săptămâni întregi. Tristeţea mă apăsa ca o pătură de mii de kilograme, Nu mă puteam da jos din pat De fiecare dată când îmi închideam ochii, o vedeam pe Katie întinsă pe jos, singură şi rece, încercând să-mi strige numele, în timp ce eu eram undeva departe, sărutând-o pe cea mai bună prietenă a ei.

Încă o şansă ^
M3 simţeam de parcă mă înecam de fiecare dată când mă tre- din acele vi«. Mi se punea un nod în gât. Nu mai puteam – *spir- Eram sub apă, .ar corpul îm. era plin de pietre. Reuşeam * văd fata lui Katie la suprafaţă, unduindu-se înainte fi înapoi
^.ntedeadispărea complet. Uneon era şi faţa Iu. Eden.
I-am spus totul terapeutului. Despre sărut. Despre accident. Despre vinovăţie şi insomnie, şi despre cum nu-i zisesem niciodată la „vedete. Am stat acolo o oră întreagă căutând răspunsuri şi m-am ales numai cu întrebări. Am plecat simţindu-mă şi mai rău. A doua zi am hotărât că trebuie să plec, să plec din oraş pentru o luni Poate doui Am simţit că asta era singura cale de-a mă regăsi.
în bună parte, a funcţionat Mă simt mai bine. Dorm fără coşmaruri. Tristeţea este adormită în majoritatea zilelor. Unele dintre ele sunt mai grele, mai pline de amintiri, dar, din fericire, astfel de momente sunt din ce în ce mai puţine. Singurul dezavantaj este că toată lumea crede că am abandonat-o pe Katie. Dar nu a fost vorba de abandon. A fost vorba despre... despre cum să mă salvez.
Orele de vizită s-au terminat la opt, dar nimeni nu scoate un cuvânt în timp ce merg pe hol. Din obişnuinţă, deschid uşurel uşa salonului lui Katie, ca şi cum aş încerca să n-o trezesc. Păturile de pe canapea sunt mototolite, ceea ce înseamnă că mama şi-a petrecut ziua aici. Katie stă întinsă în pat
Există un motiv pentru care vin să o vizitez pe Katie mai ales noaptea. Să o văd zăcând aici în timpul zilei ar arăta şi mai clar că ceva nu e în reguli Katie era un amalgam de energie. Nu rata nici măcar o singură zi în care putea să ţopăie de colo-colo, făcând un milion de lucruri deodată. Dar când vin aici seara, pot să-mi spun ă doarme. Că trage un pui de soma Că soarele va răsări peste ?*pte ore, iar ea va deschide ochii, Doar doarme. Asta e tot.

Trag scaunul tapiţat chiar lângă patul ei ţi e moale şi pufos – probabil că k periat mama. Unghiile. ^ li proaspăt vopsire in albastru-deschi». Pătura este îndesată $'' bie, iar capul i se sprijină pe-o pernă. MS întind şi îi ating obrazul, — Nu-mi lipseşti deloc, îi spunt Asta era chestia noastră* „Nu te iubesc deloc Ar fi bi ne sj te văd mâine. Sper să ai o noapte proastă," Eu şi Katie am f^ extrem de diferiţi, dar ce să spun despre nevoia de-a fugi je cât mai departe cu putinţă? Amândoi avem asta.
Când eram copii, nimeni nu credea că eu si Katie suntem fratl Părul ei este cel mai strălucitor blond, iar al meu este brun«. Ochii ei sunt mari si căprui. Ar mei sunt albaştri şi mereu cu pleoapele pe jumătate coborâte, făcându-mă să arăt aproape adormit Ea era cea care îi săruta pe obraji pe toţi unchii si mătmile noastre, si cerea să aibă grijă de copiii lor în weekendun. Eu eram fiarele mai mare care se ascundea într^un colţ şi se întreba când naiba o să poată pleca.
Oamenii au preferat- întotdeauna pe Katie. Era inteligentă şi spumoasă. Sociabilă srvorbăreaţă, Ea' era incandescentă, iar eu eram de o prostie enervantă,
în anul pe care l-am petrecut la liceu înainte să înceapă şi Katie, am căpătat o grămadă de obiceiuri proaste: ieşeam cu oamem nepotriviţi, chiuleam de la ore'sau fumam ia si colo în spatele terenului de fotbal Veneam târziu acasă şi plecam devreme. Chiar nu-mi păsa. Nu mă deranja să mă descurc cu strictul necesar. Nici ca oamenii să asocieze numele Falls cu mediocritatea.
Până când Katie a început clasa a noua şi a schimbat totul Fiecare persoană pe are o întâlnea era fascinată. Profesoni o iubeau. Băieţii din clasa mea îmi puneau cam prea multe întrebări despre ea. Copiii i-au împodobit dulapul de ziua ei, învelindu-l cu

iwi o
145
,f primată cu un curcubeu şi «mplându-i-l cu baloan«. Katie
10 forţă de nestăpamt.
C,S si dintr-odată, eu eram dezamăgirea, Profesorii citeau numele ifH de pe foile de prezenţă cu speranţe extrem de mari. „El este fratele lui Katie! Trebuie să fie la fel de incredibil ca ea!” A fost ncV oie doar de o săptămână ca sâ-şi dea seama de adevăr: nu eram „ici pe departe atât de special. '
n'\sta nu e o poveste tristă.. Nu m-a distrus emoţional faptul de-a fi pa«ea cea rea dln ¿uoul fraţilor Falls. De fapt, ideea că toată atenţia era concentrată asupra lui Katie era exact ceea ce îmi doream. îmi plăcea să trec neobservat Spre deosebire de Katie, pentru care oamenii stăteau la coadă ca să mănânce cU ea la prânz, însă era foarte selectivă în privinţa pnetendor ei. O vedeam vorbind cu oameni pe holuri şi stătea cu ei la cantină la prânz, dar asta nu s-a extins niciodată dincolo de şcoală. Nu şi-a adus niciodată prietenii acasă. Niciodată nu au dormit la ea peste noapte, niciodată nu a ieşit undeva după şcoală. Până la Eden.
într-o zi, era Katie. A doua zi, erau Katie şi Eden, acest duo inseparabil.
în cele din urmă, am fost şi eu absorbit îmi petreceam weeken- durile conducându-le colo sau colo, trecând prin drive-through-ul Starbucks şi lăsându-le la intrarea în malL Pe de-o parte, era şi pentru că părinţii mei îmi cereau s-o fac. Dar, pe de altă parte, era şi pentru că eram intrigat Eden! Era atât de tăcută, opusul lui Katie! întotdeauna m-am întrebat de ce o alesese Katie, ce le adusese împreună.
Vreau să deschidă ochii, ca să-i pot spune că-mi pare rău. Că acum o să mă străduiesc mai mult. Că de data asta o s-o Protejez.

O prind de mini şi ti privesc lacul de unghii albastru ^ culoarea cerului. Mi loveşte din nou sentimentul acela familial şi cum ar exista o idee tare se unduieşte sub suprafaţă şi pe Q o pot atinge încă. Aşa ei încerc si o urmez şi si vid unde mi Ştiu că Iui Katie îi plăcea cerul. Şi mama ştie asta. Probabil ci 4 aceea i-a vopsit unghiile exact în nuanţa asta. Gândul îmi tevir)e ^ toate momentele în care am vă2Ut-d pe Katie îft curtea din spate întinsă pe iarbă, cu faţa întoarsă spre cer, întotdeauna părea fericită aşa. De fapt, singurele momente când Katie stătea nemişcaţi era când se uita la nori. Piesele se aşază încet la locul lor. Apoi rămân cu un singur gând: că ar fi un miracol să-i dăruiesc cerul

10

W(Hj'

MAMNY MĂ SUNĂ CU DOUĂ ORE ÎNAINTE SĂ-MI ÎNCEAPĂ TURA.

Tocmai ies din lift, strângând la piept un coş plin de rufe curate. Mă gândesc să-mi arunc telefonul jos, în puţul liftului. Dacă mă sună Manny, nu sunt veşti bune. Probabil vrea să mă duc mai devreme, ceea ce nu pot face acum. Evident, sunt foarte ocupată să nu fac nimic. Şi să ajung din nou la zi cu treburile pe care le-am tot amânat în ultimele trei săptămâni. Azi sunt doar o albinuţă foarte ocupată, ɹ '<■ „ -

Dar dacă îi ignor apelul, va continua să mă sune şi să mă sune, şi să mă sune şi... ' ' •*

îmi îndes telefonul între ureche şi umăr.

—Nu sunt plătită să vorbesc cu tine acum, aşa că hai să fim scurţi! îi răspund. » »

—Teoretic, nu eşti niciodată plătită să vorbeşti cu mine. Eşti plătită să vorbeşti cu clienţii, replică el.

îmi dau ochii peste cap şi continui să merg pe hol în papu- ᶜ” ᵐᵉ' din piele de căprioară. Cred că sunt ai Ramonei, de fapt. Probabil că ar trebui să nu-i mai port.

— Oare te-ar omorî să râzi un pic? Oricum, ce mai faci?

~~ Aş avea nevoie să vii cu o oră mai devreme, spune el, exact ^oan ştiam că o va face.

14«
AU* ÜOHT
întreb de ce. chiar daci motivul, oricare ar fi el, m» mi vâ f^ si mi răzgândesc.
— Sunt cam multe de explicat la telefon. Poţi si fit aic- într-o ori?
Ajung la uşa mea şi scot cu griji brelocul din buzunar.
— Trebuie să-mi oferi ceva, Manny! spun, băgând cheia în u^j şi răsucind încuietoarea, apoi deschizând-o EU piciorul şi intrând.
Ramóna stă pe canapea ţi joacă Animal Cnssty Are consola Nintendo Switch conectată la televizor. îi văd personajul rulând la loc firul unei undiţe.
Am prins tot calmar! L-am scos din cârlig!
— în weekendul ăsta are loc un eveniment, continuă Manny, iar omul care Ü organizează l-a contactat pe tata să se ocupe de catering.
— Uau, Manny! Serios? E grozavi
închid uşa cu şolduL Ramona îşi întrerupe jocul şi se întoarce spre mine, în mod clar intrigată de conversaţie. încă nu am vorbit prea mult, dar o parte din jen! s*a şters cu timpuL ; ,
— Ştiu! Ana cam intrat în panică. ,»<r>
Pare într-adevăr uşor surescitat, dar şi fericit E o chestii important! Lucrul ăsta chiar arţiutea să ajute restaurantul
— £ în ultimul momenti Tipul tocmai a sunat şi a spus că o să treacă pe-aici în următoarele câteva ore, Eden. Trebuie să fim pregătiţi, toţekgftAJunedl t ţi el aici, dar... •
Ahmed e un tip în vârstă de 27 de ani care apare drogat la fiecare tură. în dulapul său se află o ascunzătoare pentru picături de ochi şi bomboane mentolate. L-am deschis o dată din greşeală şi a urmat o adevăraţi avalanşă. L*am întrebat pe Manny de ce nu Uai concediat. A spus ceva despre taţii lor, cum ci se cunosc. Nu prea am fost atentă.
— Dar ce? am întrebat

tnci o î«tfdf
149
e canapea şi încep să-mi împăturesc tufele. îmi aleg ^^ate şosetele şi le potrivesc în perechi, apoi le aşez într-un m» ^ „'¿mona încă are jocul pe pauză. S-a aplecat puţin ca să
^Tfee ce spune Manny.
aU<la „Afonei nu e chiar cel mai bun chelner al nostru, încheie el. Dar aveţj doar doi chelneri, replic eu, prinzându-mă.
~~ ,X sunt cel mai bun chelner al vostru? Pardon – cel Insinuez' ca eu ■ kun imgaj&Ü
„^Manny râde. Mă uit la Ramona, care întreabă pe muţeşte „Ce întâmplă?” Ridic un deget, făcându-i semn să aştepte câteva
^ Qacj sunt de acord cu asta, ai să fii aici la ora patru?
întreabă Manny.
__ Păi, fii de acord şi vom aflai
_gsti cea riiai bună angajată a noastră; Eden, spune eL
Mi-am aşezat şosetele într-un grămadă drăguţă, ceea ce mă face să radiez, ca o mică idioată drăguţă ce sunt. «, — Atunci, bănuiesc că ne vedem la patru! închid înainte ca Manny să-mi poată mărturisi dragostea lui. Ar avea şi motive, din moment ce îi salvez fundid.
Aha! îmi dau seama că azi sunt într-o dispoziţie foarte bună. Spălat de rufe ţi plecarea la muncă cu o oră mai devreme? Dacă aşa te simţi când ai toate rahaturile sub control, s-ar putea să trebuiască să mă gândesc din nou la o parte din alegerile mele în viaţă.
Mă gândesc dacă n-ar trebui să-mi fac în sfârşit şi patul când Ramona mă întrerupe:
Aşadar? întreabă ea cu o voce care adaugă trei semne de
întrebare în plus.
, P'c de curiozitate pare să uşureze tensiunea care persistă „itrenoi.
°espre ce-a fost vorba?

îi fee un scurt rezumat, pentru că aşa sunt eu, fl$_{utUr}$ alb, cerând un armistiţiu, ^{ne}»g
Parc sincer bucuroasă pentru Familia lui Manny,
— Sună promiţători adaugă plină de veselie,
— Să sperăm doat că nu o s-o dau fel bară! motmii eu
Am terminat cu şosetele, incert să-thi împăturesc cămi. |
nişte pătrăţele ordonate, dar pâttl Îa urmă arată ca nişte $_{mormail}$”
dreptunghiulare triste,
— E dureros să vezi asta, spune Mona.
Ia cămăşile şi începe să le împăturească din nou.
— De ce spui că ai să strici ceva?
— Nu ştiu.
Mă las pe spate pe canapea şi îmi trag picioarele sub mine până când ajung ca un covrig. Mona a-terminat cu cămăşile şi a trecut la colecţia mea de pantaloni: colanţi, pantaloni scurţi de pijama, blugi rupţi. [1] hf
'Mtiff^i^i >î0,ı »
— Nu mă pricep prea bine la clienţi, îi răspund.
Asta o Face să se încrunte.
— Dar nu e slujba ta să te pricepi la clienţi?
— Nu mă pricep Foarte bine la slujba mea.
Mona împătureşte pereche de blugi în două, apoi în patru.
Dar îţi pasă de Manny. îţi pasă ide Familia lui şi de afacerea lor. Aşa că în seara asta o să te strădtiieşti mai mult O să faci tot ce poţi pentru ei. -< <,. *
Nu spun nimic Nu ştiu ce să spun:? u
Mona pune rufele deoparte. Se uită la mine cu o expresie incomod de intensă.
— Eden, eşti mult prea dură cu tine însăţi.
— Ba nu sunt! mint eu. i
— B.a da, eşti. Ai abia optsprezece ani, lucrezi cu normă întreagă, începi universitatea luna viitoare şi, lăsând toate astea la o

pgite, treci prin multe. Lucruri pe care abia dacă încep să |e înţeleg adaugi ea cu blândeţe, o referire indirectă la Katie. Trebuie s-o |a?j
puţin mai moale.
Nu e chiar aşa de uşori
Pentru că atunci când ţi-ai petrecut atât de mult timp dând cu one de pământ şi învinovăţindu-te pentru fiecare lucru care a mers prost în viaţa ta, nu te poţi trezi într-o dimineaţă, hotărâtă să te opteşti. Să-d acorzi o pauză. S-o laşi puţin mai moale.
Aş putea s-o învinovăţesc pe Katie pentru că s-a urcat în maşină şi nu şi-a pus centura de siguranţă. Aş putea da vina pe şoferul care a băut prea mult şi a lovit-o. Aş putea davina pe părinţii ei pentru că au plecat şi ne-au lăsat singuri în acel weekend. Aş putea să-l învinovăţesc pe Truman pentru că m-a sărutat în acea seară şi pentru că mi-am concentrat toată atenţia asupra lui. Aş putea da vina pe oricine pentru ceea ce s-a întâmplat în noaptea aia. Dar am ales să mă învinovăţesc pe mine. în clipa când am aflat ce s-a întâmplat cu Katie, primul meu gând a fost: „ Ar fi trebuit să fiu acolo.” Şi acea vină a rămas. Nu mai exista cale de întoarcere, nu-mi mai puteam redirecţiona furia odată ce acel gând m-a lovit ca o piatră. Aşa că am rămas cu eL Acum, cinci luni mai târziu, încă sunt cu el.
Nu vreau niciun răgaz. E prea târziu pentru un răgaz când e vorba de Katie, pentru că deja am dezamăgit-o; răul a fost făcut. Dar poaa că Mona are dreptate. Poate că nu trebuie să-l dezamăgesc şi pe Manny.
Mona a terminat cu rufele mele. îmi lasă lenjeria intimă şi sutienele şi stivuieşte toate hainele împăturite într-un teanc. Mă face sa mă gândesc la mama şi la micile gesturi pe care le face ca să înţeleg că îi pasă de mine,
— Fii prezentă pentru Manny în seara asta în orice fel poţi! mă sfătuieşte Mona. Chiar dacă scapi o farfurie cu mâncare pe jos sau dacă verşi un pahar de băutură pe costumul de două mii de dolari al acestui domn misterios.

__ Nu-mi vine să cred c-ai spus cu adevărat aşa CEVA, A dacă se întâmplă, îţi trimit factura de la curăţătorie.
_ O să-i scriu un cec, spune ea. Dar zău că nu e vina h,
• , [a] cj
e iară acoperire!
Am văzut o parte din banii pe care i-a făcut Ratnona p$_{tnt}$ postările sponsorizate de pe Instagram. Nu se poate ca acel $_{Ctc}$^ fie refuzat.
— Bine, cred că ar trebui să fac un duş şi să mă pregg$_{tesc}$ pentru muncă.
Mă ridic în picioare şi iau coşul de rufe. Mona îşi reactivezi jocul; muzica uşoară de pe insulă ne umple apartamentul.
_Mulţumesc Ca mi-ai împăturit rufele, mamă!
— Nu puteam să stau deoparte şi să privesc cum masacrezi cămăşile alea. Ar fi fost lipsit de etică,
— Sau eşti doar o ciudată căreia îi place să împăturească rufe.
Personajul ei de pe ecranul televizorului mai prinde un peşte.
De data asta, mesajul din,casetă spune: Am prins un biban ie mare!Nu, stat – este cel puţm un şapte'
— Şi mai prinzi şi peşti falşi. Eşti o ciudată căreia îi plac rufele şi pescuitul la televizor.
— Aş putea avea hobbyuri şi mai.rele, replică ea cu ochii aţintiţi asupra televizorului. Cum ar fi să dorm până la ora trei şi să îmi spăl rufele-o dată pe lunăi
— O dată k trei săptămânio corectez.
— Ar trebui să fie mai bine?
— Economisesc apă, Mona. Salvez oceanele sau ceva de genul ăsta. Salvez peşti adevăraţi, nu din cei pe care îi pescuieşti tu, adaug, fluturând o mână spre televizor.
Ea, foarte matură şi responsabilă, îşi lasă controlerul jos ca să-mi arate degetul mijlociu. Ne-am ocupat din nou locurile. Pacea a fost restabilită în apartamentul 1519. Ouat ar trebui să atârnăm un steag alb la balcon.

tncioşansi
153
camera din câţiva paşi. Sunt la jumătatea drumului spre ■i S varului, când Ramona mă strigă:
^ d°Îafostdordetine>săştiil
„ ridicol să strige când ne aflăm la vreo trei metri una g puţin I1U
j” alta-
MăÎ«torcsPreea' •• •
_Mona, locuiesc aici, cu ţine.
Ştii ce vreau să spun, îmi răspunde, luându-şi pentru o clipă ochiide la ecran, cât să mă atingă cu privirea aia de „nu fi atât de
studie7 cum stă pe canapea cu picioarele încrucişate şi controlerul Switch în poală. Părul îi este împletit într-o nouă coafură sic iar faţa îi este curăţată de orice urmă de machiaj. E îmbrăcată w bluza sa albă preferată, cu o felie mică de pizza cusută pe ea. Pe bluză scrie Cheesy AF.
Mona nu e Katie, iar asta nu e nici pe departe cum credeam că o să fie viaţa mea peste vară. Dar ar fi putut să fie mai rău. Nu am nicio idee cum, dar erei că ar fi putut să fie şi mai rău.
_Poate că şi mie mi-a fost dor de tine, spun, cuvintele prin-
zându-mă chiar şi pe mine cu garda jos. .
Aşa, un pic! Un pic de tot. Nici măcar suficient pentru a fi văzută cu ochiul uman. — Treci la treabă! spune ea, zâmbind, închid uşa dormitorului, dar nu înainte de-a auzi din nou acel mic efect sonor – a prins încă un peşte.
Nu ştiu la ce să mă aştept când intru în Pollo Loco la ora patru. Poate la o echipă SWAT care să se învârtă pe aici, să frece podeaua lună, să văruiască pereţii – practic să facă orice altceva decât ceea « face o echipă SWAT. Nu că aş fi pe deplin sigură ce fac oameni' ăştia, dar aed că implică mai multe puşti, atârnat de frânghii, sP»rt de ferestre – şi mai puţine sticle de spray dezinfectant Lysol.

Manny a spus că pe seară va fi o chestie importantă, a, pregătesc să intru într-un fel de nebunie frenetică. în schimb ^ intru pe uşă. locul e pustiu. Nu există nici măcar un singur di ^ întregul restaurant miroase a detergent cu lămâie. Ahmed se ^ jină de tejghea, privind în gol, probabil drogat, iâr tatăl lui iu'**'„ este aplecat peste una dintre mese, ftecând-o cu atâta înverştm ^ încât mă aştept să se despice în două. Când mă Vede/se îndr ^ şi zâmbeşte.

— Ederia! mă strigă, grăbindu-se să se apropie.

în afară de părinţii mei, e singura persoană căreia îi dau voi e să-mi spună pe numele întreg fără să şi-o ia.

— Bună ziua, domnule Âlvaro! rostesc cu o căldură sinceră.

Mă cuprinde cu braţele lui mari şi tatuate. în general, nu mă omor după oamenii care mă îmbrăţişează, dar el îmi aminteşte atât de mult de tata, încât accept.

— Manny a spus că o să fie o seară importantă.

îşi trece o mână peste chelie, zâmbind timid.

— Puştiul are dreptate. Ar putea fi impulsul de care avem nevoie pentru afaceri.

Zicând asta, pur şi simplu, ridică greutatea lumii şi mi-o asază pe umeri. Manny iese în fugă din bucătărie ca un căţeluş.

După expresia lui, îmi dau seama că e entuziasmat Buclele lui întunecate, care de obicei plutesc împrejur, au fost domolite cu gel şi îi cad peste frunte în spirale strălucitoare, Şi-a pus chiar şi un tricou de un alb impecabil, fără nicio pată de ulei. Mă gândesc ci trebuie să fie ceva în neregulă cu mine de-am refuzat întâlnirea cu el săptămâna trecu ti Ar cam trebui să merg imediat la un doctor.

— Eden, ai veniţi

Se uită la mine de parcă aş fi soarele în jurul căruia se învârte restaurantul ăsta, ceea ce e de-a dreptul ridicol. Nu merit asta! 0

tnei o ;ami
te mai moale şi îmi petrec cea mai mare parte a turei pe telefon. Manny este cel care mentă toace zâmbetele, toate laudele.
{mi amintesc cuvintele Monei: „Fii prezentă pentru Manny în
s£ara asta, în orice fel poţi.”
Bine! Bine! Pentru o seară, voi fi o chelheriţă al naibii de bună. Chur voi zâmbi, dacă trebuie.
__ Deci, care e schema de joc? întreb, uitându-mă la amândoi. Acum, când îi văd unul lângă altul, mă întreb cum de locul ăsta nu are o ditamai coada la uşă. Lipeşte la ferestre o fotografie a acestui duo tată-fiu şi oamenii o st stea la coadă pe toată strada.
__ Eu termin cu mesele astea, răspunde domnul Âlvaro, şi Manny se pregăteşte în bucătărie. O să te pună la curent!
Eu şi cu Manny mergem în spate, unde bucătăria pare să fi explodat. Masa şi blaturile sunt pline cu ingrediente şi există chiar si o bucată proaspătă de aluat pe jumătate întinşi Tot felul de oale bolborosesc pe aragaz, iar în aer pluteşte miros de usturoi picant şi ulei de măsline.
— Manny, nici măcar nu ştii ce-o să comande tipul ăsta! şoptesc uimită.
Manny îşi înfăşoară deja şorţul în jurul gâtului.
— Nu comandă. Tata a spus că o să-i dăm câte puţin ,din toate. Se întoarce la aluat, ia facăleţul şi continuă să-l întindă.
Mă aşez pe unul dintre scaunele de la masă.
— Ce găteşti acolo? întreb.
— Bolo iio coco, bolinbos ie baaJiau..,
— Traducerea, vă rog! Manny râde şi o ia de la capăt:
— Pâine caldă cu unt şi usturoi, frigărui de cod sărat, nişte buşeuri de chorizo şi cartofi, aripi de pui cu piri-piri, frigărui de creveţi, tomate verzi prăjite, cod sărat pe un pat de pâine de porumb... Şi p<isteis & * pentru desert Poate nişte bule de Berlin, dacă am timp.

Probabil mi-a văzut confuzia, pentru că îmi expltcj.
— E o gogoaşă portugheză umplută cu cremă de o«*
în zahăr, *****
— Da, sigur o s-o faci, pentru că am nevoie de zece, N
bui să fie şi tatăl tău aici, să te ajute? tte”
Manny începe să împăturească aluatul în trei, ciupeşte nia nile, apoi îl întinde din nou. îl unge cu unt înmuiat, apoi începe s» îl împăturească din nou.
— M-a ajutat toată după-amiaza, spune Manny uşor defe$_{ns}$i$_{v}$ Aproape am terminat totul. Trebuie doar să termin de rulat aW tul ăsta şi să-l răcesc. Face şi asta, apoi bagă ruloul în frigider cu un oftat obosit
— Pâinea e în cuptor, aripioarele sunt la marinat.,. Trebuie să mă apuc să umplu codul.
Manny se grăbeşte să se întoarcă la frigider, iar eu sunt deja epuizată doar privindu-L Scoate un bol cu ceea ce pare a fi peşte şi ia de pe aragaz o oală plină cu cartofi. Eu tot aştept să se deschidă uşa şi să intre domnul Âlvaro.
— Spune-mi despre tipul care o să vină!
Manny aşază cartofii unul câte unul într-o oală mare, argintie, cu găuri mici pe fiind. Apasă pe capac şi cartoful iese prin găuri în bucăţi mici.
— Numele lui e Angelo, începe Manny. E proprietarul galeriei ăleia de artă tare şic din Yorkville.
— Yorkville? La naiba!
E unul dintre cele mai scumpe cartiere din oraş. Poate din ţară. Nu-i de mine niciun eveniment care are loc acolo. Aş ieşi în evidenţă ca o bubă pe-un deget, Sau ca un adolescent falit. în fine-[1]
— Exact, spune Manny şi continuă: în weekendul ăsta organizează o expoziţie uriaşă care are ca scop prezentarea celor mai bune talente nedescoperite din Toronto. Artiştii sunt de aici, iar el vrea tot un restaurant local pentru catering.

îmi o şansi
157
m darabana pe blatul mesei, simţindu-mă teribil de inutili. Dar Manny a ăpătat deja avânt, iar dacă i-aş Cere să-l ajut, aş strica totul. Are sens. L_a contactat pe tata în dimineaţa asta şi i-a spus doar că o sâff7a«pelaeiaiseară.
___ Un pic cam m ultimul moment Pare cam prostovan, spun eu.
_Eden!
Manny se opreşte din lucrul la cartofi şi se uită pieziş la mine. __ Relaxează-te! N-am de gând să-i spun asta în faţă. Ce-i drept, aş face-o. Dar nu în seara asta, nu când în joc este practic traiul familiei lor.
__ Deci de asta faci Coate gustările? întreb. __ Exact! Trebuie sa fie alimente care sunt mici şi care pot fi transportate pe tăviţe şi mancate fara. furculiţă şi- cuţit
_Deci fără pui întregi şi farfurii pline cu orez? glumesc.
Manny dă drumul unui oftat îsi şterge fruntea cu prosopul care îi atârnă pe umar si uni zâmbeşte. ■ „
— Fără pui întregi.
—Ţi-am spus ca esti un Superman culinar? Serios, Manny, eşti cel mai tare!
Obrajii lui capătă o nuanţă rozalie. Uşa se deschide, şi intră domnul Âlvaro. Ia un şorţ din cârlig şi îl plesneşte pe Manny pe spate. „Wi *'<■,-.
— Ia o pauză, Manuel! Pot să termin eu asta.
Dar Manny nu se opreşte. Bineînţeles că mu se opreşte. încep să lucreze în tandem. E fascinant să îi priveşti. Anticipează exact ceea <* va face celălalt. Tatăl lui Manny întinde mâna, iar Manny pune o ceapă, un cuţit orice are nevoie, în ea, firă a fi nevoie de cuvinte. ^ intersectează prin bucătărie, amestecând în oale şi tăind peşte.
tot acest timp, stau acolo, uitându-mă cu gura căscată, ca o idiotă inutilă ce sunt în cele din urmă, mă îndrept spre cămară. Nici

măcar nu observă că plec. îmi pun rucsacul îrv dulap. pttH dală în viaţa, mi-am lisat chiar ţi telefonul acolo. Când ^ în bticSiăric, ci înci mai trcbSlwMC, umplând cu pe?fc hu-J*'„* de aluat şt tăind roşit. '„„H'

— Pol s8 vi ajut cu ceva? ft întreb.

Domnul Âlvaro îşi ridică privirea din tocător şi dă di spre uşă.

— Anunţă-ne când apare Angeloi

— Are părul roz, adaugă Manny. Nu ai cum să-I ratezi.

Plec în Faţă şi aştept

Evazivul Angelo nu apare decât peste trei ore. Nemerni cuj, întâmplător, niciun client nu se arată până atunci. Telefonul e în dulap. Mă plictisesc de moarte şi sunt pe cale să număr dalele de pe podea când sună clopoţelul de la intrare. Ridic privirea, uşa se deschide, iar un cap cu părul roz-deschis îşi face apariţia.

Fac cel mai nefiresc şi mai ciudat lucru pentru mine: îi zâmbesc.

— Bine aţi venit la Pollo Loco! încep, luând deja un meniu de pe tejghea şi îndreptându-mă spre eL

— Bună ziua...

Se opreşte, se uită la ecusonul meu, apoi adaugă:

— Eden! Şeful tău e pe aici?

„Şeful tău e pe aici?” îl maimuţăresc în capul meu cu o voce plângăcioasă. Domnul Âlvaro iese în grabă din spate. Slavă Domnului! Eram pe punctul de-a face un comentariu nesincer cu privire la mustaţa IUL Oare cum reuşeşte să o răsucească aşa? Vreau să-i trimit un mesaj Ramonei, care mi-ar trimite tin link către un tutorial de pe YouTube în trei secunde.

Domnul Âlvaro are braţele larg deschise, ca şi cum ar saluta un vechi prieten şi nu un snob încrezut cu care se întâlneşte pentru prima – poate a doua – oară.

îneio şansă
159
Un snob încrezut? Chiar trebuie să o las mai moale iu judeCilt!1 Doar pentru că cineva este din cel mai bogat cart.er al oraşului nu înseamnă că e un snob. Poate ci da. Posibil. Mai mult decât r0babiL Dar nu e un lucru sigur, f" B-ne cu siguranţă e un lucru sigur.
Sunt atât de pierdută în dialogul meu ihtertor, încât am pierdut aproape toată conversaţia lor. Domnul Alvaro spune că i-au pregăti o „masă specială", care îi va „da o idee despre mâncarea pe care ar putea să o servească la eveniment". Aproape că-l vid pe Manny în spate, cu urechea lipită de uşă, strâduindu-se să desluşească fie- care cuvânt. O să îi povestesc tot mai târziu,
Observ că cei doi se uită k mine. Domnul Âlvaro spune:
__ Eden vă va conduce la masa dumneavoastră. Eu şi fiul meu vă vom aduce mâncarea într-un minut» Vă rogi simţiţi-vă ca acasă!
Nu mai stau ca o ciudată, strângând meniul la piept, şi îl conduc pe Angelo la o masă la întâmplare, pentru că toate sunt exact la feL îl aşez la una mai aproape de partea din spate. Se aşază pe scaunul de piele tăbăcită, şi mă gândesc ar fi trebuit să aleg o masă mai aproape de uşi, pentru că asta e aproape de băi şi nu poate fi grozav. Şi apoi mă învârt în cerc, pentru că nu e atât de grav Trebuie să mă relaxez. .v < yv
Las jos meniul. Zâmbesc din nou. încep deja să mă doară
—Pot să vă aduc ceva de băut, până una*alta? întreb cu vocea mea dulce ca zahărul.
— Apă e bine. Mulţumesc, Eden!
Felul în care îmi rosteşte numele mă face să mă simt uşor murdari Dau din cap ca o jucărie cu aic şi o iau din loc spre tejghea. îl privesc pe Angelo cum răsfoieşte meniul în timp ce umplu un pahar cu apă şi gheaţi Apoi mă întreb dacă ar trebui să pun un pai în el sau nu. Oare paiele nu sunt pentru puştani? Dar nu e considerat

grosolan ai sorbi direct din pahar? Oare ista e cel mai ^ din pricina căniia mi-am fiiraf vreodată griji? Oh. da!
M-am hotărât pcnmi un pai pe earr-l pun alături de p,^ (aţa lui.
_ Mulţumesc, scumpo! spune ai un zâmbet.
îmi vine să vomit. Angelo loveşte ai capătul paJuJuj Jft ^ până când ambalajul încep sl se desprindă. îl ¿¡^ pune paiul în paliar.
— Lucrezi aici de mult timp?
_ De două luni, răspund, străduindu-mă să-mi şterg 0rj urmă de dezgust din voce.
Ceva la omul ăsta mi se pare dubios. Şi mustaţa lui mă scoate din sărite, nu ştiu de ce. Serios, cum naiba rămâne aşa?
Mă mănâncă degetele după telefon.
_Care e felul tău preferat din meniu? mă întreabă Angelo
pentru că se pare că e vorba de un interviu.
— Pastéis ie nota. Sunt incredibile/ Cele mai bune din oras, adaug, chiar dacă sunt literalmente singurele din oraş pe care le-am încercat
— Şi acelea sunt...
— Sunt tarte cu cremă de ouă. Sunt sigură că domnul Alvaro vă va aduce una. v*
îmi reamintesc să zâmbesc, să zâmbesc, să zâmbesc.
Uşa bucătăriei se deschide, şi iese Manny, ţinând pe braţe în echilibru perfect trei farfurii. îmi vine să-i cuprind faţa în mâini şi si-l sărut chiar acum. Manny intră uşor în discuţie cu Angelo, într-un mod care mă face extrem de invidioasă. Cum de se pricep unii oameni să vorbească atât de bine? Să fie oameni} Observ că farfuriile sunt pline cu pâine caldă şi un fel de unt cu ierburi, frigărui prăjite din codul pe care îl pregătea Manny şi o farfiirie de cartofi crocanţi cu felii de chorizo. Totul miroase divin. îmi lasă gura apă.

tnci6 şansă
discret înapoi spre tejghea şi îl las pe Manny să Angelo râde atât de tare, încât nu are cum si aleagă pe ¿es&?oi cateringul evenimentului.
^cineva Pentt" fslu se poate'
Angelo pleacă în cele din urmă, domnul Álvaro închide şi Câ" ezăm toţi trei într-un separeu, dând gata toată mâncarea care „ fcias. Eu ronţăi al doilea pástéi de nm Manny a dat gata toată 3-Meade Pe iarforie'iar siu mânâncă foatte agtestv o aripă
jc pui înăbuşită în sos picant piri~pM ___ A mers bine! spun, scufimdându-mi degetul în aluatul pră-
it, scoţând crema şi lingând-o.
Manny nu suportă să foc asta, dar acum e prea obosit ca să comenteze.
__ Ar trebui să mă sune mâine sau joi cu hotărârea lui. Angelo a pomenit că vor fi cam una sau două sute de persoane
_Dar evenimentul e sâmbătă, spun eu. Nu nici pe departe suficient timp ca să pregătiţi o asemenea cantitate de mâncare.
Domnul Alvaro ridică doar din umeri, zâmbind cam fără tragere de mimă.
. ■■ ,
— 0 să facem ce trebuie să facem!
Mă uit la Manny, care se sprijină pe spate, cu ochii închişi. Domnul Âlvaro se întinde peste masa şi mă mângâie pe mână.
— Mulţumesc pentru ajutorul din seara asta! Te preţuim, Ederia! E ceva la tatăl lui Manny care mă face să mă simt în siguranţă, ca şi cum aş fi acasă, la familia mea» şi nu la kilometri distanţă de aceasta.
— Mă bucur să ajut' replic, întorcându-i zâmbetul.
— Deci, spune el, întinzând mâna după o altă aripă de pui, cât de mult ştii despre artă?

Mă gândesc la pereţi de dormitor gri-închis şi la m L ■, lemn. La lăzi pentru sticle de lapte umplute cu pânze pjj dit> şevalete sprijinite în faţa ferestrelor. Văd în minte faţa lu; ţ* ?i şi felul ta care i se luminau ochii atunci când vorbea despic turile lui.

— Puţin, răspund, ignorând junghiul de durere din piept

— Tot e mult mai mult decât în cazul meu, spune don, Âlvaro, râzând. Dacă rezervăm evenimentul ăsta, vom avea nevo de tine acolo sâmbătă ca să serveşti mâncarea, Ai putea să faci asta? Pot să te plătesc o dată şi jumătate.

— Nu trebuie să mă plătiţi în plus! Aş face-o şi gratis dacă v însemna să vă ajut.

La asta, ochii lui Manny se deschid brusc, Se uită la mine fif| să scoată un cuvânt. Zâmbind doar. Domnul Âlvaro zâmbeşte şi eL

— Ce ne-am face fără tine, puştoaico?.

11
mVMA/fy
MILO ŞI SANTANA CRED CĂ AM RENUNŢAT LA VIITORUL MEU ŞI de aceea trag de timp cu pregătirile pentru expoziţia de artă din seara asta. Se înşală. Motivul e simplu! nu ştiu dacă mintea mea poate duce atâta. Nici tablourile pe care le-am ales nu sunt numai raze de soare şi curcubeie. Sunt întunecate. Triste..Sunt lucrări pe care le-am creat în cele mai deprimate stări ale mele. Sunt portrete ale lui Katie de când era aici şi portrete ale lui Eden când era şi ea aici. Sunt pline de amintiri reale şi au ataşate sentimente reale, iar gândul că o grămadă de străini o să le desfiinţeze în timp ce sorb şampanie mă face să-mi doresc ca noaptea să se termine înainte să înceapă măcar. ■ ■ . >
E prea târziu să mă răzgândesc. Nu din motive personale. Dacă ar fi fost după mine, aş fi renunţat la tot şi mi-aş fi asumat toate pierderile. Dar Santana şi Milo au pus stăpânire pe dormitorul meu şi împachetează cele patru tablouri în hârtie, apoi le aşază în cutii ca să nu se deterioreze în timpul drumului spre expoziţie. '
Santana o ţine întruna cu „Oh, îmi place asta” şi „Asta mă loveşte drept în inimă”, iar Milo se uită la ea, scoţând nişte sunete «re dau de înţeles că ar fi de acord. Cred că Santana ar putea ˢP«ne la fel de bine că Pământul e plat, iar Milo s-ar uita la ea ca

şi cum ar fi cea mai înţeleaptă persoană de pe planetă, cty nu a explorat-o întregime. ' Ut <1;^
__Eşti gata de plecare? întreabă Santana.
E îmbrăcată într-un trening supradimensionat asortat, jat „ şi l-a ridicat într-un nod în vârful capului, câteva bucle rp^f ^ în afară şi căzându-i pe umeri. E clar că nu vine la expoz,^'^ toate acestea, m-a informat foarte dat că mă duce acolo, p propriilor spuse, pentru „a fi sigură că n-o să strici totul". „
Milo vine cu noi, pentru că Santana e aici. Apoi mergе ^ bar aflat la câteva străzi distanţă ca să lucreze. „
—Ce se întâmplă dacă spun nu? Santana face un semn din cap înspre Milo.
— O să-ţi arunce fundul ăla sfrijit peste umăr şi o să te cate până la maşină, dar te poate duce şi în stilul nupţial, dacă ptef^ răspunde ea.
Milo rânjeşte şi îşi flexează braţele. Bicepşii lui sunt cât trunchiul meu.
—Pot să merg şi pe , jos, spun. M
Ducem fiecare câte un tablou şi ne întâlnim în lift.
— Părinţii tăi vm? întreabă Mdo peste zumzetul slab al muzicii de baL
—Nu!
—De ce nu? mă întreabă Santana cercetător. Echilibrează cutia pe verticală, lipindu-şi-o de coapsă, apoi îşi
înfaşoară câteva şuviţe de păr liber în jurul nodului ăluia nebunesc.
—Pentru că nu i-am invitat.
Ignor privirile identice pe care mi le aruncă amândoi Gtesc în ele faptul că, de fapt, sunt un idiot. Să-mi vadă străinii arta e un lucru – cel puţin ei nu mă cunosc. Dar să o atârn pe un perete pentru ca părinţii mei să se uite la ea şi să despice firul în patru? Am şi eu nişte limite.

Doamne fere?«, Trutnan, ca familia ta sâ-ţi sărbătorească
J^îrile! murmură Santana.
^ Mă bucur că suntem pe aceeaşi lungime de undă.
¡¡¡lo izbucneşte în râs în timp ce se deschid uşile liftului. în par- ne
îndreptăm spre maşina Santanei, pătând cel mai nemulţumit ª*'c3lt a existat vreodată. Stivuim cu grijă tablourile în portbagajul ojV-ul ei, apoi Milo face o demonstraţie nu prea subtilă de cum ' sd pe scaunul pasagerului în timp ce Santana conduce. Eu sunt
Uoat în spate, ca un copil.
Cu cât ne apropiem mai mult de expoziţie, cu atât mai puţin aer reuşesc să adun în plămâni. Santana cântă pe orice melodie o fi ¡a radio, în timp ce Milo nu-şi ia ochii de la ea. Nimeni nu observă că sunt la un pas să-mi pierd mintifei Anxietatea îşi face drum prin trupul meu ca un şarpe, strângând şi încolăcindu-se în jurul tuturor punctelor dureroase. Santana trebuie să tragă pe dreapta. Trebuie să ies din maşină. Trebuie să pun tablourile alea înapoi în dulapul meu, unde nimeni nu le va mai vedea vreodată.
Inima îmi bate atât de tare, încât o aud peste radio şi peste vocea îngrozitoare a Santanei. Palmele îmi sunt alunecoase din pricina transpiraţiei. Mi le şterg pe blugi, dar nu ajută la nimic Nimic nu mă ajută/
'
— Santana/ cârâi.
Vocea mi-e răguşită şi aspră ca şmirghelul. Sună de parcă aş fi petrecut săptămâni întregi rătăcind prin deşert. Sunt pe cale s-o rog să tragă pe dreapta pentru că lumea trebuie să se oprească din mişcare preţ de-o secundă. Lumea trebuie si se oprească pentru o secundă Vreau să cobor, indiferent ce soi de călătorie e asta. Şi apoi trecem pe lângă spitalul lui Raţie, şi toată maşina amuţeşte. San se opreşte din cântat. Milo se uită pe geam la clădirea care se profilează la doi paşi de noi. Eu.., Păi, simt o senzaţie de uşurare. Undeva, în interiorul acelor ziduri, se află sora mea. Fata asta

cure s-ar putea si „« se mar poati uita niciodată la op^j de artă. Sau si participe la vreo expoziţie. Sau si stea Jn să imite cânte« de rahat. Şi în clipa aceea toată per.,p(.ctlv'a'„)4” schimbi. Toate problemele mele «unt insignifiante în com „„ cu ale ei. Nu mi mai deranjează si-mt atârn arta pe pefete câtorva sute de oameni. Pare chiar un fel de privilegiu. Câţi att nu ar ucide pentru o astfel de şansă? Şi tată-mă aici, g3ta ^ mătur sub preş/ Hotărăsc că nu-mi mai datorez nimic, dar îi datorez totul]u, Katie. Aşa că o să înghit fiecare izbucnire de durere şi 0 să trec peste ea – pentru Katie. Măcar atât pot să 6c.

Santana opreşte în faţa studioului în care se ţine expoziţia. Are ferestre de jos până sus, aşa că oricine trece prin faţa lui poate privi direct înăuntru. De aici, văd că sala este un imens pătrat alb, complet deschis, deopotrivă liniştitor şi absolut înspăimântător. Apoi totul şe întâmplă extrem de repede: descărcăm toţi trei tablourile din maşini Santana îl sărută pe Angelo pe ambii obraji. Angajaţii se grăbesc să ia tablourile de la noi. Angelo mă conduce spre colţul din stânga, în spatţ, al camerei. — Ăsta e locul tău, îmi spune, ;

Sau ceva de genul ăsta. Nu prea mai dau atenţie. Apoi Milo şi Santana pleacă, iar eu rămân complet singur. Doar eu, tablourile mele şi alţi artişti care se învârt pe-acolo şi vorbesc între ei. Pentru că, desigur, au atât de multe în comun! Cu excepţia mea. Eu sunt oaia neagră cea ciudată. Şi, chiar dacă ştiu că toate aceste griji şi probleme sunt doar în capul meu, totuşi par înnebunitor de reale. Apoi uşile se deschid, şi o mulţime de oameni se revarsă înăuntru, ca şi cum cineva ar fi ridicat porţile unui baraj. Oamenii beau, şi sunt chelneri care se plimbă cu tăvi cu mâncare. Nici măcar nu mă deranjez să mă uit prea atent la ceva din toate astea. Mă simt de parcă am sa vomit tot ce-am mâncat în ultimii doi ani.

îmi o şmsi
167

oi oamenii ajung în faţa tablourilor mele. Da-uri, aha-uri f[P] ri şi tare aş vrea să le pun întrebări, să aflu ce cred şi dacă chiar dacă răspunsurile lor ar fi nesemnificative. E ceva [lf] f '2 – asta e şi ideea. Dacă le place sau nu le place nu con- – Nu schimbă felul în care m-am simţit când le-am pictat, nici 'Cam”* ele pentru mine.

Mă P[limb de câKVa pnn WpiK ^ Sâ”mi ^itnpezesc min- Mă uit Ia[lucrările celorlalP ∗ 1115 simt norocos că sunt [tC]- alături de oameni care sunt cu siguranţă mult mai talentaţi dcdit mine sau decât aş putea să fiu eu vreodată. Sunt sculpturi ¡” piatră şi mâini din lut. Fotografii cu feţe de copii şi bucăţi de metal, care sunt potrivite împreună ca să arate ca sticla topită. Sunt şi nişte sfere şi alte forme care atârnă de tije din tavan, şi un corp făcut în întregime din baloane, cu un singur cui lângă el, sprijinit pe un piedestal argintiu.

Mă simt ca şi cum aş fi ameţit, ca şi cum mintea mi-ar fi în cu totul altă parte. Nici măcar nu mai sunt sigur de ceea ce fee, doar mă mişc fără ţintă prin încăpere. Aşa că, atunci când o zăresc, mă gândesc că probabil visez. Sau cel puţin balucinez. Pentru că Eden nu are cum să fie aici, ţinând,o tavă cu băuturi şi îmbrăcată ca o chelneriţă. Nu există nicio nenorocită de posibilitate ca ea să se arate din nou în viaţa mea.

Apoi Eden trece pe lângă mine şi se opreşte. ,Se opreşte pentru că m-a văzut. Ea mi vuit. Şi atunci, într-o clipită, mă aflu din nou în această încăpere. Sunt legat din nou de pământ.

12
fâfftr
CEU
L_ Truman seamănă atât de mult cu Katie! Prea mult Vid râsul ei în felul în care ochii lui se încreţesc la colţuri. Mă uit pânj când am impresia că ea nu mai stă întinsă pe un pat de spital, ci aici, stând chiar în faţa mea.
Pur şi simplu amintirea acelei nopţi – cea pe care mi-am petrecut luni întregi s-o îngrop – revine la suprafaţă cu atâta forţă, încât mă lasă iară aer.
L-am rugat pe Truman să-mi arate mai multe picturi de-ale lui. S-a aşezat pe pat, plasat perfect în lumina lunii care intra pe fereastră. , ,
Şi-a arcuit sprâncenele. ■ „Vrei să-mi vezi tablourile?”
„Da! Dar nu trebuie neapărat să mi le arăţi. Probabil că vrei să te întorci jos, la prietenii tăi, aşa că...”
„Ei pot să aştepte”, a răspuns el, pornind deja spre dulapul lui. Truman a scormonit prin fundul dulapului şi a scos de acolo o altă ladă albă pentru sticlele de lapte. înăuntru, se aflau pânze stivuite într-un şir ordonat, cu marginile lor albe punctate într-o mie de culori. M-am cocoţat pe pat. Salteaua a gemut când Truman

încă o stinşi
169
r at să cadă lângă mine. A aşezat lada la picioarele noastre si
s-'1f ,mul tablou.
»sC rijniS acolo timp de vreo oră poate, sorbind tablou după * Unele erau de când avea paisprezece ani, dar cele mai ente erau de săptămâna asta sau din ultima luni Eram uimită „^”fiecare tablou era diferit de cel dinainte. Nu existau puncte „„une. Nu exista o utilizare similară a culorilor sau a nuanţării. TiJurile nu se asemănau deloc, ca şi cum ar fi fost vorba de un mare C l^ent Unele erau acuarele în tonuri de roz blând şi portoca- [¡u- deschis. Una era abstracti cu zone aspre de galben întrerupte de cercuri verzi, albastre şi de un verde-cafeniu. Nu existau niciun
ritm sau motiv.
Când l-am întrebat pe Truman despre asta, a ridicat din umeri şi a spus: „încă încerc să-mi dau seama ce-mi place.” Eu însă nu aveam nevoie de asta— ştiam că ceea ce îmi place e să stau acolo cu el, să ne uităm la picturi, la aceste hublouri către mintea lui.
„Eşti foarte talentat, Truman.'„ i-am spus după ce a scos şi ultimul tablou din teanc.
Era un iaz îngheţat în timpul iernii. Luna strălucea pe gheaţi iar el o pictase în aşa fel, încât aproape că puteam simţi cât de rece e.
Mi-am ridicat privirea din tablou şi l-am găsit privindu-mi Faţa lui era chiar acolo, la câţiva centimetri de-a mea, cu ochii de-un albastru fără greş, ca vârtejul adânc al Nopţii înstelate.
Ceva s-a schimbat în acel moment O cortină a fost ridicată. Truman îmi dezvăluise ceva special”,ceva secret, o parte din el, despre care mi-am dat seama că rămânea ascunsă faţă de ceilalţi. Şi el mi-a arătat-o.
Am hotărât să fiu precaută. Să ating partea asta a lui nu- mai cu mănuşi de mătase. Nu să fiu curioasă, nu să insist.

Să stau liniştită, aşteptând ca el să-mi ofere mai
după fiecare bucăţică. mu '»c^.
Dacă aş fi ştiut atunci că nici măcar el întreg m, destul... aVeis«fie
„Aşa crezi?" a întrebat Trurnan. Vulnerabilitatea îi îmblânzea trăsăturile – nu mai arăta tele mai mare al lui Katie. Era doar Truman, un băiat cat * ^ arta şi crea pe ascuns. ^
„Le arăţi celorlalţi?" Înafarikmim.
„Nu! De aceea uşa mea este întotdeauna închisă." „în afară de seara asta", am completat Gura lui Truman s-a arcuit într-un zâmbet liniştit, „în afară de seara asta", a repetat „Mă bucur cumva că am lăsat-o deschisă!" Cuvintele au ţâşnit ca din puşcă direct în inima mea şi au explodat ca focurile de artificii.
în acel moment, eram epuizată din pricina faptului că nu îmi dădeam niciodată voie să fac ceea ce îmi doream. Din pricina faptului că mergeam în vârful picioarelor în jurul a ceea ce creştea între noi doi, dar amândoi eram prea confuzi ca să facem ceva. Ar fi trebuit să mă simt vinovată pentru că exact la capătul holului se afla Katie, dar nu s-a întâmplat aşa. Singurul lucru pe care l-am simţit a fost o dorinţă intensă să cuprind în mâini faţa lui Truman şi să-i sărut fiecare bucăţică.
„Ar trebui să o laşi deschisă mai des", i-am spus. îmi făcusem alegerea. Şi-l alegeam pe eL M-am apropiat de Truman pe pat până când n-a mai rămas nimic din farâma de spaţiu dintre noi; stăteam coapsă lângă coapsă, umăr lângă umăr. Trupul îmi fremăta lipit în enorm de multe puncte de trupul lui.

nar nu era nia pe departe destul.
luat tabloul din poală şi l-am aşezat pe pat, în spatele nos-
'' an „-a mişcat niciun muşchi. S-a uitat în jos la mine pe ffU' -nele groase şi întunecate. Voiam să-mi plimb degetele prin sub flui. Voiam să-i ating pielea. ^i-am Pus mâna ** brSţMl 1U1”Era KW**** ^ care avea nevoie.
V* e o mihipuirt, am vrut să-i spun. Siruti-mi!
Atunci a făcut-o.
timp ce-l sărutam pe Truman mă simţeam ca una dintre icturile lui, ca vârtejurile nebuneşti de culori absolut strălucitoare P de cele mai întunecate tonuri de gri, amestecându-se toate.
Buzele lui erau o apăsare blândă, moale ca o pană, de parcă nu era sigur cât de mult din el voiam să primesc.
Totul
Mi-am înfăşurat braţele în jurul gâtului lui şi l-am tras mai aproape. Degetele mi s-au înnodat în părul lui, acele valuri negre ca pana colbului care păreau să crească tot mai lungi în fiecare zi. Mâinile lui Truman au coborât înspre mijlocul meu când m-a tras mai aproape şi m-a sărutat şi mai pasionai
Patul a scârţâit când am căzut amândoi pe eL Apoi Truman a gemut M-am tras deoparte ca să văd ce se întâmplă. Mâna lui mi-a părăsit talia şi s-a întins undeva, sub spatele lUL Şi-a scos tabloul de sub el — se întinsese direct deasupra lui.
„A stricat momentul”, a mormăit Truman.
Am zâmbit – larg, cum n-o mai făcusem vreodată.
„Ba nu!”
Am întins mâna şi i-am tras faţa înapoi spre a mea. Am râs, lipită de buzele lui când a aruncat tabloul în cealaltă parte a camerei, fără să-i pese.
„Truman!” am exclamat
«Acum nu e important”, a murmurat cu buzele lipite de ale mele.

Apoi trupul l>» *-* mişcai p«re al meu, apăsându-^ , I”m nipriiM IM» >» mâini, şi buzele lui Triiman *-au , „ ^ de «le melc ni o uşurinţă ameţitoare. li simţi»,,, braţr|e mnl _ mh do »oliclr, de calde şi de sigure! Mă topMm în (('„r”l Hram aiâi de nesăbuiţi! Atâf de lacomi! Dar la « nţ l)”pă ce petrectuerăm atâta timp trăind din priviri ft,rate h zile retrovizoare, eram disperaţi unul după celălalt. Eram a^'J” bucuroasă că şi el părea să-şi dorească asta la fel de mult ca miriff
Acum, că Truman era atât de aproape, nu-mi puteam Imagln3 că-l voi mai putea ţine vreodată la distanţă.
Până când un zgomot puternic ne-a despărţit A sunat telef,,. nul din casă – o sirenă de alarmă care a sfâşiat momentul. Tn^ s-a desprins, cu privirea sticloasă şi rătăcită. Apoi a auzit sunetul şi şi-a dat seama ce e.
„La naiba! Ar trebui să răspund”, a spus fără să se mişte.
Telefonul a încetat să mai sune. A zâmbit în jos spre mine.
„Dacă mă gândesc mai bine...”
Deja ne întorceam unul spre celălalt, când cineva de la paner i-a strigat numele. S-a rostogolit de pe mine cu un oftat apoi s-a ridicat în picioare.
„Ce-i?” a strigat, părând în acelaşi timp furios şi enervat
„Telefonul e pentru rine!”
Mi-a aruncat o privire, cerându-mi scuze din priviri. Părul îi era încurcat cu şuviţele întunecate răsucite în unghiuri sălbatice ce îi căzeau peste frunte şi îi atârnau peste ochi. într-un elan plin de îndrăzneală, am întins mâna şi le-am dat la o parte.
„E în regulă!” am spus, apăsându-mi uşor mâna pe pieptul lui „Du-te să răspunzi!”
„Mă întorc imediat'„
S-a dat jos din pat şi a fogit spre uşă, apoi s-a oprit în hol si s-a întors spre mine.

S3 nu te mi?«'„ a adăugat cu un zâmbet. „Serios. Nu pleca n'f Apoi am auzit zgomotul lui fogind pe scăti.

p”nă ce-a plecat Truman, m-am prăbuşit pe pat. Zâmbeam i ivnl1 ca o proastă, încă ameţită de a-l fi avut atât de aproape, wij ţjintcani năucită, moale şi caldă, de parcă tot ce-mi dorisem o,-lan ef Pe nea?tePtate la în^mână. V” Apoi mi-am amintit de Katte în dormitorul ei din căpătui holu- hi(s, al11 ştiut că trebuie să-i spun. Eram atât de naivă – în capul Ii; planificam deja tot viitorul meu şi al lui Truman împreună. M-am gândit că, la început, Katie avea să fie supărată, dar în timp

, O se obisnuiască cu âsta. Trebuia să o facă. urma sa ® • .

Cum Truman statea de-o veşnicie la parter, am pornit Spre camera ei, repetând ce aveam să-i spun. Dar când am deschis uşa dormitorului ei, nimic din toate astea n-a mai avut importanţă. Katie dispăruse. „Katie?” am strigat.

Patul era gol, cu laptopul încă pe el, deschis la pagina de la Ikea. Uşa dulapului era întredeschisă, iar hainele erau împrăştiate pe podea – haine care nu ¡fuseseră acolo când plecasem.

Am căutat prin toată camera. M-am uitat peste tot, chiar şi în locurile în care era imposibd să încapă; Apoi am observat că fereastra era crăpată.

„Katie...”

Am alergat la fereastra si m-am uitat; -aplecându-mi jumătate din corp în afară. . , . ; ■ ;

„Katie!” am stiigat-o

l-am strigat numele la nesfârşit. Niciun răspuns. Am fugit în hol si am stngat-o, Niciun răspuns. Am verificat în baie. Era goală.

Am verificat în camera mare a părinţilor ei. Dressingul lor. Toate camerele. Toate erau goale.

Apoi am simţit greutatea telefonului în buzunar L_ grabă şi am apăsat pe ecran. Un mesaj nou de l_a Kati ^.^îti treisprezece minute în urmă. Am şters-* afară. Acoperă $^{ttittl'5}$ Ne vedem mâine! ' $^{U\ r}$<*y

Nu a mai fost niciun mâine.

A fost doar noaptea aia şi sunetul slab al sirenelor tân afară. M-am apropiat din hou de fereastră ca să priv«^{11}”^{5}'' Cerul negru era luminat cu nuanţe de albastru şi roşu cale ^ printre nori. ^{,UCau}

Se simţea ceva ciudat Ntl eram sigură ce era, dar pl_{utea} schimbare în aer. Simţeam că se întâmplase ceva... $Cev_{a\ răIL}$ °

„Trumani”

îi strigam numele, îl urlam cât mă ţineau plămânii, pentru că ştiam... ştiam ca sora lui nu e bine.

Am fugit pe hol în jos cât am putut de repede. Picioarele îmi tot alunecau pe podea. Am sărit câte două trepte odată, fără să-mi pese că nu am voie jos. Nu mai conta. Tot ceea ce conta era s-o găsesc pe Katie. S-o aduc acasă, la mine.

Picioarele mi-au aterizat pe marmura rece, şi atunci m-am oprit Era ca şi cum cineva pusese pauză la un film. Toată lumea era încremenită.

Nu se mişca nimeni.

Prietenii lui Truman rămăseseră în picioare, cu gurile căscate. Auzeam oameni plângând.:

Katie Katie Katie Katie. Numele ei era şoptit iar şi iar, şi iar, şi iar, ca în cel mai rău joc de telefonul fără fir stricat.

„Truman?” am strigat.

Am dat fuga în bucătărie.

Mi-am dat seama că ceva nu e deloc în regulă când l-am văzut prăbuşit chiar acolo, pe gresie. încă avea telefonul fix strâns intr-o mână, lipit de piept

TflUnan?”«„ repetat.
M-am apropi« de ei, s,mţ.nd că se cutremură pământul. Pereţii âfcau că se prăbuşesc. Nu puteam să respir. Nu puteam să gân-
Momentele care vin pe neaşteptate sunt cele de care trebuie să f temem cel«nu mult Se strecoară pe fariş, te prind cu garda jos „ sfâşie în bucăţi fără niciun semn de avertizare,
A fost ca şi cum aş fi fost ruptă în două.
Am ajuns la Truman, care căzuse pe o parte, doborât de ţufenţă. Ucrimile îi îngheţaseră pe obraji, iar privirea îi era departe, undeva între lună şi cine ştie ce galaxie.
Truman?” l-am întrebat tu blândeţe.
M-am prăbuşit pe podea lângă el şi i-am luat mâna într-a mea.
nCe s-a întâmplat?”
Cineva a apăsat pe play. Totul a prins viaţă., Lui Truman au început să-i curgă lacrimile pe obraji, Ţipa şti se tot tânguia; ceva adânc şi întunecat ieşea din el.
Eu nu... nu ştiam ce să fac. Cum să-l facă să se adune?
„Unde e?” l-am întrebat . , ' , : <
Acum deja plângeam şi eu; lacrimi calde îmi alunecau pe obraji şi se loveau de podea. > i >
Apoi Truman s-a uitat spre mine, iar ce-am văzut în ochii lui era... era de nedescris.
Acela a fost momentul în care am ştiut
Truman ne-a dus cu maşina la spitaL Mi-a întins mâna, dar nu am putut... nu am putut să-l ating din nou. Am condus pe străzile întunecate spre spitalul unde fusese dusă Katie. Limita de viteză era de o sută, dar noi zburam. Un semafor roşu nu ne-ar fi oprit
să ajungem la ea la timp.
Spitalul era prea luminos. Holurile se întindeau la nesfârşit într-o mare orbitor de albă, în care voiam să dispar, cu totul. Nu

ml puteam uita la Truman firi să simt un tremur p_e b^ tindu-im de sărutul care ne ţinuse închişi în camera Wi L*”**' ce Katie... ' N
O lovise un şofer beat, Era la doar câteva străzi mai $?_{nco}l_{0\ H}$ puteam să-mi amintesc numărul de oase pe cate şi l_e $rup_{Wse\ o}$ [11] despre care nici măcar nu ştiam că există în corpul uman. U * se lovise cel mai tare când zburase prin parbriz. Nu purta de siguranţă, Nu puteam să nu mă gândesc de câte sute de $_{0t}$, \ spusese Truman: „Katie, pune-ţi centura de siguranţă!” D» 4 data asta el nu fusese acolo ca să-i amintească. Nici unul dintre noi nu fusese.
Acum era inconştientă, branşată la un aparat care o $ţi_{nea}$ $î_n$ viaţă.
Stăteam împreună în salonul de spital. Eu şi Truman eram de o parte a patului, iar părinţii ei, de cealaltă parte. Doctorii au spus că poate încă ne mai auzea, Katie, fata asta care zăcea în faţa noastră, înfăşurată în atât de multe bandaje, încât nu-i mai vedeam nici măcar o fărâmă de pielei Avea ochii umflaţi şi vineţi Din mâini i se zăreau unghiile galben-pasteL Atât de strălucitoare, atât de nelalocul lor în tot acel întuneric!
Am rămas acolo, căutându-mi cuvintele ca să-i cer iertare pentru că îl sărutasem, pentru că nu fusesem acolo, lângă ea, dar nu au venit niciodată. • , > ;
Ştiam că şi Truman simţea asta. Vinovăţia.
Ochii lui nu s-au mai întâlnit niciodată cu ai mei.
Nu puteam să ne privim Unul pe celălalt.
Nu puteam vorbi fără ca în inimile noastre să se deschidă un hău enorm, cât să ne înghită pe amândoi.
Stăteam unul lângă altul lângă patul lui Katie, tăcuţi. Sărutul acela părea să se fi întâmplat cu o viaţă în urmă. Acum eram doi străini care plângeau pierderea unei fete pe care o iubeam în

înci o şansă
177
• Jifeote. Si, chiar dacă ea era încă în viaţă, niciodată n-o
'^'asem atât de departe.
ml”Sin1- acea noapte la petrecere, nu l-am mai văzut niciodată pe
Dl'f,a plângând. Şi rar l-am mai văzut după aceea. Dar ochii lui ^aa acum; nu-i mai rămăseseră lacrimi. Accidentul lui Katie ff3tl USCa pe toate. l-a luat inima, şi i-a luat şi lacrimile cu ea, iar eu 'k hZolo şi priveam, şoptindu-i un rămas-bun celei mai bune Stătt3n' în timp ce monitorul Cardiac continua să ţiuie.
^xTam dorit să p0t ^ dmpUl înaPoL
Mi-am dorit să mă pot întoarce la zilele în care râdeam până ne a burta, la zilele lacului de unghii ca un curcubeu. Când beam .Ieşi ne îngropam nasul în manuale de la răsărit şi până la apus.:
5 par era prea târziu. ^
Hotărâsem soarta lui Katie în momentul în care plecasem de lângă ea în acea noapte, când îl alesesem pe Truman în locul ei.
Si am rămas întrebându-mă de ce crezusem că merită s-0 pierd pentru un sărut de la un băiat care acum era şi el distrus.

13
(Df/ir
DE CE, DE CE, DE CEA TREBUIT SĂ SE ÎNTÂMPLE AŞA? Să-l văd pe Truman pe stradă a Fost una. între noi era o ş0Sea întreagă – asta înseamnă o distanţă siguri Puteam să mă prefac că nu l-am văzut. Sigur, privirile noastre s-au încrucişat; dar poate că vederea mea s-a înrăutăţit mult de la ultima noastră întâlnire.
Dar asta? Trumari stând chiar în faţa mea eprea mult Mai ales când arată rafinat şi elegant într-un sacou. S-a şi tuns, naiba să-l ¡ai în vremea asta, eu port cămaşă şi papion, şi ţin într-o mână o tavă de inox pe jumătate goală, ca o idioati
Nici măcar nu mă deranjez să mă uit în jos. Dacă şi-a schimbat tenişii murdari cu nişte mocasini, s-ar putea să golesc tava cu totul.
Şi de ce? De ce observ că părul lui e cu abia vreo cinci de centimetri mai scurt decât de obicei? Dar ăsta nu e un răspuns potrivit. Un răspuns potrivit âr fi să arunc tava cu şampanie pe jos şi s-o tai spre uşă, pentru că aşa ceva nu se poate întâmpla. Nu vreau sân întâmple aşa ceva!
Vârtejul de ură de sine durează doar o secundă, adică exact cât îi ia lui Truman să-mi rostească numele: — Eden?

Inci o sonii
179
nt pe jumătate adPC UmState Undmîn treCUtîntinsS ală- A Katie U soare. Truman e şi el acolo, bălăcindu-se ?” piscină. 01 j pentru că-i udă părul şi picioarele. ^Ttea să plec. Treaba mea e să trec prin încăpere. Aş putea J bine să trec mâi departe, să mă prefac că nu-i recunosc, să duc la alt invitat.
„Vr nu 0 îm ^ Seamâ ^ 6 dm Pticină cî IU vreau s-o • Mi-am petrecut luni bune temându-mă că se va întâmpla una ^asta, gândindu-mă că o să dispar în secunda în care ne vom fi „întâlnit – pentru că nu vreau să mai am de-a face cu Truman Falls. Nu după noaptea aceea – nu după ce-am provocat. Şi totuşi, ¡ată-l aici, iar eu nu mă pot hotărî să mă îndepărtez. E ca în ziua cânj [_am văzut pe trotuar şi când, mai mult decât orice, aveam nevoie a el să mă observe.
Si acum a făcut-o. , .■, ,■ .
__ Truman, rostesc cu voce răguşită şi frântă deopotrivă. Ce cauţi aici?
.' .■ . O ;\7.
Ochii lui trec pnn mine, alunecând spre tavă şi spre uniforma cu pantaloni negri care nu sunt deloc măgulitori. Dar ie ce
— Expun nişte opere de artă,.. Lucrezi aia? mă întreabă. Dintr-odată, îmi doresc să fiu mult mai mult decât sunt. Pentru
că el pare atât de cool! Prea cool! Să-ţi expui lucrănle într-o galerie? Cel mai cooL'
— Nu, nu chiar! Sunt chelneriţă la restaurantul care se ocupă de cateringul pentru eveniment Stai puţin, unele dintre acestea
sunt ale tale? Îhî!
„ni zâmbeşte. E acelaşi zâmbet ca în faţa dulapului — acea bWeţe care te cucereşte cu totul.

— E o mare diferenţă faţă de lăzile din dormitorul
Face referire la acel moment din trecutul nostru cu ată^ nuî voltură, încât mă prinde cu garda jos. ^'ti-
— Îliîl Doar un pic.
Râde, băgându-şi stângaci mâinile în buzunarele blugilor Mă mişc de pţ un picior pe altul, echilibrând tava p$_{e\,0}$ mânf'''. uitându-mă prin spaţiul luminos din jur în căutarea a ceva de ' ceva de făcut
Fără Katie, ce altceva mai avem în comun?
— Aşadar, care dintre astea sunt ale tale? întreb ca o idioată, pentru că, sincer, nu am fost prea atentă la operele de artă expuse
Dacă aş fi făcut-o, cu siguranţă aş fi recunoscut picturile luj Truman. Exact în acelaşi moment, Truman spune:
— Probabil ar trebui sa nu te mai acaparez şi să te las să te întorci la treabă.
— O, da! replic. Îhî, nu, bineînţeles... Ar trebui să continui să dau ture. Ştii cum sunt oamenii bogaţi fără alcool...
N-am nicio idee de ce am spus asta, din moment ce şi Truman este un om bogat. , : ,
Probabil că mi-a fugit creierul când picioarele au refuzat s-ofacă.. -
Mă uit la sculptura reprezentând un bust de femeie aflată la câţiva metri distanţă. Oriunde, numai la faţa lui Truman, na
— Adică, dacă ai un minut, pot să-ţi arăt lucrările mele, adaugă eL
Inima mi se cam zbate ca nebuna. Gând mă uit din nou la el,
încă zâmbeşte, legănându-se pe picioare;J" ■
Oare vreau măcar să văd lucrările lui Truman? Da!
Ar trebui să-mi permit să mă las prinsă într-o discuţie cu el? Nu, pentru că sunt în timpul programului! Pentru că sunt un angajat responsabil! Pentru că nu sunt plătită să mă furişez cu Truman Falls,,. nu din noul

tnci o şansi jgţ
x _ nu pot să subliniez asta îndeajuns – trebuie si
Şi y^J
itn” ilV r” sigur poate să citească gândurile, pentru că apare de ^'l! zâmbeşte politicos lui Truman, spune „Scuzaţi-ne!” şi '„f3lf” uşurel de cot. Paharele de şampanie zornăie pe tavă în 11,5 l ,gmă conduce spre separeul din dreapta unde este pusă toată 1,111(1 yatj] lui e acolo, umplând tăvile cu aperitive.
ce am greşit? îl întreb pe un ton nevinovat când ajungem
'^f/lfam ficut turele în jurul sălii. Am privit oamenii bogaţi ' ându-şi în gură bucăţi de mâncate insuportabil de mici. Ce altceva să mai fie?
__ Poftim? Nimic! Stai... Ai făcut ceva greşit? mă întreabă, privindu-mă cu suspiciune. __ Bineînţeles că nu!
— Bine!
Manny îmi ia tava şi-o înlocuieşte cu una plină cu pastéis ie nata,
_Ahmed se ocupă acum de băuturi. Poţi să mergi cu mâncarea printre invitaţi? VS
— Normal că da, căpitane! răspund ca © fiinţă umană ener-
îmi dă un ghiont prietenesc în umăr. Fac câţiva'paşi înainte ca domnul Âlvaro să-mi strige numele. Mă întorc. încă o întoarcere şi sunt pe punctul de-a scăpa tava. -Da?
— Ce se întâmplă acolo? întreabă, făcând semn cu capul spre oaspeţi. Purtám cu toţii cămăşi, aşa că tatuajele îi sunt complet acope- nte‘Chiar P «le de pe mâini sunt ascunse de mănuşi.
-E totul grozav! îi răspund.

Presupun că se referea la mâncare ţi nu la întâlnirea 0*3 vizată cu o fantomă din trecut, pentru că aia, pe de altă merge prea bine. pattt,tni
__Oamenii par mulţumiţi de toate?
— Oamenii par să tio» totul, domnule Âlvato.
îl înghiontesc pe Manny în btaţ cu mâna rămasă liberi,
— Relaxaţi-vă, bine? E o noapte grozavă.
Dar Manny numai relaxat nu pare. Ml grăbesc să plec ?1 „m să mă învârtesc prin încăpere cu tava cea nouă înainte să mă trin,^ foarte politicos la treabă.
Din clipa în care îmi încep rondul, ochii mei îl caută ţ* Truman ca două rachete inamice. Din fericire, sunt la un ^ niment artistic, şi toată lumea e mai interesată să vorbească cu artiştii decât cu fata care le oferă mâncarea. Mă mişc neobservată prin mulţime în cea mai mare parte. Câţiva oameni măopresc ici şi colo pentru mâncare, dar niciodată ca să-mi vorbească. Ceea ce îmi convine de minune. Creierul meu face chestia aia în care sare în viteză maximă, şi am nevoie de câteva minute doar ca să gândesc, să procesez.
Aşadar, Truman a fost ocupat în ultimele luni, în mod clar. Mă îndoiesc că şi-a petrecut o mare parte din timp zăcând în pat, aşa cum am făcut eu. A fost un artist ocupat, probabil pictând lângă ferestre şi rezervând angajamente pentru galerii de artă în weekend. Dar tot nu ştiu ce s-a întâmplat la Montreal, de ce s-a dus şi ce-a făcut acolo. Ceea ce încerc să-mi dau seama este dacă mai contează. Poate să existe oare vreun motiv care să justifice faptul că a părăsit-o pe Katie luni de-a rândul? Mă îndoiesc că s-a dus cu rucsacul în spate prin Quebec a si găsească o plantă care, odată mirositâ, scoate imediat pe cineva dintr-o stare comatoasă.

p1ffca cea mai rea este că mm.c din toate astea nu mă priveşte. an nu trebuia să-mi spună că pleacă. Eu sigur nu i-am spus
YT,«„ 'l0tîrât să”'SCOt di” V'aţa mca ?i A fug de el ca de
'^dnr, ca« este diferenţa? De ce faptul că a dispărut m-a rănit ăt do mult? * parf sunt sinceră cu mine însămi, ziua în care Truman şi-a -nit bagajele şi-a plecat la Montreal nu a fost ziua în care a înce- tut'durerea. Asta s-a întâmplat cu câteva luni înainte, în noaptea j^eea din dormitorul lui, când în sfârşit l-atn avut pe Truman, mul pe care îl doream de atâta timp. Şi pe care l-am pierdut în clipa în care l-am avut Valul s-a întors atât de repede, încât abia am avut timp să mă gândesc la sentimentele mele. încă pluteam după ce-l sărutasem când ne-a lovit vestea despre accidentul lui Katie. Ca şi cum cel mai bun şi cel mai rău moment diii viaţa mea s-au ciocnit unul de altul. Eu şi Truman nici măcar n-am vorbit vreodată despre ce s-a întâmplat între noi şi ce a însemnat Sau dacă a însemnat ceva pentru el, căci pentru mine aşa a fost

M-am săturat ca viaţa mea să fie atât de complicată! Partea bună este întotdeauna eclipsată de ceva rău: sărutul acela şi accidentul lui Katie; faptul că familia lui Manny a obţinut acest angajament şi apariţia lui Truman. De ce nu putea, măcar o dată, să se întâmple ceva bun, fără nicio complicaţie?

Mă plimb pe lângă peretele din stânga. Oamenii stau adunaţi în cercuri mici, sorbind şampanie şi încercând să pară inteligenţi, ca şi cum ar înţelege măcar jumătate din lucrurile la care se uită. Tot aud cuvinte cum ar fi perspectivi, subiectiv, juxtapunere. Am nevoie de un dicţionar.

Fac o manevră ca să evit un grup de femei şi mă trezesc faţă în feţă cu o sculptură reprezentând... nu ştiu ce anume. E din metal.

Pare să fie un bărbat îngenuncheat pe pământ Mâinii« l_{ui} încerce să smulgă un obiect de deasupra capului. U_n televjj^ * computer vechi? ?

— Ce crezi că înseamnă asta?

Mă uit în dreapta mea. O fată cam de vârsta mea stă U mine. Cap ras, piercing în nas, ruj roşu-aprins. Capul îi este J^f nat într-o parte în timp ce priveşte sculptura,

— Ceva mult prea avansat pentru înţelegerea mea, îi răsp^

— Ar putea fi un comentariu despre modul în care tehnologia a eliminat complet orice sens al gândirii originale, individualizate propune ea.

— Sau ar putea fi doar un tip cu o cutie lipită de cap, adaug iute, ca o intelectuală ce sunt 4

Râde.- , '

— Asta pare mai probabil. „,

Fata îmi face cu ochiul, ia o prăjitură de pe tava mea şi pleacă. Mă gândesc pentru o clipă s-o urmez, apoi un păr negru îmi atrage atenţia prosteşte şi gata, sunt unul dintre peştii Ramonei prinşi imediat în undiţă.. l

Truman stă în picioare într-un colţ, discutând cu un grup de cinci persoane..în timp ce vorbeşte, face gesturi către tablourile de pe peretele din spatele lui. Faţa îi e atât de animată! E ciudat să-l vezi atât de.... fericit! Pentru că exact aşa pare să fie acum: fericit Şi pentru că «Unt un monstru mic şi »rău, urăsc înfăţişarea asta a lui. Nu mi se pare drept să fie fericit după toate prin care

Mă zăreşte prin mulţime, iar ochii săi îi întâlnesc pe-ai mei preţ de-o clipi Nu ştiu de ce mă aştept să-mi facă semn, să mă strige pe nume şi să mă cheme la el în schimb, se uită în altă parte şi continuă să vorbească şi să zâmbească.

încă o msi
185
Un bărbat de vârstă mijlocie apare în faţa mca ?l.mj b ^■ea. Degetele lu, neglijente înhaţă două prăji tUfi ^£ lec, în, vine să arunc tava pe podea ?is ă-i| Mpttoţiji st ^ească în jurul e, ca nişte porumbei, dar cred că până • ¿ulcele Manny ar ţipa la mine pentru aşa ceva.
pe îndată ce scap de invitatul care îmi bloca vederea mă uit din nou la Truman. Deduc că cele patru tablouri de pe din spatele lui sunt pictate de el. De la distanţa asta, nu le pot distinge- Tot ce văd sunt vârtejuri de culori strălucitoare. Vreau să mă apropii.
în loc de asta, plec în direcţia opusă.
Manny mi-a spus că vernisajul se va termina în jurul orei zece.
E un mincinos. E aproape miezul nopţii, şi oamenii abia acum încep să plece.
Mă dor picioarele. Mă dor şi muşchii inexistenţi ai braţelor, penau ca am ţinut tăvile toată noaptea. Sunt epuizată psihic din cauza atâtor oameni în preajmă. Mă cam doare şi creierul de la atâta privit, cât a fost seara de lungă, la toate lucrările astea de artă. Singura pe care am înţeles-o cu adevărat a fost p fotografie alb-negru a unei pisici care bea apă dintr-un castron. Măcar acolo nu se întâmplă mare lucra
Stau în separeu lângă Manny, Tatăl lui a dispărut în spate cu Angelo acum cinci minute. Punem toată mâncarea în plus în nişte cutii de carton. Manny a spus că o să li le lase oamenilor fără adăpost. Nu ştiu de ce bunătatea lui continuă să mă surprindă. Merită o medalie, serios.
Eu îmi imaginez cum o să fac o baie şi o să mă bag în pat când Manny spune:
— Cine era tipul cu care stăteai de vorbă?

— Manny!
Se opreşte din împachetat mâncarea. _ Ce-i?
Fac şi eu o pauză şi-mi odihnesc capul pe braţul lui, pentru nu pot ajunge până la umăr.
— Ziua asta a fost extrem de grea. Chiar nu pot să facf geloziei tale acum, mormăi.
— Ce gelozie? Nu sunt geloşi replică el prea repede. Mă uit în sus la el.
— Eşti sigur?
—Nu!
Amândoi izbucnim în râs. Măcar e sincer! Trece la frigăruile de cod, pe care le ia cu cleştele şi le împarte în mod egal în cutii. >• , i •>
— E fratele celei mai bune pnetene, răspund cu nonşalantă în timp ce mă prefac ocupată să închid capacele.
Manny se opreşte brusc. Bietul de el, probabil c-a avut un şoc pentru că a aflat ava real despre viaţa mea! :
— Nu l-am mai văzut de luni întregi. ,•,>'■■■
— Ştiai că o să fie aia în seara asta? întreabă Manny.
— Nul Dacă aş fi ştiut, n-aş fi venit. Manny fluieră.
— La naiba! E chiar atât de grav, Eden? >
— Nici nu-ţi închipui]
Termin cu capacele şi stivuiesc toate cutiile una peste alta.
— Seara asta a mers bine. Nu crezi?
— Schimbare subtilă de subiect! spune eL Schiţez un zâmbet
— Dar da, totul a mers grozav! Cel puţin aşa cred. O să vedem ce spune Angelo.

lau teancul de cărţi de vizită pe care tatăl lui Manny ^
ă toată noaptea.
pC _ Acum sunt muuuuuult mai puţine decât la început, comenta ^idic teancul ca să-l vadă şi Manny. pă din cap impresionat
_Ăsta e un semn bun(
! „ Oare e rău că o parte din mine vrea ca restaurantul să tarnână mort, ca să pot să lenevesc toată seara? întreb. __ Da! Eşti o persoană îngrozitoare, Scot limba la el. Manny îmi întinde un teanc de pungi de plastic si începem să punem în ele cutiile pline cu mâncare.
Pentru Manny, totul pare să se petreacă fără vreun efort. Să fie bun, să le dăruiască oamenilor mai puţin norocoşi – este în modul natural bun la a fi bun. Sunt pe cale să-i cer câteva sfaturi, când zice:
_Deci tipul de mai devreme...
— Manuel, te rogi i
îi folosesc numele complet pentru' a sublima că am trecut de mult peste asta. ' ''
— Nu, Eden!
Dă din cap spre ceva din spatele meu, ceva de genul „Uite, Nu vreau să mă uit.
— Nu vreau să vorbesc despre Truman. Sincer, ceea ce vreau este să mă prefac că noaptea asta nu s-a întâmplat niciodată.
Manny continuă să facă semne ciudate şi dramatice din bărbie spre spatele meu. Ochii îi sunt larg deschişi, de parcă ar încerca să wmunice ceva fără să vorbească, O, Doamne! Ce este? Şi mă întorc.

rnimw' în ci b,nci$_{nt}$,i
bineînţeles ci «sta a hotărât să faci. «
MS uit chiorâş la Manny.
—Nu puteai .oi spui pur ţi simplu ci t acolo} şoptea,-
—O spuneam din ochi.
—Data viitoare încearcă să-ţi foloseşti gutal
Respir adânc ca să-mi potolesc inima, care bate cu putere d motiv inexplicabil, apoi Imi scutur firimiturile de pe cănu$_ş$| „^{h} întorc şi mi îndrept spre Truman, Galeria e aproape goală. Mai vreo zece oameni care încă se plimbă, dar majoritatea se îndreaT- spre uşă, exact ceea ce aş vrea să fac şi eu.
—Cât de mult ai auzit din ce-am vorbit? îl întreb.
—Nu prea mult, minte.
Stau acolo şi mă joc cu cordonul şorţului. îl aud pe Manny î$_n$ spatele nostru, cum scutură pungile de plastic şi cum bagă cutiile înăuntru. Poate că, dacă mint că-l ajut să distribuie mâncarea, pot scăpa mai repede de această conversaţie.
Apoi Truman îmi face praf planul; zicând:
—Mai vrei să-mi vezi tablourile?
Ar trebui să spun că nu. Ar trebui să-i spun că sunt o femeie foarte ocupată şi că, teoretic, tocă lucrez, aşa că nici măcar n-ar trebui să vorbesc cu el. Ar trebui să-i spun...
—Sigur! rosteşte gura mea cea trădătoare.
Dar merită, pentru că văd zâmbetul care îi pune stăpânire pe toată faţa.
Nu merită, mă corectez în sinea mea.
Creierul îşi bate joc de mine.
—Super! face Truman. Tablourile mele sunt chiar în colţ.
Mă conduce prin sală, iar eu îi văd viitorul – Truman mergând prin galerii exact aşa, doar că galeriile sunt mai mari, mai luxoase.

/VioMA- Sau 1» Luvru> OK' Poate nu totimidantul Luvru. C*19 ţi văd ca pe-un artist «uperfaimos care-şi scoate la licitaţie Dif ^'pentru mii de dolari, cu fa ni pe tot globul, în timp ce eu la Pollo Loco, cu borcanul de bacşişuri gol, răspun- ^;¡:clienţl,or şi mergând la spital în weekend.
suntem suficient de aproape de perete, nu trebuie să întreb dintre picturi sunt ale lui Truman. Este atât de clari Recunosc care frcnetice sau echilibrul delicat dintre asprime şr blândeţe. Sunt W?C e ă nou nev0'a nebună să întmd mâna ca să le ating. ^Ţruman stă în faţa celor patru tablouri şi îşi deschide larg braţele în genul ta-Jaaa.

__ Asta sunt eu! rosteşte cu un aer neobişnuit de timid. Mă uit la tablouri cu admiraţie. îmi vine să le smulg de pe perete şi să le atârn în dormitorul meu. Aşa aş putea să mă uit la ele ore întregi, să le desfac în bucăţi, până când am să pătrund direct
în mintea lui Truman.

— Uau!

Mă apropii şi mai mult, până când ajung la câţiva centimetri de perete. Pot să văd textura tuşelor, felul în care vopseaua se curbează pe pânză... Prunul tablou se numeşte „Grădina”. Reprezintă o fată care stă pe o bancă în mijlocul unei pajişti, cred. Tot ce atinge devine maro într-o mare de verde.

— Pot să le ating? întreb.

Vocea pare să-mi vină de departe. Eu mă simt departe.

— Dă-i drumul! răspunde Truman.

întind mâna şi îmi trec degetul de-a lungul meandrelor râului ?l P^ ramurile copacilor.

Truman a intitulat cel de-al doilea tablou „Cădere”. Sunt doi 0amem care se sărută... Ba nu, se ţin unul de altul? Sunt făcuţi

din umbre, tuşe negre netede şi linii neclare care rtu au fo sfârşit Lumea din jurul lot este în flăcări. Flăcările le [^^
rele. Dar ei nu par să obsetve.
Cel de-al treilea este atât de evident despre Katie, încât să-mi pierd respiraţia. Toată pânza este o apă care se oniTii ^ Lumina soarelui e ca nişte stropi de galben care se reflectă în ^ tru. Truman a pictat-o pe Katie plutind în mijloc, privind sp$_{te}$ astfel încât, într-un fel, pare că se uita direct la mine.
— îmi amintesc ziua aia, spun atât de încet încât nu sun$_{t}$ sigură că Truman înă poate auzi. A început să plouă imediat ce $_{a}$ intrat în piscină.
Soarele a dispărut într-o fracţiune de secundă. Dintr-odată, cerul s-a despicat şi ploaia s-a revărsat peste noi. Eu, Katie şi Truman am fugit aşa de repede înăuntru, că picioarele ne alunecau pe pietrele umede.
— Mama v-a făcut ciocolată caldă, spune Truman.
— Erau vreo 27 de grade afară.
Truman începe să râdă, şi ştiu că şi el este acolo, în acea amintire, în trecut
— Katie era obsedată de cer, adaugă.
Asta mă prinde cu garda jos, smulgându-mi atenţia de la tablou. Nu am ştiut niciodată asta. Katie a trecut prin Faze în care era obsedată de orice: astrologie, machiaj, Shonda Rhimes. Dar cerul? Nu-mi amintesc să fi spus vreodată ceva despre cer. Cum de n-am ştiut asta?
— A fost? întreb, simţindu-mă precum cel mai prost prieten din lume, dar pentru un motiv cu totul nou acum.
— A fost repetă Truman.
Vreau să alerg la patul ei chiar acum şi să o fac să se trezească pentru a-mi putea spune despre toate celelalte părţi ale ei pe care nu le-am cunoscut niciodată.

tnci o şatui
191

Nu-flM pot îngădui să tnă gândesc prea mult la asta. Trebuie nS o ami«««« cu Karié »orbind despre cet, doar că nu reuşesc pacific chiar în momentul ăsta.

Trec la ultimul tablou. E singurul pe care l-ain mai văzut; tabloul cu fata care plânge. Cel pe ca« l-am văzut în dormitor În
-El ma» «n* P® Truman lângă mine. Şimt că întreaga încă- pere se micşorează, ca ţi cum s-ar închide în jurul meu. M-am foto» în dormitorul lui, pe patul lui, aplecată spre el, plină de lăcomie şi dorinţă. îmi amintesc cât de mult simţeam nevoia să-l sărut Era ca şi cum orice gând mi-ar fi ieşit din minte cu excepţia gândului li buzele lui Truman pe buzele mele.

închid uşa, izolez amintirea, încui lacătul şi ascund cheia. Nu trebuie să mă mai las să alunec atât de liber în acele momente. Mai ales în public, unde aş putea face vreo prostie.

Nu ar fi prima dată.

Ü privesc pe Truman, căutându-i pe chip orice semn că îşi aminteşte şi el acea noapte. Se uită drept în faţă. Nu vrea să mă privească. Asta îmi spune tot ce vreau să ştiu.
Fac tui pas înapoi» Apoi încă unul.. J şi încă unuL
— Felicitări pentru seara asta! îi spun, făcând un semn de rămas-bun cu mâna.
Trebuie să plec de aici! Să fiu în preajma lui Truman este mult mai rău decât am crezut că va fiL Amintirile pur şi simplu nu trec — acestea practic trăiesc în el. Ö singură privire la faţa lui Şi sunt aruncată înapoi în timp, în momente la care nu am voie să •nă gândesc.
Nu aud răspunsul lut Truman. Fug înapoi la Manny, transpirată si respirând atât de «pede, încât simt că o să leşin.
' Trebuie să plec. Poţi să termini singur astaî
— De ce?Ce s-a întâmplat...

Apoi Manny îşi ridică ochii de la masă, îmi vede privirea i se îndreaptă imediat Spre Truman. xPtes»a, ¡9f
— Eden, te simţi bine?
— Sunt binel Cred... cred că am nevoie doar de puţjn
— Bine! spune el, Mndu-şi deja geaca de pe scaun cT- cu tine. ' SÎ vIn
— Nu! Manny, sunt bine! Rămâi atei şi ajută-l pe tatăl tău ^ îmi iau geanta de sub masă, unde am ascuns-o mai devreme
îmi dezleg şortul.
— Ne vedem mâine!
Mă grăbesc spre uşă, simţind că încep să transpir. în secunda asta alerg pe marmura imaculată, iar în următoarea sunt în curtea din spate a casei lui Katie, pe pietrele albe şi strălucind după ploaia cu soare de mai devreme. Mi se pare că îi aud ţipetele, dar de fapt sunt gemetele uşii de metal când o deschid. Aerul rece al nopţu mă loveşte drept în faţă, iar eu rămân acolo, inspirându-L Amintirea îmi scapă. Sunetul vocu lui Katie se estompează. E mai bine aşa! Totul pare mai bine.

Mă adun, îmi pun geanta pe umăr şi îmi strâng telefonul prea tare. Maşinde trec pe lângă nune. Un tramvai se grăbeşte pe mijlocul drumului. Peste drum e o pizzene cu un neon DESCHIS strălucind în vitnhă. La uşa următoare e o spălătorie cu program nonstop. înregistrez toate micile detalii: zgomotul stins al alarmei unei maşim care se declanşează câteva străzi mai încolo, pâlpâitul unui felinar, mirosul picant care vine de la restaurantul indian aflat ceva mai jos,
încerc să absorb cât mai mult din ceea ce mă înconjoară. îmi sc că lucrunle astea – pnveliştde, sunetele, mirosurile – sunt ia adevărată, Amintiri, nu, nu mai sunt asa. Şi oncât de mult aş a uneori, nu pot trăi în ele.

încă o samă l93
f ele dm urmă, încep să mă simt mai bine. Respiraţia mi se „ieste. Valul de căldură care mă cuprinsese dispare brusc. ÎTslnt totuşi puţin cam nesigură pe picioare. Zăresc în apropi- o bancă şi mă îndrept spre ea. E aşezată între un coş de gunoi tTt ° fând de biciclete pe care le poţi închiria cu ora. Mă aşez şi ^ concentrez asupra greutăţii telefonului din mână şi a genţii depeumăr. ,
Când am mâncat ultima oară?
in soi de baton energizant pe care l-am luat de la Ramona în după-amiaza asta, înainte de-a pleca din apartament Citesc ambalajul mov. Negresă cu ciocolată? caramel Dacă e vorba de un alt lot de produse pe care le-a primit nu îmi fac prea mari speranţe. Iau o muşcătură care mi se lipeşte instantaneu de dinţi. Şi are un gust mizerabil.
îmi fac o poză strâmbându-mă şi-i trimit un mesaj Monei: Au gust de rabat! îmi răspunde instantaneu: Şi de unde ştii exact gustul[3] îi răspund cu emoticonul cu degetul mijlociu.
Arunc batonul energizant în coşul de gunoi şi mă uit la pizze- ria de peste drum. Mă gândesc dacă merită să cheltuiesc bani pe o felie de pizza când am un frigider plin de mâncare acasă... Da, merită.[1] Mă întorc până la trecerea, de pietoni, apăs pe buton şi aştept să se schimbe culoarea semaforului.
Apoi aud cum mi se strigă numele:
— Eden!
Iar începe.
Mă întorc spre stânga, în direcţia galeriei de artă, şi îl văd pe Truman. Aleargă pe stradă, evitând pietonii care se îndreaptă <Wt spre eL îl aud mormăind „îmi pare rău” iar şi iar, până când a]unge în faţa mea, gâfâind. A» sub braţ unul dintre tablourile lui.

— Hei! face Ttuman înainte de-a se opri si «sp$_{lre}$. plecat atât de repede, încât n-am apucat să-ţi dau asta. ^ ^{Ai}
îmi întinde tabloul.
Este cel al lui Katie.
—'Ttuman...
Nu ştiu ce să spun.
— Ia-l! spune el. Serios, vreau să-l iei tul
îl strâng la piept. Nu încerc să mă lupt ca el. Pentru că-mi doresc tabloul. Am nevoie de asta. Clipesc ca să-mi opresc lacrimile
— Mulţumesc!
Semaforul se face verde. Trebuie să traversez strada.
— Aşteaptă!
Truman întinde o mână ca şi cum ar vrea să mă prindă de braţ ca să mă ţină pe loc. Se gândeşte mai bine şi o lasă să plutească în aer.
— Ne-am întâlnit de două ori săptămâna asta, adaugă eL Asta trebuie să însemne ceva.
Că oraşul ăsta nu e chiar atât de mare pe cât credeam că e?
Truman clatină'din cap, trecându-şi o mână prin păr. Eliberate de tot gelul, câteva şuviţe, i Se desprind şi îi atârnă iar sălbatic până la urechi, la fel ca înainte.
— Eden! Eu..., se bâlbâie. Uite, e ciudat! Ştiu asta! Nu ne-am mai văzut de luni întregi şi sunt aproape sigur că m-ai evitat Ceea ce esté în regulă — înţeleg. Dar nu crezi că am putea vorbi cândva? Despre... păi, despre toate?
—Nu-cred că e o idee bună.
Mă uit în jos, la tabloul lui Katie. Ochii ei se uită fix la mine.
— Te rogi
Durerea care răzbate în acele cuvinte mă face să încalc toate regulile pe care mi le-am impus şi să-l privesc pe Truman drept în

înci o şansă
I9S
ochi. Şi îmi dau seama atunci că zâmbetele ţi râsetele din seara asta ° fost toate pentru spectacol. S-a prefăcut, le-â oferit oamenilor „„anumită versiune a lui pe care crede că vor ceilalţi s-o vadă – la ₐ mine. Pentru că »cest Truman, tipul care stă în faţa mea acum, arată de parcă ar fi gata să cedeze ţi să se prăbuşească dorice«[1]»?[8]-
_Restaurantul la care lucrez se numeşte Pollo Loco, mă aud spunând! E pe Queen Street. Sunt acolo în fiecare seară. Apoi strâng şi mai tare tabloul în braţe şi fug peste stradă.

ii ILO TRECE PE LA MINE A DOUA ZI. AM CĂSCAT OCHD ᵤ |Y lecranul televizorului preţ de trei ore şi mă simt deconec. tat de creier, ceea ce e fantastic. După noaptea trecută, vreau să evit să mă gândesc şi să mă uit la opere de artă în următoarele câteva zile. Vernisajul m-a dat peste cap. A fost groaznic să m| simt atât de vulnerabil, atât de expus, ca şi cum interiorul meu ar fi fost atârnat undeva, la vedere. în acelaşi timp.... m-a făcut să mă simt văzut şi ciudat de... validat. După ce am pictat în secret atât de mult timp, a fost ceva eliberator să-mi pot exprima această latură. Şi faptul că am reuşit s-o împărtăşesc cu oameni care nu numai că par să înţeleagă, dar şi sunt încântaţi ic ceea ce creez? A fost ireaL
Dacă îmi liniştesc emoţiile suficient de bine, mă mănâncă deja s-o fac din nou. Poate peste câteva săptămâni. Acum am nevoie de o pauză în care să nu mă mai gândesc la artă. Da, doar o pauză de la artă. Astăzi e singurul meu gând. Nu Eden. Nu, asta ar fi nepotrivit!
Nu au trecut nici măcar 24 de ore de când am văzut-o ultima oară pe Eden şi deja trebuie să mă abţin să nu ies în trombă pe uşă şi să pornesc direct spre restaurantul la care lucrează ca s-o văd

Nl,.au trebuit doar cinci minute după reîntâlnirea noastră ca d înţeleg exact cât de jalnic sunt. Ceea ce e destul de-al naibii de ijlnlC.Afost nevoie doar de-un minut cu ea ca să-mi petice,c toate fisurile şi să mă sunt din nou întreg. O Singură privite în ochii ei, şt eram dm nou *m dormitor. ° sSruta». V- toată durerea şi vinovăţia din ultimele luni au fost şterse. Ea m-a transportat înapoi în timp. \ji-a amintit cum mă simţeam înainte de toate astea – ce simţeam pentru ea.

Eden a fost prietena lui Katie, fata asta cu ochi mari care a apărut într-o zi şi nu mai părea să plece vreodată. Era mereu undeva – stând la masa din bucătărie, întinsă pe marginea piscinei, cocoţată pe canapea sau plimbându-se pe hol Eden era aproape, dar părea extrem de departe. Exista în spatele unui zid de precauţie, pentru că mi se părea greşit să mă gândesc la prietena surorii mele ca fiind altceva decât băgăcioasă, supărătoare şi iritantă. Dar Eden nu avea niciuna dintre calităţile astea. Problema e că mi eram pe deplin sigur de calităţile pe care le are, Katie părea să încerce cu orice preţ să ne ţină departe unul de altul. Gând chiar vorbeam, era despre nimic. Când eram singuri, dura două secunde până când Katie venea alergând pe hol să o apuce de mână şi s-o ducă departe de-acolo. Dar au fost momente care m-au Scut să mă gândesc că între noi se lega ceva, ca în ziua în care am mers cu maşina în centru pentru vizitele în campus. Am împărtăşit priviri încărcate de sens, momente intense, ca şi cum îl aşteptam pe celălalt să facă primul pas. Să treacă acea linie.

Abia în noaptea petrecută în dormitorul meu s-a schimbat totul şi toate aceste „ce-ar putea fi”-uri au devenit ceva tangibil, ceva care părea, în sfârşit, la îndemână. Felul îri care Eden a vorbit despre arta mea – că e importantă şi că merita împărtăşită – a fost prima dată când am simţit o flacără de speranţă în piept, pentru

că ea o înţelesese. Părea să mă înţeleagă. Chiar şi actajtJ tăcută şi ascunsă din mine, care nu era expusă vederii a]tcuj Plttt a înţeles totul, şi am simţit că e de ajuns. Sau poate că eu ^ de ajuns. Pentru prima dată credeam că poate nu e chiar Un ^ de rahat faptul că aş enerva-o pe Katie doar ca să pot ,5 fj'„ Eden. Poate că merita, ca să putem transforma această clipa în ceva mult mai amplu.
Apoi, în cinci minute, lumea s-a întors cu susul în jos. Noi doi nu am avut niciodată şansa să, ştiu şi eu, si ne Minimi Doar să filtl împreună încă un minut înainte ca realitatea să se prăbuşească?
Acum s-a întors! Iar mica scânteie de speranţă a fost reaprinsl. Şi cât de jalnic a fost lucrul ăsta? Abia am putut să-l privesc pe Milo în ochi toată dimineaţa. Dacă ar fi văzut în ce hal m-a răvăşit Eden, mi-ar fi reamintit-o până la sfârşitul zilelor.
Există însă şi o mică şansă ca Eden să mă urască de moarte. 0 să trebuiască s-o întreb.
Asta dacă o să-mi mai vorbească vreodată din nou.
îmi trec degetul mare peste controler şi personajul Zombic Feast Hal lui Milo se prăbuşeşte şi moare, cu sângele curgându-i din gât. Milo îşi aruncă în televizor controlerul.
— M-ai împuşcat în cap? Suntem în aceeaşi echipă!
Da, nu sunt în cea mai bună dispoziţie.
—îmi pare rău, amice! A trebuit să te sacrific ca să-mi salvez pielea.
Hoarda de zombi care ne-a încercuit e ocupată să se înfrupte din personajul său, aşa că am scăpat Milo pleacă furtunos în bucătărie, mormăind mai multe pentru sine, apoi fl aud deschizând uşa frigiderului.
Pe ecran, îmi ghidez personajul prin zona pustie. Harta prezintă un circ abandonat, cu nişte corturi oribile, cu dungi Şi jocuri vechi de carnaval care acum sunt invadate de zombi. îmi

fe!n«rc arma şi îi împuşc în cap, unul după altul. Numărul de „orn de I* parCea kterală a emnului *** d« nu ml mai amuză povestea asta. A fost plăcut la început să-mi distrag atenţia cu ea, d3t acum mă doare capul pentru <3 nu am mâncat nimic toată ziua. Las baltă controlerul şi mă duc la Milo în bucătărie.

__ N-ai nimic de mâncare, se plânge, bând direct din cutia cu suc de portocale.

__ Unde naiba ai crescut? într-un Hambar?

îi smulg cutia din mâini. E goală. O arunc direct la gunoi

_Na' Mississauga.

— Nu mai avem mâncare pentru că aţi mâncat-o voi pe toată.

Deschid frigideruL Mdo are dreptate – e gol, în afară de nişte pungi cu lapte şi o mâncare indiană la pachet, care e atât de veche, încât nici măcar pe Milo nu-l interesează.

Mama îşi petrece tot timpul la spital, Tata lucrează nonstop. Nu sunt absolut sigur dacă e atât de ocupat sau dacă asta e modul lui de-a face faţă. Oricum ar fi, nu e nimeni prin preajma care sa facă cumpărăturile de bază. Iar eu am fost atât de ocupat cu pregătirile pentru vernisaj, încât nu mi-am mai făcut datoria.

Verific congelatorul Victorie – o pizza congelată. Pornesc cuptorul şi o bag înăuntru, fără să mai aştept să se încălzească. Apoi iau un taburet de bar, mă asez lângă insula din bucătărie şi îmi prind capul în mâini. De-as putea să-nu smulg creierul ca să nu mai vadă fata lui Eden iar si iar, ca pe un videoclip cu torturi...

—Deci, începe Milo, în mod deliberat nu vorbim despre noaptea trecută sau...

— Nu vorbim despre asta! murmur cu gura lipită de antebraţ.

— Chiar atât de rău a fost?

— Vorbeşti despre asta, subliniez eu enervat.

AIEX LIOHT
Aud cum scaunul de lângă mine zgârie podeaua, apo care iese din piele fntr-un fâsâit rapid când se-aşază MilJ^11
nenorocit/ fla?
—Cred cl sunt îndrăgostit de fosta ta, anunţă Milo 4, Asta mă face si mă îndrept de spate imediat Senin- _ Poftim? reuşesc să îngaim.
Milo pare atât de doborât/ Idiotul îndrăgostit lulea.'
—Am văzut-o Ja bar zilele trecute.
— Se poate să fi pomenit ceva despre asta, îi spun, strâmbând din nas când mă gândesc la conversaţia aia.
Toată faţa i se luminează ca un bec care se aprinde.
—Da? Ce-a spus? -Ah... ' ¡
Nu cred că mi-e foarte util să subliniez modul în care Santana s-a ascuns în baie sau că şi-a petrecut întreaga convorbire cerând sfiituri cum să-l evite. Mă mulţumesc cu un:
—Se lasă greu.
Milo scoate un mormăit
—Mi-am imaginat Nu ştiu ce e cu ea, omule, dar e atât de...
—Iritantă?
—Mda, răspunde el.
—Abjectă?
—Oh, da, atât de al naibii de grosolană/ e de acord.
—'■ Are acest mod ciudat de-a te face să simţi că te striveşte complet în timp ce-ţi fiice un compliment? întreb.
— Exact'spune eL
Spre uimirea mea, zâmbeşte. De la o ureche la cealaltă. Am enumerat toate trăsăturile pe care nu le puteam suporta la Santana, toate motivele pe care mi le-am repetat în minte de fiecare dată când mă despărţeam de ea, şi iată-l pe tipul ăsta iubindu-le pe toate.

Woţansi
20]
u naiba! Poate că până la urmă ăştia doi s-ar potrivi ^ Santanei nu-i plac vorbele goale, mă aud spunând E ptea .fldcpendentă pentru aşa ceva. Ea vrea fapte. AraU-i că vrei să fii
ca! Şi spune-i că arată bine! a' _ întotdeauna îi spun că arată bine, răspunde Milo confuz. Şi?
_Şi ea spune „Ştiu" şi o şterge.
__ Aşa e ea! îl asigur. Trebuie să treci dincolo de exteriorul de picată si apoi ai dat de o mină de aur, amice.
Milo îşi trece o mână peste capul ras. Antebraţul îi e acoperit je un tatuaj sinuos despre care am crezut întotdeauna că e un şarpe. Acum îmi dau seama că e o bucată de frânghie zdrenţuită.
__ Pot să fiu sincer cu tine? întreabă el. Ştiu că nu am cunos- cut-o pe sora ta, dar după ce am auzit ce i s-a întâmplat... Te face să te gândeşti. Cel puţin pe mine m-a făcut să-mi dau seaffla că totul se poate schimba într-o clipă.
Dau din cap. Am încercat deja chestia cu privitul părţii bune a lucrurilor, şi e bine. Cel mai bme pentru mine este sa trăiesc pe jumătate pe partea luminoasă şi pe jumătate în întunericul absolut După cum se spune, nu poţi să te uiţi direct la'soare prea mult timp. ' >u r* * f" ,
— Ai nimerit-o! spun.
— Poate că o să încerc cu Santana. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? ^
— Să-ţi calce în picioare inima şi să te rupă în două? îi răspund, pentru că sunt un ticălos nefolositor* ^ i ? *■'
— Cel puţin mi-ar acorda în sfârşit un fel de atenţie, spune, râzând. ' '
Cuptorul emite un semnal sonor, E în sfârşit preîncălzit Milo mârâie:
— Nu prea am chef de pizza.

Adevărul e fi nid «i nu am. Şi după « a_m asc^ ^ de dragost* « lui Milo pentru fosta mea, am o ¡d«| p nu un* bună. Df fapt, cu siguranţă nu e una bună. Q*,$_{(e}$/ ^{W} km rtm sr poate forâmţla? vSunt pe cale să aflu.

— Ştii ceva? Nid euf

îmi iau hanoracul de pe scaunul pe care e agăţat şi $_m$i-| $_t$ cap, chiar dacă soarele străluceşte atât de tare afară, încât tot tâmentul nostru e inundat de lumina.

— Mă întorc imediat! fl informez.

Cheile de îa maşină sunt tot pe masa unde le-am aruncat aseară Le pun în buzunar, îmi iau telefonul şi pornesc spre uşi

— Unde te duci? strigă Milo după mine.

— Am poftă de mâncarea portugheză.

Intru în Pollo Loco, şi locul e mort Nu mă aşteptam la asta. Chelnerul de la tejghea îşi ridică privirea de pe telefon şi ia instinctiv un meniu de plastic.

— Masă pentru o persoană? mă întreabă.

Mă apropii de el. Pe ecusonul lui, scrie Ahmei încerc să îmi dau seama de unde îl cunosc, apoi îmi amintesc că a fost aseară la vernisaj.

— Nu, mulţumesc! O caut pe Eden?

Ahmed nu face altceva decât să clipească. Ochii îi sunt stidoşi şi roşii.

— Poftim? face eL

— Omule.,, eşti drogat?

— Şşşşt!

Se uită peste umăr, apoi mă priveşte chiorâş.

— De ce ai spus asta atât de tare? Nu sunt drogat Sunt... obosit. N-am mai dormit de ceva vreme.

W.şml 2ţ)3
Se pare că n-a mai dormit de-un an. Nu că a? fi eu persoana
. Jicat5 să judece asta.
111 Uite, nu-mi pasă! O caut pe Eden. Lucrează azi? jn minte pare să i se aprindă un beculeţ,

O, da! Da, ea.., Tura ei nu începe decât peste încă.,, 5e uită în jos, la ceas, Două ore.
AŞ vrea ca prostul de mine să intre în pământ. Ce mi-a spus ca ieri? „Sunt acolo în fiecare seară.” La naiba! Am fost atât de surprins că a acceptat să vorbească cu mine, încât abia am ascultat ■c-a spus. it'»,”
E în regulă! Două ore înseamnă doar 120 de minute. E ca si cum ai sta la trei episoade în şir dintr-un serial de 'patruzeci de minute. Nu e maaaare lucruuuu. Uşor ca bună ziua! îi mulţumesc lui Ahmed şi mă îndrept spre un separeu,, pregătit pentru aşteptarea cea lungi

— Tot nu vrei meniul ăla? mă întreabă iar.

— Ba da, sigur că da!

Am plecat din apartament atât de grăbit, încât nu am luat nimic din pizza, iar tot ce aia mâncat în dimineaţa asta a fost un covrig pe care mi l-a adus -Milo. La naibai Probabil că n-ar fi trebuit să-l las singur în casă. De ce creierul, nu-mi funcţionează cum trebuie ori de câte ori este pomenită Eden? Trebuie să îl

Citesc meniul de la un capăt la altul, pentru că vreau să am o imagine a locului în care Eden îşi petrece tot timpul. Primul lucru pe care îl observ este că meniul e lipicios, ca şi cum cineva ar fi vărsat suc pe el, şi n-a fost curăţat niciodată. Şi meniul este în portugheză şi engleză, ceea ce idiotul de mine apreciază foarte mult. Citesc secţiunea de deserturi, atras de ceva numit pastel ie mta, E o

fotografic cu aşa ceva în mijlocul paginii, şi ttеunо
care le servea asear* Eden. * pc
Aseară, când a apărut de nicăieri, în timpul unuia <j mai importante momente din cariera mea. Şi de când Cț'f oare să văd pictura ca fiind cariera mea? Nu sunt sin potriveşte cumva. Este într-adevăr singurul lucru care paj „„ * aducă un fel de fericire, oricât de trecătoare ar fi. Aşa că po^e”1' trebui să rămân cu asta, să o iau mai în serios, ar
Expoziţia n-a avut şi licitaţie. Angelo a spus că a fost stri pentru a prezenta talentele locale şi pentru a ne ajuta să „ne faceni cunoscute numele”. Când s-a încheiat seara, m-a ttas deoparte şi mi-a spus că totul a mers foarte bine. Câţiva oameni l-au întrebat de mine – numele meu, dacă am un site web, cu cât se vând tablourile mele. Mi s-a părut ciudat că nu m-au întrebat direct, dar... mă rog. Era bine dacă îmi trecea prin cap să aduc nişte cărţi de vizită să le împart
De fapt, probabil c-ar trebui să-mi fac şi un site web. Şi poate să mă gândesc să renunţ la anonimatul contului meu de Instagram. Nu încă totuşi. Noaptea trecută a fost mult Dacă se va întâmpla ca arta mea să prindă aripi, mai vreau încă un pic de linişte mainte de-a mă hotărî să o leg de chipul meu.
Ca un prost naiv, mă imaginez deja mergând pe jos pe străzi şi fiind recunoscut Oameni care îmi cer o fotografie sau m autograf.
Ahmed apare la masa mea exact la momentul potrivit Orgoliul meu are nevoie de-o dezumflare imediată.
Cască ochii la mine, ţinând în mână un carnet
— Eşti gata să comanzi? mă întreabă.
Tipul e atât de clar drogat încât e chiar hilar.
— Da...

o meni”[1] zUei: pui prăjit, cartofi, orez şi una dintre prăjiturile tru că Eden mi-ar «comanda-o. ^ Şi o apă- Te rog! adaug, pentru că am mereu În cap vocea

mele: „Spune «te rog» şi «mulţumesc».” ^teUepărtează şi dispare în spate. îl aud strigând comanda. ₘ3 uit pr«locaL înC£rC Să”1 Văd 01 och,ul de designet al mamei, g cam prăpădit, cu plăci de linoleum tocite şi separeuri de piele decolorate. Tejgheaua care se întinde de-a lungul peretelui înde- jttat are nişte scaune aliniate în faţă. Arată ca şi cum locul ăsta ar l fost o cantină. Proprietarul trebuie să fi încercat să-l transforme ¡”tr-un restaurant şi a renunţat la jumătatea drumului. Mâncarea jste totuşi bună. Cel puţin cele câteva feluri pe care le-am încercat aseară au fost. Dar abia dacă am avut poftă de mâncare; aveam un nod în stomac De la emoţii. -

Şi de la cât am tot aşteptat ca Eden să înţeleagă că picturile mele sunt despre ea.

Nu aed că a observat. Aş fi remar'cat-o pe chipul ei, aşa cum s-a întâmplat când a văzut tabloul cu fata plângând. Nu şi-a dat seama că ea e cea care stă pe banca din „Grădină'* sau că în „Cădere” eram noi doi ţinându^ne unul de celălalt A fost mai bine aşa. Eden şi-a petrecut ultimele cinci luni evitându-mă. Cumva, nu aed că ar fi foarte încântată să afle cum mi-am petrecut lunile astea: pictând-o.

Mă uit în jur şi încerc să-l zăresc pe tipul cu păr creţ cu care vorbea aseară, la expoziţie. Mă simt uşurat când nu-l văd. Nu pentru că aş fi gelos sau ceva de genul ăsta. Ar fi complet ridicol. Şi cu totul nepotrivit

Ahmed se apropie cu o grămadă de mâncare aburindă. O aşază în faţa mea, apoi se îndepărtează. Porţia e imenşi Mă îndoiesc că până şi Milo ar putea s-o termine. Orezul este îngrămădit într-un

minimunte, la fél şi cartofii. M-am înfipt mai întâi fo ^ mic omagiu adus lui Katie, care era o fană convinsă amân ~”[Ufl] desertului înainte de felul principal. Câteva muşcături şi sunt^'[1]” că nu e coadă la uşă. E unul dintre cele mai bune lucruri J”** le-am gustat vreodată. *
în timp ce mănânc, îmi verific e-maiiul, mesajele, eont[ü]| ^ Instagram. Am câţiva urmăritori noi de aseară, dar asta trebuie * fie o coincidenţă, din moment ce contul meu este anonim. Angefo mi-a spus că „va lua legătura cu mine în legătură cu orice alte oportunităţi” Problema este că n-am nicio idee ce înseamnă asta.
O să îmi trunită un e-mail? Sau o să organizeze o altă ambuscadă la o cafenea cu Santana? Probabil că o pot ruga pe Santana să-l sâcâie pentru detalii data viitoare când o să lucreze împreună, dar nu aş vrea să par disperat, chiar dacă exact aşa şi sunt
Mă uit la ceas. Mai este încă a oră până începe tura lui Eden. încerc să mă concentrez la alte lucruri, cum ar fi proiectul cu cerul pe care l-am gândit pentru Katie şi care se conturează în sfârşit. Am stat în camera ei aseară şi mi-am dat seama că tot ce am nevoie e chiar acolo: pereţii şi tavanuL După ce pun mâna pe nişte vopsea albastră şi albă, sunt pregătit Mă rog, asta şi mobila care îmi lipseşte pentru a-i completa dormitorul!. Am început să vânez pe Facebook Marketplace un pat, un dulap şi o noptieră, pe care plănuiesc să le pictez cu nori peste tot Dacă iese aşa cum văd eu cu ochii minţi când va £ gata, dormitorul ei va arăta ca şi cum ar sta pe cer.
Derulez anunţurile pentru o vreme, dar nimic nu este potrivit. Am nevoie ca mobila să fie din lemn, ca să pot s-o şlefiiiesc, şi de o culoare suficient de deschisă pentru ca albastrul şi albul să se vadă uşor. Poate stejar sau mesteacăn.
Scriu şi asta în bara de căutate şi dau refresh. Apare o nouă listă: De vânzare ut ie iormitor im stejar iin patru piese. Folosit cu griji[1]

W o mnsi
207
cllC pe fotografiile postate de vânzător, Lemnul din M finilor este puţm lowt, dat « poate cu „„ J^
> î'mm,t ^ ^ ^ daci setul mîi
\tf disponibil. îou răspunde m câteva secund Da! h,i * si-l W Locuieşte în Parkdale, cart este la câteva minute distanţ& răspund Da.
pacă mă străduiesc cu adevărat, pot să termin dormitorul cel n0U al lui Katie într-o săptămână sau două. Nu că m-as gtăbt in vteun fel. Katie s-ar putea hotărî să deschidă ochii mâine sau jnul viitor. Oricând se va întâmpla- pentru ci se va întâmpla va fi gata-

Se aude clopoţelul de la uşa testaurantului. Mă uit în sus şi o văd pe Eden, care a sosit cu patruzeci de minute mai devreme. Părul i se aşază cuminte în jurul feţei, şi are Cel mai mic rucsac pe care l-am văzut vreodată atârnat pe un umăr. Intră tropăind înăuntru, cu căştile băgate în urechi, , şi este aproape la uşa din spate când se opreşte brusc. ... ...: ■...

Se întoarce, încet Ochii îi aterizează direct la mine. Apoi se holbează, aşa cum s-a întâmplat şi aseară, îi fac cu mâna. Nu se mişcă. „„t , — Salut! adaug. ,

îşi scoate căştile.
Încet-încet, îmi dau seama ca nu a fost o idee bună. Se uită la mine ca şi cum aş fi ultima persoană din lume pe care ar vrea s-o vadă astăzi – şi asta e ca o lovitură în piept, Apoi Eden porneşte încet spre mine, regretând parcă fiecare pas. Da, n-ar fi trebuit să vin.
— Ce cauţi aiciî mă întreabă, ca un sergent de instrucţie care lată ordine.
— Mi-ai spus să trec pe aici

__ Nu credeam că ai să apari chiar a dom zi, Trutnan. N-am de gând să recunosc că mi-a fost imposibil ^ gândesc la ea.
ÎMM fost poftă de mâncare portughezi.
Pufneşte şi-şi răsuceşte cureaua liberă a rucsacului pe umărul j
—Convenabil!
Apoi, ochii i se mijesc, concentrându-se asupra farfuriei jumătate goale din faţa mea.
__De cât timp eşti aici? nu întreabă.
Iau o înghiţitură de apă, trăgând de timp.
—O oră.
Eden îşi apasă două degete la tâmplă şi îşi strânge pleoapele.
—Durere de cap?
— Da! A apărut de nicăieri, răspunde ea într-un fel care sugerează că ştie exact de unde a apărut.
încă nu pot să-mi dau seama cât de ciudat e s-o văd stând singură, fără Katie în coasta ei, spunându-i ce să zică sau ce să faci Cam aşa părea sa decurgă prietenia lor. Katie trăgea sforile, iar Eden o urma. Acum, când o văd singură, spunând ce vrea şi făcând ce vrea, e ca şi cum aş vorbi cu Eden pentru prima dată—cu ea cea adevărată, cel puţin.
—Am vorbit cu Ahmed. întotdeauna e...
—Drogat? întreabă ea. Da!
—Mi-a spus că tura ta începe la cinci.
Eden pare că se gândeşte foarte serios sl-l găsească şi să-l lase lat
— Deci Ahmed a ales ziua de azi să devină vorbăreţ. Superb! Ţi-a mai divulgat şi alte detalii despre viaţa mea personală?
—A, nu!
Nu e în ordine. Nu pare deloc fericită să mă vadă. Cred că nici măcar nu mi aşteptam să fie fericită. Doar că nu mă aşteptam la asta.

^,Uite.P[lecl]
[îmi] scot portofelul şi încep să nutnăr câteva bancnote. E clar . Pden nu e pregătită să nu mă mai evite. Ceea ce e în regula E Iznic, dar e în regulăl N-o învinovăţesc. Ce ar putea să vadă fcd se u'tă la mine? U pi HpUlmt' „r»Mpmtru cim-apir&sit Zi Da, nu p«» P[ot s]”° învinovăţesc pentru că m-a pu, [pe u]l[ti]. ^ loc pe lista ei de priorităţi.
O parte optimistă din mitte a sperat că noaptea trecută a schimbat ceva. Cred că am avut aşteptări prea mari. Am pus bancnotele pe masă. Sunt pe cale să mă ridic când
îmi spune: - ţ
__ Truman, aşteaptă! - • ,
Apoi îşi ia rucsacul din spate şi se aşază.. Aştept să zică ceva, când îmi dau seama că se uită la farfuria mea cu mâncarea abia
_Ţi-e foame? întreb cu grijă. ,>
— Un pic! Am venit mai devreme pentru ca Marmy să-mi pregătească ceva înainte de a-mi începe tura. Apropo, Manny e bucătarul-şef. Poate l-ai văzut aseară. ;
Spune toate astea către farfuria de mâncare. – ■ , '> ■ în cele din urmă, i-o împing pe masă.
— Poţi s-o iei! îi spun. ; « j ■
— Poftim? Nu! Abia ai atins-o.
— Am mâncat o parte din? ea. Şi am mâncat şi una dintre prăjiturile alea. I se luminează toată faţa. -
— Nu-i aşa că sunt incredibile? Stai puţin! , -
Eden o ia la fugă şi se apleacă în spatele tejghelei. Se întoarce cu o furculiţă curată în mână, alunecă înapoi în separeu şi se înfige în farfuria cu mâncare, <
— Tu nu mănânci acasă? o întreb, apoi îmi vine să-mi trag una.

Nu e treaba mea a face ea acasă. Ceea ce mă duce U Un gând – unde este „acasă” pentru Eden? N-am nicio idee c^* arătat ultimele cinci luni din viaţa ei. *
E alarmantă lipsa mea de cunoştinţe despre viaţa sa.
— Tot ce avem noi sunt nişte cereale de carton, răspunde însă nu detaliază.
Vreau să întreb ce înseamnă „noi”. De fapt, am vreo trei trilj. oane de întrebări pe care vreau să i le pun,
îmi sună telefonul. E Santana. îl las pentru căsuţa vocală.
— Poţi să răspunzi! spune Eden, înfigându-şi furculiţa într-un cartof cu o agresivitate alarmantă.
— Nu e important!
Santana probabil că mă sună ca să se plângă de orice va fi fâcut Milo. S-ar putea să se fi uitat direct în ochii ei – ceea ce ar fi fost de ajuns pentru ca ea să-i înghită capul cu totuL
Telefonul sună din nou. Santana!
Ochii lui Eden se ridică spre ai mei. '
— Pare importând, comentează ea.
îl închid şi îl vâr sub picior. «
— De cât timp lucrezi aici? o întreb.
— De asta m-ai aşteptat două ore? Ca să discutăm despre cariera mea de chelneriţă?
îmi storc creierul şi încerc să-mi amintesc dacă Eden a fost vreodată sarcastică. Nu-mi amintesc însă niciun moment în care să nu fi fost... tăcută.
— Păi, pentru asta şi a să te hrănesc, răspund eu, pentru că, în mod clar, n-o face nimeni altcineva.
Se încruntă.
— Mă hrăneşte Manny. Şi, cum am mai spus – cerealele de
— Sună apetisant!

Hu este! Chiar au gust de carton.
^ parcă nu sunt în stare să-mi iau ochii de la ea. ^H-aşfig hlcltînVeC1-împinge goală sPrc AP°i î?i reazemă coatele C'i îşi încrucişează braţele şi se apleacă în faţă. Se uită la mine f ar încerca să-mi citească gândurile. în timp ce eu nu am P deloc s-o fac să mă privească în ochi aseară. Ce s-a schimbat' rcUS" Am o mulţime de întrebări pentru tine, Truman! rosteşte . cde din urmă. _ Şi eu am o mulţime de întrebări pentru tine, Eden! __ Cum ar fi? mă îmboldeşte.
Vreau s-o întreb cine e colega ei de cameră, unde locuieşte, ce lucrează aici şi dacă mai merge la universitate în toamnă. Vreau s-o întreb dacă s-a gândit la mine şi de ce m-a ignorat luni ;ntregi – bine, răspunsul la asta îl ştiu. Ceea ce vreau cu adevărat să ştiu este dacă a încetat să mai pretindă că n-aş exista. Pentru că, din noaptea în care am sărutato, eu n-am mai putut nicidecum să ignor faptul că există.
Am o listă întreagă de întrebări la care am nevoie de răspunsuri, dar nu mi se pare potrivit să-i pun chiar acum vreuna dintre ele.
Clatin din cap şi îmi târăsc degetul prin condensul de pe paharul meu de apă.
— Cereale de carton? întreb.
Mi se pare cel mai sigur punct de plecare.
— Colega mea de cameră, Ramona, este bloggeriţă culinară. I se trimit o grămadă de produse de la diferite mărci pentru colaborări pe Instagram. Cele mai recente au fost nişte cutii dfe cereale proteice care au gust de carton. Stai, asta ar putea fi de fapt o insultă la adresa cartonului!
Colegă de cameră. Ramona. Bloggeriţă culinară. încerc să aranjez toate aceste mici indicii despre viaţa ei ca pe nişte piese de puzzle.

_ Erai ultima persoană pe care mă aşteptam să 0 întâi aseară, adaugă Eden din senin. nesc
_ Putem fi de acord cu asta.
Eden ia şerveţelul de pe masă. începe să-i împăturească mar j nile, apoi îl rupe în bucăţi mici, care cad ca nişte folgi de zăpj?"
— Nu am vrut să ţi se pară că nu vreau să vii aici, spune ^ uitându-se k masă. Doar că.. i Ei bine, nu ştiu cum să ml compot, în preajma ta.
Face o pauză, continuând sl rupi şerveţelul până când nu mai rămâne decât o grămadă a distrugerii.
Iau un şerveţel nou şi ¿-l ofer. Eden îl ia şi continuă să rupă dinei •
—Ce vrei să spui? o întreb.;
Mi-e teamă să nu rostesc vreun lucru greşit. Ca şi cum un pas greşit o va face să fugă şi o să urmeze alte cinci luni până când o să apară din nou în viaţa mea;
— Am fost întotdeauna «u şi Katie. Erai şi tu acolo, normal, dar noi nu vorbeam, niciodată despre ceva real. Apoi adaugă: Mă simt ciudat să vorbesc despre ea cu voce tare.
—• Nu vorbeşti despre ea?
—Nu! Cel puţin încerc si n-o fac.
—De ce?. Ridică din, umeri.
—Doare prea tare.- ,
—> Probabil ar durea mai puţin dacă ai face-o, îi sugerez. Eden mă fixează din nou cu privirea, ca şi cum aş fi o problemă de matematică pe care nu o poate rezolva.
—Poate...
Felul în care o spune o face să sune ca şi cum ar exista ceva mai mult – o idee care creşte, altceva ce vrea să spună, dar se abţine. Apoi îşi verifică ora pe telefon şi se ridică în grabă.

Iţiţi o jami
213
__ La naiba, trebuie să merg in spate! Ai de gând să stai aici
Ideea nu suni chiar groaznic. __ M-*i lisa daci aş încerca? __ Nu! răspunde ea cu uşurinţă. __ Atunci, nu!
încep şi eu să mă pregătesc, lăsând câteva bancnote pe masă a să acopăr nou de plată. Trebuie să mă întâlnesc Cu tipul care yinde setul de dormitor înainte să mă lase baltă şi să-şi găsească
alt cumpărător.
Eden îşi aşază rucsacul înapoi pe umeri.
_Păi, mulţumesc pentru mâncare! încheie şi se grăbeşte să
plece înainte să mai pot scoate vreun cuvânt.

15
W(Hy
N AMONAINTRĂ TROPĂIND ÎN CAMERA MEA ÎN ACEASTĂ DIMINEAŢĂ |\şi mi trage jos din pat. Nu k propriu, dar la fel de bine ar fi putut să o faci Bolboroseşte ca trn ceainic pe cale să dea în clocot despre o nouă patiserie franceză care s-a deschis lângă Dundas Square. Nu am priceput tiidun cuvânt de când uşa mi s-a deschis scârţâind.”

— O să mor dacă nu plecăm chiar acum, Eden! îmi spune. Stă la picioarele patului meu, într-o rochie înflorată tip cămaşă,
cu părul strâns la spate şi arătând ultrasofisticat

— Promit să-ţi scriu un necrolog grozavf mormăi, trăgându-mi plapuma peste cap. .

— Nu te întoarce în pat – se vând până la prânz!

Trag cu ochiul de sub pături Fâşia de lumii» solară care se strecoară de pe hol mă face să strâng ochii.

— De ce aş avea nevoie să vin cu tine? Credeam că relaţia noastră presupunea că IM să pleci de aici, să cunoşti lumea, iar când te întorci, să-mi aduci un suvenir sub forma unei cutii cu mâncare.

Ramona se uită la mine atât de intens, încât îmi aminteşte de felul în care mama stătea la picioarele patului meu enumerându-mi pedepsele pentru că rămâneam afară cu Katie după ora de culcare sau chiuleam de două ori pe săptămână de la ore din cauza... păi. a lui Katie.

Simt o durere vagă în piept, dar nu pot să-mi dau seama cu exactitate ce înseamnă. Sau dacă înseamnă ceva.
O igfto* lis^d despicarea firului în patru pe mai târziu; când nU o să mai fiu pe jumătate adormită.
— Trebuie să ptan poze pe Instagram, insistă Ratnona,
— Şi asta necesiţi prezenţa mea pentru că., ,
Pentru ci am nevoie de tine acolo ca să faci poze drăguţe cu mine mâncând un croâsant sau sorbind o cafea cu lapte.
—. Camera frontală există eu un motiv, Mona, îi spun cu un căscat care îmi întrerupe cuvintele.
îşi pune mâinile în şolduri, moment în care parcă îmbătrâneşte cu zece ani. / < .
Te rog, vii cu minei Nu vreau să merg singurăl
—.....Ces-a întâmplat cu Lolo?
Lolo e prietena ei, fotografa. E etichetată în josul fiecărei fotografii a Monei, alături de un emoticon cu un aparat foto.: — E fericită pe undeva cu iubita ei. Vrei să vii?
—Aş prefera să... ■ -
—Grozavi- s- „ţ<
Apoi Ramona ajunge, cumva- să scormonească prin dulapul meu, aruncându-mi o grămadă de haine negre pe pat; ■.
—Dulapul ăsta arată ca o gaură neagră. > > – : ;
—Tocmai asta e şmecheria, R T -«VI”
Mi uit la pantalonii seurtidin denim şi la tricoul pe care le-aales. . .-..■-r^
—- Sunt nuanţe diferite de negru, şubliniez.
Se opreşte din răscolit ca să mă străpungă cu încă o privire nimicitoare.
' i* ,
—Şiî - >
— Şi nimic. îmi place să port diferite nuanţe de negru. Nu mă deranjează deloc

Apoi, din Dumnezeu ştie ce cauză, mă îmbrac, în timp ce Mona aşteaptă pe hol, bătând din picior c» o profesoară nerăb' datoare şi strigând diferite produse din meniul patiseriei. Singurul cuvânt care îmi rămâne în creier este „croaSant”, pentru că sunt o persoană teribil dfc incultă.

Tabloul cu Katie pe care mi l-a oferit Truman este chiar acolo unde l-am lăsat: sprijinit de piciorul biroului meu, Mi-am tot spus să caut un ciocan şi un cui ca să-l agăţ undeva, dar nu sunt siguţj că vreau s-o foc. Mi se pare straniu să fixez cu privirea chipul lui Katie, aşa că deocamdată îl las unde e.

O găsesc pe Mona pe hol, iar ea îmi aruncă o privire pe care n-aş putea s-o definesc nici ca aprobatoare, dar nici complet dezaprobatoare. Se pare că am trecut totuşi testul, pentru că ne târâm afară din clădire, pe stradă şi la metrou; Ieşim pe Dundas Street West, şi atunci văd o coadă de oameni în faţa unei cafenele drăguţe numite Bonne Journée..

Mă întorc spre Ramona. îşi coboară din păr ochelarii de soare scumpi şi şi-i pune pe nas.

— Nu ai pomenit nimic despre statul la coadă. < Mă ia de braţ şi ne trage pe stradă, spre cafenea.

— Am crezut că se subînţelege. -

— Cu siguranţă nu. ,

Sunt cel puţin douăsprezece persoane care aşteaptă în faţa cafenelei Ne aşezăm la capătul cozii, în spatele a două fete care poartă nişte berete cu perle.

— Ar fi bine să fie o experienţă care să né schimbe viaţa.

— Si ieşi afară la lumina zilei ar trebui să fie o experienţă care să-ţi schimbe viaţa suficient de mult, îmi răspunde. Serios, îţi cumpăr un supliment de vitamina D. Nu ştiu cum de eşti încă în viaţă.

Uşor. Este « simţii compartimentare mentali ţi suprimarea unei varietty extrem Je mari de emoţii.

tnci o fansâ
217
^ jdi simt foarte bine, mulţumesc mult! o mint.
Dacă »-aş spune adevărul, probabil că Mona i-ar suna pe -jrinţii mei ţi ar pune împreună la cale © intervenţie.
Uşile cafenelei se deschid, iar tul miros puternic de unt şi de çafea amară se împrăştie pe stradă, lese un grup de fete, apoi câteva persoane se apropie de intrare. Coada se micşorează, aşa că avansăm cu câteva locuri,

Deci cum * fost la vernisaj? mă întreabă Mona într-un mod care e prea bine întors pentru a fi spontan.

— A fost bine, răspund eu Ca o mare mincinoasă ce sunt

Mă uit drept în faţă. Încă simt privirea Monei, care îmi cercetează chipul <a un radar după orice semn de. v, de ce} Tristeţe? Durere? E « prostie din partea: ei să creadă că acestea se manifestă doar în exterior.

— Le-a plăcut mâncarea? :

— Se pare că oamenilor le-a plăcut, da.

Deşi Pollo Loco continuă să fie ca un oraş fantomă pe timp de noapte, aşa ca nu sunt pe deplin sigura de succesul pe care l-a avut planul lui Manny de a stimula afacerile.

— Cum au fost operele: de arta? ma întreabă.

înainratn din nou m rând.

—Vreun artist local notabd?

— Niaunul, îi răspund.

îmi devine dar că e pe cale sa faca ceva – că ştie ceva. Nu sunt sigură ce anume, dar am cateva idei care mcep şi se termină cu un cap cu păr exasperant de negru, J

Ramorja îşi coboară ochelarii de soare şi mai jos pe nas, ca să se iute direct la tnine.

~ Interesant! face.

Apoi uşile de la Bonne Journée se deschid din nou. Un anga- jat zâmbitor le fiice semn fetelor din faţa noastră să intre, apoi

nouă. Merg în spatele Ramonei pentru că dintr-odată mă ^ foarte nelaloail meu. Cafeneaua este ţi mai drăguţă in interior ^ aplice de perete aurii, tejghele de marmură albă şi candelabre î$_{n}$fl^ rate. Plafoanele sunt înalte ţi arcuite, iat o zonă de mese şi »$_{cattne}$ supraînălţatâ este cuibărită mai în spate, dupi câteva trepte miei Simt mirosul amar al ciocolatei negre şi căldura pâinii proaspete Stomacul meu începe să facă gălăgie,
Ramona şi-« scos deja telefonul şi face poze ia toate «tavanul stivele de farfurii vechi, rotocoalele de abur care se îflvârtejesc în aer în timp ce se prăjeşte cafeaua. Eu rămân blocaţi la Vitrina cu dulciuri. Croasante glazurate, pricomigdale colorate, edere cu ci», colată, farfurii mici de porţelan cu cremă de zahăr an, palmieri de mere. Brusc, mă simt foârte recunoscătoare că Ramona a hotărât să mă scoată din pat.
în timp ce fetele cu beretele cu perle comandă ceva, Ramona studiază meniuL
— Ce să luăm? mă întreabă., . •• '< *
— Una din fiecare ar fi ceva inacceptabil? întreb cu toată
— Nu, dar contul meu din bancă poate spune altceva] Vrei să mergi să ne rezervi o masă în timp ce comand?/. i< .
Pornesc spre partea din spate i cafenelei, apoi.urc cele trei trepte mici până la zona cu mese şi scaune: Toate mesele sunt ocupate, cu excepţia uneia, lângă fereastra din spate. Mă apropii de ea, şterg câteva firimituri de pe metal, pentru că modul ehelneriţă nu este niciodată dezactivat, şi mă aşez. Din difuzoare curge o muzică discretă, acea linişte moale care nu poate fi decât Bon Iver. Nu e chiar trupa potrivită pentru o cafenea franţuzească, dar îmi place. Lumina soarelui pătrunde prin fereastră într-o ceaţă caldă: se strecoară pe masă şi teii încălzeşte o jumătate a feţei. Mă uit la cer.
„Katie era obsedată de cer,”

Asta a sp”[8] Truman. Mă tot întorc iar şi iar la asta. Cum de nu ?tiut aşa «va despre ea? E un lucru atât de mici Totuşi, nu pot «i nu mă gândesc că» dacă n-am ştiut niciodată asta despre cea mai ^ prietenă a mei, atunci «ie alte secrete mai ascundea?

Apoi mai e şi Truman, care a apărut la Pollo Loco aseară ca ^ febril. Pur şi simplu s-a aşezat la masă şi a reuşit să trans- fotme acel spaţiu familiar şi sigur în ceva extrem de discordant. Copleşitor de plin de el. Prezenţa lui părea că se întinde peste tot restaurantul. Nu mai exista nicio scăpare de avalanşa de amintiri şi sentimente. Aş fi putut să mă îndepărtez de el— ar fi trebuit să mă îndepărtez de eL Cu siguranţă nu ar fi trebuit să mă aşez la masă cu el şi nu-mi dau seama exact de ce am făcut-o.

Poate pentru că atunci când totul pare atât de necunoscut, îmi aduce aminte de trecut ca o ancoră scufundată sau ca un stejar falnic. Şi n-ar trebui să mă agăţ de el, dar chiar şi acum îmi simt degetele cum încep să se încolăcească în jurul unor amintiri în care nu am de ce să mă simt cufundată.

Nimic din toate astea nu mai contează. Pur şi simplu mi-am reconfigurat creierul în aşa fel încât să nu mă mai gândesc la Truman Falls. Orice gând la el îmi alunecă prin minte preţ de-o clipă înainte de-a se dizolva complet, ca un biscuit înmuiat în ceai fierbinte.

Ramona tropăie spre rhasă cu un zâmbet care îi luminează chipul, ţinând în mână o tavă de metal plină cu farfurii mici. O pune pe masă cu un „ta-daaaaj”

— Am făcut rost de marfă, spune şi se aşază în faţa mea. Tava este plină cu atât de mult aluat acoperit cu ciocolată, rncât mă simt precum Grinch – chiar şi inimioara mea micuţă mi se umflă în piept.

Ramona ia două ceşti şi farfiirii de pe tavă, apoi aşază una în «ţa ei, iar ^ cealaltă o împinge către mine.

— Cafea neagră pentru tine, spune ea, fi ciocolată caldă pentru mine. ^
— Ce s»a întâmplat cu cafeaua ta cu fapte?
— Nu iu opţiuni cu lapte vegetal, răspunde ea cu o gr$_{ltna\#}$-
— Jalnici
Ne înfruptăm din mâncate. Mona foloseşte cel mai delicat cuţit pe care l-am văzut vreodată ca si taie totul în două, Croasantal umplut cu brie şi dulceaţă de smochine, crema de zahăr aasttak cu un pocnet satisfăcător, apoi împărţtm 0 prăjituri umpluta % cremă dulce şi acoperită cu fructe proaspete. în cele din urnă, Mona pare să-şi amintească adevăratul motiv pentru care am venit aici, aşa că îmi întinde telefonul ei şi începe să-şi aranjeze părul.
— Lumina este în regulă? întreabă ea, înclinându-şi capul ba spre fereastră, ba în direcţia cealaltă.
Deschid aplicaţia aparatului de fotografiat şi-i centrez faţa kl cadru. . :«
— E bine, îi spun. Rămâi la dreapta.'.. Da, aşa! ,
—Fă-o ca şi cum ar părea că beau! comandă Mona. •
Se preface că soarbe din ceaşcă, cu ochii zâmbitori şi privind direct înspre cameră. încerc câteva unghiuri, ca să prind şi alţi dienţi în cadru, apoi fac câteva fotografii.
— Drăguţ! spun, dându-i telefonul înapoi.
Le trece în revistă â dă din cap aprobator. Pentru mine e extenuant chiar şi gândul de-a avea carieră care se bazează doar pe a fiice fotografii cu tine însăţi. Nu ştiu cum reuşeşte ea.
Mona îţi lasă telefonul deoparte;
—- Mulţumesc pentru asta! îmi spune,
— Nu ai de gând să le postezi? i '
— Trebuie să le încarc mai întâi pe laptop, să fac o mică editare. Probabil ci o să le postez mâine şi-o să fac şi o mică recenzie

¡mă o fansi
22!
Face o pauză, îşi soarbe ciocolata caldă, apoi mă prrveştt
din nou.
___ Revenind la expoziţie... Chiar nu ţi-a atras atenţia nimic?
Oftez.
__Mona, scoate din guşă ce-ai de scos/
Clipeşte, sdifosindu-se un pic.
__Poftim? Nu insinuez nimic.
__Ţe-ai învârtit toată dimineaţa în jurul subiectului. Serios,
întreabă-mă tot ce vrei să ştii/
Nu garantez că o să răspund, dar poate încerca.
Mona îşi lasă băutura deoparte şi se apleacă spre mine. I se îmblânzeşte faţa, ceea ce înseamnă că va aduce în discuţie un subiect despre care sigur nu vreau să vorbesc.
—Uite, Lolo a fost în seara aia la expoziţie.
—A fost? întreb.
Mă gândesc la mulţimea de feţe necunoscute care erau doar atât: necunoscute. Nu-mi amintesc s-o fi văzut pe Lolo. Dar, din nou, eram extrem de distrasă de altcineva.
La naiba! Truman/ Ştiu exact încotro se îndreaptă discuţia asta.
—A trecut pe-acolo doar pentru un minut sau două. Dar...
— Dar, ce? intervin cu o furie care mă surprinde. Ce-a văzut Lolo de-a trebuit să-ţi raporteze cu atâta disperare?
Ramona ezită.
— Mi-a spus că te-a văzut vorbind cu Truman Falls. Nu încerc să fiu indiscretă, Eden. Vreau doar să mă asigur că eşti bine.
Câteodată uit că Ramona şi câteva dintre prietenele ei au fost la liceu cu mine. După ce m-am mutat în oraş, mi-a fost greu să păstrez socoteala ce părţi din vechea mea viaţă m-au urmat aici.
Uneori, uit şi că mai sunt şi alţi oameni care au cunoscut-o pe Katie. Alţi oameni cărora le lipseşte. Că nu am fost singura ei pnetenă şi că nu sunt singura persoană care o plânge.

_Eden? spune Mona.
în mod normal, toate sentimentele pe care nu le p_{ot} p. ordine le îndes în mine ca într-o valiză, apoi mă închid frun,^ strâns, firă să divulg vreun cuvânt. Dintr-un motiv oarecare vreau s-o fac şi acum, Să-l văd pe Truman de două ori a fost ^ exploziv. Mă simt exact ca şi cum capul şi pieptular put« ^ ardă la propriu dacă mai ţin toată dezordinea asta în mine – f_{le} şi numai o singură secundă în plus. Nu am de gând să-i ^ Ramonei fiecare detaliu atroce din ultimele câteva ltini, dar $mă_{Car}$ un punct de plecare ar fi frumos. Deocamdată o să las o dâră de firimituri de pâine; r
— Truman a fost la vernisaj, încep.
Mă uit la cer, E mai uşor decât să văd ce expresie de surprindere o să se aştearnă pe faţa Monei când colega ei de cameră cea stoică o să înceapă în sfârşit să se deschidă.
'— Nu s,-a întâmplat nimic. Avea nişte lucrări de artă expuse. Am stat de vorba câtevaminute. .
— Despre ce-aţi vorbit? întreabă Ramona, iar vocea îi e a o pană care aterizează pe gheaţă, suficient de uşoară cât să n-o spargă.
— Mai ales despre lucrările lui de artă.
— Aţi vorbit despre Katie? . .
Numele ei e suficient ca să trimită un fiilger de durere prin mine. Dintre amintiri străbate zâmbetul lui Katie, cu faţa ca o dâra de lumină pe cer. E un cuţit în piept.
>— Puţia
— în regulă, spune Mona, apoi se întinde peste masă şi mă mângâie pe mâna. Ce mai face Truman?
— Părea să fie bine.
Deloc liniştitori Există o mare diferenţă între a părea bine şi 'fi bine, de fapt. Sunt sigură că pentru mulţi par să fiu bine, dar numai

încă ó fonii
stiu că nu sunt nici pe departe aşa. Şi am sentimentul că acelaşi Tau e valabil şt pentru Truman.
_Q, #4; întâmplat, mai exact, între Voi doi?
fnu întorc ochii de la cer ţi mă uit la Mona, care îşi plimbă jegetul pe marginea ceştii.
între mine şi Truman?
Mona dă din cap.
Aici trag linia de demarcaţie.
_Mu e ceva la care foni place să mă gândesc* îi răspund.
Ramona zâmbeşte liniştitor. Simt că se retrage, că renunţă. Ştie că am ajuns la punctul meu de rupere. Dacă forţează mai mult, nu va face decât să spargă suprafaţa gheţii.
— înţeleg! spune ea.
îi sunt recunoscătoare când schimbă subiectul:
— Vrei să plecăm de aici? Voiam să mă duc la Whole Foods pentru nişte cumpărături. Poţi să vii cu mine?
Apoi lumina soarelui dispare complet. Un nor şi-a făcut loc şi i-a blocat complet, razele; Câtă obrăznicie! Dar pare să fie un semn. Aşa că îi spun Monei că nu, nu vreau să cheltuiesc şapte dolari pe un cofraj de ouă. De fapt, trebuie să fiu în altă parte.
în camera lui Katie sunt flori proaspete pe masa din faţa ferestrei — trandafiri de-un roşu strălucitor şi roz. Jaluzelele sunt trase până în tavan. Să fi fost mâna lui Truman, care i-a dat oferit privelişte spre cer?
Merg în vârful picioarelor până la marginea patului ei' şi rămân acolo, privind. Cinci luni mai târziu şi cuvintele tot nu pot ieşi. Sunt blocate în gât, oprite în spatele unui milion de forme de ..»artă-mă!”
Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să i le spun: despre ope- de artă ale lui Truman, slujba mea de la Pollo Loco, dependenţa

---- »■ - v ta $i_{n\ cț}$(. ,.
urmă a ajuns aici – chiar în inima oraşului pe cate l»$_a$ $i_u b_{it}$ mult. Vreau să continuăm exact de unde am tlmas. Dacă w ^ ochii, mă întorc în dormitorul ei – doar că fereastra e j_n. Katie nu s-a furişat afară. în mintea mea, e ghemuită în pat”*” laptopul pe o pernă. Caută mobilă. Se pregăteşte pentru vii ^ nostru. E acolo. Şi e vie, e vie, e vie.
Când sunt în preajma lui Katie, creierul mi se agaţă de cele mici motive de speranţă. Pentru că stând aici, în faţa sa, mi se $p_{aț}$ l absolut imposibil ca lumina ei să se fi stins pentru totdeauna, Nu 1 se poate! Cineva atât de luminos şi atotcuprinzător cum e Katie 1 nu poate să zacă aici. Trebuie să existe o continuare a poveştii ei 1 O continuare a vieţii ei. Mai sunt atât de mulţi oameni pe cate trebuie să-i întâlnească; atât de mulţi oameni pe care trebuie să-i iubească! Toate aceste părţi secrete ale ei despre care trebuie să-mi spună. Trebuie întreb de ce este obsedată de cer şi de ce nu s-a gândit niciodată să-mi -spună. Trebuie să ştiu fiecare gând care i-a trecut vreodată prin minte. Şi ml-scufund, ml scufund complet la gândul că s-ar putea să nu mai am vreodată parte de încă im minut cu ea.

Asta suntem noi acum. Aici e locul unde ne-au dus râsul şi condusul fără noimă prin oraş. La un pat dintr-un spitaL La speranţa abandonată şi atât de multe ,;ce-ar fi fost dacă”, încât mă sufocă complet
Iau mâna lui Katie şi mă uit la unghiile ei. Sunt încă albastre precum cerul, de când le-am vopsit ultima dată. Pe masa din camera hi Katie se află o vechitură de trusă de machiaj pe care a adus-o mama ei. E plină cu sticluţe cu lac de unghii strălucitor, O iau şi mă apuc de treabă. Am înmuiat tampoane de bumbac cu dizolvant şi încep să-i spun lui Katie despre vernisaj. îi dau jos toată oja de pe unghii în timp ce-i povestesc despre ce-am mâncat azi cu Ramona. Aleg o nouă

ituJ o samâ
225
|oJfedeojă-tot albastră, dar de data asta un indigo intens – ?j ¿u ea pe Nu frc wa mai 8rozavS ««¡»bî, pentni că ăsta a 6)0 ^ntre talentele lui Katie, dar e destul de bine. V sunt aid – stau lângă patul lui Katie, îl vopsesc unghiile, . ^jt sunetul bătăilor inimii pe monitor, Dar eu mintea sunt în ' altă parte. Un alt an. O altă viaţă, * Eta începutul lui august, iar umiditatea era atît de ridicată, {„cit apăsa pe noi ca un nor. Katie îşi luase permisul de condu- ^ ¿ar părinţii ei îi cumpăraseră un BMW negru strălucitor, cu scaune din piele de culoare cafenie de care picioarele noastre transpirate s-au lipit imediat. Katie dădea drumul la aerul condiţionat şi petreceam zile întregi conducând prin oraş fără să ne gândim la nimic. Marţi am condus până la restaurantul cu program nonstop si am mâncat doar câte-o farfurie de cartofi prăjiţi. Miercuri am stat în parcarea liceului şi am coborât toate geamurile când a început să plouă. Oraşul nostru era înghesuit, dar noi ocupam enorm de mult spaţiu.
Joi, Katie a hotărât că trebuie să mergem cu maşina la plajă. M-am trezit devreme şi am împrumutat geanta de voiaj a mamei. Am umplut-o cu cremă de protecţie solară, loţiune, balsam de buze, batoane de cereale, reviste şi un prosop cu buline. Katie m-a luat la prânz şi practic am zburat pe străzile goale. A dat radioul atât de tare, încât ne-a acoperit vocile. N-am întrebat-o de unde ştie drumul fără să se uite pe hartă – aveam încredere că merge pe unde trebuie. La fiecare câteva minute, ne uitam una la cealaltă şi ne zâmbeam, zâmbetele alea largi, cu toţi dinţii afară – „Doar uită-te la noi! Cât de mature suntem!”
Am condus timp de două ore până când străzile s-au terminat Şi am văzut apa. Am urmărit-o pe Katie prin nisip. Mi-am dat jos sandalele când a făcut-o şi ea. Am mers desculţă prin nisip când a ficut-o şi ea. A ales un loc chiar pe ţărm. M-am gândit că suntem

prea aproape de apă, ci un val mare ne-ar acoperi în ^ dar apoi Katie şi-a întins prosopul, iar eu âfh făcut l_a f^ spun un cuvânt.**
Apa din golful Georgian era rece ca gheaţa, Pământul «$_{s\ 8tâ}$ cos, iar nisipul clocotea de cald ce era. Am alergat în valuri, ţi$_D$i" şi chicotind. Apoi ne-am prăbuşit pe prosoapele noastre şi împărţit o pereche de căşti, ascultând unul dintre cântecele pi ^ Katie le pusese în listă. I-am spus că nu prea mi-a plăcut „Trebui să-ţi extinzi gusturile", mi-a spus. Probabil că avea dreptate, aşg 3 am continuat să ascultăm.
Părul ei era auriu în lumina soarelui, desfaşurându-se în evantai pe nisip. Vedeam cum i se ridică şi coboară pieptul şi o auzea® fredonând pe muzică. Am privit cerul, iar lumea mi s-a părut deopotrivă mai mare decât aş fi putut vreodată să încep să înţeleg, dar şi ca şi cum ar fi început şi s-ar fi terminat cu noi.
Monitorul cardiac continuă să ţiuieîntr-un ritm constant Un memento arzător. Şi asta e cea mai rea parte, cea mai rea parte. Ea e încă aici. E chiar aici. Şi totuşi, cumva, peste mări şi oceane.
Dau cu ojă albastră pe unghia de la degetul mare şi termin. Acum mâinile ei arată ca.şi cum ar fi fost înmuiate în cerul nopţii. Ştiu că trebuie să plec. Rareori reuşesc să stau mai mult de cincisprezece minute. , h
— Ne vedem mai târziu! spun înainte de-a ieşi pe uşă. Ochii încep să-mi ardă când ies afară. M-am săturat să plâng, aşa că doar clipesc şi îndepărtez lacrimile, împingându-k înapoi înăuntru, ca deţinuţii într-o.celulă. Străzile oraşului sunt încă relativ liniştite. Ora de vârf nu o să înceapă decât peste câteva ceasuri, apoi oamenii o să se grăbească spre metrou* Acum e o singură persoană, care stă pe o bancă de metal în faţa spitalului.
Pentru că se pare că atrag tot felul de dezastre, acea persoană eTruman.

tnci o ¡ansi
221
£ aşezat şi priveşte drept în faţă. Braţele îi sunt întinse pe bancă . ^pă enorm de mult loc. De data asta, mă îndrept spre el cu un ^p precis. E teva ce vreau să-i spun – ceva ce trebuie să-i »pun. partea cea mai proastă este că îmi dau seama încet-încet că el e singura persoană care îmi poate oferi ceea ce vreau, [S]' Trag aer în piept, ţin capul sus şi mi apropii de el Le porun- [cesc] ochilor si nu verse nici măcar o lacrimă, altfel U mor.
__ Truman! spun cu o forţă sfidătoare.
Nici măcar nu pare surprins, doar îşi întoarce faţa spre mine şi clipeşte din ochii aceia albaştri mijiţi.
_1 Eden! Bună!
Apoi se uită în spatele lui, spre intrarea în spitaL
— Pleci?
— Da!
Mă joc cu cureaua genţii ca să câştig timp. Mă gândesc că cel mai bun mod de a termina cu asta este să o spun pur şi simplu – şi exact asta fac
— Ai pomenit ceva despre faptul că Katie era obsedată de cer, şi nu pot să nu mă gândesc la asta.
Pare nedumerit.
— Dece?
— Pentru că nu am ştiut-o niciodati Pentru că era cea mai bună prietenă a mea şi nu am ştiut niciodată asta.
Ochii încep să mă usture din nou. Să m inJrizniţi!
Truman îşi trece o mână prin păr, dar n-am de unde să ştiu asta pentru că nu mă uit, nu mă uit, nu mă uit, nu...
— E doar un mic detaliu despre ea, replici Truman. Ştii tot restul. Ştii toate lucrurile importante.
— Dar dacă nu?
Urăsc modul în care mi se frânge vocea.
Truman se trage într-o parte pe bancă, fîcându-mi loc.

— Nu vrei să stai jos? mă întreabă,
Clatin din cap. Nu, nu vreau să mă aşezi Felul în care se la mine mă dezorientează. Nu e mila cu care mă lovesc de k”* oamenii. Ochii lui Tmrnan sunt plini de înţelegete, ca şi cutn împovărat de acelaşi rahat care apasă şi pe umerii mei.'
— Mă simt departe de ea, continui.
Cuvintele izbucnesc dintr-un loc secret din mine, un l_{oc} care nu l-am mai lăsat liber de mult timp.
— Ca şi cum amintirile se îndepărtează şi apoi nu o să-mi mai rămână nimic.
Truman zâmbeşte.
— Nu trebuie să-mi explici, spune el, ştiu exact cum te simţi. Asta speram.
E timpul să trecem la subiect;
— Cred că amândoi ştim că te evit de ceva timp, adaug.
— Nu observasem, rosteşte el într-un mod care arată foarte clar c-a observat.
Şi atunci creierul meu se îndreaptă pe o pantă periculoasă, pentru că, de fapt, cât de mult a observat Truman despre mine?
— Oricum, am o idee.
— O idee? repetă el cu sprâncenele ridicate.
— Poate că am putea începe să petrecem ţâţe puţin timp împreună. « – a»;
Forţez cuvintele să iasă. Să petrec timp cu Truman Falls este literalmente unul dintre cele mai îngrijorătoare lucruri care îmi pot trece prin minte. Dar, dacă mă gândesc la asta cu sinceritate, el este şi singura persoană din lume care ştie toate părţile din Katie pe care eu nu am izbutit să le înţeleg. Aş putea să o întreb pe mama lor, dar singurele momente când vorbim sunt la patul lui Katie, iar eu nu prea sunt în stare si petrec mult timp acolo cu inima perpelindu-se.

tncio şansi
229
BU ce anume? întreabă Truman. A .'-am atras atenţia. Se uită fix la mine. Ochii aceia
foci cea mai buni prietena a ei. Ştii tot ce trebuie să ştii. Mi ii fl corectei. Nu ştiam c4 ti place cerul.
Vreau să ştiu toate lucrurile oarecare, insist.
Nu-mi pasă cât de mici sau de nesemnificative, Dacă este vorba ¿(sptt Kaw, pentru mine contează pentru că... ta contează.
__ CKH că asta o să te ajute cumva? mă întreabă.
_Nu am nevoie de ajutor. Am nevoie de... informaţii.
__Despre sora mea, precizează Truman, întinzându-şi picioarele în feţi- Oamenii trec pe stradă, dar eu nu le dau prea multă atenţie. Când Truman e prin preajmă, practic nu mă pot concentra la nimic altceva în afară de el Doamne, e O constatare teribilă!
— Exact, răspund, învârtindu-mă parcă în cerc în creierul meu cel prost
— Şi caree şmecheria? •.•;".-,<:
Asta mi face să mă opresc
— Adică?
— Ai spus chiar tu că m-ai evitat, răspunde Truman. Asta sună ca opusul evitării
îmi dau seama acum că nu m-am gândit niciodată ce ar putea ®nţi Truman despre toate astea.
Tu vrei si md eviţi?
— Nu!

Şeu el pare un pic ridicol. Privirea pe care mi-o aruncă Truman

„infirmă acest lucru. _ Ăsta e utt lucru oarecare, Eden.
îmi cont

ALBX LIGHT
O spune atât de repede – prea repede! încerc să ni
icP»ea
mult tn asta.
— La restaurant mi-ai spus că te doare să vorbeşti H Katie. ' Sptţ
Dau din cap, pentru câ da, am spus asta, şi nu sunt pe de i- sigură de ce sau cum mi-a scăpat.
— Aşa ca poate acest lucru va fi util pentru amândoi.
— Cum aşa?
— Ai cu cine să vorbeşti despre ea, răspunde el, Iar eu îi pun întrebarea care mă arde:
— Şi tu ce obţii din asta?
Nu-mi scapă felul în care se-schimbă Truman. Privirea i se lasă în jos, iar braţul întins pe spătarul băncii îi alunecă pe picior. Arată de parcă ar intra la apă.
— Eu... am şi' eu pe cineva cu care să vorbesc despre ea.
— îi ai pe părinţii tăi, spun eu. Pe prietenii tăi.
Şi, deodată, îmi dau seama că am transformat totul într-o competiţie a durerii şi că nu mai am mulţi oameni care să-mi împărtăşească amintirile cu Katie. Cu excepţia lui Truman. El e aproape în toate. .
— Nu e acelaşi lucru, spune el simplu. Mergând mai departe, cred că să vorbim despre ea ne poate face bine amândurora. Va fi frumos să ne amintim cum era înainte de toate astea.
Aşa este! Toate astea – ca de exemplu spitalul care ne serveşte acum drept fundal.
— Exact ceea ce speram. Ne-am înţeles}
Truman se ridică în picioare. Se apropie de mine, iar eu mă întorc în dormitorul lui, tânjind să-l simt din nou. îmi întinde mâna ca şi cum ar vrea să batem palma. Numai că eu nu vreau s-o fac. Nu vreau să-l ating. Nu vreau să ştiu cum e să-l ating <„(«'„• S”a schimbat totul, şi e logic că s-a schimbat şi asta.

îmi o umsi
2.11
|i privesc mâna destul de mult timp ca s-o lase să cadă din nou
f l^Cred ci dai adaugi cu o umbră de supărare. Bun aşa!
încep si merg cu spatele, un pas dupi altul. Deja regret ce-am tfcut. O poartă mare pe care o închisesem ferm este acum larg deschisă, iarTruman a şi trecut*. _ Dă-mi telefonul tiu! Mi opresc din mers.
_ Poftim? De ce?
__ Ai nevoie de numărul meu de telefon, răspunde el, ca şi ¿”ni ar şti cumva că l-am şters din agendă într-o încercare tristă de
a-l şterge din viaţa mea.
_Cum altfel ai de gând să plănuieşti întâlnirile?
— Nimeni n-a spus ceva despre vreo întâlnire, mă bâlbâi eu.
— Vrei să-ţi transmit informaţia pe cale telepatică?
— Asta e metoda mea preferată de comunicare, da! Truman chiar râde.
— Sau poţi să-mi trimiţi un mesaj pe Instagram. întregul corp îmi îngheaţă.
— Ce înseamnă asta? Nici măcar nu te urmăresc pe Instagram, îi spun. Faţa îmi este la fel de fierbinte ca nenorocitul de soare.
— Eden, mi-ai apreciat poza în patru secunde.
Vreau... vreau să dispar. Dacă trotuarul s-ar deschide şi m-ar înghiţi cu totul chiar acum, nu m-aş plânge. Să mă tragă până în centrul pământului. Să mă ardă până devin cenuşă.
— Telefonul meu a fost sigur piratat, spun ca să salvez ce mi-a mai rămas din demnitate.
— Sigur! spune el, zâmbind.
Sau poate că zâmbeşte. Nu ştiu. Bineînţeles că nu mă uit.

— SI«.'
Bag mâna în buzunar şi îi întind telefonul. El îţj ^ numărul, bănuiesc, apoi mi-l dă înapoi. Fac mari eforturi^[1]''* ating cumva. Chiar dacă observă, nu zice nimic. nu”'
— Anunţă-mă când vrei să vorbim! adaugă.
Banca geme atunci când se aşază la loc, Vântul se W răvăşindu-i părul în jurul feţei. Vreau să. i. Doamne, vreau să nj las degetele să alerge prin el! Sunt cea mai mare proastă din lume!

16
mVMA/tr
ÎNCEPUTUL ZUGRĂVIRII DORMITORULUI LUI KATIE E O AMINTIRE I dureroasă a faptului că în viaţa mea n-am mai pus piciorul într-o sală de gimnastică. Cutiile de vopsea îmi trag atât de tare braţele în jos, încât renunţ şi le las pe podeaua liftului. Chiar şi bunicuţa cu părul cărunt care stă lângă mine îmi aruncă un zâmbet trist şi plin de milă, de parcă ar fi în stare să ridice cutiile iară probleme şi să alerge ai de în jurul meu. Cu coada între picioare, mă strecor în apartament. E o linişte ca de mormânt , Tata e la birou, iar mama trebuie să fie la spital cu Katie. Mie îmi convine: cel mai bine mă concentrez când e linişte.
Camera lui Katie e ultima pe hoL Mă simt ciudat sro numesc camera o, pentru că, de fapt, e doar o cameră goală. Toate lucrurile surorii mele sunt încă încremenite la locul lor, în dormitorul ei din vechea noastră casă. Am văzut felul în care părinţii mei zăboveau în pragul uşii; cum n-au putut niciodată să pună piciorul înăuntru îi înţeleg. Şi eu păţeam acelaşi lucru. Era sufocant să stai ^"„Mirile trăiau în pereţi, ţi era imposibil să nu-i simţi ţa încă şi mai mult Munci când erai înconjurat de toate lucru-
nle Pe care Katie le iubea.
^ dormitorului cu piciorul. Camera este plină de Şi umedă – am lăsat ferestrele deschise peste noapte ca să

sc aerisească amorsa pe care am aplicat-o pe pereţi. Mobila p$_{e\,c}$ am luat-o la mâna a doua se află în mijlocul camerei, învelită fot'* prelată albastră. Nu prea contează dacă va fi pătată de vop$_{sea}$ ^ moment ce am de gând s-o vopsesc din nou după ce sunt pereţii. Şi ăsta e obiectivul meu pentru azi: să termin pereţii. Sau cel puţin să-i termin Oi mare parte.
Pun cutiile de vopsea pe podea şi le las în pace deocamdată, Mj uit la pereţi, încercând să-mi imaginez ce încerc să creez înainte de-a începe. Nu vreau ca dormitorul să pară o cutie cu patru pereţi şi un tavan. Vreau să se îmbine toate, astfel încât să fie firă cusui iar cerul să pară nesfârşit, vast Vreau să te simţi ca şi cum ai pl$_{ut}$i' suspendat în timp.

Caut pe podea creionul pe care l-am aruncat aici aseară. S-a rostogolit şi s-a blocat în gura de aerisire. îl ridic şi îi apăs vârful pe vârful degetului meu.

îmi dau seama că nu m-am mai ocupat niciodată de un proiect atât de amplu. Habar n-am de unde să încep. Aş putea să mă uit la tutoriale. Aş putea angaja pe cineva să facă asta pentru Katie. Dar nu e bine aşa. Trebuie să fiu eu. Vreau ca lucrul ăsta să vină direct din mintea mea şi să ajungă pe pereţii ăştia. Oricât de prostesc ar suna, vreau ca ea să ştie că am pus o mare parte din mine în asta. Nu cred că pot să dau sau să fac prea multe pentru Katie în acest moment Asta e tot ce am.

La naiba cu toate! încep să schiţez rapid nori pe perete, în creion. Nu există niciun ritm sau motiv pentru locul în care îi plasez, îi desenez pe cei mai grei lângă podea; plutind lacâţiva centimetri de plintă. Cei uşori, pufoşi, plutesc mai aproape de tavan. Apoi schiţez mai mulţi între ei, ca să umplu zona, lăsând suficient spaţiu pentru ca albastrul cerului să strălucească printre ei, Las tavanul gol deocamdată, până când o să găsesc o scară.

Când vârful creionului s-a tocit şi a devenit o dâră vagă, m* opresc şi privesc în jur. Nu ştiu la ce să mă aştept. Nu ştiu, de

Inri o şutişi
m o si ara^fe când va fi gata. Dar am încredere în instinctul fap^r'a' să vjd unde mi duce. Mi-au trebuit câteva încercări până °it ^ deschid curia de vopsea albaştri. O tom în tăvi «-" „ :: cu alb, pe care-l adaug încet până când obţin exact nuanţa *** Q caut – un albastru-deschis, ca un denim decolorat. ** îlmoi trafaletul în vopsea şi o mişc înainte şi înapoi, acope- ■ A tot în mod uniform. încep cu zonele mai mari dintre nori. prima pată de albastru f* Perete e uluitoare- »«asta explozii de culoare care, nu ştiu de ce, mi umple în întregime. Continui si pictez, să plimb trafaletul pe toati suprafaţa, iar mintea începe
să-mi hoinărească.
Era vara trecută, la începutul lui august Una dintre acele zile î" care soaiele părea că se află în curtea noastră din spate în loc <je cer. Piscina acaparase întregul spaţiu, dar Katie şi Eden stăteau întinse lângă gard, chiar pe iarbă, în costumele lor de baie. Mama le făcuse limonadă în nişte pahare roz cu paie răsucite. Un furtun era înfaşurat în jurul uneia dintre ramurile de copac din apropiere. Apa se scurgea ca o ceaţă moale. Când vântul scutura crengile, apa sufla chiar peste ele.
„Impresionant!" am spus, folosindu-mi mâna ca să-mi apăr ochii de lumina soarelui. -
„Ideea lui Eden", a replicat Katie.
Vocea ei părea îndepărtată, ascunsă în spatele cerii de vară.
Am aşteptat ca Eden să se întoarcă şi să se uite la mine, aşa cum ficea întotdeauna. Dar ea continua să se uite la cer, mişcându-şi degetele de la picioare prin aer,
„Truman", a spus Katie, „poţi si te duci să ne mai aduci nişte limonadă?"
Stăteam sub furtun, scuturându-mi părul prin apă ca un câine.
„Picioarele tale au încetat să mai funcţioneze?" am întrebat-a
Katie şi-a scos ochelarii de soare ca să se uite chiorâş la mine.

„Ne bronzăm.”
„Arătaţi ca doi homari prea fierţi”, am spus.
Pielea lui Katie era de un roşu-aprins. Ştiam că nu se , să se dea cu crernS de protecţie solară – mintea ei era întotd”^ pe repede-înainte. Nu îşi bătea capul să ia în calcul consecinJ[a]
Eden... Păi, încercam din răsputeri să nu mă uit la ea. '
„Arăţi precum Casper, fantoma m ţrta prietenoasă”, a tepjic Katie.
Eden s-a uitat la mine, luptându-se cu un zâmbet.
„Auuu! Asta a durut, Katie”, am spus fără să vreau.
Apoi am înhăţat' furtunul din copac şi am răsucit maneta. Jetul de apă a trecut de la vapori la un spray puternic, murându-le pe cele două. Eu mă îndoiam de râs, hohotind cât puteam, în timp ce Katie ţipa:
„Truman!”
A sărit în sus, încercând să-şi folosească braţele ca să-şi protejeze faţa de apă.
„Te spun mamei!” s-a plâns Katie înainte de-a fugi înăuntru pe uşa de la terasă.
Katie era o mulţime de lucruri – printre care şi un copil mare atunci când lucrurile nu mergeau exact cum voia ea. ,
Apoi mi-am dat seama că Eden nu se mişcase. Era încă întinsă pe iarba, udă din cap până în picioare. Ceea ce m-a frapat cel mai mult a fost că zâmbea.
Am revendicat locul lui Katie şi m-am. întins lângă ea.
„Salut!” am spus în timp ce apa continua să ne bată ca o grindină.
Nu reuşeam să-i văd ochii din spatele ochelarilor de soare, care acum erau plini cu picături.
„A fost rău ce-ai făcut”, a spus Eden cu zâmbetul acela neclintit al ei.
„Sunt fratele mai mare şi rău”, am replicat „E jobul meu.”

ridicat ochelarii de soare pe cap. Ochii ei căprui gjen j$_{n}$ lumina soarelui. Apa îi lipise părul pe frunte

$_{b}$Stei” $^{1(0}$ amintesc că voiam să mă întind ca să ¡-l dau la o fif® $^{°br*'1}$ fi fost ciudat. Foarte ciudat. Şi puţin nepotrivit, f*”** ' mi-a spus că nu începi facultatea luna viitoare”, a spus

$^{*K*°}$depărtându-?i ?^{uvi}$^{ele umede de}$ P$^{e fa}$ţă' &$^{et>'10}$ $_{ai}$ absolvisem liceul cu două luni înainte. în loc să plec la nostltceale în toamnă, mă hotărâsem să-mi iau un an liber. M afli gândit să-mi iau ceva timp liber şi să-mi dau seama ce

să fac”, am răspuns.

Suna mult mai bine decât adevărul: că viaţa mea începea să mené cu o orbecăială printr-o pădure noaptea, fără să mai pot jeosebi stânga de dreapta.

E o prostie că ar trebui să ne dăm seama de toate lucrurile până la optsprezece ani”, a spus Eden.

Chiar dacă şi eu gândeam la fel, părea cel mai inteligent lucru pe care îl auzisem vreodată. Cumva, preţ de-o clipă, am încetat să mai simt că e atât de greşit să fii un puşti fără o direcţie în viaţă.

Apa din furtun continua să plouă peste noi. Tricoul îmi era leoarcă. Eden era udă din cap până în picioare. M-am gândit că ar trebui să mi ridic şi închid apa sau cel puţin să întorc butonul înapoi

Dar nu m-am mişcat. Nu voiam, de fapt; s-o fac.

„E o prostie”, am continuat, pentru că încercam sa-mi amintesc cum se gândeşte în timp ce priveam cum se scurge apa de pe genele lui Eden.

»Lui Katie nu-i place când vorbesc cu tine”, a spus ea din senin. »Ţi-a spus ea asta?”

ar $_{(}$fî!,$^{eram\ COmplet\ sur}$P^{rins}- Katie îmi spusese foarte clar că nu

totul « $^{Sï\ VOrbesc\ 011\ Edcn}$ Pentru că ar fi fost „ciudat” şi „cu ^{tot}ul îngrijorător, Truman”.

AI.BX UOHT
2Î8
Dar Katie nu era «colo. Şi rareori prindeam un m$_{omtnt}$ „m singur cu Eden mai mult de câteva «cunde. P$_{oate\ că}$ * simţeam lacom, poate ci era puţin riscant Poate a fost o comb$_{in}$* fot» Eden şi soarele «raâtor care m-a fleut si nu-mi mai pe,, vAratelea de vocea dezaprobatoare a lui Katie pe care o au $_{\%am}$ £ capul meu.
Eden a dat din cap. „Da”, mi-a spus.
„îi e teamă că o să mă placi mai mult decât pe ea”, am glumit Eden şi-a pus ochelarii de soare Ja loc şi şi-a întors capul înapoi spre cer.
„Imposibil”, mi-a răspuns. „Nu cred că pot să plac pe cineva mai mult decât pe ea,”
M-am uitat la mâinile ei, care i se odihneau pe burţi Avea unghiile de un verde-Iimeti
„Şi eu ştiu să vopsesc unghii”,, am spus. „Zic numai, înţelegi, în cazul în care e argumentul esenţial ca să stabileşti care este preferatul dintre fraţii Falls. Şi mai pot să vin şi cu moduri amuzante de-a agăţa un furtun.”
„Tu ştii să vopseşti unghii?” a întrebat, acordându-mi din nou toată atenţia.
Ceea ce era mult deja.
Aş fi vrut să-i spun că pot vopsi multe lucruri. în Ioc de asta, am spus doan „Pot/”
Gura i s-a arcuit în cel mai drăguţ zâmbet răutăcios. „Fără să-mi murdăreşti degetele de Iac?” Aha/ Deci mă tachina, „Nu promit nimic,”
Mi-am dat seama atunci că flirtam. De ce durase atâta? Apoi uşa de la terasă a scârfâit, iar Katie a ieşit cu două ceşti I în mână, I

ind o şansă
239
„Truman!” a strigat, apropiindu-se cu p$_{a?i\ mati\ de\ nQ}$. ^onada scutgându-se pe marginile cânilor şi $_{pe\ mâini}$. ^^ $_{,c£}$ pe Eden, ciudatule, şi şterge-o de pe locul meul” ^{P} M-am ridicat în picioare, simţindu-mă de parei aş fi f$_{ost\ prin}$, grfnd ceva greşit, şi am lisat-o pe Katie si-şi $_{¡a\ reia}$ i$_{ocul\ A}$ ™ ^ ^at furtunul, dându-l înapoi la vapori.
„Apropo, Santana e înăuntru”, a anunţat Katie în timp ce se aşezi din nou pe iarbă.
îmi amintesc ci stăteam acolo, aşteptând. Nu ştiam ce. Poate să spună Eden ceva. Poate să mă roage să rămân, ceea ce era mai
$_{m}$ult decât o idioţenie.
„M-ai auzit, Truî Santana e înăuntru,”
„Bine!” am spus.
M-am uitat pentru ultima oară la Eden, dar ea privea deja în altă parte, captivată de ce i-o fi povestind Katie.
Apoi soarele se stinge, apa se usucă, iar singurul cer albastru e cel pe care îl pictez pe peretele ăsta din dormitorul lui Katie. E acoperit aproape în întregime acum. Am trecut de la trafalet la o pensulă mică pentru a contura curbele norilor, pictând peste dungile moi ale creionului Apoi e... gata! Nu de tot. Va trebui să mai dau încă un strat de albastru mâine. De data asta o să adaug mai mult alb, ca să mai deschid culoarea şi să-i ofer cerului mai; multă profunzime. în momentul de faţă, mi se pare. puţin cam prea unidimensional. Apoi pot să dau cu pensula peste nori şi gata. Adaug câteva tuşe de galben pentru lumina soarelui, apoi finalizez tavanul. După aceea, singurul lucru rămas va fi să intre Katie înăuntru. Iar când o s-o focă, o să i se lumineze toată faţa.
încerc să-mi amintesc ultima dată când am văzut faţa lui Katie luminându-se, şi mintea mă poartă înapoi la noaptea petrecerii. Trebuia să fac un singur lucru: să stau cu ochii pe ea. Doar să am ^(ă de surioara mea mai mică, s-o protejez. Asta era tot. Ceva

atât de simplu, încât am dat-o în bară înţr-un mod care pate • parabil. Mi-am pierdut sora în noaptea aia. Simt că am pierd^ mult din dragostea părinţilor mei, Am pierdut şansa de-a mă în oglindă firă sl urăsc ceea ce văd; am pierdut asta şi in ^ oamenilor.
îmi vine în minte Eden,

Astăzi, la spital, a fost aproape imposibil să nu observ că putea sta foarte aproape de mine. Sau că nu voia să mă atingă, de parcă să-mi strângă mâna ar fi fost vreun soi de blestem. Şi „^ măcar nu o pot învinovăţi – asta e partea cea mai rea. Ar intui să fie ezitantă faţă de mine. N-ar trebui să vrea să se apropie prea mult, pentru că am dezamăgit-o o dată. Cine poate spune că nu o voi face din nou? Dar...

Dar, cumva, ma trezesc sperând că o pot face să se răzgândească. Şi de ce ar fi ceva atât de important pentru mine? Să-i arăt lui Eden că, uite, sunt o persoană bună? Că mă pot revanşa după ce am pierdut-o pe Katie în noaptea, aia? Ea e ultima persoană pe care ar trebui să încerc s-o impresionez, şi totuşi iată-mă făcând pacte în faţa spitalelor ca să vorbesc despre sora mea, singurul lucru care pare să-mi smulgă încet-încet şi bucată cu bucată inima din corp. Cu toate astea^ nici măcar nu am ezitat când m-a întrebat. Bineînţeles că afli să vorbesc eu ea. O să-i spun tot ce vrea să ştie. Pentru că, după acea noapte în dormitorul meu – după tot ce a mers atât de prost – sunt încă aici, sperând că poate un lucru va merge cum trebuie. Pentru că exact aşa am simţit când am sărutat-o pe Eden, Că era cum trebuie să fie.
Vreau să mă întorc şi să fac totul altfel. Vreau să le trimit un mesaj tuturor prietenilor mei şi să le spun să nu vină la mine. Vreau ca fereastra lui Katie să rămână încuiată, iar ea să nu se fi căţărat afară pe geam. Vreau să fi observat că a dispărut.

încă o samă
ı241
atât de multe lucruri pe care le vreau! Şi multe dintre ele S^ mult ma i importante decât orice fel de afecţiune din par- sufi^ ^^ pa, iatl-mă, gândindu-mă la cât de bine ar fi să mai teâlU1' ¿i un moment cu ea înainte ca vieţile să ni se prăbuşească petrec i”0* iurul nostru.
80 j^tur ca să mă trezesc. Ascund pe undeva gândurile astea. , sic pentru o fată n-ar trebui să fie preocuparea mea prind- i- de acum. Pun la loc capacul cutiilor şi deschid din nou gea- t>urile lăsând să iasă vaporii de vopsea. Potrivesc prelata când aud ¡V fa capătul holului. Aha, cred că părinţii mei au ajuns acasă/ Mici măcar nu mă gândesc să merg în vârfid picioarelor pe _ de oe aş face-o? Nu e nimic de ascuns, nimic de spus în şoaptă. Dar când iau colţul şi intru în bucătărie, părinţii mei exact asa fac. Stau lângă insulă, cu capetele aplecate, vorbind atât de încet, încât mi se ridică părul de pé braţe. Mama, pe care tristeţea n-a părăsit-o de luni întregi, paré şi mai distrusă. Iar tata o ţine de braţ. Poate că o ţine în picioares
Inima mi se prăbuşeşte în piept. Mă gândesc că trebuie să fie ceva legat de Katie. Trebuie să se fi întâmplat ceva.
— Ce se întâmplă?
întrebarea mea îi sperie. îşi ridică ochii exact în acelaşi timp, afişând o isterie identică. Observ o privire între ei. Cât ie mult a auzit?
— Trumani începe mama, apoi se opreşte. Eşti plin de vopsea.
— Lucram la camera lui Katie. Despre ce vorbeaţi? S-a schimbat ceva cu Katie?
Intru deja în vrie, aşteptându-mă la ce e mai rău şi trecând printr-un milion de scenarii teribile în capul meu. Apoi tata se apropie de mine, iar camera se micşorează. Sau poate că eu mă nucşorez, pentru că mă simt din nou ca un puşti. Unul care vrea doar să-i spună cineva di totul va fi bine, Chiar dacă e o minciună. <%a asta nici că-mi pasă.

— Sora ta e bine, spune tata.
Când mă uit la faţâ lui, e ca şi cum tn-aş uita într- încă mă prinde cu garda jos. '0°8[1]<nd|. Cum merge cu camera)
Observ schimbarea de subiect Ceva nu e în regulă. Cev schimbat. Nu sunt sigur ce. [3-4]
— E în cuts de amenajare. Poţi să te duci si arunci o pn^ Taia mă bate pe umăr.*
— Mâine-dimineaţă. Eu acum spun şoapte bună".
Apoi pleacă, îndepărtându-se pe hoL „Mâine-dimineaţă." Asta înseamnă, paivi. niciodată. E un mod drăguţ de-a spune: „Hei, nu prea îmi pasă!" Nu într-un mod rău intenţionat. înţeleg – arta nu e pentru toată lumea. Părinţii mei mi au fost niciodată interesaţi de picturile mele. Nu mi-au pus niciodată întrebări şi nici măcar nu roi-au spus că sunt bune; Erau doar ceva ce făceam, cevaca să-mi QCUp timpul. Nu eră ceva serios. Nu era o slujbă şi cu siguranţă nn era o carie». Dar pentru multă vreme, mi s-a părut că e tot ce am. Iar acum mi se pare că e singurul lucru care mă ajută să continui. Mama încă stă la masă şi se uită la mine.. ,
— Chiar e bine? o întreb din nou. •■■■■<■>■'.-¡¡.irâ-iîî Nu pot să scap de sentimentul că ceva nu e în regulă. •
— Nu s-aschimbat nimic, Truman. Katie e bine.
Apoi zâmbeşte, iar ridurile i se adâncesc. Este suficient ca să mă facă să tac, să mă întorc şi să mă duc în dormitorul meu. Mă întind, uitându-mă la tavan. Lumina lunii se scurge înăuntru, pentru că încă mu am găsit energia ca să pun nişte draperii. Gândul ci trebuie să caut un ciocan şi o scară efectiv îmi absoarbe toată viaţa din corp. Vreau să mă întind aşa, în linişte. în întuneric Pentru că e frumos aşa, E uşor.
Apoi telefonul mi se aprinde când primesc un mesaj, Şi e de la Eden. Şi întunericul se estompează un pic.

Ttf1tlin «unea ¡nj*r ie 22. Ne întâlnim aici? Corect, înţelegerea noastră! Vorbim despre Katie. Asta e ce vrea nuntiri, poveşti. Din fericire pentru Eden, am o mulţime pe * abia aştept să le împărtăşesc cu cineva. Să vorbesc cu Santana %Ho despre ea nu e acelaşi lucru – ei nu înţeleg. Cu părinţii, e ?1 4 fflUltă apăsare. Dar cu Eden... Ei bine, chiar nu ştiu cum o să ¿[simt. Totuşi, aş vrea cumva să aflu. Ji trimit un mesaj lui Eden: Şi mit să mergem? Mu Ştiu, îmisCrie' APoi: Nt¡in<iim »«' k ceva, Bun, atunci!
Optesc maşina în faţă la Pollo Loco şi nu am nicio idee unde s-o duc pe fata asta. Sau ce să-i spun. Sau cum să mă comport în preajma ei. Eden a spus că nu ştie cum să se poarte în preajma mea. Ei bine, sentimentul e reciproc. Am petrecut atât de mult timp uitându-mă la ea de departe, încât mintea mea nu se poate împăca defel cu simplul fapt că este... aici, acum.
Prin geamurile restaurantului, o văd pe Eden cum şterge podeaua cu mopul, cu căştile în urechi. Când am întâlnit-o prima dată avea paisprezece ani,, aparat dentar şi stătea pe, canapeaua din livingul nostru, uitându-se< cu Katie la reluări din One Tree Hil Amândouă aveau degetele pline de firimituri de Cheetos. îmi amintesc că s-a uitat la mine şi a făcut ochii mari. Apoi Katie a spus „A, el este fratele meu, Truman!” Iar Eden a dat din cap şi a continuat să dea din cap, ca o jucărie cu arc. Şi asta a fost Era acolo. Au trecut patru ani, şi nu a mai plecat niciodată. Iar acum e ^ lucrează, trăieşte singură într-un alt oraş, încercând să-şi găsească locul în lumea asta care pare implacabilă şi neiertătoare. Nu am nicio idee despre cine e ea acum. Abia dacă ştiam cine aa Pe”atunci. Dar ştiam cine a fost în acea noapte în dormitorul meu- Am cunoscut-o – am văzut-o cum era eu adevărat. Şi dacă e

mai mult de atât – dacă ea e mai mult de atât atunci s-ar să fiu depăşit de situaţie. P^a
S-ar putea să fiu al naibii de condamnat O urmăresc cu privirea prin restaurant. Acum şterge tejgf,e] | apoi se îndreaptă spre spate. Dintr-odată sunt cuprins de nelinj '' pentru că în câteva minute ea n-o să mai fie acolo, înăuntru, J^' n-o să mai fiu aici, afară – n-o să mai fie nicio fereastră între noj Ea o să fie aici, lângă mine, aşteptându-mă să fac orice vrea ea s| fac. Iar eu sunt un idiot nenorocit, aşa că, iară îndoială, o să găsesc o cale s-o dau în bară şi s-o sperii încă o dată.
Sunt un idiot care ar trebui să plece. Să pornească motorul. Să se întoarcă acasă, pentru că Eden nici măcar nu m-a văzut E alegerea deşteaptă Alegerea corectă.
Dar nu am pretins niciodată că sunt deştept Aşa că aştept Continui să aştept Apoi mai aştept încă un pic. Am recitit mesajul pe care mi l-^ trimis: Termin munca in jur ie 22.< Ne întâlnim aici? Ei bine, iată-mă aici, aşteptând să văd ce se întâmplă. Câteva minute mai târziu, uşile restaurantului se deschid, şi Eden e pe trotuar, stând lângă un tip pe care îl recunosc de la vernisaj. El închide, vorbesc o secundă, apoi ea porneşte spre maşina mea, bătând în «geam ca să-mi atragă atenţia, ca şi cum n-ar fi avut-o tot timpul ăsta. Părul ei închis la culoare a fost lăsat liber şi îi unduieşte în jurul feţei, căzându-i şi peste ochi. Deschid portiera, şi Eden pare să umple întregul spaţiu.
— Saluţi încep, pentru că aceste-două silabe sunt practic tot ce-mi poate produce creierul în momentul de faţă.
Se aşază cu un oftat şi îşi aruncă rucsacul la picioare. Un nor de mâncare o urmează, umplând maşina de miros de ulei prăjit
— Nu înţeleg de ce te oboseşti să ai o maşină aici, spune ea, pentru că a saluta e în mod clar ceva supraevaluat
— Ăăă... Poftim?

. .-^te ochii la mine tn întuneric.
^Transportul în comun există cu un motiv. La fel mewtlj g toată raţiunea de-a fi tft centrul oraşului.
P fierul meu sare de la punctul A la punctul Z, încercând sS-m.
^ seama ce se întâmplî acum.
___ §_a întâmplat ceva la lucru? întreb.
__Nu!
__ încerc doar să-mi dau seama ce ţi-a creat o dispoziţie atât ¿g bună.
Se uită din nou la mine cu suficient! forţă pentru a arde mai multe oraşe până în temelii, în stilul Khaleesi[1], apoi răspunde:
__Dacă chiar vrei si ştii, am primit o plângere de la un client.
Mu e prima pe care o primesc.
Apoi face o pauză şi iar mă străpunge cu privirea asta, ca şi cum ar aştepta să sar şi să spun ceva.
—Aici e când te prefaci surprins, Truman, termină ea.
Oh! Da, bineînţeles că da. Aşa că icnesc la semnalul regiei.
— Şi ce anume ai făcut? întreb înainte de a-mi da seama de greşeala mea.
—De ce crezi că am făcut ceva? ripostează ea.
Mă hotărăsc că cea mai bună cale de ieşire din asta e tăcerea deplină.
Alegere corectă, pentru că Eden continuă:
— Eram la telefon şi e posibil $ă fi uitat să îi duc mâncarea unui client. Şi e...
—Posibil? sugerez.
.. .posibil să fi fost un pic rece când am reuşit s-o duc la el. completează ea.
' în Urzula tronurilor, Khalees» este un ciclu care desemnează nevasta unui
- liderul unui khalasar, grupările nomade pe care se bazează organizarea soc,alâ a Dothrakiior (n. tr.).

Dau din cap, studiind-o pe ascuns în întuneric. P$_{are}$ Poate că e obosită de la muncă, Oricum ar fi, f$_{aţa}$ ^ ^ ^{ttlst}ă. vioiciunea obişnuită: ochii speriaţi care se micşorează într o'^ ^ aspră în jumătate de secundă. E bine de ştiut că o disp • $^{Pt'Vitt}$ cilă nu-i afectează ironia, care îi curge de pe limbă ca l$_{ava}$ f '1
—Vrei să ştii ce cred eu? o întreb. $^{W\ mte'}$
—Nu, dar poţi să-mi spui oricum! Agresivitatea asta!
—Cred că nu a fost deloc vina ta.
Asta pare să-i atragă atenţia, pentru că se opreşte din privj$_{tu]}$ prin parbriz. Se uită direct la mine, şi deodată simt că-mi doresc ■ n-o fi făcut, pentru că ochii ei sunt... Păi, prea mult.
—Ai dreptate, bineînţeles. Dar ce te face să spui asta?
—Ai uitat de mâncarea lui cu intenţie? întreb.
—Bineînţeles că nu.
— Atunci nu mai e nimic altceva, spun eu simplu. Ai făcut o greşeală, ce mare lucru?
Eden pare să se gândească o clipă la asta. Ochii ei îmi urmăresc părul, care trebuie să fie un dezastru chiar şi după cea mai bună strădanie a mea de a-l îmblânzi, apoi faţa, care probabil că e îngreunată de oboseală, apoi jacheta care mi s-a părut cool, dar acum nu mai sunt la fel de sigur. Aştept un pic prea nerăbdător să spună ce gândeşte despre mine.
Dar ea nu face decât să se uite în altă parte.
—Unde mergem? mă întreabă. Temuta întrebare!
—Nu ştiu, recunosc. Ai vreun loc în minte?
—Nu! Tu ai? Ştiu şi eu, vreun loc care îi plăcea lui Katie?
—Ah...
Oare cum de am reuşit să uit că toată această înţelegere are legătură cu Katie? Cu siguranţă nu e vorba de Edea care vrea să-şi petreacă timpul cu mine. Şi, desigur, nici invers. Asta ar fi o nebunie.

Eden nu spune niciun cuvânt. O aud cum bate databa”a „ getele pe coapsă. B atât de diferiţi de Katie, care nu pn niciodată din vorbit, Părinţi, mei spuneau meteu^ l e. se mişca atât de repede, uicât gura nu putea ţine ^ Trăncănea mereu despre locuri din oraş în care voia si meateâ într-o zi – restaurante pe care voia si le încerce, muzee pe care voia A le viziteze, piese de teatru la cate voia si-şi ia bilet. Dar tocmai asta e: toate sunt locuri pe care Katie voia si le viziteze într-o zi. Doar că nu a mai avut ocazia.
Atunci mă gândesc ci poate le putem trăi noi pentru ea.
— Eun restaurant la care bunica ne-a dus pe mine şi pe Katie într-un an, de ziua ei de naştere, îi propun. Fac milkshake de căpşuni, favoritul ei.
Eden îşi încreţeşte faţa.
— De căpşuni?
— Katie era o adevărată ciudată, nu?
Răsucesc cheia în contact. Motorul se trezeşte la viaţă, iar Eden sare pe scaun. Toată maşina se cutremură.
— Ce faci? întreabă ea repede.
Biata fată! Pare c-a rămas fără răsuflare!
Mă forţez să mă concentrez asupra a ceea ce spune Eden şi nu asupra felului în care degetele ei îi zgârie pielea atunci când îţi dă o şuviţă de păr după ureche.
— Mergem cu maşina la restaurant?
— Nu putem merge cu maşina până acolo. Trebuie să mergem pe jos.
— Eden, e destul de departe...
— Nu mergem acolo cu maşina, repetă ea.
Tonul ei mă face să mă gândesc că ceva nu e în regulă. Scot cheile din contact. Am oprit motorul. Tăcerea ne loveşte, iar ^n se prăbuşeşte pe scaun. Parcă se dezumflă. Reuşeşte sa respire iar cum trebuie.

Nu ştiu ce »e petrece. Nu ştiu ce să mai spun. în di$_{pa}$ ^ creierul meu e cel mai inutil de pe toată planeta. Nu pot să $_{pricep}$ ce a ficut-o să reacţioneze, dar, orice ar fi, vreau să retrag. p$_{entt}$J
că... ce naiba a fost asta?
_Nu mergem acolo cu maşina, rostesc cu blândeţe. Nu tre-
buie să mergem cu maşina nicăieri.
Şi apoi, îmi dau seama) Accidentul/ Accidentul ie maşini. Katie. Parbrizul Şoferul beat Bineînţeles că dai
Vreau să întind braţul şi s-o iau de mână. Ceva îmi spune însă că doar voi înrăutăţi lucrurile. Am văzut cum a tresărit la spital când am atins-o. Şi asta e delicat. Nu e loc pentru degete tremu- rânde când ai de-a face cu borcane de sticlă.
— Eden?
Se uită în poală în timp ce trage de un fir de aţă care atârnă din blugi.
— îmi pare rău! spune.
— N-are de ce să-ţi pară rău! Serios! Nu-i nimic!
Eden continuă să se lupte cu firul de aţă. îl înnoadă în jurul degetului şi trage de el, smulgându-l imediat
— Nu-mi mai place să merg cu maşina, adaugă.
— Nu trebuie să-mi explici
Dar aş vrea s-o facă. Vreau să ştiu mai multe despre ea. Cobor geamurile, gândindu-mă că poate aerul proaspăt o să mă ajute. Maşina pare un pic îmbâcsită, sufocantă. Nu vreau să se simtă prinsă în capcană. Mai ales cu mine.
— Katie adoră cerul, spune Eden. Poţi să-mi spui de ce? Trebuie să existe o poveste în spatele acestui lucru.
— Există!
Mă relaxez pţ scaun, întrucât Eden pare să fi renunţat la ideea de a merge pe jos până la restaurant
— S-a dus înttro excursie şcolară la Centrul de Ştiinţe din Ontario în clasa a cincea – deşi s-ar putea să fi fost clasa a şasea,

tmi o ¡ansi
249
î” ziua aia, Katie s-a întors acasă strălucind. Fără ^ ^ Eden, f*»
Petrecut toati nol PtM vorbind
.¿pa pe care o aveau acolo despre diferitele tipuri de diSP cS«'stratus şi 4,1616 Pecarenumile amint«c' Au văzut „ott onstraţie cu picături de apă şi de gheaţă care recreează lite- 0 Jem° un nor chiar acolo, în centrul ştiinţific. Cred că l-a atins ^ focinată. A petrecut săptămâni întregi vorbind despre f'4 cercetându-i, devenind obsedată de avioane. A şi spus o dată ¿tf fi vrut să locuiască acolo, sus, cu ei. Nu ştiu, poate că e o prostie. Dar e ceva care îi plăcea cu adevărat Sau Cel puţin aşa era pe atunci.
Simt greutatea privirii lui Eden. Sunt fulgi şi cărămizi laolaltă. Nu mă uit la ea. Nu vreau să vadă ce fac amintirile astea din mine, cum mă poartă într-un loc imponderabil şi, totodată, sufocant
— E o poveste tare frumoasă/ spune Eden. -Da.
Simt deodată nevoia să mă întorc acasă, să mă închid în dormitorul lui Katie, să termin acel cer şi să i-l ofer. Poate că asta e ceea ce aşteaptă. Poate că, atunci când va fi gata, o să se trezească.
Gând prostesc, gând prostesc/ Totuşi, m-a făcut să mă roadă nevoia de-o pensulă.
— Unde ai fost vara asta?
Întrebarea lui Eden m-a readus în prezent în maşina asta îmbâcsit! . » .
— Ăăi,ce?
— Vara asta, repetă ea. Ai fost plecat pentru o vreme. Unde ai dispărut?
în primul rând, sunt uimit c-a observat în al doilea rând, simt 3 mă desfac în bucăţi că îi pasă suficient de mult, cât să întrebe.
—La MontreaL A fost o şcoală de vară de artă la o univer- Sltate tk”acol°- Apoi continui să vorbesc, pentru că deodată e

foarte important ca Eden să înţeleagă asta: M-am !nsetis 1
acceptat înainte de accidentul lui Katie. După care ,..a J* ff)'t I
totul. Nu aveam de gând să merg, dar... t
_ Dar simţeai nevoia să pleci? 1
Mă lasă fără cuvinte.
— Exact! Da!
_ înţeleg! spune ea încet. Nevoia să fii aproape dt Kat dar şi cât mai departe cu putinţă de orice îţi aduce aminte Destul de crud, nu-i aşa? ^
— Foarte, îi răspund, deoarece că creierul meu a tevenit la răspunsuri dintr-un singur cuvânt.
Eden înţelege. Fata asta înţelege, la naiba! Şi normal că înţelege Eden a stat în pat cu mine timp de o oră, uitându-se la operele mele de ani Mi-a văzut direct în creier, în inimă, şi a rămas acolo – şi i-a păsat. A ascultat. A învăţat. Deci bineînţeles că ar fi înţeles si asta. Bineînţeles că ar fi fost persoana care să-mi ofere minimul de confort pe care l-am căutat la familia şi prietenii mei. Dar nu. în loc de asta, îl găsesc aici, la o fată cu care nu am mai vorbit de luni întregi. O fată pe care am sărutat-o într-o noapte, lucru pe care l-am regretat cinci luni la rând.
Cinci luni în care aş fi vrut s-o sărut din nou.- '
— Crezi că se va trezi? mă întreabă Eden,
O spune cu atâta grijă, că parcă ar pune la încercare cuvintele. Trebuie să fie prima dată când întreabă pe cineva aşa ceva.
— Da! îi răspund sută la sută sincer.
O va face. Trebuie s-o facă.
— Cum de eşti atât de sigur?
— Pentru că nu aed că lumea asta poate exista fiuâ 0 P”„ soani ca ea.
Apoi îmi mijesc ochii, pentru cî Eden aprinde lumina din Pla” fon. Se apleacă, ajungând chiar în dreptul feţei mele. Ce.. •

__ Ce e asta? mă întreabă.
Arată spre obrazul meu, păstrând bineînţeles o distanţă sigură între degetul ei şi pielea mea,
__ Ce este ce?
Mă uit în oglindă. E o pată de vopsea albastră chiar sub ochiul meu. O alta pe tâmplă. Am câteva şi-n păr.
— Ah! spun stânjenit.
încep s-o şterg cu degetele, încercând s-o îndepărtez.
— E vopsea.
— La ce lucrezi? întreabă ea atât de sincer, încât inima îmi face implozie. Vreau să-i spun. Ştiu ca o să înţeleagă. La naiba, probabil că o să-i placă! Dar să vorbesc despre dormitorul lui Katie nu e destul.
Trebuie să i-l arăt.
— Ce faci mâine-dimineaţă? o întreb.,
Eden se afundă înapoi în scaun, lăsând distanţa dintre noi să crească din nou. Probabil că a ajuns la limita a cât de mult timp poate să se uite la nune, pentru că a reînceput să privească pe geam. Cred că maximul ei e trei secunde.
— Programul meu e destul de încărcat.
— A, da? Cu ce anume?
— Dormitul, nedatul jos din pat, cerealele alea de carton de care ţi-am povestit...
— Se pare că eşti o fată ocupată, comentez, fără să ştiu sigur de ce zâmbesc.
— Foarte ocupată! De fapt, să ştii că eşti chiar norocos că sunt
Mă sunt norocos.
— Ce faci înainte de muncă? încerc din nou.
— De ce întrebi? contracarează ea.
— Vreau să-ţi arăt ceva.

17
Wftir
PLOUÂ TOATÂ DIMINEAŢA. CERUL E CENUŞIU ŞI GREU, IAR TR_0- tuârele sunt lucioase de apă. Vântul urlă lovindu-se de clădire. Sună şi mai tare de la înălţimea apartamentului nostru. îmi aminteşte de tabloul lui Truman de la expoziţia de artă, cu Katie în piscină în ziua în care cerul s-a deschis şi s-a revărsat asupra ei absolut din senin. Ea râdea, zâmbea, radia. Ca şi cum nimic n-o putea afecta, chiar dacă era udă până la piele,, din cap până-n picioare. Azi mi-e inima puţin cam grea. Dar un pic mai puţin grea decât o simt de obicei când mă gândesc la ea. Şi nu pot să-mi dau seama exact de ce sau ce s-a schimbat. Mintea mea continuă să se întoarcă la Truman. Poate că avea dreptate – poate că ajută să vorbim despre ea. Poate că e vorba de reamintirea faptului că ea există şi dincolo de mintea mea, că mai există şi alţi oameni care au cunoscut-o înainte să se lase cortina.

O zi ploioasă e exact ce îmi trebuie. E scuza perfectă ca să stau în pat şi să nu fac nimic. Sigur, aş face-o şi dacă ar fi soare, dar acum este acceptabil din punct de vedere social, deci,..

Doar că săptămâna trecută trebuia să plătesc chiria şi încă nu i-am dat Ramonei banii înapoi pentru jumătatea mea. Cecul este undeva în dulapul de la Pollo Loco, ascuns sub o caserola

înci o temi
ovare pătată ţi nişte pulovere mototolite, Aşa cS, attmd Tu^na m•â
întrebat daci pot ai trec wtitei «Î-f imi, « oriei ^soar3 locică i-am spus ci nu, c* o sl-l «lue *c*ai disedr«. dup*
E-mi o
^vHu noi afară, înghesuindu-fle sub o Umbre», în /osul bloctr- Iu, de Ia Pollo Loco.
Ramona a insistat să vină pentru cS sunt utl copii th care nu ate încredere să faci «va singur. în plus, cred ci gurmanda din ea « fost mereu curioasă să vadă restaurantul la care lucrez.
Am ieşit din ploaie şi am intrat fit Pollo Loco. Doua separeuri sunt ocupate de clienţi, ceea ce înseamnă cu două mai multe decât în mod normal. Ahmed stă la tejghea în locul meu obişnuit, ţinându-şi telefonul în poziţie orizontală şi jucând probabil un joc de care sper să nsiud niciodată. Tema muzicală de la Animal Crossing trăieşte deja fără chirie în capul meu, mulţumită Ramonei.
— Locui ista e. ..
Ramona nu-şi termină {«opoziţia, înregistrează gresia ciobită, vopseaua decolorată, mobila uzată şi obscuritatea generala care pluteşte m aet Miroase bine totuşi Âvem asta în favoarea noastră.
— Vtw' ceva de mâncare? o întreb.
Ahmed îşi ridică privirea de la tejghea şi se uiţă la mine fără să scoată un cuvânt. O conduc pe, Ramona spre 0 masă, iar ea se aşază; pielea falsă scârţâie^
— Dacă
oană logică i-am spus ci mi, ci o sl-l «duc ic*^ dwedr*. dup* Ktmi" tura. Şi ea • subliniat cu pricepere cS s pu» ma de
Se uită de jur împrejur, încercând probabil să găsească un colţ driguţ pe care sW pozeze şi apoi *U Photoshopeze te draci, ca să fie oarecum denui de Instagram/Nu cred că avem vreunul pe-aici.
- Mă duc să vid ce găteşte Manny, o anunţ, apoi mă îndrept sPre partea din spate.
1

E o crimă să fiu aici când nu sunt plătită, împin riei şi-l găsesc pe Manny la plită, amestecând cu 0T lemn într-o oală uriaşă. Mă vede şi zâmbeşte. Pe frunte ^ perle de sudoare. CUr8 °>ici
—Ce cauţi aici? începe el. Stai... E deja cinci} Apoi îşi verifică speriat ceasul.
— Mai ai câteva ore până când trebuie să te ocupi de Trebuie doar să-mi iau cecul. m”lt_
Pornesc spre magazie-spălătorie şi cotrobăi prm ^ Probabil că ar trebui să fac ordine pe nişte rafturi. Probabil ^ ftebui să fac asta chiar acum, de fapt. N-o fac, bineînţeles, pentru că ce este viaţa dacă nu un uriaş joc de amânare la nesfârşit? îmj iau cecul şi mă întorc în bucătărie, iar aburul de la ultima retetă lui Manny mă încălzeşte cu totul;. .
—Ce-i asta? întreb.
— Calde verde, spune Manny în portugheză, două cuvinte pe care chiar şi eu le recunosc.
—Supă verde?
Manny caută într-un sertar şi scoate o lingură.
— E un clasic portughez. Are chorizo, varză, cartofi, supă de pui – vremea mohorâtă m-a făcut sa tânjesc după ea. Vrei să
,—La naiba, da!
Manny scufundă lingura în oală, apoi mi-o întinde. E fierbinte, cu mici vârtejuri de abur care se încolăcesc pe metal. Suflu de câteva ori, apoi sorb. Nu ma surprinde că e delicioasă – Manny ştie ce face în bucătărie.
—îţi place? întreabă el, radiind.
—E delicioasă! Poţi să pui deoparte două boluri?
Manny îşi ia prosopul alb de pe umăr şi-şi şterge fruntea.
—Nu pot să stau acum...

_jsju pentru noi doi, Manny, fir-ar să fiel Pentru colega mea
de cameră, Ramona, care-i aici, cu mine.
_Oh! Da, sigur! Dă-mi o secundă şi-o aduc afarăJ
_Eşti cel mai tare! îl laud, fugind înainte să poată să facă
mişto de mine pentru asta.
Ramona e tot la masă, derulând ceVape telefotí. E aproape ora prânzului, ceea ce înseamnă că e timpul pentru postarea ei zilnică. Ramona spune că secretul succesului pe social media este consecvenţa: vrei să enervezi oamenii, dar într-un mod care să-i facă să vrea sa fie enervaţi de tine. Pentru mine n-are niciun sens. -.

— Manny ne aduce nişte supă, o informez;

— Eden, afara sunt vreo 27 de grade.

— îthi pare rău... Spui cumva „nu” la mâncare gratis?

Mona închide gura. îmi scot telefonul din buzunar.şi trag
cu ochiul la ecran într-un mod- foarte dezinvolt.' Nu aştept, Doamne-fereşte, ceva anume. Nicidecum vreun mesaj de la o anumită persoană în legătură cu o pată suspectă de vopsea albastră şi o promisiune de a-mi arăta mai multe. Nuu-uu!

— îţi tot verifici telefonul, remarcă Mona, citindu-mi gândurile.

— Nu, mei gând!

— L-ai scos la fiecare două minute tot drumul până aici. Chiar şi în metrou, unde nu ai semnal, -.:.■.

— Aştept doar să se actualizeze Mano Kart Tour, o jnint. .

Mona îmi dă un picior pe sub masă. , r ,. .

— Ce se întâmplă?

Pufnesc ca lupul cel mare şi rău. Bine! Bine!

— S-ar putea să aştept un mesaj.

— De la? se bagă ea.

— Truman.

Fiindcă ce-i al ei « & «. Ramona nu «acţionează d$_{e}$]$_{0}$ „„mele lui. Ştiu că pentru asta are nevoie de fiecare strop * $_{dar}$ reuşeşte să reziste. Interesant!
__ Despre ce îţi trimite mesaje, mai exact?
__ Nu ştiu! recunosc. Tocmai asta e ideea.
Mona îşi strânge părul lung de pe umeri şi începe să-l $_{împ[ţ}$ teascăf&râ să se gândească.
— Vrei să-mi spui mai mult?
în mod normal, aici este momentul în care aş închide cufi^ aş pune lacătul şi m-aş asigura că totul e bine şi în siguranţă. î" 1$_{0(}$! de asta, aş vreau si-i povestesc cumva Ramonei despre ce se întân,. plă între mine şi Truman. Poate că atunci o să mă poată ajuta să înţeleg ce se întâmplă, pentru că e clar că eu nu reuşesc
îi spun cum am stat în maşina lui aseară şi despre vopseaua albaştri Am omis mica mea sperietură când a pornit motoruL Trebuie totuşi să păstrez un fel de limite.
—■ Se pare că e ceva pentru Katie, concluzionează Mona când
— La asta mă gândeam şi eu.
Doar că nu ştiu ce este, şi-mi vine să nu urc pe pereţi de
— Şi cum a fost să vorbeşti din nou cu Truman? mă întreabă
— Ciudat! îi răspund sincer. Ca şi cum aş fi vorbit cu o persoană complet străină şi în acelaşi timp cu cineva pe care-l cunosc dintotdeauna. : ■
Mona îşi termină împletitura şi şi-o trece peste umăr.
— Pare o întreagă tărăşenie.
— Habar n-ai!
^ Apoi pierd complet atenţia Monei. Manny vine spre noi, zâmbind ca un căţeluş, cu două boluri uriaşe de supă aburindă în

mâini- Pot să văd clipa exacţi în care o bagă de seamă pe Raffiona. Si opreşte la propriu. Se opreşte pur şi simplu din mers. Din zâmbit Se holbează unul la altul ca nişte idioţi, până când Manny îşi aminteşte cum să meargă şi să ajungă la masă. __ Două castroane de caUo tenie, anunţă el, aşezându-le în faţa
noastră.
_O secundă am crezut că o să le scapi din mână, spun eu.
Manny, ea e Ramona, colega mea de cameră, Este un critic dur când vine vorba de mâncare.
Un zâmbet orbitor pune stăpânire pe faţa lui Manny. Se întoarce spre Ramona, iar ea se topeşte ca o îngheţată lăsată pe trotuar. îmi dau seama că sunt martoră la ceva cu totul deosebit. Ceva frumos.
Şi totuşi, tot ce-mi doresc e să mănânc, aşa că ma apuc exact
— Eden mi-a povestit multe despre tine, spune Manny, încru- cişându-şi braţele la piept
Stai... îşi arată muşchii! , – .
— Minte de-ngheaţă apelef spun eu între două sorbituri. N-am scos niciun cuvânt
Ramona scoate un râset mult mai ascuţit decât de obicei.
— Nu mă surprinde din partea ta, Eden!- Apoi îi întinde mâna, şi Manny .o strânge.
— Mă bucur să te cunosc! E afacerea ta?. v
— A familiei mele, Eu sunt bucătarul-şef, rosteşte el cu atâta mândne, încât practic transpiră din eL <;
încă se ţin de mână pe deasupra mesei. îmi vine să le arunc câte un bol de supă în cap.
— Abia aştept să gust mâncarea ta! replică Mona, trăgând holul de supă peste masă.

Aceeaşi supă de cate tocmai se plângea, fie-mi ptrmis w
Manny îşi trece mâinile pe şorţ şi face un pas foapj '' adaug!
— Trebuie să mă întorc înainte ca oala să dea în cl0
bună, doamnelor! cotAftj
Doamnelor?
Dispare în bucătărie. O privesc chiorâş pe Mona t» A lingurii. *****
— Ce-i? întreabă ea cu inocenţă.
la o înghiţitură şi cască ochii.
— Uau!
— Ştii bine ce, zic eu.
— Nu mi-ai spus niciodată că şeful tău e atât de drăguţ, Eden!
— Nu e şeful meu, îi răspund, suflând în linguri Iar Manny are gusturi îndoielnice la femei.
— Te-a invitat în oraş?
— Faptul că ţi-ai dat seama de asta atât de uşor e incredibil de jignitor, glumesc eu. Dar, da, a făcut-o! Nu s-a întâmplat nimic Bine, ne-am sărutat 0 dată, dar nu a însemnat nimic. Iar Manny zău că este cel mai grozav tip de pe planeta asta! Ar trebui să faci o încercare.
Ramonâ soarbe, soarbe, soarbe din supa ei, fără să mai spună un cuvânt, doar zâmbind pentru ea însăşi.
Dezgustător! -
Apoi se aude telefonul meu şi sar atât de repede, încât împrăştii supa pe toată masa. Mona mă priveşte cu sprâncenele ridicate, care desenează un „ţi-am spus eu”.
— Taci odată! mormăi.
Iau o grămadă de şerveţele şi şterg ce s-a vărsat, apoi înhaţ telefonul. E un mesaj de la Truman, bineînţeles. Adresa lui. Apoi Po|i si ajungi aici în 30 ie minute?
O, da! Da, pot.
— Ce-a spus? întreabă Mona.

2S9
___ Ivfi-a trimis adresa lui,
Şi chiar şi numele străzii sună elegant Ştiu doar ci e unul dintre ace le blocuri luxoase cu portar care poartă mănuşi albe de mătase, probabil că vorbeşte cu accent britanic. Probabil că este extrem de şic. De elegant De cool. O să intru cu tenişii mei zdrenţăroşi şi-o să las urme de noroi pe toate covoarele lor pluşate de culoare crem. 0 să mă dea pe uşă afară. Probabil că voi fi interzisă pe viaţi. O poză decolorată cu faţa mea va fi lipită cu bandă adezivă pe peretele din camera de securitate: „Feriţi-vă de o fată dezgustătoare de joasă speţă, nu o lăsaţi şă intre!”
Probabil că e mai bine să nu mă duc. Aşa am să evit ruşinea pe care o simt când nu sunt unde trebuie. în plus, nici măcar nu vreau să mi duc să vad la ce lucrează Truman. Sau chiar să mă duc să-l văd pe Truman, de fapt Chiar nu vreau deloc asta. Adică, nu mă supără deloc să treacă o zi întreagă firi să-l văd. Chiar nu vreau... : , .
îmi iau rucsacul ăla nuc şi idiot şi îmi trec braţele mici şi idi- oate prin curelele lui... pentru că pe' cine prostesc?
—Trebuie să plec, o informez pe Mona în timp ce scriu adresa în telefon.
— Mă gândeam eu! murmură ea.
Clădirea lui Truman e aproape de spital şi doar la câteva străzi de aici Perfect! Zece minute de mers pe jos e mult prea puţin ca si mă gândesc îndelung la toate. Şi cu siguranţă nu e suficient ca să am emoţii că-l văd pe Truman. Ce motiv aş avea să am emoţii? Absolut nici unul, asta e.
—Distracţie plăcută cu Manny! îi urez, apoi ies pe uşă înainte ca Mona să se sperie şi să mă roage să rămân.
Manny este un golden retriever. Un ursuleţ de pluş uman. Este şi bucătar-şef, iar Mona trăieşte şi respiră pentru mâncare. Sunt sigură că se vor descurca.

Căldura îmi taie răsuflarea de îndată ce ies afară. Nu ?tiu. ! de ce în fiecare zi mă prinde cu garda jos umiditatea asta „ cută, din moment ce e aşa de luni întregi. îmi spun că «„ aştept iarna, doar ca să petrec toată iâttia aşteptând vara. Ciclj” nesfârşit. îmi privesc şirul gândurilor cum se rostogoleşte ^ \
coliziune în toată regula. 0 !
Măcar s-a oprit ploaia.
Urmez indicaţiile de pe telefon spre clădirea lui Truman Încet-încet, încep să mă familiarizez cu străzile de aici, dar nu sUm nici pe departe suficient de priceputâ ca să mă dau şmecheri Şti u anumite rute pe de rost – spitalul, Pollo Loco, blocul nostru. Tot ce nu e familiar e teritoriu neexplorat.
Traversez strada în fUg5 când există o breşă în trafic, aşa cum făcea şi Katie. Ea nu aştepta niciodată să se schimbe culoarea la semafor şi semnalele de trecere. Trecea pur şi simplu, având încredere că oamenii vor opri pentru ea. De obicei o făceau. Până când nu au mai făcut-o.
Nu vreau să mă gândesc la asta. În schimb, mă gândesc la ce vrea Truman să-mi arate cu atâta disperare. Pentru că exact aşa părea când a adus vorba: disperat Sunt curioasă, dar mă simt de parcă îl susţin şi eu. Ca şi cum aş vrea să-mi demonstreze că mă înşeL Să-mi arate că există o parte ascunsă din el de care merită să-mi pese.
Mai ales, vreau să ştiu că.nu a renunţat la Katie când a plecat. Poate atunci mă pot păcăli să cred că nu a renunţat nici la noi.
Şi apoi vreau să mă întind în mijlocul drumului, pentru că... de unde a apărut acest gând? „Noi?” Nu există niciun „noi”. Nu am avut niciodată şansa să existe un „noi”. Şi dacă am fi avut, oare ar fi fost ceva ce mi-aş fi dorit?
Ajung la clădirea lui Truman, şi e exact cum mi-am imaginat: incredibil de înaltă şi inutil de luxoasă. Uşile sunt din fier forjat

■ ¡niense. Totuşi, nu există portar. Aici am greşit. Intru într-un j^jc hol cu un ecran tactil pentru vizitatori. Tastez numărul aparentului Iui Truman, apoi codul pe care mi l-a dat. Uşa se deschide şi mă lasă să intru. Miroase a eucalipt şi aud apa curgând, ca şi cum ar fi o fântână Zen pe undeva. Ghereta administratorului e goală – pe un semn se poate Citi NE ÎNTOARCEM ÎN TREIZECI DB MINUTE. Merg pe podelele de marmură şi coteSc ca să ajung la lifturi. Apăs pe săgeata în sus, conştientă de propria-mi persoană şi cât de nelalocul meu sunt.
Ajung apoi în faţa apartamentului lui Truman, şi e timpul să înfrunt realitatea: sunt emoţionaţi Emoţionată după modelul „îmi bate inima atât de repede. încât nu îndrăznesc să respir" Pentru că e ciudat. Pentru că nu ar trebui sa fiu aici. Pentru că fără Katie, care să spargă gheaţa, să mă aflu în preajma lui Truman e ca şi cum m-aş apropia prea mult de foci în aceeaşi clipă în care îmi spun să iau liftul şi să mă întorc acasă, se deschide uşa, şi apare Truman. Şi zâmbeşte. Iar tricoul lui alb e acoperit de vopsea albaştri Şi are din nou pete de vopsea,în păr, pe pomeţi şi stropi pe gât ce-i dispar apoi sub guler.
Dacă mă gândesc mai bine, liftul e departe. Probabd că ar trebui să... să rămân. <
—Salut! face Truman, iar acea gură fină a lui se transformă într-un zâmbet
' , \ f< .,'„(• . .
Chiar pare fericit să mă vadă. • ,
— Mi-ai stârnit curiozitatea, replic cu dezinvoltură. ,;
Aşa sunt eu: rece, calmă, liniştită.
— Asta a fost planul
Deschide larg uşa.
— Hai să vezi la ce-am lucrat'

Intru, iar umerii ni se ating o clipă, dar eu, bineW de seamă această informaţie nesemnificativă. Şi apoi „u b=>g de apartamentul lui Truman şi vreau sa mă mut aici E ** °C,lii curat. Totul e strălucitor şi neutru. Nu există nicio pâtâ l”1'„8 rele albe moi, iar candelabrele arată de parcă ar fi fost j^CoVoa- dintr-o ţară despre care nici n-am auzit vreodată, POrtatc
Uau! Eu şi Mona trăim, la propriu, într-o cutie de pantof
— Frumos loc! îi spun. L
Se pare că asta îl face pe Truman să se simtă stânjenit îşi tt o mână prin păr, care se albăstreşte şi mai mult. tfecc
— Camera lui Katie e pe-aici, spune el.
Trecem prin camera de zi, apoi pe hol. Deci asta vrea sâ-m- arate, dormitorul lui Katie?
Uşa camerei e crăpată, şi mirosul de vopsea inundă holuL Văd explozii de albastru pe măsură ce ne, apropiem. E identic cu nuanţa de pe pielea lui Truman. Curiozitatea mea a trecut de un zece. Acum sunt pe la un doisprezece. Apoi îl urmez pe Truman în dormitor şi... Şi am părăsit apartamentul complet Stăm în mijlocul cerului.
Pereţii sunt de-un albastru de dimineaţă care ajunge până în tavan. Norii au fost pictaţi cu atâta bogăţie şi profunzime, încât chiar par pufoşi. Sunt şi pe tavan. Iar când mă uit în sus, sunt înconjurată de această mare nesfârşită de albastru.
— Ce este asta? întreb.
îmi vine să plâng. Cred că am să plâng.
— Ce am făcut pentru Katie, răspunde Truman de undeva, din spatele meu.
Nu sunt atentă. Mă apropii de un perete pentru că vreau să ating norul. Vreau să mă comport cum o făcea Katie – să strâng o bucată ca de vată între degete şi să mă schimbe pentru totdeauna. Sunt pe cale să-mi trec degetele peste vopseaua albă, când Truman mă apucă de mână.

tnciowsi m
,_Vopseaua e încă udă.
Mă atinge. Mâna lui peste a mea. E din nou noaptea din camera lui. E sărutul iminent. Osânda care urmează, îmi retrag mâna repede. îmi pare rău! spun.
Apoi totul se reîncheagă şi înţeleg la ce mă uit. E dormitorul lui Katie. Pe care l-a pictat Truman. El a reuşit si-i ofere o bucată de cer.
îmi simt mima ca o piatră care s-a scufundat adânc în mijlocul trupului. Sunt atât de hipnotizată de el şi de ceea Ce e capabil să creeze! Degetele sale sunt vrăjite – trebuie să fie. Cum poţi să iei patru pereţi şi să îi transformi în cer fără să fii persoana cea mai uluitoare din lume? Sunt cuprinsă de-atât de multe sentimente deodată, încât e cutremurător. Simt că mi prăbuşesc. S-ar putea să am nevoie si uit tot ce credeam că ştiu despre Truman Falls. S-ar putea să am nevoie s-o iau de la zero. t '
— Tu ai pictat asta? întreb.
Bmeînţeles că el a pictat-o. Vreau doar să-l aud spunând-o. Zâmbeşte cu un zâmbet blând şi stânjenit. fi
— Da, eu! îţi place?
— Daci îmi plăcii Truman. . ,
Fac o mică piruetă, examinând fiecare perete, fiecare centimetru de spaţiu pe care l-a transformat^ <
— E... , -
E mult de asimilat, mă ajută eL ■> r
— Când ai început asta?, ,i , < ■ ■ * >*
Cutii, tivite pentru vopsea şi pensule sunt împrăştiate pe toată podeaua. E si o grămadă de ceva în mijlocul încipeni, acopentă cu o prelată de vinii albaştri Truman ndici una dintre pensule şi începe să o răsucească în mâini, plimbându-i perii curaţi peste palmi

— Acum câteva zile.
_Ai făcut toate astea în câteva zile?
Truman ridică din umeri şi îşi aţinteşte privirea asup$_{ta}$ Faţa aia dreaptă şi îngustă a lui, care e de obicei numai UngKi^®' linii ascuţite, s-a înmuiat acum. Nu a încetat să zâmbească de am intrat aici.
_Acum nu am prea multe pe cap, îmi răspunde.
_Pereţii sunt terminaţi?
_Sunt, da! Am terminat norii în dimineaţa asta.
Arăt spre prelată.
— Şi ce e sub ea? ■ >
— A, da! face Truman, de parcă ar fi uitat că e acolo.
Ridică prelata şi dezvăluie câteva piese de mobilier – un cadru de pat, o noptieră şi o comodă, toate dintr-un lemn luminos aproape alb.
— Asta e partea în care îmi'spui că eşti şi tâmplar şi ai construit toate astea de la zero? Pentru că s-ar putea să am nevoie de un mic răgaz.
Truman râde şi, la naiba, ce râs frumos...
— Ai fi fost impresionată dacă aş fi făcut-o?
— Poate.
— îmi pare rău să te dezamăgesc, Eden, dar nu eu am construit-o! Am cumpărat-o la mâna a doua de la un tip de pe internet
Mă bucur să aud asta. Nu cred că încă un talent secret de-al lui ar fi acum cel mai bun lucru pentru starea mea de bine. Sunt deja ameţită după ce am văzut pictura. Sau din cauza mirosului de vopsea. Pesemne mi s-au urcat vaporii la cap, făcându-mă să simt lucruri care nu sunt cu adevărat acolo. Etc, etc.
■— Ge ai de gând să faci cu ea? întreb.
Truman îşi plimbă mâna peste comoda de lemn. E atât de înalt, de subţire şi de slab, şi totuşi prezenţa lui se întinde cumva

W OŞAMI M
¿c la un perete la celălalt. îi văd venele care îi străbat pielea palidă si fiecare pată de vopsea care o împodobeşte.
__ Nu sunt sigur, răspunde după câteva secunde. Aveam dc gând s-o pictez, dar mi-e teamă că ar putea fi prea mult, Ce vrei să spui?
—Păi...
Truman lasă pensula pe comodă, îţi aşază mâinile pe-o latură a ci şi începe s-o împingă. O lipeşte de perete, chiar lângă fereastra
—- Nu mă pot hotări dacă nu e cumva prea mult ca atât mobila, cât şi pereţii să fie vopsiţi cum e cerul, îmi aruncă iar un zâmbet stânjenit
— Sunt foarte nehotărât îmi explică, dar tare aş vrea ca lucrul ăsta să fie perfect pentru ea. înţelegi?
—Mie mi se pare perfect.
—Ce crea că ar trebui să fac?' Mă prinde cu garda jos.
—Cu mobila?
Truman dă din cap, privindu-mi
— Ăăă... Cred că ar trebui să întrebi pe cineva care e cu adevărat creativ. Eu nu am mai pictat nimic de.. de la grădiniţă. Şi chiar şi atunci a fost groaznic.
—Vreau si ştiu ce părere ai tu! insistă el.
—Vopseşte şi mobila, răspund fără să mă gândesc prea mult. Pur şi simplu mi se pare normal să fie peste tot cerul. Atunci Truman ia din nou pensula în mână şi mi-o întinde.
Fac un pas înapoi, pentru ci în mod sigur nu ar trebui si mi se acorde vreo încredere cu asta, cu un proiect atât de preţios. Sigur o să găsesc o cale să-l stric. De exemplu, o să scap toată cutia de vopsea şi o să distrug tot cerul. '
— Vrei să te ajut? îl întreb, '

De asta m-a rugat să vin aici? Truman mai face un pas spre mine, învârtind pensula ca pe-o armă letală, in mâinile mele, chiar ar putea fi.
Pn'1

— Dacă vrei)
Ridică din umeri, dar faţa lui pare atât de deschisă, atât serioasăl Ca şi cum... Ca şi cum ar vrea să spun,da. ' ^
— Chiar vreau! îi răspund.
Bineînţeles că vreau să particip la ceva care-o să fi e atJt j însemnat pentru Katie într-o bună zi. Creierul meu încearcă sJ intervină cu obişnuitul „dacă se trezeşte", dar în clipa asta nu am chef de aşa ceva. în clipa asta vreau să trăiesc o zi întreagă cq speranţa că da, Katie se va trezi. Şi că într-o zi va intra în această cameră şi va putea să trăiască în cer. O să fie atât de frumos să stiu că am jucat un mic rol în a-i oferi asta!
— Atunci, ia pensula, Eden! mă îndeamnă Truman, întin- zându-mi-o din nou.
— Nu pot garanta că n-o să stric totul! îl avertizez.
— Imposibil!
— S-ar putea să vărs o cutie întreagă de vopsea peste tot
— O curăţăm noi. Te-am văzut la Pollo Loco noaptea trecută. Ştii să te descurci cu un mop, mă tachinează el ,
— Ştiu să fac curăţenie doar atunci când sunt plătită pentru asta, bine?
Truman strâmbă din buze.: (:
— De asta e nevoie? Trebuie să-ţi cumpăr timpul?
— Lipsa mea totală de abilităţi artistice merită fiecare bănuţ. Garantat!
Acum zâmbesc şi eu. Ceea ce e ciudat. Nu zâmbesc niciodată în preajma lui Truman,
Mai bine zis, nu zâmbesc niciodată, punct.

Jmi mâi flutură încă o dată pensula spre piept O iau cu reticenţă. Cât de greu poate fi cu adevărat să pui un pic de albastru peste lemn? Uşor ca bună-ziua. Dacă ar fi fost lămâi, le-aş fi putut stoarce.
_De unde si încep?
Atunci Truman intră în modul „instructor”. îmi aminteşte de Manny în bucătărie şi de modul ritmic şi hotărât în care se mişcă. Toarnă o cantitate mică de vopsea albastră într-o tavă cate se află pe o misuţi pliabilă. Apoi aşază preiau pe podea, ia noptiera şi o pune deasupra. Nu ştiu dacă asta e o practică standard sau dacă nu are încredere în mine că n-o să vărs vopsea peste tot. Oricum ar fi, bună hotărâre! Se uită la pensula din mâna mea cu buzele strânse. Practic văd micde rotiţe de artist care i se învârt în creier. Scotoceşte într-o pungă de plastic şi scoate un minitrafalet de vop-sit suficient de mic pentru a se potrivi cu lăţimea noptierei.
— Foloseşte asta în loc! spune, schimbându-l cu pensula mea. E mult mai uşor să pictezi cu el. Şi vopseaua se aplici mai uniform.
— De unde încep?
Stau acolo ca o idioată, cu trafaletul în mână şi cu creierul golit de orice gânduri.
— înmoaie trafaletul în vopsea! adaugă.
Fac asta.
— Apoi rostogoleşte-l în tavă ca să îndepărtezi excesul.
Fac şi asta.
— Apoi începi să vopseşti.
Mai uşor de spus decât de făcut
Mai rostogolesc încă puţin trafaletul, până când se scurge cea mai mare parte a vopselei, apoi îl apropii de partea de sus a noptierei Din moment ce m-am împăcat deja cu ideea propriului eşec, mă apuc de treabă. Trec trafaletul pe lemn cu mişcări lungi şi uniforme. Şi, ca prin minune, începe să devină albastru.

— Ah! fac, uluită cumva. Nu e aşa de greu!
Continui până când întreaga porţiune de sus a lemnului e
_ Eşti un talent înnăscut, tnă laudă Truman. V0psitl
Mă simt ca un copil. Vreau un abţibild cu o «tea de au$_{t}$ să mi-l pun drept în mijlocul frunţii, Care
— Poţi face acelaşi lucru petoate părţile, Apoi treci la pen^ cu peri, ca să intre în crăpăturile k care hu poate ajunge trafal$_{etul}$ După ce se usucă peste noapte, o să aplic un al doilea strat,
Dau din cap ca şi cum aş fi, de fapt, foarte îndemânatică şi,, şti exact la ce se referi Pensulă cu peri? Vai, dar le folosesc tot timpul! Al doilea strat? Evident! Truman începe cu dulapul, mai întâi împingându-l pe prelată, apoi aplicând primul strat de vop- sea. Eu sunt multifuncţională – vopsesc părţile laterale ale noptierei şi-l privesc pe el muncind. E hipnotizant. Manevrează pensula cu atâta uşurinţa, ca şi cum fiecare tuşă e o extensie a minţii lui şi nu o mică şi amărâtă dâră de vopsea. Aş vrea să-i sparg mintea ca pe-un ou şi să văd tot ce e înăuntru. Iar de data asta nu doar părţile despre Katie, ci şi cele despre eL
— Deci Montreal, reiau.
Mi se pare ca o ramură de măslin. Ca şi cum aş încerca să creez o punte peste spaţiul care s-a deschis între noi în ultimele câteva luni. - -
— Ce-i cu el?
— Cum a fost cursul de artă? întreb, rostogolind vopseaua pe panoul drept al noptierei. , >
— Diferit de tot ce-am mai ficut până acum. Totul a fost despre silueta umani Corpuri, feţe, linii şi curbe. Am pictat o mulţime de oameni. Truman face o pauză, apoi adaugă: O groază de nuditate.
Mă opresc din pictat.
— Sunt sigură că ţi-a plăcut.

îşi scutură pensula spre mine. Câteva picături albastre zboară prin cameră ?i cad pe prelată.
Ha, m-ai tatatl
— Nu era aşa, răspunde, aplec&ndu-se să-şi acopere pensula cu un strat proaspăt de vopsea. Nu e sexualizată. Ţine mai mult de o apreciere reciprocă. Nu ne concentrăm pe nicio parte anume a corpului. Este mai mult despre Cum se îmbină toate liniile corpului, de la membre până lâ muşchi, genul ăsta de lucruri.
— Interesant! Care e proiectul tău preferat de la clasă)
Truman uită Cu totul de pensula din mâni şi mă priveşte cu ochi mari. îmi dau seama că sunt de aceeaşi culoate cu vopseaua.
— Chiar vrei să ştii?
O spune de parcă ar fi cel mai nebunesc lucru din lume. Ca şi cum ar fi trecut secole de când nu s-a mai interesat cineva de viaţa lui.
Mă loveşte gândul că poate aşa a şi fost.
— N-aş întreba dacă n-aş vrea, adaug.
Truman îmi povesteşte despre un proiect la care au lucrat, ui care a trebuit să picteze un străin. Adică să găsească literalmente pe cineva de pe stradă şi să-i ceară permisiunea să-l picteze.
— Abia ştiu două-trei cuvinte în franceză, aşa că nu avea nimeni idee ce spuneam. Apoi, m-a văzut o doamnă mai în vârstă şi a început să traducă pentru mine. Dar toţi au spus nu,
— Atunci, pe cine ai pictat?
— Pe doamna aceea.
— Traducătoarea?
Truman da din cap. E îngenuncheat pe podea, vopsind partea de jos a dulapului.
— I-am oferit o cafea după aceea. Am stat de vorbă vreo două ore.
— Pfui! exclam.
— Ce înseamnă asta?

— Nimici Absolut nimic/
— Eden.
— Nimic, repet, imitându-i reacţia teatrală. Pur ţi simpl$_{u}$
fi ghicit că ţi-ai petrecut timpul În Montreal cu femei d» , „ ^ vârsta ta.
**
— Ce anume credeai că fac în Montreal? mă întreabă, râzând.
— Nu că bei cafea cu bunicuţe, asta e sigur. în plus, n-am $_{ştm}$ că ai fost la Montreal până când nu mi-ai spus în maşini
— Şi unde credeai că am dispărut?
îmi dau seama că e foarte, foarte multă linişte în camera asta. Că, dacă nu mai vorbim, putem auzi ploaia care a reînceput sau vuietul vântului care suflă afară.
— Nu prea m-am gândit Ia asta, îi răspund.
E adevărul. Sigur, m-am întrebat unde s-a dus. Sigur, am fost chiar un pic supărată că â plecat. Nu reuşeam sa înţeleg cum a putut să plece pur şi simplu când miza era atât de mare. Nu te implici cu totul şi apoi pleci de la masă înainte să fi fost împărţite cărţile. Doar dacă nu eşti disperat. Doar dacă nu simţi ca viaţa ta depinde de asta.
— Nu mi-ai întrebat niciodată părinţii? Eşti tot timpul Ia spital cu mama.
'„■■'
Las jos rola şi trec lâ pensulă, scufundând-o în vopsea. -— Nu.am vorbit despre tine.
Ne lăsăm învăluiţi de liniştea asta grea. Ploaia se strecoară în jos. Disting ritmul moale al pensulelor noastre care acoperă lemnul şlefuit.
—* Părinţii mei nu au fost prea fericiţi că am plecat reia Truman. Nu...
,— Ei probabil că nu înţeleg.
— Nu, nu înţeleg. Nu înţeleg deloc. A trebuit să plec pentru o vreme. Nu a avut nimic de-a face cu abandonarea surorii mele. Aveam.., aveam nevoie de un răgaz, spune el.

tncio şansi
271
__ Am spus că probabil ei nu înţeleg, Truman. Dar eu înţeleg.
Şi nu ştiu de ce nu pot să las lucrurile aşa. îi tot dau înainte, ca şi ^ vechiul meu robinet scârţâitor a început în sfârşit să funcţioneze din nou şi toată apa care s-a acumulat timp de câteva luni pur şi simplu se grăbeşte să se scurgă cu toată viteza.
_Dorm foarte mult, spun. Colega mea de cameră face mişto de mine din cauza asta. La fel fac şi părinţii mei. Ei cred că sunt leneşi Că vreau să lenevesc toată ziua în pat ca un butuc. Dar există un moment – un moment foarte, foarte scurt ori de câte ori mă trezesc. Creierul meu pare să nu se fi pornit încă şi e ca şi cum nu şi-a amintit tot ce s-a întâmplat în ultimele luni. Şi pentru o clipi una singură, Katie e încă aici. Nu există niciun accident, nicio corni nimic. Este aici. Şi pare atât de real, încât mă agăţ de acel moment. încerc să mă culc din nou ca să mă pot trezi şi să simt iar asta.
Cuvintele au ieşit la iveali Dezvăluirea pe care nu i-am făcut-o nimănui până acum. Nici măcar nu ştiu de ce am procedat astfeL Poate pentru că mă simt cai şi cum aş vorbi în sfârşit cu cineva care înţelege suferinţa asta speciali Nu se întâmplă în fiecare zi să pierzi pe cineva care este încă aici. Durerea este ceva final – e despre înmormântări şi cimitire, şi împăcarea cu faptul că acea persoană s-a dus, că n-o s-o mai vezi niciodată. Este durere, dar şi acceptare. Doliul după Katie e diferit. E o durere cruntă şi o speranţă surdi înseamnă să ştiu că probabil n-o să mai vorbesc niciodată cu ea, dar că există, cumva, o şansă să mai reuşesc. înseamnă monologuri în camere de spital şi să te agăţi de amintiri ce par prea îndepărtate. Nu ştiu cum s-o jelesc, pentru că ea e încă aici. E încă aici. E aici, e aici, e aici.
Şi atât de departe!
Nu ştiu când am început să plâng. Lacrimile îmi curg pe obraji Şi mi se adună pe bluzi Mă îndepărtez de noptieră pentru că nu

vreau s-o stric. Pentru ci pot si glumesc despre cit de atmiz^ aj fi si vărs o cutie întreagă de vopsea, dar daci s-ar întâmpU cu adevărat, m-aş fărâmiţa în mii de bucăţi, Ceea ce face Truman iic, este e«rem de plăcut Este mult mal bine deelt tot ce am ft^ ^ în ultimele cinci luni. tar dacă am distrus fie ţi-o fracţiune din t{ doar o pată de vopsea care pare stricată, acest lucru ar putea fo*^ bine să mă nimicească. Sunt din noU acel mosot de aţă care se desface pe podeaua dormitorului.

Apoi Truman îngenunchează lingi nune. îmi ia pensula din mâni Buni lia, mă gândesc, salvaţii mobila! Dar apoi îmi ridic privirea din poală şi el mă urmăreşte Cu o îngrijorare copleşitoare, p nu înţeleg de ce. Poate că ttu încearci să protejeze mobila. Poate că încearcă si mi protejeze pe mine, „

—- Sunt bine, îi spun, smiorciindu-mi ca o idioati îmi pare rău! Hai si ne prefacem ci nu am spus mciodati asta! Şi că nu am

—^ O putem face, daci vrei, răspunde el cu blândeţe. Sau putem să recunoaştem că rahatul ista e greu de dus. Şi ci nu e nimic în neregulă să te zbaţi cu asta, Eden.,

— Mi se pare ci nu se întrevede niciun sfârşit Ca şi cum aş merge printr-un tunel îngust şi .negru farţ. se întinde tot mai mult cu fiecare zi ;, ^ , < kh '

— Atunci o să continuăm si vopsim.

— Mi-aş dori si fie atât de uşori

îmi suflu nasul ţu mâneca de la cămaşă, pentru că pur şi simplu îmi place să eman sex-appeal Apoi observ că Truman se străduieşte atât de mult si nu râdă, încât i se înroşeşte toată faţa-

— Ce-i?

— Nimic, spune el, pe punctul de-a ceda cu adevărat

— Truman...

_Când ţi-ai frecat nasul, ai pus un pic de...
Arată cu degetul spre nasul meu, unde îmi dau seama că trebuie sâ fie o tonă de vopsea, pentru ci omul ăsta nu se mai poate abţine.
__ Nu poate fi chiar atât de amuzant, răspund, enervându-mi
că mă lupt cu un zâmbet
_Estj ca un Rudolph cu nasul albastru.
_Uau, turn! Urăsc imaginea asta!
Mă frec la nas, ceea ce probabil ci înriutiţeşte povestea, pentru ci Truman izbucneşte în sfârşit Râde atât de tare, cu gura laig deschisi, încât faţa îi pare despicată în doui, iar râsul lui se ridică drept în sus, spre norii pe care i-a pictat. încerc să rezist, dar mă molipseşte şi pe mine. Şi apoi râdem amândoi ca nişte copii, îndoiţi, pe jumătate ghemuiţi pe podea, sprijinindu-ne în mâini. Şi Truman e atât de aproape! E atât de ameţitor, cu vopseaua învâr- tejită pe piele şi dispărând sub ţesătura tricoului – şi mă cuprinde o dorinţă nebună să i-l dau jos şi să vid cum liniile albastre şi albe îi ating pielea! Vreau si-l sărut din nou. Ar fi extrem de uşor s-o fac Poate că va fi ca şi cum timpul n-a trecut deloc Poate că va fi ca noaptea aceea din dormitorul lui, când ne apropiam de ceva extrem de important Trecutul şi prezentul se confundă. Sentimentele mi se amestecă în piept îmi amintesc cum îi simţeam buzele, cum îi simţeam mâinile cuprinzându-mi faţa. E atât de ciudat cât de uşor poţi să te strecori înapoi în viaţa cuiva şi să te simţi ca şi cum timpul n-ar fi trecut deloc, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat – şi totuşi, totul este diferit! — Hai să egalăm scorul! îi propun, îmi plimb pensula pe fruntea lui. O pată vagă de albastru îi acoperă pielea. Nu-mi place că nu face decât să-i sublinieze ochii. Bineînţeles că se poate descurca şi acoperit de vopsea. Atât de incredibil de crud e tipul ăsta!

Cred că mă încrunt. Dar Truman zâmbeşte, p$_{att}$ Ca şi cum ar fi cu adevărat fericit, din toate punctele & Nici nu-mi mai amintesc de când nu l-am mai văzut p$_{e}$ Ţ^*' fericit. Sau ultima dată când am simţit,,, păi, orice o fi ^ simt acum. Ce

Truman îşi ridică pensula spre faţa mea ca pe-o ameninţa

— Eden, nu mă obligai

— N-ai îndrăzni, rostesc cu toată vigoarea pe care mi induce fiica.

Pare să funcţioneze, pentru că Truman lasă pensula pe pode^ apoi se întinde chiar acolo, pe prelata.

— Uau! şopteşte. Chiar arată ca şi cum am fi sub cer.

Aşa că mă întind lângă eL Vreau să văd şi eu. Şi are dreptate. Are atâta, atâta dreptate! De aici, de jos, am putea fi oriunde, întinşi pe o pajişte. într-un parc. Pe scaunul din curtea veche a lui Katie, cu atâtea veri în urmă. Dar suntem aici, sub cerul creat de Truman. Şi e cumva mai plăcut decât cel reaL

Truman îşi înclină capul îhtr-o parte. Se uită la mine, dar nu sunt,sigură* ce versiune a mei vede: Eden, prietena cea tăcută a surorii lui, sau Eden,'fkta care stătea pe marginea patului său şi aştepta un sărut. Sper că o vede pe cea care sunt acum: Eden, fata care se străduieşte din răsputeri să meargă înainte şi care vrea să sântă din nou fericire^ Şi nu ştiu cum sau de ce, dar cred că, atunci când Truman se uită la mine; s-ar putea să vadă exact asta.

Vopseaua S-a uscat deja pe faţa lui Truman, şi mici pete albastre îi punctează pielea. Fac singurul lucru de care mi-e fiică – singurul lucru pe care îmi doresc să-l fac. Mă întind şi îmi trec degetele prin părul lui. îi despart şuviţele lipite cu vopsea. Mă uit cum pieptul lui se ridică şi coboară, o amintire blândă a faptului

— Hai să spunem că e un armistiţiu! propune el din senin.

înciaansi 275
Mu-l întreb dacă se referă Ia lupta cu vopsea sau la toate celeste _ liniştea din ultimele cinci luni, distanţa, faptul că l-am evi-
Prea mult timp am simţit că am fost în tabere opuse, existând atât de departe unul de celălalt, însă acum ne întoarcem unul spre celălalt, apropiindu-ne tot mai taré, aşa că îi spun:
.— Bine!
Inima îmi bate atât de repede, încât o aud mai mult decât o simt. E chiar aici, pulsându-mi în urechi şi răsunându-mi în minte.
Aşa că stăm aici, cu vopsea albastra pe piele, zâmbindu-ne. Ştiu că timpul continui să se scurgă şi ca undeva, dincolo de aceşti patru pereţi, oamenii se grăbesc prin oraş, repezindu-se la munci la cursuri, la întâlniri cu prietenii. Dar aici, în timp ce urmăresc cum se usucă vopseaua pe pielea lui Trumàn, suntem într-o cu totul altă lume.
_Ochii tăi arată precum cerul, îi spun.
Sunt albaştri, adânci şi terifianţi
Când degetele lui Truman se încolăcesc în jurul alor mele, le las acolo.

18
WMflfiy
MĂ AŞTEPTAM SĂ TRESARĂ. SĂ SE RETRAGĂ. SĂ SE ÎNDEPÂR- teze de mine. Să-mi lase mâna şi, nu ştiu, poate să plece cât mai departe posibil. Stăm aici, iar eu continui să aştept Nu se întâmplă.
E prima dată de la noaptea când am sărutat-o când Eden mă atinge. E prima dată când nu a încercat să pună distanţă între noi. Aici şi acum, cu degetele noastre pătate de albastru, împreunate.
— Da, păi albastrul ţi se potriveşte, îi spun.
Vopseaua îi pătează nasul şi obrajii.
îşi sprijină obrazul pe podea şi se întoarce spre mine. Ochii ei sunt maro topit incandescenţi şi imposibil de evitat
— Crezi?
— Cred.
îmi spun să mă adun naibii Mă simt fără suflare, pentru că îi ţin mâna lui Edem Pentru că sunt la câţiva centimetri de ea. Mă întreb dacă şi pentru ea oxigenul pare să dispară când suntem atât de aproape. Dacă şi inima ei se izbeşte de coaste precum cea mai rapidă bătaie de tobă din lume. Nu se poate să simt doar eu această încărcătură, această furtună electrică care se construieşte în interiorul meu. Pare atât de calmă, cu o mână pe piept, iar cu cealaltă într-a mea!

tnei o ţansi
277
Ea este Eden – mi-am petrecut fiecare Si din ultimele cinci luni gândindu-mă la ea şi sperând s-o revăd. Fata care şi-, ft$_{cut}$ „ misiune din a ignora tot ce ţine de viaţa mea. Ceea ce a fost in ordine odată ce am început s-o accept Până acum,,, »cum, eind $_{a}$ ridicat zăvorul şi m-a lăsat să intru. Iar eu rămân blocat aici, întrebându-mă cum naiba aş putea să mai stau vreodată departe de ea.
__ Trebuie să te duci sâ-l aduci pe Purmicus, rosteşte ea brusc.
Deci la asta se gândea; la pisica lui Katiel Nu că nu ne gândim la acelaşi lucruri: ne gândim la lucruri complet diferitei
— De ce?
— E pisica lui Katie. Ar trebui să fie aici, nu crezi? Mai aproape de ea.
— E o pisică de exterior, Eden. Nu i-ar plăcea aici.
— Dar e la vechea ta casă, complet singură.
— Tata se duce să vadă ce face. Şi eu, care credeam că o urăşti pe pisica asta!
— O urăsc! se grăbeşte să răspundă. E o pisică oribilă, groaznică. Poate cea mai rea pisici
— Se pare că îţi pasă cam mult de-o pisică groaznică.
Iar acum se uită pieziş. Doamne fereşte să afle. cineva că fata asta are o inimă! <
— Te mai întorci vreodată acolo? schimbă ea rapid subiectul.
— încerc să n-o fac, îi răspund, înghiţind nodul care mi s-a pus în gât Mă epuizează gândul că o să trebuiască să-i explic de ce stau departe de casa aia.
— înţeleg! zice Eden.
Nodul dispare. Deci aşa te simţi când vorbeşti cu cineva care te înţelege, nu? Să nu trebuiască să insişti fi să explici fiecare sentiment profund sau gând tulburător. Să ai pe cineva să ridice cortina

care îţi păzeşte mintea şi cate si n-o ia la fugă pe Coclauri. Ed^ înţelege asta. Cred că e singura persoană care înţelege cu ade^
— Hai să vorbim despre ceva care să nu fie complet de^ mantf (mi propune. Care e filmul tău preferat?
Râd.
— Good Witt Hunting, E un film pe care tata îl adoră. Se uita tot timpul la el cu Katie şi cu mine. L-ai văzut?
—— Nu mă uit la filme.
Fata asta e cea tnai ciudată persoană de pe planetă. Şi nu mă pot satura de ea.
— Deci urasti fericirea... Am mteles.
Sesizez momentul în care Eden îmi da drumul la mână. Se uită fix la tavan, tmandu-st mâinile la piept. Mirosul de vopsea e greu ca un nor de furtuna. Ar trebui.să ma ridid st sa deschid fereastra, dar nu ma mise.
Am o capacitate de atentie redusa, spune ea. Orice lucra de peste 45 de minute e o tortura pentru nune.
— Deci la 46 de ffimute ai ieşit dm nuntea ta?
— îmi fac bagajele si plec.
— Ciudate! ii aruno
■ Sunt unică! replica ea eu nonşalanta. Apoi: Stiu că picturile pe care le aveai la expoziţia de arta erau cu nune.
Nici macar nu stiu cum sa răspund la asta.
—- E în regulă! se grăbeşte sa adauge fara sa mă privească. Nu sunt supărata sau ceva de genul asta. Nu mi-am dat seama la început, de fapt. Dar am- dreptate, nu-i asa? Fata care stătea pe bancă? Cei doi oameni care se tm unul pe celalalt?
Bineînţeles că are dreptate. Bineînţeles că sunt un nenorocit de prost; întru apărarea mea, astea sunt două dintre picturile mele preferate, dintre toate cele pe care le-am făcut vreodată. Iar faptul că Eden ar fi putut să apară la expoziţie în acea seară şi să le vadă

îmi o şnrui
279
0,ci mi îmi ««cu« vreodată prin minte. Mai degrabă aş fi pariat â o să mă lovească un meteorit decât si se întâmple asta. Apoi a apărut acolo, uitându-se la aceste tablouri care o reprezintă. Am sperat până la Dumnezeii ci ft-o si-şi dea seama. Credeam că am scăpat cu bine. E clar că sunt un idiot
__ Ai dreptate! recunosc până la urmă.
Nu există o lopată suficient de mare care si mă scoată din gaura în care am căzut.
— De ce m-ai pictat? mă întreabă.
Asta e răspântia. Pot si-i spún adevărul sau pot să mint.
Mă hotărăsc să mizez pe adevăr.
— Pentru că te-am sărutat ţi pentru că nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc tot timpul la asta. Apoi Katie a plecat Apoi ai plecat şi tu. Şi am simţit că sunt şi eu plecat Iar de fiecare dată când mă uitam la o pânză şi încercam să creez ceva, singurele chipuri care ani veneau în minte erau al tău şi al ei. Poţi să ghiceşti la care era mai dureros să mă gândesc.
îmi desprind privirea de la tavan şi mă uit la Eden, care pare că se străduieşte din răsputeri să nu se uite la mine.
— Oh! e tot ce spune.
S-ar putea să fie cel mai bine aşa, pentru că, dacă ar spune că ea nu s-a gândit niciodată la sărut, m-ar durea. Dar dacă ar fi să spună că nici ea nu se poate abţine să nu se gândească la el... ar fi aproape prea mult de procesat Şi dintr-odată, farâma de spaţiu dintre noi este mult, mult prea mare.
— Eden?
Tot ce îmi doresc este ca ea să-mi ofere ceva: un râset, un zâmbet, o altă silabă. Apoi se sprijină pe coate, iar părul îi cade în jurul umerilor în valurile astea nebunesc de întunecate. Ochii săi îi întâlnesc pe-ai mei înainte de a poposi în dreptul gurii mele, şi nu mai trebuie să scoată nici măcar un cuvânt. Ştiu că se gândeşte la

sărut. Mi-e clar ci s-a gândit la «L Poate că ţi ea l-a văzut ţi cu ochii minţii, ţi a rămas obsedată de el, la fel ca mine.

Aştept să se întindă, să se aplece spre mine, să-mi dea un fo ^ semn că şi ea vrea asia. Totuşi, se ridică în picioare şi-ţi praful de pe haine.

— Ar trebui să plec. în curând trebuie si fiu la lucru.

Sunt nevoit să mi străduiesc din răsputeri să nu o rog să rămână.

Dupi ce pleacă Eden, mă las să cad pe canapea ţi îmi deblochez telefonul încerc si nu mă gândesc prea mult în timp ce deschid Instagramul Schimb la contul meu anonim de artă. Fotografia de profil este reflexia mea într-o oglindi din baie. Am editat poza astfel încât sa fie neclară şi si nu mi se poati distinge faţa. Acum înlocuiesc fotografia editată cu fotografia originali, astfel încât faţa mea si fie acolo, să fie văzută de toţi cei care mă urmăresc înlocuiesc pseudonimul Capote din biografia mea cu Falls. Şi uite aşa, nu mai am unde s i mă ascund.

E o senzaţie plăcută.

19
(Df/tr
IES DIN APARTAMENTUL LUI TRUMAN ŞI MÂ SIMT AMEŢIT* tNTR-UN fel cu care sigur nu sunt de acord. Sunt ca o placă de marmură pe cate cineva a început te sfârşit s-o ciobească, şi e extrem de ciudat să fiu... fericită. Chiar şi puţin, puţin de tot Dar daci e să fiu sinrrrî cu mine nu ma simt deloc ciudat Mi simt bme. Mă simt plăcut E un sentiment cu care mă pot obişnui, chiar dacă nu sunt încă pe deplin sigura căii merit, i s»:
Ajung acasa, iar Ramona nu e de găsit Iar apartamentul nostru e atat de mic, meat abia dacă exista locuri unde sa se ascundă. Probabd c-a ieşit in oraş cu vreo pnetena sau ocupa un separeu la cine ştie ce restaurant nou. Aş putea să-i verific Instagramul, dar sunt deja in întârziere; asa ca rostesc o nuca rugăciune ca Mona să mi fi fost rapita, ma schimb repede inhainele de lucru şi plec la Pollo Loco «
Fac un efort sa-mi înfrânez gândurile de la a-mi repeta fiecare detaliu al zilei. Continui să vad insa nom pufoşi pe care i-a pictat Truman şi apoi mcerc sa-mi imaginez cum va arata dormitorul lui Katie după ce-o să fie gata. Recapitulez totuşi repede-repede ce am făcut în timpul petrecut împreună, şi mintea îmi rămâne fixaţi la m detaliu: mâna lui Truman într-a mea. Şi nu pentru că mi s-a părut ciudată sau străină, ci mai degrabă pentru că mi s-a părut

caldă şi adevărată. Ăsta ar putea fi cel mai înspăimântător 1 dintre toate – să îmi dau seama că timpul petrecut cu Tru^a^ a fost deloc aşa cum crezusem că va fi. Mă aşteptam ca aminti^ despre Katie să îmi treacă prin minte cu toată forţa. Să mă aflu în preajma fratelui ei era un motiv suficient ca trecutul să mă ajun \ din urmă şi să mă tragă în jos.

în loc de asta, m-am simţit uşoară. Ca şi cum acel dormitor era un spaţiu sigur îh Care să vorbesc despre Katie... şi să o fac într-un mod care mă făcea sa vreau sî continui să vorbesc despre ea. Amintirea sa nu mai era dureroasă. Era vindecătoare. Şi asta a fost cea mai ciudată parte, pentru că înainte nu mai simţisem aşa ceva.

Acum sunt blocată, pentru că mi-am dat seama că timpul petrecut cu Truman Falls, ar putea fi exact lucrul de care am avut nevoie. E surprinzător să îmi dau seama de asta. Extrem de incomod. Cu siguranţă nepotrivit la limită.

Şi totuşi, iată-mă aici, coborând din metrou, la câteva minute distanţă de Pollo Loco, întrebându-mă deja când îl voi mai revedea pe Truman. La naiba!

Nimic din'toate astea nu contează. Intru în Pollo Loco şi mă opresc ca vin personaj de desene animate. Nu e de mirare că Ramona nu era acasă -^ e aiii, stând într-un şepareu faţă în faţă cu Manny..

Clopoţelul sună când deschid uşa. Se uită amândoi la mine, sincronizându-şi gesturile. Sunt atât de binedispusă, încât, mi se pare adorabil în loc să mă enerveze la nebunie. Manny zâmbeşte atât de larg, încât cred i s-ar putea rupe faţa în două. Ramona are decenţa să pară jenaţi

Eden! mă strigă Manny, făcându-mi semn să vin. Vino să stai cu noi! Mă apropii, gândindu-mă cât de ciudat e să-l văd pe Manny altundeva decât în bucătărie, Mona alunecă pe canapeaua de piele ca să-mi facă loc. Mă aşez, privindu-i şi aşteptând o explicaţie.

^î Ce puneri la cale? întreb suspicioasi.
Telefonul Moneî se odihneşte pe mijlocul mesei, Îl ridică şi întinde. Pagina ei de Instagram e deschisă la o postate eu ea g,&ţa unei gelaterii, lingând un cornet de ciocolată.
îţi aminteşti de gelateria asta pe care am postat-o luna trecută?
Nu, nu-mi amintesc!
_Da! mint.
Mona îşi dă ochii peste cap, citindu-mă din prima.
_ Afacerea lor se lupta să supravieţuiască, Eden. După ce am făcut postarea aia, au explodat pe reţelele de socializare. îţi aminteşti? Ţi-am spus toate astea. Proprietarul m-a contactat să-mi mulţumească pentru postare. Aia care au numit o aromă după mine?
A, da! Acum toii amintescl
— Mona-Lime-A, răspund, ca să-i dovedesc că totuşi simt atentă când toii vorbesc oamenii.
— îngheţată de lămâie cu bucăţi de biscuiţi graham.
— Sună delicios! intervine Manny.
— Şi ce legătură are asta cu Pollo Loco? o întreb. înţeleg o secundă mai târziu; aşa că exclam: A! A! ' ^
— O să lucrez cu Manny şi o să fac nişte postări pentru restaurant explică Mona în timp ce, inconştient, îşi răsuceşte şuviţele de păr într-o împletitură. Cred că, dacă îl vând cum trebuie, pot ajuta de-adevăratelea cu promovarea. Să umplem locul ăsta cu oameni mai tineri. '->/ 'f- ' Sunt întru totul de acord cu asta. • >
— Tinerii lasă şi cele mai bune bacşişuri, completez.
Manny chicoteşte. Observ că tricoul lui e imaculat, fără nicio pată pe el, şi ci buclele, de obicei zburlite în toate părţile, au fost îmblânzite cu geL Uau! Mă hotărăsc să-l tachinez mai târziu pentru că a încercat să arate aşa drăguţ pentru colega mea de cameră.

— Tata o să aprecieze mult asta» Ramonal spune ^
uitându-se la ea peste masă de parcă ar fi gata să se aşeze în ' şi s-o ceară în căsătorie. ^
— Nu e mare lucru. Şi sunt încântată să lucrez cu tine, tepl^ Mona cu vocea ei dulce ca zahărul,
Este atât de adorabilă, încât Cred că s-ar putea să mi se facj greaţă.
Mă dau niţel în spectacol când ies din separeu şi mă ridic în picioare,
— Mă duc să pontez. Voi doi, vedeţi-vă de treabă în continuare!
Pornesc spre spate, lăsându-i pe Mona şi Manny să discute despre afaceri şi probabil să se îndrăgostească^ Colaborarea dnar e o idee grozavă! Dacă Mona reuşeşte să ajute ca locul ăsta să se umple de clienţi, o să fie un ajutor nepreţuit pentru familia Âlvaro, în camera din spate, mă pregătesc să-mi înghesui lucrurile în dulap, când ceva îmi atrage atenţia. Este depozitul-cămară-spălă- torie, aşa că acolo găseşti întotdeauna o grămadă de lucruri depozitate Ia întâmplare: decorariuni de Crăciun, lăzi cu farfurii vechi, un raft întreg cu sticle de detergent de vase, Acum mă interesează cutia cu unelte. Ciocanul. La sfârşitul turei, îl întreb pe Manny dacă îl pot împrumuta. El îmi spune că <k> ■
Seara, când ajung în dormitor, tabloul pe care mi l-a dat Truman se sprijină de birou, acolo unde l-am lăsat Eu şi Katie suntem prinse într-un concurs de privit... Adică... tu sunt prinsă într-un concurs de privit cu un tablou, dar e atât de realist, încât mă aştept să clipească la mine în orice clipă.
îmi cercetez din nou dormitorul, pentru că eu-cea-indecisă nu sunt în stare să aleg un loc unde să-l agăţ. Tabloul ar putea sta deasupra patului, dar teama iraţională că a să cadă în toiul nopţii şi-o să mă lovească mă face să mă hotărăsc să-l agăţ deasupra biroului.

tnciofansi
Ştiu că ar trebui să iau un metru de măsurat ţi si mă asigur că e centrat pe perete, însă merg pe ghicite. Iau ţi cuiul pe care l-am ^ai de la Pollo Loco ţi aleg un loc la întâmplare deasupra birou- jui. îl măsor din priviri ţi găsesc ceea ce pare si fie mijlocul. Lovesc ţn cui cu ciocanul ştiind foarte bine că Ramona doarme la capitul holului ţi că probabil o să se trezească ţi-o si mi ucidă. Cu toate jsteâi lovesc cuiul din nou, apoi din nou, apoi încă a dată, pâni când e bine înţepenit acolo ţi doar capul rotund i se mai zireţte. Sunt atentă când umblu cu tabloul lui Katie. îl echilibrez pe cui, după care îl împing puţin spre stânga, ca să fie drept Fac un pas înapoi şi mă uit la chipul celei mai bune prietene, pentru <ă n-a rămas nimic altceva de făcut E acolo, în apă, privind spre cer într-un mod care mă fiu* să mă simt ca şi cum m-ar privi direct pe mine.
Şi-atunci mă loveşte cel mai ciudat gând: nu mă mai simt complet singura.

IM PETREC URMĂTOARELE DOUĂ ZILE LUCRÂND LA DORMITORUL lui Katie. Pereţii sunt complet vopsiţi, mobila străluceşte după ce am aplicat al doilea strat, iar singurul lucru rămas este tavanul îmi dau seama de greşeala mea când e prea târziu: că ar fi trebuit să vopsesc mai întâi tavanul Ca sa evrt ca vopseaua să curgă pe jos. Acum însă nu mai am ce să fac. Cumpăr un trafalet cu mâner lung şi termin primul strat în câteva ore. în momentul ăsta mă dor braţele, dar mor de nerăbdare s-o vizitez pe Katie şi să-i spun că dormitorul ei e aproape gata. în ritmul ăsta, ar trebui să fie gata la finalul săptămânii.

G abia mijlocul după-amiezii, însă trebuie să mă stăpânesc să nu mă prăbuşesc pe pat ca să dorm. Mă curăţ de vopsea, apoi pornesc spre spital Când ajung acolo, se întâmplă un lucru extrem de ciudat. De data asta, când intru pe uşile automate ale spitalului, nu mai trebuie să respir adânc şi să mă pregătesc pentru ceea ce urmează. Cred că e din cauză că până acum n-am mai venit niciodată aici cu veşti bune. Dar s|-i spun lui Katie despre dormitorul ei t o veste bună. Şi atenuează puţin durerea pe care-o produc de obicei vizitele astea.

Când ies din liftul de la etajul al şaptelea, o văd pe mama zăbovind la capătul holului Vorbeşte cu medicul lui Katie. Se uită amândoi

• la fişa pe cate oţine el în mână. Nu pot auzi ce spun, dar nu [10] ^ fie ceva bun. Nu ci oamenii zâmbesc vreodată în spitale, dar P^^et chiar acum, ca să-mi domolească nervii, at fi minunat jV$_{oru}$] fi di mamei mele ni?» broşuri înainte de-a pleca. ___ f^amă! strig de la jumătatea holului, Ridici imediat privii» şi pare aproape panicaţi. O privesc, derutat, cum bagă hârtiile pe care i le-a dat doctorul în poşetă. Sunt două scaune pe hol, în faţa camerei lui Katie. Mama se prăbuşeşte pe unul dintre ele. Arată de parcă nu a mai dormit de câteva zile. Dacă mi gândac bine, nu-mi amintesc când am văzut-o ultima oară acasă. __ Credeam că nu treci pe aici decât mai târziu, spune ea. Ochii îi sunt roşii şi umflaţi. îşi freacă tâmplele cu degetele ca şi cum ar simţi că o s-o ia o durere de cap.
__Am terminat camera lui Katie mai devreme decât am plănuit. .. Apoi, pentru că trebuie să aflu, întreb: E totul în reguli?
— Totul la fel
La feL E şi bine, şi rău. Bine, penau că înseamnă că nu s-a schimbat nimic – Katie este încă aici, încă rezistă. Rău, pentru că înseamnă că nu s-a schimbat nimic—Katie e încă aici, cu ochii tot închişi.
— Despre ce vorbeai cu doctorul? o întreb.
Mă aşez pe scaunul gol, perfect conştient că la câţiva metri în spatele peretelui e Katie.
— Discutam despre tratamentul lui Katie pe mai departe. Habar n-am ce înseamnă asta.
— N-ar fi acelaşi cu tratamentul ei de acum?
Mama face un lucru foarte ciudat îşi pune mâna peste a mea, pe mânerul scaunului. O mângâie de câteva ori şi îmi strânge degetele.
— Vom vedea, răspunde într-un mod care sună definitiv, ca şi cum ar omite ceva în mod intenţionat
— Trebuie să pled Duc un client să cumpere nişte mobili. Rămâi tu cu sora ta?

încă un moment pe care l-a ascuns rapid sub preş.
_Da, o să mai stau o vreme,
Mama pleacă, iar eu mă aşez la căpătâiul lui Katie şi fi p tesc totul despre cameră: norii, mobila, culorile, felul fa Cgfe ^ arate tavanul când o să stea în pat, 0 si
— Acum restul depinde de tinel îi spun, Trebuie să te treze?tj şi să vezi cu ochii tăi.
Apoi, mă ajunge din urmă oboseala din ultimele zile. Adorm câteva ore pe canapea. Când mă trezesc, cerul s-a întunecat Primul lucru pe care îl aud este aparatul ataşat la Katie, care ţiuie ftrj oprire; este sunetul inimii ei, bătând în mici valuri roşii care umplu ecranul. Apoi o zăresc pe Eden stând pe scaunul de lângă patul lui Katie. îşi trece degetele prin părul lui Katie.
— 'Neaţa, rază de soare! îmi spune ea, strecurând expert în voce o doză de sarcasm. Ai dormit bine?
îmi frec ochii şi clipesc la luminile strălucitoare.
— Ce faci aici?
— Nu ştiam că am nevoie de permisiunea ta ca să via
Părul îi este legat la spate într-o coadă de cal, arătându-i faţa plină în formă de inimă. Poartă un hanorac gri decolorat, cu cel puţin trei mărimi prea mare. O înghite toată, într-un mod enervant de adorabil. Chiar îmi vine să străbat camera şi să o sărut.
Nu o fac, bineînţeles.
— Probabil ai ratat e-mailul. Ce mai face? r
— Doarme, spune Edea
îmi place asta. Pastila asta e mai uşor de înghiţit – să mi-o imaginez pur şi simplu dormind. Mă ridic de pe canapea, şi fiecare os toi trosneşte. Se pare că am nouăsprezece ani şi merg pe cincizeci, Iau o sticlă de apă de pe masă şi sorb o înghiţitură, apoi mut scaunul gol lângă Eden,
—• Ştiu că doctorii spun că poate ne aude, continuă Eden cu atâta speranţă în glas, încât am senzaţia că voi fi strivit

tmi o samd
289
Ochii ţi suitt mari şi roşii când se întoarce spre mine. Nu-mi dau seama dac* e de la faptul cî n-a dormit sau pentru că a plâns'.
poate amândouă.
_Cred că poate.
_I_ai spus despre camera din cer?
_puţin de tot.
E o minciună măruntă. Am Senzaţia că Eden ar vrea să fie aici când Katie o să afle despre cameră. Poate că ar fi trebuit s-o aştept de la început.
_Spune-i! îmi cere.
Aşa că inspir adânc şi o iau de la capăt. Stau acolo şi îi vorbesc lui Katie despre camera pe care aproape am terminat-o. îi povestesc despre pereţii albaştri, despre norii pufoşi, despre mobilier şi cum, dacă te întinzi pe podea, te simţi de parcă ai fi afară, în mijlocul lumii. Partea cea mai ciudată este că nu mi se pare deloc ciudat să împărtăşesc toate astea în faţa lui Eden. în schimb, mă simt bine să ştiu că ea ascultă ce spun. Că îi pasă. !
— îşi asumă prea multe merite, Katie, intervine Eden. Eu am făcut practic toată munca. El doar a stat acolo şi şi-a răsucit părul
— Şi-a rîsucit ţănd?
Se străduieşte din răsputeri să nu râdă.
— Ce alt motiv ai avea să-l ţii atât de lung?
— Că arată bine? sugerez. ' i
Privirea pe care mi-o aruncă Eden mă face să mă gândesc la un drum la frizer pentru prima dată de ani buni. La naiba... fata asta! împunsătura asta în inima mea!
— Oricum, reia Eden, dregându-şi vocea, am ajutat şi cu camera. Unii ar îndrăzni chiar să spună că eu am cărat proiectul pe umeri. S-ar putea chiar să am dureri de spate care s-o dovedească.
— Oare n-ai vrea să şi faci ceva, nu numai să dai din gură? o întreb.

Toată faţa lui Eden se lumineazi
— La ce te-ai gândit?
— Dacă eşti un pictor atât de bun, pictează ceva!
_Cum ar fi, ce? insistă ea,
— Pe mine.
Sunt sigur că Eden o să râdă şi-o să spună ceva de genul M_u la naibai" Aşa că, atunci când zâmbeşte, îmi întinde mâna şi $_{spun}$^ „Ne-am înţeles", mă bucur că suntem într-un spital, pentru că s-ar putea să leşin pur şi simplu.
— Vorbeşti serios, spun ea
— Foarteserios.
îi strâng mâna.
— Va trebui să ne ierţi, Katie. Asta ar trebui să fie interesant
E puţin trecut de ora şase când eu şi Eden ne întoarcem la apartament Lumina soarelui e perfectă pentru pictură, aşa că trag toate perdelele şi o las să intre. Eden aşteaptă pe canapea în timp ce adun tot ce-o să-i trebuiască: o pânză albă, pensule, vopseluri. Sunt atât de încântat încât îmi tremură mâinile! Nu sunt sigur dacă e din cauza timpului petrecut cu Eden sau de la nerăbdarea de-a vedea ce fel de catastrofa o să creeze fota asta. Pe de altă parte, ar fi tipic pentru ea să mă dea pe spate, demonstrându-mi că, în secret, e o artistă incredibilă. Juriul încă deliberează..
Aranjez camera de zi, pun toate materialele pe măsuţa de cafea, apoi mă aşez pe canapea. Eden ocupă scaunul de vizavi. O urmăresc cum ridică tava, apoi toarnă diferite culori pe ea, încruntând din sprâncene în timp ce se concentrează. Mă face să-mi doresc să fiu eu cel care o pictează.
■*- în regulă, Eden! Fără presiune! Nu facem nimic altceva decât să riscăm totul aici, o tachinez, relaxându-mă pe pernele canapelei în timp ce ea continuă să stoarcă stidele de vopsea.

Vrei să f»« linişte? Am «1« linişti deplini. Prefit-te d eşti o gutuie de piatră, din «le» care nu pot vorbii Imi cere ea. U«U><«MMl Eşti tn toane bune. _ întotdeauna sunt în toane proaste, riposte«* Eden. îşi încrucişează picioarele pe scaun şi ţşi pun« pânza albă în poală, ţinând o pensulă într-o mână şi tava cu vopsea În cealaltă.

— încă ar mai poţi recunoaşte învinsă, adaug. Nu trebuie să otcetn prin suferinţa asta.

— Ce te face să fii atât de sigur că sunt o pictoriţă groaznici? mă întreabă, învârtind pensula în vopseaua neagră.

Mă întreb cu ce pane din mine începe. Atât de previzibili

— Mă cam aştept să-mi dovedeşti opusul, recunosc.

— Apreciez că-mi oferi încredere! Acum, poţi să te laşi puţintel pe spate? Să te relaxezi. Şi dă-ţi părul de pe faţă... Da, aşa! întoarce-ţi puţin capul într-o parte, ca si ee vadă soarele. „. Perfect... Acum nu mai mişca niciun muşchi!

— Şi dacă o fac?

— Nu te mişca!

— Şi dacă trebuie să strănut?

— Ţine-l înăuntru!

— Asta nu te poate ucide?

Mijeşte ochii până când ajung să semene cu nişte fante. Fante.

— Nu ştiu, T rumân! Hai să aflăml

Râd în hohote. Nu mă pot abţine. E o figură fata asta!

— Cu ce începi? o întreb.

— Parcă am spus să nit vorbeşti! ,

— Eşti rea. Eden Flota!

— Ai vreo banda de lipit? Ceva ca» să ţi se potrivească bine pe gura.

w- Orice scuză ca si te apropii de gura mea, nu? Acum se uită la aune ât parei ar fi gata «ă te dea jos de pe scaun şi să mi ucidă pe canapeaua asta. îmi ridic mâinile, predându-nvă.

— Bine! Am si tac! Ai câştigat!
Ne cufandăm în tăcere. Singurul sunet este atingerea p^ lui Eden şi suspinul ei ocazional. Nu pot vedea nimic din ce f^' dar dupi expresia ei îmi dau seama ci e supărată Şi îşi tot pensula între dinţi ca si-şi lase pirul liber, apoi să-l lege iar şi să-l dea iarăşi jos. Nu pot si nu mi uit la ea. Dar nu la faţa ei. q la mâinile ei. La gât. La felul în pânza îi stă sprijinită pe genunchi şi la pata de vopsea neagră de pe vârful degetului, culoarea pe cate ştiu ci a ales-o pentru pirul meu. S-o privesc pe Eden e ca şi cum « sta în mijlocul unui muzeu. Sunt atât de multe de văzut! Ca şi cum ochii mei se luptă între ei pentru a găsi un loc unde să aterizeze.
E hipnotizantă! •
— Ochii tăi sunt enervanţi, spune când s-a scurs prea mult timp în tăcere. Nu exislă vopsea care să aibă nuanţa potrivită de albastru pentru ei. Sunt precum sticla într-o secundă şi precum cerul în următoarea.
— Eşti obsedată de ochii mei – am înţeles.
— Ai ratat complet ideea.
— Bine! Ai terminat?
— Cred că da! Nu e foarte bme. Nu mă pricep la artă, ca să ştii. Să nu te aştepţi la Mima Lisa sau ceva de genul ăsta.
Simt iar că mă umflă râsuL
•— Nici nu mă aşteptam la asta.
Acum zâmbeşte ea. De data aceasta, ochii mei ştiu exact unde
— Bine! spune, ridicându-se de pe scaun.
Se apropie de mine, cu tabloul strâns în mâini. îl ascunde, ca deocamdată si nu pot arunca nicio privire. Abia aştept să văd cum m-a pictat Nu-mi scapă din vedere cât de dramatic ni s-au inversat rolurile. Canapeaua scoate un mic geamăt când se aşază lângă mine. Genunchiul i se loveşte de-al meu. Ce lucru ridicol să observ asta! Totuşi, o fac.

tnci o şansă
293

_ pot să văd? întreb într-un mod care sper să sune răbdător şi nu ca şi cum aş fi practic disperat să văd ce-a creat teC%den îşi a?*29 P®”2* P0®1*' baza sprijinită pe coapse. O {„clină intenţionat ca să nu pot vedea nici măcar o fărâmă.

^ E răul spune ea.

în voce i se strecoară o mică jenă, într-un mod cu care nu sunt obişnuit Eden e rareori stânjenită. De fapt, t rareori altfel decât sarcastică şi gata să arunce o remarcă spirituală distrugătoare.

Doar că acum se agaţă prea tare de tablou. Şi dacă cineva poate înţelege vulnerabilitatea care vine odată cu împărtăşirea creaţiei tale, acela sunt eu.

Nu mă aştept să fie chiar bun, Eden.

Mă reduce la tăcere cu o privire. E nevoie de o secundă pentru ca orice urmă de blândeţe să se prăbuşească în întregime, apoi s-a întors.

— Ura mea pentru tine atinge noi culmi în fiecare zi, îmi spune.

Dar zâmbeşte. Aşa că mă gândesc că poate nu mă urăşte deloc.

— Arată-mi odată! N-o să râd, îi promit!

Eden îşi muşcă buza de jos. îşi strânge părul în spatele urechii acoperite de patru piercinguri. Cred că trage de timp, dar apoi se hotărăşte şi, cu un oftat greu, întoarce pânza: spre mine. O studiez un minut-, l-au ieşit bine părul negru, pielea, păstoasă^ ochii albaştri. Seamănă îritr-un fel cu mine. Sau cu fratele meu geamăn. Sau, în cel mai bun caz, poate cu un văr de gradul al treilea.

— Ai avut dreptate, spun. Cu siguranţă nu t Mona Lisa. ,

— Trumani

Ridică tabloul de parc-ar fi o armă, şi nu mă îndoiesc că fata asta poate găsi o cale să-l transforme într-una. Apoi se gândeşte mai bine şi mă loveşte cu el peste braţ, ceea ce nu e chiar ceva sigur. Vreau să spun, vopseaua e încă umedă. O să-mi distrugă canapeaua Şi, totodată, şi pânza. Dar nu-mi pasă. Nu cred că-i pasă nici ei.

__ Nu e chiar aţa de răul spune, studiindu-şi lucrarea. C_{am}, fţi e cam dezechilibrat şi nu Cred cS umil dintre ochi ar trebui^ fie mai mare decât celălalt, dar e îh regulă. **
_ Poate ci unul dintre ochi chiar ati trai mare decât $celll_{a}|_{t}$
Eden scoate un mic „hm” moale şi apoi alunecă mai $aproap_{e}$ de mine, înclinându-se uşor pâni când ajungem aproape faţi j_{n} faţă. îmi cuprinde bărbia intre degete, mi ţine nemişcat şi feri an,. Uzează faţa într-un mod prea calm pentru a fi natural Nu cred că respir deloc in tot timpul ăsta. De fapt, există o şansă mare ca 90% din creierul meu pur şi simplu si nu mai funcţioneze. Să o am atât de aproape, si-i simt atingerea moale a degetelor.,. e un contrast extrem de surprinzător faţă de cum e ea de obicei Privirea ei <fe oţel se îndulceşte, şi nu e nimic ostil la felul în care mă priveşte.
— Sigur sunt de aceeaşi mărime, spune ea.
Dai Ochii meii
— E bine de ştiut, rostesc, simtindu-mă lipsit de suflu.
Doamne, s-ar putea să am nevoie să mi întind!
Şi apoi se îndepărtează, târându-se înapoi pe pernă şi luând cu ea toată lumina şi moliciunea.
—■ Nu-i aşa de rău pentru prima încercare, adaugi Eden.
încearcă să schimbe subiectul, de parcă asta ar reuşi să măture sub preş momentul dinainte, .a -
— Merită 10 pentru efort, spun, pentru că bietul meu creier încă se străduieşte să se adune la loc.
Eden aşazi tabloul pe canapea. Ceva din creierul ei îi spune că da, e o idee bună să aşeze un tablou ud pe o canapea din piele albă. Dar manevrează pânza cu atâta griji, încât e dureros de adorabilă, aşa că nu zic nimic.
Se uită la mine peste umăr, lovindu-mă cu familiara ei expresie dispreţuitoare.
— Nu fi tâmpit!

Ai«o Pată de vopsea neagră pe obraz, de care s-au lipit câteva viţe de păr. Nu mă pot abţine să nu mă uit la ea.
** Ai prefera să fiu cool şi fermecător?
Râsul ei e o lovitură pentru orgoliul meu.
_Dacă ai fi măcar capabil de aşa ceva, sigur.
_Pot să păstrez tabloul? îmi scapă totuşi.
Pare uimită.
_De ce l-ai vrea?
Are dreptate. N-ar trebui să-l vreau. Nu e foarte bun şi cu siguranţă îl văd bântuindu-mi coşmarurile. Dar sunt complet obsedat de faptul că ea a făcut asta. Că fata asta ca o flacără, care abia suporta să fie în aceeaşi Cameră cu mine acum o săptămână, s-a aşezat jos şi-a pictat faţa asta prostească a mea, care nici nu e cine ştie ce. Şi, ca să fiu sincer, cred că există o şansă ca lucrul ăsta să fie distrus înainte ca Eden să ajungă acasă, dacă o las să se ocupe de el.
— Vreau s-o înrămez, îi răspund, arătând spre peretele alb de deasupra canapelei. Chiar aici.
— Nu cred că părinţilor tăi o să le placă asta, spune Eden.
Probabil că are dreptate.
— Atunci, poate în dormitorul meu.
îşi arcuieşte sprâncenele. E singurul ei răspuns. Restul feţei e împietrit, gânditor, şi tare aş vrea să ştiu ce îi trece prin cap. Deşi sunt pe deplin conştient că, dacă ăş întreba-o, probabil că nu mi-ar spune. Pentru că ea e Eden, fata care se acoperă cu straturi de umor şi sarcasm ca să-i ţină pe toţi la distanţă.
— Nu ţi-l doreşti cu adevărat> comentează în cele din urmă.
Şi se înşală. Ba da, mi-l doresc, aşa că mă întind peste ea ca să iau tablouL Şi ea... mă opreşte. îşi lasă mâna pe încheietura mea. Abia dacă e ceva. E nesemnificativ, Dar amândoi băgăm în seamă.
Şovăie, cu ochii aţintiţi asupra locului în care mă ating degetele ei. Nu ştiu cum e posibil să mă simt atât de conştient de prezenţa

altcuiva,.. şi totuşi, aşa a fost întotdeauna cu Eden. Când e orbitoare şi luminoasă. Când nu este, nu mai pot ₛs ' ᵃ'Cl'
ᵐ,-0 Scw
din minte. Cot
£ nici mm.
Mă apropii un pic mai mult. Nu mă pot gândi la altceva d la sărutul nostru care s-a terminat prea repede. La viitorul pe ^ nu am apucat să-l construim. La sentimentele pe care nu am apuₐₐt să le explorăm. Şi poate că e prea târziu pentru multe lucruri, dₐᵣ nu e prea târziu pentru noi.
— Truman!
O spune cu vocea care mă avertizează că va încerca să mă înde- părteze din clipă în clipă. Dar dintr-odată devine imperativ să n-o mai las. Nu mai vreau să fiu împins şi dat la o parte. Nu mai pot lăsa să treacă încă cinci luni înainte de-a avea ocazia să-i fiu din nou aproape. Tot ce-mi doresc este să fiu aici, alături de ea.
Pentru prima dată, nu mă mai gândesc la tot ce ar putea să fie greşit. Uit de vinovăţie şi de regrete, de orice persoană care există în afara acestor ziduri, şi îi cuprind faţa între mâini. Deschide gura, probabil ca să ţipe la mine, dar o sărut înainte să poală scoate vreun sunet O sărut pentru că, sincer, este singurul lucru pe care vreau să-l fac. , .
Se dă bătută. Şe apleacă spre mine, lipindu-şi trupul de al meu. Mă pierd undeva în senzaţia mâinilor ei pe faţa mea, apoi pe spate. Simt vopseaua umedă de pe vârfiil degetelor ei când îmi ating obrazul Simt gustul furiei.şi al tentaţiei şi cât de greşit ar putea fi, dar niciunul dintre noi nu se opreşte. Pentru că avem nevoie de asta.
Pentru că cinci luni a fost prea mult
Pentru că sunt de părere că aici trebuia să ajungem.

21
mrtr
«r-RUMAN MA SĂRUTĂ, ŞI MINTEA MI-É COMPLET GOALĂ, CA O I tablă ştearsă. îi Văd faţa aplecându-se mai aproape; văd cerul în albastrul ochilor lui. îl revăd iar 'şt iâr. îl înmagazinez în memorie. Memorez felul în care teii ţine faţa. Gustul lui. Felul în care îl simt, de parcă trecutul şi prezentul S-au contopit în acest moment aproape perfect. E prima dată când creierul meu e'complet amuţit. Nu sunt şoapte, nu sunt şuvoaie dezgomot. în linişte, Truman mă sărută, şi simt ceva moale, ceva uşor. : Ceva ca o acceptare paşnică,
ca şi cum aş fi în pragul fericirii. _ ... .
Şi totuşi, amintirea primului nostru sărut mă apasă. E mereu acolo, în adâncul minţii, aşteptând să-mi amintească de ce ar trebui să stau departe de Truman — chiar şi într-un moment ca acesta, când nu vreau s-o fac.
Truman se desprinde şi zâmbeşte.
— Pfff! face.
Nu e tocmai de vreau<să aú<£: *
— Pfff>
— Nu credeam că ceva poate întrece acel prim sărut, spune el în cel mai prostesc mod cu putinţă.
Se întâmplă lucruri rele când ne sărutăm, replic, parţial î*ntru <* «ste adevărat şi parţial pentru că o parte din mine simte
nu merit altceva decât si stric momentul ăsta.

— Cred că faptul că nu ne sărutăm e un lucru rău. Mâinile lui Ttuman şerpuiesc în jurul taliei mele. Mă $_{U}j_{t}$ lui pentru care tocmai am petrecut o oră s-o pictez. Chj_{w} ^{at} a fiicut-o cum merita. Nu sunt sigură dacă cineva ar putea su • ^ esenţa feţei lut Truman, pentru că este cu mult mai mult d suma părţilor ei. Nu e vorba despre curbura gurii sau culoarea o^ lor – aici am greşit E vorba despre felul în care întreaga sa înfăţişa se îmblânzeşte atunci când vorbeşte, felul în care zâmbeşte la $_{a}$j mai mic cuvânt despre Katie; felul în care liniile ascuţite ale feţei i se transformă în curbe domoale când e lângă mine. îmi aminteşte de felul în care pictează, cu această precizie perfect măsurată – nici prea uşoară, dar nici cu prea multă forţă. îmblânzeşte lucrurile în chipul potrivit

— Pot să te întreb ceva? spune Truman.

E încă lipit de mine, cu fruntea sprijinită de-a mea. Cuvintele lui îmi fac inima să se strângi îmi fac griji că va spune ceva care o să strice momentul şi o să lase realitatea să năvălească înapoi

— Bine! cedez, simţind deja cum momentul se şterge.

— întotdeauna m-am întrebat de ce m-ai evitat după accidentul lui Katie.

O spune cu atât de multă ezitare, încât mă frânge în două.

— E din pricină că m-ai învinovăţit? Probabil că l-am auzit greşit

Te-am învinovăţit? Eu sunt singura persoană care trebuie învinovăţită.

îi simt mâinile încordate pe talia mea.

— Să te învinovăţeşti pentru ce?

— Pentru accidentul lui Katie, continui.

Niciodată n-aş putea să recunosc acest lucru în faţa cuiva. În afară de el.

Inti e satui
299
A fost vina mM' Am fost ulrim» persoană care a văzut-o. Mi-ai» petrecut toată noaptea în dormitorul ei, cu ea. Şi apoi ^ plecat. Am fost distras! de tine – de tine, sSrutându-te. Dacă „„ aş fi fîcut-o, Katie nu s-ar fi căţărat pe ftreastrâ. N-ar fi fost ,ovitâ de maşina aia. Nu s-ar afla la spital în loc să fie acum, aici, w „oi. M-am convins că a fost numai vina mea şi încă mai cred asta. Iar cînd K P™**™' »»„»«team noaptea ata. Aşa că am încetat si te mai privesc. Am încetat să mă mai gândesc la tine. Am început să te evit cum am putut Am încercat să blochez toate lucrurile rele care s-au întâmplat în acea noapte, şi cred ci am reuşit să blochez şi lucrurile bune. Pentru că nu cred că a fost ceva rău că te-am sărutat Doar ce s-a întâmplat după aceea a fost rău.
Am spus prea multe, dar am impresia că tot nu sunt destule. Vreau să sap şi mai adânc şi să-i spun lui Truman că sunt de părere că am simţit asta pentru el de atât de mult timp, caşi cum ár fi o rază de lumină când o cameră devine prea întunecată. Că pictura lui este o capodoperă şi că k fel sunt şi mintea lui, şi inima. Că urăsc cum i se ondulează părul în spatele urechii şi nu vreau să se oprească niciodată. Că m-a distrus complet; când l-am sărutat în acea noapte în dormitorul lui, pentru că o regrét atât de mult dar partea cea mai rea este că nu o regret deloc. L-aş săruta de o sută de ori din nou. în orice dormitor. în orice expoziţie de artă. Cu orice fel de vopsea pe mâini, L-aş alege de fiecare dată iar şi iar, pentru că este remarcabil în toate privinţele.” <vî>/
— De aceea m-ai ignorat? mă întreabă eL Din cauza vinovăţiei? Crezi că e vina te?
— A cui altcuiva ar putea fi?
— A mea! răspunde el extrem de repede. E vina mea, Edeni Totul a fost din vina mea. Sunt fratele lui Katie. Ar fi trebuit să

am grijă de ea în acea noapte, nu de tine. Nimic din toate a fost din cauza ta»
Cuvintele lui mă blochează cu totul.
— Truman, spun, nici măcar pentru o singură clipă n-am zut că accidentul lui Katie a fost din vina ta.
— Niciodată n-am crezut că a fost a ta, şopteşte şi ei Degetele sale îmi strâng mijlocul. Mă aplec sub acea presiune
acea amintire plăcută,
Deci tu ai crezut că te-am ignorat pentru că te învinovăţeam pentru accidentul lui Katie? —■ Da! îmi răspunde.
Totul începe să se aşeze la locul lui. Amândoi ne-am petrecut ultimele cinci luni convingându-ne că noi suntem vinovaţi pentru că în acea noapte Katie a plecat de acasă. în ce moment ne oprim? Să ne arătăm cu degetul şi să ne chinuim pe noi înşine? Nu cred că inimile şi minţile sunt făcute să reziste la atâta autodistrugere. Cred că trebuie să mă opresc. Cred că amândoi trebuie să ne oprim. Dar cum poţi renunţa la un obicei care ţi s-a înşurubat atât de adânc în creier? Care părut să-ţi schimbe întreaga existenţă? Pentru că de cât timp nu m-am mai văzut ca fiind Eden, o fată de optsprezece ani care în toamnă merge la universitate, care s-a mutat într-un oraş nou şi şi-a făcut prieteni noi, care. a. continuat să-şi vadă de viaţă atunci când lumea a încercat s-o tragă înapoi? Timp de luni întregi m-am văzut aşa: un eşec, o prietenă îngrozitoare, cauza comei lui Katie, fata care a ales o prostie de sărut în locul vieţii celei mai bune prietene a ei. Dar, în acel moment, cum aş fi putut să ştiu că viaţa lui Katie e în joc? Am simţit doar că inima mea e în joc. Mi-am dat seama cât de mult mă înşelasem doar când a fost prea târziu. A fost vina mea pentru că nu am prevăzut cum Katie o să se furişeze afară? Nu mai ştiu!

^ poate ci «fi trebuit si lămurim toate «tea aaim cinci luni, Splină de vioiciune.
^U isa'Ttuman izbucne?tt in rls' Hohotele lui sunt ca nişte • jjjţ plutesc pe cer lăsând si se întrezărească soarele. ^ Poate, îmi răspunde. Sau poate ci uneori avem voie s-o j^ţnbari.
__ Poate, recunosc, spetind că într-o zi voi putea si şi cred asta. _ Apropo, am terminat dormitorul. Bine, nu şi tavanul. Dar rtstul e gata.
Am impresia că tot corpul îmi zâmbeşte. _ Nu se poate! — Haide!
Truman mă apucă de mână şi mă trage după el în câteva secunde, suntem pe Hol, unde mirosul de vopsea încă mai pluteşte în aer. Păşim te dormitorul lui Katie. Iar acolo... suntem în mijlocul universului.
Pereţii sunt incredibili, la fid ca data trecută. Acum mobila, obiectele pe care le-am pictat, sunt şt eleiaia. Gerul continua de la un capăt la altul. îmi arunc privirea spre Truman. care sta langa mine, cu braţele încrucişate, radios ca soarele.
— L-am terminat în dimineaţa tasta;- spune cu enorma mândrie. Pereţii aveau nevoie de cateva retuşuri şi a trebuit sa rezoiv câteva dintre...
Eden, plângi
Bineînţeles că plâng. Sunt un adevărat dezastru, iar mima mi-a rămas blocată undeva, în gat îmi şterg lacnmde cu manecue bluzei, apoi îmi trag părul peste faţă, ca sa ascund roseaţa care uni năvăleşte în obraji. . i i r
— Nu! îi răspund, fluturând stângaci cu mâna pnn aer. Cred că sunt doar vaporii de vopsea. Chimicalele şi chestiue astea uni Rochii si lăcrimeze.

Truman nu înghite povestea, dar nici nu mă dojeneşte p^
_Sigur, clar. Deci ce părere ai? ttu «a.
— E perfect!
E singurul cuvânt pe care îl pot rosti firă să mă tra$_{ns}$f într-o baltă de lacrimi, cu Câteva bucăţi de haine negre pl^ deasupra precum cea mai proasta plută de salvare din lume.
— Şi-acum, partea cea mai bună/
Truman mă trage în jos, pe podea, până când ne întindem pe spate ca în ziua în care am pictat împreună,
— Mijeşte-ţi ochii, mă îndeamnă, ca şi cum te-ai uita la soare!
Aşa şi fac. Tot ce văd printre gene sunt albastrul şi albul Chiar
am impresia că ne uităm la cer,
.— Ua-au! şoptesc
— Dai spune eL Crezi că o să-i placă?
Sunt atât de pierdută, definitiv pierdută.[1] Mă simt atât de furioasă – Katie s-ar putea să nu vadă asta niciodată. Mă simt atât de fericită— într-o zi ar putea s-o facă. Mă simt moale şi caldă pentru că Truman i-a oferit asta... şi mi-a oferit-o şi mie.
Eden, reia el. Crezi?
— Nu,.. nu ştiu! Nu mă pot gândi acum.
— Pot să mă depărtez un pic, dacă vrei.
— Nu din cauza ta..
îmi dă un ghiont în burtă, iar eu îl plesnesc peste mână.
— Aburii de vopsea?
— Aburii de vopsea, îi răspund, întorcându-mi capul într-o parte ca să-i întâlnesc ochii.
Simt acolo, aşteptând, ştiind că aburii de vopsea sunt doar o acoperire pentru ceva prea greu de rostit
Simt cum degetul lui mic îmi atinge încheietura mâinii într-un mod blând, ezitant, ca şi cum nu m-ar fi sărutat cu câteva minute

încă o şansă
303
. j^l {ntreb cât timp se va simţi obligat sS fie atât de atent ^ ivii întreb cât timp va dura până când cicatricile pe care [01] A i le-am căpătat în noaptea aceea vor începe să se estompeze. Am fost supărată ci ai plecat vara asta, şoptesc când tăcerea
totins suficient de mult pentru ea vocea mea să sune ca venind Je deparK> [ae] f°[atte] ^P*”*' [Nu] P[uteam să în]?[ele]8 ««n ai pără- t-o pe Katie. Pe mine. Acum înţeleg; sincer, chiar înţeleg. Dar
atunci n-am înţeles.
De data asta, când mă uit la Truman, are ochii închişi şi faţa îndreptată spre tavan, dar degetele lui sunt încă acolo, pe încheietura mâinii mele.
_Te-am urât pentru că ai părăsit-o pe Katie, adaug.
_Nu-i nimic
_ Dar cred că am fost şi foarte supărată că m-ai părăsit
_îmi pare rău! spune el, cu ochii încă închişi
— Şi mie!
Nu ştiu cine se mişcă întâi, dar apoi feţele noastre se regăsesc la tm deget una de alta, iar eu mă întreb de ce Truman a avut nevoie să picteze cerul când tot ce trebuie să fac e să mă uit în ochii lui ca să-l găsesc
—Vreau să faci un singur lucru pentru mine, reia eL Ştii că îmi spuneai mereu că lui Katie nu-i plăcea când vorbeam sau ieşeam împreună.
— Nu-i plăcea.
Nu a spus niciodată cu adevărat de ce. Poate ci era geloasi ci «enţia mea era îndreptări spre altcineva în afară de ea.
Ei bine, nu vreau şă mai stai departe de mine, Eden! Aşa că s-ar putea să trebuiască să-ţi încâlci cuvântul dat lui Katie.
—Să-mi încalc cuvântul! O faci să sune ca şi cum aş fi făcut un jurământ de sânge.

— Suni ca genul de chestii ciudate pe care vă plăcea .
— Am băut suc şi ne-am prăjit la soare lângă pişci^* ^ ^ tăi. Truman, nu cred că jurămintele de sânge erau foa^”„^ lista noastră de lucruri de făcut, stB pe
Pieptul i se zguduie în timp ce râde, cu ochii dansând, i felul ăla visător şi scânteietor. Şi apoi mi se face rău de la' mac pentru că am folosit asemenea adjective frumoase pentn, ^ descrie pe tipul ăsta. Dar poate că le merită. Poate.
— Ideea e. continuă el, facem asta sau nu?
— Şi se mai spune că a murit romantismul.
De data asta, eu sunt cea care se trage mai aproape.
— Lui Katie nu-i va plăcea asta, şoptesc
— Nu trebuie şă-i placă.
Apoi Truman mă sărută din nou. Cerul de deasupra pare să fie în întregime al nostru,

22
mmHj>
EDEN h IA CÂTEVA ZILE CA SĂ DECIDĂ CĂ CEA MAI IMPOR- tă sarcină din viaţa «în acest moment este să-i reunească pe Katie şi Purrnicus.
_ Este pisoiul ti, Ttuman. Nu l-a mai văzut de cinci bmi.
Ţine să sublinieze perioada care a trecut ca şi cum ar fi punctul forte al argumentului eL Nici măcar nu ştiu dacă pisicile pot să-şi dea seama de trecerea timpului Eu, unul, sunt destul de sigur că nu pot
_ Tot ce trebuie să facem este să mergem la Vechea voastră casă, să-l luăm pe Purrnicus şi să-l aducem la spital pentru o oră sau două, ca să fie cu Katie, apoi îl ducem înapoi, afară, înainte de ora lui de stingere, propune Eden.
Stă pe podea în dormitorul meu, scormonind în lada cu tablouri vechi. Amintirile pe care le am cu ea făcând asta sunt atât de dureroase, că trebuie să-mi desprind privirea de-acolo.
— Nu putem lua o {»sică în metrou, argumentez eu.
— Ai uitat că ai o maşină?
— Nu-ţi place să mergi cu maşina, subliniez.
Tace, apoi îmi spune:
— Sunt dispusă să încerc.
Atunci îmi dau seama cât de mult înseamnă pisica asta pentru ea.

— Ai de gând să mă tot întrebi până când o să spu$_{n}$ J
Eden scoate un tablou vechi şi de rahat cu un ap$_{Us}$ ^ ° $^{?n}$H uită fix la el preţ de-o secundă, apoi îl lasă înapoi î$_{n}$ |$_{ad}$j ^*
— O să te fac să oboseşti în cele din urmă, insistă ea A'
să ne economiseşti ceva timp şi să spui de pe-acum „da” ' $^{pl'tfs}$
Mă dau jos din pat şi mă apropii de birou. Cheile mele acolo, aruncate pe laptop. Le ridic şi le fac să se învârtă î$_{n}$ ^{SUm} degetului. '$^{Ufu'}$
— Hai să terminăm cu astal
Eden ţopăie într-un mod care nu-i prea stă în fire. E destul 4 alarmant, de fapt
— Lui Katie o să-i placă asta, spune şi deja fuge din camera mea pe hol. Se repede pe scări, tot vorbind despre pisica aia.
-— Credeam că-l urăşti pe Purrnicuş, spun eu, amintindu-mi toate dăţile când Eden şuiera la el şi îi dădea diverse porecle, cele mai populare fiind „ratat” şi „pisică nenorocită”.
în mod dar, s-a răzgândit.
— A, nu-l suport!
Dacă mă gândesc mai' bine.;,
— Dar Katie îl iubea, continuă ea, şi mi se pare corect să se revadă. în plus, am trecut pe la tine pe-acasă acum câteva săptămâni şi părea foarte singur. îşi tot scărpina căpşorul ăla mic şi gras de glezna mea. Atunci îţi dai seama că e disperat când caută afecţiune... la mine. – .
Lui Eden îi ia ceva timp să urce în maşină. Eu nu scot niciun cuvânt Nu o împing, pentru că nu sunt în locul ei. Nu reuşesc să înţeleg cum trebuie să fie pentru ea, cât de speriată şi emoţionată trebuie să fie. O las să stabilească ea când e pregătită. Stă pe scaun timp de un sfert de oră înainte să-şi pună centura de siguranţă. Apoi mai stă acolo încă zece minute, îmi las mâna pe genunchiul ei.

Incăo ştnsi
307
Cum merge treaba? o întreb.
^i» Dâ-i bătaie!
__ Eşti sigură?
^ Daj răspunde pe un ton de oţel.
Drumul înapoi spre casă durează cam o oră. Traficul este aglomerat şi gr«* rimân£ a?a P*”* de pe «trăzile din centrnl ora?ului şi intrăm pe autostradă. Apoi, zgârie-norii şi magazinele „esfiişite se transformă în întinderi prelungi de verdeaţă şi clă- ^ industriale. Hoteluri, reprezentanţe auto, lăcaşuri de cult Ne
întoarcem acasă.
Eden ţine o casetolă Tupperware în echilibru pe suportul penau pahare. E plină cu mâncare de la Pollo Loco. Mă roagă – sau îmi porunceşte, de fapt- să trec pe la părinţii ei ca să le lase pentru tatăl său.
_Ce este? o întreb.
Nu mă lasă nicicum să arunc o privire înăuntru.
— Doar nişte pui şi cartofi pe care i-a făcut Manny aseară.
îmi desprind ochii de la maşini pentru o fracţiune de secundă
a să mă uit la Eden. Părul îi atârnă pe umeri în valuri groase şi întunecate. Ochii îi sunt mari şi strălucitori, şi zâmbeşte când şi-i mijeşte la soare. Mă gândesc la toate momentele pe ¡care le-am petrecut înainte mergând împreună cu maşina. Când Katie stătea pe scaunul pasagerului, Eden« în spate, iar eu eram şoferul lor. Când mă uitam la ea în oglinda retrovizoare preţ de-o secundă. Era ce puteam risca. Acum nu-mi mai pot lua ochii de la ea. Şi mă simt norocos căpots-ofac.
— De ce nu-mi aduci nişte mâncare făcută de Manny?
—De ce nu vii să mă vezi la lucru şi s-o cumperi tu, ai? ripostează ea.
—Dacă vrei să vin să te vizitez la lucru, doar cere-mi! Destul oi aluziile! o tachinez şi eu.

Ochii îmi surtt din nou ia drum. îi simt privirea ca lasere fierbinţi, pătrunzându-mf armura, «răpungj^011* pielea.
O las pe Eden acasă la părinţii săi, iar ea intră înăuntru în f purtând în braţe cutia aia stupidă cu mâncare de parcă ar fi olimpică. Uşa de la intrare se deschide, ţi îl recunosc pe tatip care o cuprinde într-o îmbrăţişare. Apoi îmi face semn ai n^ şi mă întreb la ce se gândeşte sau cât de multe ştie, sau dacă Eden i-a spus ceva despre noi. Dar există măcar un „noi”? Na ^ & insist asupra etichetelor. Sunt fericit că s-a întors în viaţa mea. Atâta tot
Trec doar vreo cinci minute până când Eden se întoarce pt alee şi sare în maşină; Am observat că de data asta nici măcar n-a ezitat Se aşază imediat, îşi pune centura de siguranţă şi conducem pe distanţa scurtă până la vechea mea casă. Eu, unul, am vemt aici doar o singură dată în ultimele două luni, ca să iau nişte provizii după ce m-am întors de la MontreaL Nu aveam niciun interes să revăd acest loc şi toate amintirile care supravieţuiesc aici Dar îmi dau seama' că, dacă îl înfrunt cu Eden alături de mine, mi se pare un pic mai uşor de suportat /
Intru pe aleea noastră şi, bineînţeles, Purrnicus este întins chiar în mijlocul ei, dormind cu burta la soare.
— Bănuiesc că e destul de drăguţ, minte Eden de-ngheaţă apele.
Pisica asta e al naibii de frumoasă!
Parchez maşina pe margine, lăsându-i micuţului tot locul din lume, iar apoi Eden îngenunchează lângă el, scărpinându-i smocurile de blană din spatele urechilor, Mă las pe vine lângă ea şi îl scarpin şi eu pe burtă.
Toarce atât de tare, încât se aude de parcă cineva ar fi pornit o drujbă.
— Salut, amice! spun, trecându-mi mâna de-a lungul cozii lui.

gden s-â aşezat oman in mijlocul aleii, cu picioarele încrucişate
•ot tacâmul. P pji.iS vii înăuntru sau...?
E în reguli «laci aştept aici? Chiar nu vreau să intru.
A! Bine- nicio ptoblemăl f
__ Doar dacă nu vrei să vin cu tine! adaugă ea repede. Vrei? (3 atunci vin.
__ Nu, nu, sunt bine! Rămâi cu ochii pe Purrnicus, să nu trebuiască să-l căutăm prin tot cartierul! – Eden îmi zâmbeşte.
__ Aminteşte-ţi să iei cutia de transport pentru pisici! Cred ci e în dulapul din holul din faţă, spune, pentru că, desigur, îmi
cunoaşte casa mai bine decât mine. <
Drumul până la uşa din faţă mi se pare ciudat de lung. îmi dau seama că îmi tremură mâinile când încerc să bag cheia în încuietoare. Nu reuşesc s-o fac să se potrivească. Q răsucesc încoace şi încolo, dar mâinile îmi tremură atât de tare, încât nu se sincronizează.
Nu sunt deloc sigur că pot s-o duc la capăt Ceea ce mă face să mă întreb ce e în neregulă cu mine de mi-e atât de greu să deschid o afurisită de uşă. Dar amintirile dinăuntru cerşesc să iasă afară. Şi chiar nu vreau să mă înec în ele.Nu vreau să fk> înghiţit de curentul de sub apă. Pentm că, în clipa în care-uşa se deschide, Katie e peste tot: stă la masa din bucătărie, cu uşa frigiderului deschisă; e întinsă pe canapea, tot; schimbând canalele de lai televizor; ai ei sunt paşii uşori care urcă scările; ea este fatacarestă pe hol in papuci în formă de iepuraş; şi cea care se trezeşte devremie şi se spală pe dinţi la şase dimineaţa – tot ea. i
încep să mă simt strivit de asaltul ăsta al trecutului, până când detecttz 0
mâna apropiindu-se de-amea, E a lui Eden. Ea ghi- cheia în încuietoare. Ea împinge uşa să se deschidă. Ea îmi u mâna într-a sa.

__ y$_{in0}$ cu minei mă îndeamnă, apoi ne conduce î$_{n\ casi}$
Intrăm, iar liniştea este obsedantă. Totul este acolo und$_{e.a\ fo}$ lisat Pantofii lui Katie sunt încă aşezaţi în unghiuri ci$_{udatt}$ * covor, pe unde i-a aruncat Haina încă fi atârnă în cuier. î$_{ncerc}$^ găsesc un centimetru de spaţîu pe care să nu-l fi atins, dar nu reu**
Eden îşi lipeşte umărul de-al meu, strângându-mă de mini
— E peste tot, nu-i aşa?
— Peste totl repet.
Privesc cu uimire cum Eden se îndreaptă spre dulap, scormoneşte înăuntru şi scoate o cutie de transport galben-pal.
— Ştiam că e acolo, spune.
Apoi se întoarce lângă mine, iar greutatea se mai ridică puţin.
— Mai ai nevoie de ceva?
Nu! Plecăm. Eden ia cheia de data aceasta şi încuie uşa în urma noastră. Afară, aerul este înţepenit, iar soarele, orbitor. încerc să respir cât mai încet posibil, astfel încât Eden să nu-şi dea seama cât de bulversat sunt Vin în urma ei pe alee. Pune cutia chiar lângă Purrnicus. Deschide uşa mică de metal şi încearcă să-l împingă înăuntru. Dar el nu se lasă păcălit Continuă să se răsucească pe spate, cu burta în aer, cu soarele încălzindu-i pielea.
— Pisica asta namrocităIse aprinde ea.
Cumva, mă face să mă simt ridicol de bine.
îl iau pe Purmicus şi îl împing în Cutie. Apoi pornim din nou k drum. Purrnicus; miaună tot timpul, iar eu continui să-i arunc lui Eden priviri de genul „ţi-am spus că e o idee proastă", dar ea zâmbeşte atât de larg la pisica aia nenorocită, încât nici măcar nu observi. ,
Oare... avem voie să aducem pisici în interiorul spitalului? întreabă;
Şi-atunci ne dăm seama amândoi de greşeala noastră.

încă o şansă ^
_ probabil că ar fi trebuit să aflăm asta înainte de-a veni aici.
_Probabil.
Sun la spital şi reuşesc să vorbesc cu Celia, asistenta lui Katie. îi explic situaţia şi ea este de acord să-l aducem pe Purrnicus, doar pentru o oră sau două. Apoi ajungem în oraş, cu Eden radiind,
după care apare şi spitalul
în secunda în care intrăm în camera lui Katie, Eden închide uşa şi deschide cutia. Purrnicus ezită. Rămâne înăuntru câteva secunde, făcând un mare spectacol din adulmecat împrejur. Apoi o laba atinge podeaua de gresie».. apoi şi celelalte. După cate începe să se plimbe prin încăpere cu toată curiozitatea din lume, mirosind fiecare centimetru şi crăpătură.
— în regulă, ticălos mic, te-am adus aici ca să o vezi pe Katie, nu să adulmeci tot ce vrei! Hai!
Eden îl ia în braţe şi îl aşază pe pat, pe picioarele lui Katie. Rămânem amândoi deoparte şi privim. Purrnicus adulmecă pătura, apoi urcă pe burta lui Katie până Ia pernă. îi miroase bărbia şi păruL Şi apoi se lasă să cadă acolo, ghemuit la pieptul ei. Camera este atât de tăcută, încât îl auzim cum toarce.
Mă tot aştept ca sora mea să se trezească exact acum. Nu se poate un moment tnai potrivit ca ăsta. Dar oricât de mult şi-ar împinge Purrnicus capul în obrazul ei, ochii lui Katie tot nu se mişel Totuşi, cred că ar fi fericită să ştie că e aici.
— Te-ai gândit bine, îi spun lui Eden.
Ochii ei sunt plini de lacrimi când se întoarce spre mine.
— Nu mai fi atât de surprins!
Eden merge la muncă în seara asta, iar eu îl duc pe Purrnicus la apartament. O să-l duc înapoi acasă mâine, când n-o să mă mai sunt complet epuizat. Stau întins pe pat, cu Purrnicus făcut ghem [13] picioare, când părinţii mei intră în cameră. E extrem de ciudat

să-i văd pe amândoi stând aici. Mai ales când arată aş», fo aruncă acelaşi zâmbet pe care i l-a aruncat lui Katie foai *** 1'ni da vestea di i-a murit hamsterul. te ^ a-i

— Ce se întâmplă? o întreb«

Abia dacă am timp să <nă îngrijorez când am dat pe ai aspiratorul ultima dată. Mintea mi se pregăteşte deja pentru' ^ mai rău scenariu. Cel

Trebuie să vorbim ceva cu tine, rosteşte tata cu vocea ia lui de avocat plin de detaşare.

Inima mi se prăbuşeşte.

'-î—' Bine! spun.

Bine! Bine! Bine!

Dar nu pare nici pe departe să fie bine.

— Putem să luăm loc? întreabă mama, evident ca să tragă de

Mă ridic în capul oaselor în pat şi le fac loc la un capăt. Ei se aşază şi îl mângâie pe rând pe Purmicus, care începe imediat să toarcă. Citeze atmosfera, amice! Apoi mama îl ia şi îl leagănă la pieptul

Arată de parcă ar fi împins timpul înapoi, transfotmându-se într-un copd în timp ce-şi freacă obrazul de al lui.

Acum se uită amândoi la mine la fel cum au făcut-o şi în noaptea când am intrat în spital, cu Eden după mine. îmi amintesc că mama nu putea să vorbească. Stătea acolo, încremenită, uitându-se la ceva ce nimeni altcineva nu putea vedea. Tata a fost cel care m-a luat de după umeri, mi-a şoptit detaliile despre starea lui Katie şi m-a condus în sala de aşteptare. Acum e aceeaşi atmosferă.

Mi ?e răceşte tot corpul, ca şi cum oxigenul şi sângele, şi orice altceva din care e făcut tocmai au luat-o pe coclauri.

— Am vorbit aseară cu doctorii lui Katie, începe tata.

w» ascult după aceea. Plânsul mamei a venit uşor. Zâm- ^ ei este tnsă forţat Mâ întttb de ce o crede ea ci trebuie >i ^ondi că ăsta e un lucru bun. Ştim cu toţii ci nu este. Tata spune ^e precum „calitatea vieţii*' ţi „Katie nu arma MU", dar eu ^ gândesc că e ridicol Singura persoană Cat* ştie ce vrea Raţie wce într-un pat de spital acum, fără să poată vorbi.
Nu mai e aer în cameră.
Nu m-am gândit niciodată Cât timp va sta Katie în comă. Mereu am presupus că se va trezi într-o 2i, iar eu o voi conduce acasă. Şi-« vedea mobila nouă din dormitor şi ar zâmbi, apoi probabil mi-ar spune că sunt jalnic şi mă va tachina pentru că i-am simţit lipsa. Eu aş nega, după care, în cele din urmă, i-aş spune că aşa e. N-a existat niciodată vreun moment în care să îmi fi imaginat Ci va trebui să luăm această decizie pentru ea. Am încercat să nu-mi imaginez un viitor din care sora mea să nu facă parte.
Dacă n-ar fi tubul de oxigen permanent care îi permite să respire, ar arăta ca prinţesa care îi plăcea , atât de mult, ca şi cum ar fi dormiL Dar a zburat prin parbriz când a fost lovită de maşină, iar creierul nu a fost singura parte a ei care a fost afectată. Nu mai poate să respire singură.
-»— Truman?
De data asta e vocea mamei. Blândă, ca atunci când obişnuia mă striga pe nume în miez de noapte, când eram mic, aruncând o privire prin crăpătura uşii ca să vadă dacă dorm.
— Dai
— La ce te gândeşti?
— Nu ştiu!
Pe dinăuntru, urlu. Mi se fărâmiţează oasele.
— Au trecut aproape şase luni.
Tata, de data asta. Plânge pentru prima dată.

— Ştii că nu şi-ar dori asta, şopteşte el
Partea cea mai tea e că are dreptate. Katie nu ar vrea să ani întregi într-un pat de spital, rezistând pentru că aşa vr^^
— Nu trebuie să ne hotărâm în seara asta, spune man, noi' trebuie să ne gândim totuşi. **
— Bine!
Discuţia s-a încheiat
îi aştept să plece. Nu mă mai mişc după aceea. Mă prefac că trupul mi-e de plumb şi rămân în acelaşi loc până răsare soarele îmi imaginez cum ar fi să simt acelaşi lucru ani la rând, să nu mi pot mişca. îmi dau seama că e nasol. Apoi mă gândesc că asta ar putea să fie viaţa lui Katie pentru totdeauna. Ea nu şi-ar dori asta. Nimeni nu şi-ar dori.
E egoist să o ţinem în viaţă? Să o vizităm într-o cameră de spital pentru următorii zece ani pentru că niciunul dintre noi nu are puterea de a-şi lua rămas-bun?
Părinţii mei vor s-o deconecteze de la aparate, dar nu aed că-şi dau seama că ea nu e singura legată la ele. Şi eu sunt Dacă o deconectează, S-ar putea să mă deconecteze şi pe mine odată cu ea.

23
mmHr
A TRECUT O SĂPTĂMÂNĂ, ŞI PĂRINŢII MEI NU S-AU RĂZGÂNDIT. f\stăm în camera de spital a lui Katie, care acum a devenit noua noastră cameră de familie, singurul loc în care suntem toţi patru împreună. Părinţii mei sunt pe canapea, iar eu sau pe marginea patului lui Katie. Picioarele îi ies din pătură, şi văd că unghiile îi sunt vopsite în galben, iară îndoială opera lui Eden.
Mă uit în altă parte. închid ochii şi strâng din dinţi. Aş vrea să fiu oriunde altundeva decât aici, oriunde altundeva decât blocat în propria-mi viaţă, în propria-mi minte.
Intră doctorul cel rotofei, cu barbă lui lungă şi albă. Zâmbeşte în felul acela blând în care zâmbesc doctorii în preajma noastră. De parcă orice lucru un pic mai aspru ne poate rupe în bucăţi. E foarte posibil să fie chiar aşa.
El şi părinţii mei încep să vorbească despre opţiunile lui Katie. Mă deconectez din nou. „' ' „
Mă gândesc la Eden. La făptui că încă nu i-am spus. Mă gândesc că aştept ca părinţii mei să se răzgândească. Ca din tavan să Se deruleze un afiş pe care si scrie „Te-am păcălit”'. Odată ce Eden ^{0} să ştie, totul s-a terminat. Devine real. Şi mi-e şi mai uşor să Păstrez toată durerea asta înăuntru. Nu vreau să i-o transmit şi ei. când abia a început să se simtă din nou fericiţi

Dar dacă părinţii mei continuă cu asta, nu ştiu cât ti$_m$ rămâne lui Katie. Câte zile ne rămân ca să ne luăm ifcnj^ trebuie să aleagă ca să pot s-o fac şi eu.
închid ochii. Tot ce văd e negru, şi mă întreb ce vede Katie Sr*. că albastru. Că sunt nori şi soare, şi zgomotul pe care îl f$_{ac}$ ^ soarelui în zilele de vară. Nu vreau ca ea să-şi petreacă eterni^ privind Sh întunericul nesfârşit
Cum îmi iau rSmas-bun de la surioara mea? Cum să îmi iau rămas-bun de la cineva care nu e aici ca să mă audă? Vreau să „ trezească, chiar acum, doar pentru o secundă. Trebuie să-i spun că-mi pare rău. Sunt atât de multe alte cuvinte pe care încă trebuie să i le spun!
Apoi aud din nou acele două cuvinte: „suport vital.” E vocea tatălui meu de data asta. Deschid ochu, şi doctorul dă din cap. îi citesc pe buze. „Oricând sunteţi pregătiţi.” Asta e problema. Eu n-o să fiu niciodată. Să debranşezi aparatele e ca şi cum ai renunţa. Iar eu nu pot renunţa la Katie. Nu înainte de a-i putea oferi cerul.
Când doctorul pleacă, mama plânge cu capul pe pieptul tatălui mea Nu pot să sunt că îmi pare rău pentru ea. Singură şi-a făcut asta, nu?
E un gând crud si dezgustător.
—r Nu faceţi asta! spun, fără să-mi mai recunosc vocea. încă poate să se trezească. încă se mai luptă. Ştiu că aşa e.
Mă întorc spre sora mea. O prind de mână şi îi dau părul de pe faţă. Are ochu închişi, Pielea îi este palidă. Zumzetul constant al monitorului de puls umple camera. îi strâng foarte tare mâna, implorând-o să se trezească:
— Te rog! şoptesc, clipind printre lacrimi. Arată că eşti încă aici, Katie! Arată-le!

ea zace aicii viaţă. Nu se mişcă. Nu respiră singură.
. *L>lică ingenioasă de data asta. Niciun ţipăt. Niciun zâm- NIC'V0 strângere de mână. E aici, dar nu e... şi, Doamne, ştiu să simţi asta.
_Truman?
Tata, din nou. Plânge printre cuvinte. Nu mă uit. Ştiu deja ce
^ ^Mai avem încă două săptămâni cu ea.
Nu mai pot respira. Durerea îmi sfâşie pieptul. înima îmi arde. Se wpe. Cioburi care îmi străpung pielea. încerc să mă ridic în picioare şi cad la loc. Cuprind faţa lui Katie între mâini. îi rostesc numele. S-ar putea să i-l strig chiar. Cerşesc şi cerşesc şi cerşesc să se trezească. Chiar acum. Nu mai e timp. Trebuie să te trezeşti.
Simt nişte mâini pe umeri care mă trag înapoi. încerc să le dau la o parte. Am nevoie de încă un minut cu ea. Paisprezece zile nu vor fi niciodată de-ajuns. Am nevoie şi de astea şaizeci de secunde. .
îi tot rostesc numele: Katie Katie Katie. încerc sa ma întind si s-o apuc de mână, dar nu mă pot mişca, cu tata ţinându-ma. Asa ca renunţ. Cad pe podea. Capul mi se loveşte de genunchi şi ma fac ghem lângă sora mea. Vreau să mă micşorez. Sa dispar. Mai mult decât orice, vreau să schimb locul cu ea.
Trec pe lângă tata. Nu iau în seamă lacrimile mamei. Ma împleticesc afară din camera de spital şi pe hol, ca. un om distrus..
Cred că îmi pierd minţile, pentru că îmi doresc sa o văd pe Eden, şi deodată e aici, chiar în faţa mea. Uşile liftului se deschid şi „ktg spre ea. Arată ca un înger, scăldată în galben. O trag la piep- tulmeu?i ^tept să mă simt din nou întreg. Aştept ca dragostea pe •a« încep s-o simt pentru ea să mi coasă şi să mă închidă la loc.
Dar nu se întâmplă.

O prind de faţă. Apoi îi dau drumul. Intru în lift fi . se închid uşile. Eden se întoarce, uitându-se la mine buzele, iar sprâncenele i se încreţesc la mijloc.
„„W
întinde mâinile, dar uşile se închid deja. Şi apoi mă mj jos, jos. Mă scufund în podea. ?c K
Ochii îmi sunt atât de înceţoşaţi, încât văd dublu, tripl”
Când uşile liftului se deschid, o iau la fugă pe Hol şi ^ afară. Soarele îmi loveşte faţa primul, apoi vântul. Mă prăbuşi chiar acolo, pe trotuar, în faţa intrării în spital. Mă întind şi ¡J odihnesc capul pe pământul rece.
Ridic privirea şi văd doar tavanul de beton de deasupra mea. Nu e bine. Nu e bine aşa. Mă aşez în genunchi şi mă târăsc pânj văd cerul liber. Apoi mă întind şi mă uit la albastru. Mai bine, m| gândesc E mai bine asa.
S-ar putea să fi trecut o oră până când aud pe cineva ros- tindu-mi numele. Se aud paşi. Apoi o mână îmi strânge umăruL întredeschid ochii şi o văd pe Eden îngenuncheată lângă mine. Are ochii roşii. Obrajii îi sunt pătaţi de lacrimi.
Mă întind să o ating, iar ea se îndepărtează.
Nu-mi spune numele – îl strigă.
Nu-mi scutură umărul – îl loveşte.
Eden ţipă. Plânge. Şi mă forţez să mă ridic. Să mă concentrez, să nu mă mai uit aiurea la cer. îmi aud vocea, dar nu-mi pot desluşi cuvintele.
— Ai ştiut! strigă ea. Ai ştiut despre asta de-o săptămână şi nu mi-ai spus? E cea mai bună prietenă a mea, Truman! Cea mai bună prietenă a mea! Nu eşti singurul care o iubeşte!
Mă clatin pe marginea lumii.
Eden mă înhaţă de faţă, concentrându-şi ochii asupra mea.
— Truman?
— îmi pare rău! îngaim, îndepărtându-mă de ea.

îmi o,ansi 3[()
găinile u cad pe lângă corp Vad pe faţa ei că are inima frânţi Merit asta. Trebuie s-o ment,
_ Am crezut că se vor răzgândii mă apăr. Nu puteam să-ţi N" puteam să fac să fie real
Eden suspină atât de tare, Încât tot corpul îi tremură ca o kunza ui bătaia vântului Vreau să o strâng lângă mine. Vreau s-o protejez aşa cum n-am putut s-o protejez pe Katie. Dar acum e tea târziu. Le-am lăsat baltă pe amandouă, nu-i aşa?
— Ar fi trebuit să-mi spui, adaugă, sughiţând printre lacrimi.
Cred că s-ar putea să te iubesc, îi spun.
Sunt singurele cuvinte care îmi vin în minte.
Eden dă din cap.
__ Nu mă iubeştil Nu ar trebui s-o faci! N-ar trebui să ne iubim! Nu putem!
Priveşte îa jos, la propriile mâini, revenind la vechiul obicei să nu se uite la mine, să nu mă atingă.
— Ne-am sărutat, şi s-a întâmplat accidentul lui Katie. Apoi ne-am sărutat din nou, şi uite unde am ajuns, Truriian! Nu putem să mai facem asta.
Orice fărâmă de lumină care-a mai rămas în mine se stinge când Eden se întoarce şi pleacă.
Nu ştiu cum o fac, dar reuşesc să culeg bucăţile din mine şi să merg acasă. Mă gândesc că totuşi culoarea preferată a lui Katie era roz, dar nu-mi mai amintesc S-ar putea să fi fost albastra, precum cerul de care era atât de intrigată. Sau poate c-a fost portocaliu. îşi vopsea mereu unghiile în portocaliu. Sunt pete pe toată masa din bucătăria de acasă. Mama îi spunea mereu să-şi vopsească unghiile în altă parte. Katie nu asculta niciodată.
Când intru în apartament, mă gândesc că poate culoarea ei preferată era galbenuL închid uşa în urma mea. Zgomotul izbiturii răsună în jur, dar în realitate nu-l aud. Mă gândesc la galben:

Katie purta mereu puloverul ăla galben. Era tricotat, cu ₀U gât. Tata a încercat să o coasă cândva, dar n-a reuşit mărească gaura. '
Apoi stau pe canapea şi mă gândesc că poate culoarea ei p, ferată era roşul Şi apoi tnă gândesc la Eden şi la cum a fi* sărut
Nu l-am văzut, dar şi sângele lui Katie era roşa Când a ^ prin parbriz şi a aterizat pe şosea. Roşa Peste tot Tataaspu,^ ambulanţa a avut nevoie de şapte minute ca să ajungi Traficul oprit când s-âu lovit maşinile. Cred că întreaga lume e posibil să se fi oprit în timp ce ea zăcea acolo.
îmi amintesc cum m-am simţit când am primit telefonul îmi amintesc cum m-am simţit când am sărutat-o pe Eden în dormitorul meu, în noaptea aia. M-am simţit ca şi cum, pentrn prima dată, ani s-a întâmplat ceva bun. Şi apoi eram jos, la petrecere, şi suna telefonul Era mama. Plângea, ţipa. l-a luat un minut ca să se gândească să scoată cuvintele. .Accident", a spus mai îmâi. Apoi „Katie". După aia, am căzut la pământ
Şi apoi Eden a fost acolo în noaptea aia, îngenunchind lângă mine. îmi amintesc că mă întrebam cum se făcea că de-abia simţisem că pot respira pentru prima dată, iar acum eram prăbuşit pe podeaua bucătăriei, înecându-mă.
Mă gândesc la cât de albi erau pereţii spitalului când am intrat cu Eden. îmi amintesc că mi-am ferit ochii de cât de luminos era totul Mirosea a curat Prea curat
îmi amintesc că am văzut-o pe mama stând la capătul holului, lipită de tata. Am auzit-o plângând de cum s-au deschis uşile liftului. Nu puteam s-o aud plângând. Era ca şi cum inima i se sfărâma înăuntru, iar bucăţile se foloseau de gura ei ca să se elibereze. Ştiu că aşa se simţea pentru că aşa mă simţeam şi eu. Cum încă

tricm* 32J
îmi amintesc că am intrat în camera lui Katie cu Eden lângă ^ A trebuit să aşteptăm aproape şase ore, cât a stat în operaţie. L-mi amintesc câte oase îşi rupsese sau cum se numeau. Dar îmi amintesc cum mă simţeam când stăteam acolo şi o vedeam pe sora mea mai mică zăcând în faţa mea. Erau prea multe bandaje. îi ^opereau faţa, braţele, mâinile şi gleznele.
Am ştiut că e Katie doar pentru eâ două dintre degete îi ieşeau U iveală! Unghiile erau galbene.
Eden plângea lângă mine. S-a prăbuşit la pământ prima. Mă întinsesem deja O dată spre ea şi se îndepărtase. Nu mă puteam uita la ea. Nu atunci. Nu după ce se întâmplase. Aşa că am mers la Katie şi i-am ţinut cele două degete,rN-am spus nimic. Nu puteam găsi cuvintele – nu veneau.
Acum închid ochii şi îmi sprijin capul de canapea. Soarele e prea strălucitor. încerc să îl blochez. îmi dau seama că am pierdut-o pe Eden. Am lăsat pe toată lumea să plece, şi stau aici, pe canapeaua asta, trecând prin toate culorile, curcubeului şi încercând să-mi dau seama care a fost culoarea preferată a lui Katie.
Hotărăsc că e albastru.
Apoi mă conving că e adevărat.

n AMONA SE STRĂDUIEŞTE DIN RĂSPUTERI SĂ MĂ AJUTE. VINE U IXmine în dormitor şi-mi aduce farfurii cu mâncare. Se aşazăpt marginea patului şi-mi spune că s-a dus la Pollo Loco să-I vadă pe Manny.' îmi spune că au angajat o chelneriţă nouă în ultima săptămână ca să mă înlocuiască, pentru că eu nu sunt în stare să fac nimic. îmi spune despre cum ea şi Manny încă se gândesc la diverse idei să ajute afacerea şi că astăzi a făcut câteva fotografii la restaurant ca să le posteze. Nu se mai opreşte din vorbit, însă nu o ascult.
Cum ar putea să-mi pese când lumea se prăbuşeşte? Cu Truman plecat şi Katie pe cale să mă părăsească şi ea, în viaţa mea nu mai există fraţi Falls. Şi nu m-am mai simţit atât de singură de dinainte să intru în clasa a noua şi să o întâlnesc pe Katie pentru prima dată.
Eu eram fata cea nouă. Ciudata. Puştoaica care fusese atât de mult timp educată acasă, încât uitase cum să-şi facă prieteni sau cum să se poarte în preajma oamenilor. Eram la ora de engleză. Citeam Băiatul cu pijamale în dungi. îmi amintesc că stăteam în ultimul rând şi mă simţeam singură. Invizibilă. Profesorul a rostit cuvintele de care mă temeam cel mai mult: „Faceţi perechi şi discutaţi capitolele de la unu la trei.” Toată lumea avea pe cineva, în afară de mine.

M5 pregăteam să îmi văd de treabă singură Când fata care stătea ¡” fata mea, fata asta cu cel mai băiat păr pe ca« îl văzusem vreo- ^s-a întors şi-a lovit cu palma în banca mea.
Vrei să fim partenere?” m-a întrebat.
Am observat că fiecare dintte Unghii îi era vopsită într-o Culoare diferită- Nişte cireşe roşii îi atârnau la urechi.
„Sigur”, am răspuns.
Mi-a spus că o cheamă Katie, Asta a fost tot. Asta eram noi.
Iar acum stau în pat şi îmi doresc să mă întorc în acea zi sau în orice altă clipă dinaintea nopţii de primăvară când un bărbat a băut prea mult şi s-a urcat la volan, şi a lovit-o pe prietena mea cea mai bună; când I-am privit pe Truman prăbuşindu-se pe gresia din bucătărie după ce aflase că sora lui ar putea fi moartă.
îmi strâng pleoapele şi sper că aceste ultime câteva luni au fost un vis oribil Că o să mă trezesc- cu Katie sforăind alături de mine într-un sac de dormit roz-deschis şi cu Truman stând pe scaunul de la masa din bucătărie, cu picioarele atârnând în aer şi un bol de cereale în poală.
Dacă aş fi ştiut că pe drumuri circulă un şofer beat, n-aş fi lăsat-o pe Katie să plece de la petrecere. Dacă părinţii lui Katie ar fi fost conştienţi de cât de fragil este fiul lor, nu şi-ar deconecta fiica de la aparatele de suport vital Dacă Ramona ar şti de durerea care-mi străpunge inima, nu mi-ar aduce tăvi cu resturi de mâncare rea, gândindu-se că o să mă ajute. M-ar lăsa în pace. Vreau ca toată lumea să mă lase în pace. – > «I ; < ? OM»«!
Mai sunt şapte zile. încăşapte zile cu Katiej *■<■■
Adorm. Nu mă trezesc câteva ore bune. Sau poate toată ziua? A doua zi dimineaţă sunt complet pierdută, mişcându-mă prin locuri pe care nu le mai recunosc. Bucătăria noastră pare mai mică decât de obicei. Tot apartamentul pare să se fi micşorat, ca şi cum Ramona l-ar fi dat pe un ciclu de uscare greşit, îmi forţez

picioarele să intre într-o pereche de tenişi şi mâ sijesc locul ăsta. Trebuie să ajung la Katie. Mai sunt doar! ^ Acum timpul meu cu ea are o dată de expirare. ^
Ramona nu e acasă. Trebuie să se fi dus la vreun brun la Pollo Loco să-l viziteze pe Manny. Nu contează! Singjj soană care înţelege e Truman. Şi el m-a minţit. A ascuns de ^ cea mai importantă veste, chiar atunci când eram destul de (J? „! să cred că se întâmplă ceva între noi,„J
„Cred că s-ar putea să te iubesc", asta a spus. Nu se poate. E imposibil ca vreunul dintre noi să se îndrj gostească vreodată de celălalt E prea multă durere, prea multă suferinţă care va exista mereu între noi, împiedicându-ne să ne apropiem prea mult
Când ies din bloc, îmi dau seama că e noapte. Afară e întuneric beznă şi nici măcar n-am observat îmi verific telefonul – e nouă şi jumătate. Ciudaţi Drumul spre spital mi se pare mai puţin familiar decât de obicei. Sunt încordată ca un ceas vechi stricat gândurile îmi prind puteri noi cu fiecare clipă şi sunt gata-gata să mă destram complet
La spital,: nu reuşesc să intru. îmi tot spun asta: Mai simt şopti zile. Nu poţi irosi nici măcar o secundă. înţelegi asta? Nu mai sta degeaba! Du-te înăuntru! Nu mai irosi timpul pe cate nu-l ai. Dar nu pot! Nu pot nu pot, nu pot! Dacă mă duc înăuntru, totul devine real. Face ceasul să se mişte înainte, când tot ce vreau e să se oprească complet Aşa că mă aşez pe banca de afară şi aştept,.. Ce, nu ştia
Gândul îmi alunecă la Truman şi la cum reuşeşte să se descurce cu asta. Dacă eu sunt ruptă în sute de bucăţi, el este rupt în mii. E înapoi în bucătărie, cu telefonul în mână, ascultând vestea la nesfârşit

Ap0i gîndurile mele par să se îndeletnicească subit cu un fel de mag« malefiA PenttU Că Truman e lid în fat mea. Detaliile 4jung «pede la mine – ochii înroşiţi, părul mai dezordonat decât S® văzut vreodată şi o povară indescriptibilă care pare să-l tragă {„ jos.

__ Edeni

Clipesc o dată. De două ori. îmi şterg lacrimile cu degetele tre- murânde. Mă întind să îl ating, să mă asigur că este real, Mâna lui se ridică să acopere distanţa dintre noi. Apoi degetele lui le ating pe-ale mele. îmi retrag mâna instantaneu.

__ Ce faci aici?

Truman pare distrus, chiar mai rău decât în acea primă seară la spital Cel puţin atunci mai exista o speranţă că poate Katie se va trezi într-o zi. Acum nu mai avem nimic. Doar o realitate zdrobitoare şi o viaţă de trăit după ea.

— Am venit s-o văd.

Vorbeşte extrem de încet. îi observ expresia, aceeaşi pe care o râd în oglindă – acelaşi goL

— Nu trebuie să fie aşa! spun. Nu ar trebui să fíe aşa.

Nici măcar nu tresare. Nu arată niciun fel de durere. Şi de ce ar face-o? Sora lui va muri. Câteva cuvinte dure de la o fată la care ţinea nu vor avea acelaşi efect E greu să-ţi împărţi durerea în două în felul ăsta.

Se aşază pe bancă lângă mine şi îşi îngroapă capul în mâini. Nu ştiu de ce stau acolo aşteptând ca el să spună ceva, să facă vreun comentariu vesel care să mă ironizeze. Bineînţeles că n-o face. De ce i-ar păsa acum? Totul paré nesemnificativ în faţa tragediei.

Totuşi, aştept Aştept să văd o licărire din tipul pe care începusem să-l cunosc.

Când Truman îşi înalţă capul, iar ochii lui se întâlnesc mei, nădăjduiesc ca inima mea si uite să mai bată. C ^
Aştept sentimentul familiar ci vreau să alerg în braţele lu nu mă pot gândi decât la fata cari stă între noi. Fata cate» mereu între noi. Şi nu vreau s-o dispreţuiesc pe Katie pen^ m-a ţinut departe de fratele ei. Nu vreau s-o învinovăţesc p«,^ nimic. Nimic din toate astea nu e vina ei, 01
E mai uşor si mă învinovăţesc pe mine. Si dau vina pe el
Truman îşi cuprinde capul din mâini Părul îi e de neîmblân. zit, fluturând în vântul nopţii ca nişte vârtejuri de cerneală vărsate pe-o pânză.
— Vrei să vii cu mine? mă întreabă din senin.
Nu vreau să vorbesc cu el Nu vreau si merg nicăieri cu el
— Unde? îl întreb.
Nu contează! Ştiu că voi merge oriunde îmi va spune.

25
WmAHy
ASCULT VÂNTUL VUIND CÂND SE LOVEŞTE DE CLĂDIREA SPITÂ- luki ta timp ce ochii lui Eden îmi cercetează faţa.
— Vreau să mă duc să-mi iau rămas-bun, îi răspund.
— Să-ţi iei rămas-bun? repetă ea. !
Dau dm cap şi-mi încrucişez braţele la piept ca să lupt împotriva frigului constant pe care-l simt. Sau poate că am nevoie să fac ceva cu mâinile, ca să nu se mai întindă spre ea.
Credeam că o să aibă mai multe întrebări despre nune care apar din semn de naiba ştie unde. Am venit la spital pentru că nu pot să dorm. Pentru că acum există o numărătoare inversă pentru viaţa mea şi mi se pare drept să-mi petrec fiecare secundă la căpătâiul lui Katie. Dar Eden, e aici, stând singură pe banca asta şi arătând la fel de distrusă ca nune, şi nu ţnă pot abţine. Aşţept să mă roage să-i explic. în schimb, dă dm cap şi mă urmează la maşină iară să scoată un cuvânt , r n • i
Probabd ştie că asta are legătură cu Katie. întotdeauna are ceva de-a face cu Katie. Dar acum nu mai e vorba doar de sora mea, ci despre nune. Despre Edea Despre noi. O mulţime de lucrun s-au sfârşit în aceste ultime zile. Multe se vor sfârşi si în seara asta.

Străzile sunt liniştite în timp ce mergem. Nu sUnt abia dacă e vreo lumină. Am închis radioul, iar Eden vreme ce ieşim din nou din oraşul mare şi ne întoarceţi nostru natal. Nu pot găsi nici măcar un cuvânt de spus. ^ pare firesc. Nimic nu pare corect. In,lc«u

Când întorc în cartierul nostru, Eden se înviorează Se – geam şi îşi întinde gâtul Ci sS vadă Casele pe lângă care tr ec^ *

Nu ştiu dacă îşi aminteşte traseul asta. Cel pe care ^ dus de nenumărate ori după accident, E marcat în mintea m^« pleoapele mele. E mereu aici, aşteptând Bântuind. Şi e strâng mă întorc pe această stradă şi să mă gândesc la ce s-a întâmpla aici în acea noapte,

Eden trebuie să-şi dea seama unde mergem, pentru că îşi mută privirea de la geam. Se întoarce spre mine şi mă întreabă: — De ce? Nu-i zic nimic. Nu ştiu ce să zic.

Mă uit la ceas. Zece şi jumătate. Mă uit pe furiş la Eden. I se face pielea de găină pe braţe. Pornesc căldura şi nu mă mai uit la ea, pentru că mă doare prea tare. Simplu ca bună ziua.

Ajungem la un semafor roşu, aşa că mă întorc să-i urmăresc forma feţei în lumina lunii. Curbura buzelor, linia nasului, felul în care genele îi sărută obrajii. O absorb până la ultima bucăţică, ştiind că s-ar putea să fie ultima dată când voi fi atât de aproape de ea.

Apoi îmi feresc privitea. Dar ca şi drUmul ăsta, imaginea ei e acolo, gravată în mintea mea.

Mintea începe să-mi rătăcească, lăsându-mi mâinile tremurând- Vederea mi se înceţoşează.

încep să simt cârcei în picioare. Nu mă pot concentra la drum iar luminile din trafic se amestecă într-un curcubeu solid, încerc să-mi revin. Trag pe dreapta.

Ituă o ştmsi
329
__ Ţtuman? spune Eden cu o voce liniştită după ce se opreşte
m^te atât de blând! La fel ca în acea primă noapte.
_Cee?
__ ^m nevoie de-un minut.
Oftează.
__ Am înţeles! Amintirile.
Si chiar înţelege. E singura persoană care o face.
Şi apoi se întinde şi mă ţine de mână. Iar eu urăsc asta. Urăsc cât de bine mă face să mi simt! Cât de întreg! De fericit! Pentru ăn_ar trebui să simt nimic din toate astea. Mă simt ca şi cum aş fi blestemat să fiu rupt în bucăţi. Sora mea e pe cale să moară, şi e greşit ca eu să simt şi altceva decât greutatea asta.
— Ar fi trebuit să-ţi spun despre Katie, rostesc când tăcerea se prelungeşte prea mult. Nu mi s-a părut real, Eden. Şi nu am putut să accept ci a fost teaL Că părinţii mei i-ar face asta fiicei lor. Am încercat si te protejez, păstrând secretul Am încercat să mă protejez pe mine.
îşi retrage mâna.
— Mergi mai departe, Truman!
Aşa că o fee Pornesc motorul mi adun şi-mi şterg lacrimile de la coada ochilor. Apoi, pentru ci e imposibil să mă abţin, spun:
— Mi-afostdor detínelrri f!») ¡ .o* w'. l.-.«
Acolo, la colţurile gurii ei, e fantoma uniii zâmbet. Se potriveşte cu ce a devenit – fantoma unei fete. Şi cu fantoma unui băiat care stă lângă ea. Asta suntem noi acum: , umbre» trăind în întuneric. Aşteptând ca fiecare zi să se termine.'„
Inima îmi bate prea repede când se uită la miné aşa. Ga şi cum tot ce ar vrea e să anuleze spaţiul dintre noi şi să se aşeze în jurul inimii mele. Dar aed că amândoi ştim că nu putem. Ci zilele în care ne prefacem că suntem fericiţi şi în stare să fim împreună s-au terminat.

Pentru ci o iubesc pe Eden. Cred că aş pu$_t$e$_{a\ S.Q}$. adevărat. Dar m-am obişnuit să-mi iau rămas-bun de l$_a$ • ţi iubesc cel mai mult. Şi 1« seara asta îmi iau rămas-bu^f^ dintre ei. ^

încă mai văd urmele de cauciucuri pe şosea, chiar dacă au <j demult Eden ezită, sprijinindu-se de maşină. Merg pe und$_{e\ H}$. odată urmele de cauciucuri, uţmătind locul pe unde trecea maşj^ Urmărind locul unde a avut loc accidentul, în care maşina foi ^ s-a răsturnat, aterizând pe iarbă.

Pare suprarealist Ca şi cum ar fi un alt timp, o altă viaţă. Ca cum i s-a întâmplat altcuiva. Nu lui Katie Falls. Nu surorii m^ mai mici.

îngenunchez pe pământ şi-mi plimb degetul pe asfalt Dad închid ochii, pot auzi scârţâitul cauciucurilor. Pot auzi zgomotul pe care l-au făcut maşinile când s-au ciocnit Pot auzi ţipătul lui Karie, zgomotul sticlei care se sparge când corpul ei trece prin ea. îi pot auzi tăcerea, cum stă întinsă acolo, pe jos, abia respirând. Pot ani sirenele din depărtare, grăbindu-se spre ea.

De-aia nu închid ochii. De-aia îi las întotdeauna deschişi Larg deschişi.

Mă întind chiar aici, pe stradă, chiar aici, pe invizibilele urme dt cauciucuri. Nu ştiu unde a aterizat'trupul lui Katie, dar îmi imaginez că a fost- aici, chiar; sub mine. Şi aş vrea să mă pot scufunda în asfak, să dau timpul înapoi şi să fiu eu cel care să zacă aici.

Plâng când Eden se întinde lângă mine. Ne uităm împreuna la cerul nopţii. Niciun nor la vedere. Doar stele răsfirate peste albastrul nesfârşit Vreau să-i ofer cerul Acum nu o voi mai face niciodată.

încă o şansă
331
Js(u tn-am mai întors niciodată aici, spune Eden. După acciza» refozat să mai trec pe drumul ăsta. O luam pe străzile late- ^nie^eam pe jos, paralel cu râpa – orice ca să nu mă întorc aici.
> Am fost aici în fiecare noapte, spun eu. Când nu puteam să . ^ veneam aici, mă întindeam exact în locul ăsta şi aşteptam. ° __ Ce anume? întreabă Eden.
_Nu ştiu! recunosc Poate să vină vreo maşină. Poate pe Katie _ să iasă dintre copaci Să se trezească şi să afle că totul a fost un vis. Un vis urât, oribiL
_Truman...
__ Ea ar fi vrut asta, Eden! Katie n-ar fi vrut să trăiască aşa, branşată la aparate.
__ Katie pe care o cunoşteam n-ar fi renunţat niciodată, rosteşte Eden cu atâta forţă, încât ştiu că fata asta crede din toată inima că e adevărat Katie ar fi continuat să lupte.
Apoi se ridică repede în picioare şi se îndreaptă spre maşină, îndepărtându-se de mine. Mă conformez şi o urmez.
Se sprijină de portieră. Plânge. înnebunesc cât de des am văzut-o plângând.
— Sunt furioasă, Truman! Lasă-mă să fiu furioasă! Lasă-mă să fiu supărată! Lasă-mă să ţip şi să cred că cea mai bună prietenă a mea e o luptătoare! Că n-ar vrea să moară!
Mă întind să-i şterg lacrimile din ochi, dar se fereşte. Nu vrea să mă mai atingă.
E ca şi cum timpul ar merge în sens invers.

26
Wfffy
CEVA MAI TÂRZIU ÎNCEPE SĂ PLOUĂ. APA SE SCURGE re DRUM iar asfaltul devine de un negru lucios şi strălucitor sub fomj^ lunii. Truman e ud până la piele. Hainele mele şiroiesc de-atâta apă. Nu ştiu când a trecut noaptea asta, cu noi stând aici, în ploaie, pe drumul care aproape i-a luat viaţa lui Katie, şi e ca şi cum ea e aici cu noi, undeva în copaci sau în umbre, sau chiar în ploaia care ni se scurge pe feţe.

îl urmăresc pe Truman cum descuie maşina, cu mişcările lui calme. Reflexe. Văd greutatea pe care o poartă în oase, o văd cum îl apasă şi-l face să se închidă în el însuşi. Se aşază pe bancheta din spate, se târăşte şi îmi ţine portiera deschisă.

Când mă aşez lângă el, şi ,9 închid, suntem învăluiţi de o linişte tulburată doar de ploaia care loveşte acoperişul maşina Vreau să mă uit la el, dar promisiunea unui rămas-bun atârnă prea greu între noi. Ploaia asta ar putea la fel de bine să fie un ocean între noi, o întindere nesfârşită întinzându-se între ini-

Pentru ci îmi place atât de mult să mă urăsc pe mine însămi, mâ întorc spre el. Părul îi atârnă pe faţă; picăturile de apă îi alunecă pe piele. Ochii albaştri îi sunt imposibil de strălucitori în întuneric. W

privirea spre mâini, care i se sprijină pe coapse. Pare distrus, ^t de fantomele cart îi năpădesc mintea fi ti întunecă mima. chi^d A fl iubesc. Sau aş putea să-l iubesc. Cred că aş putea să-l ubesc pcntm mult, mult timp. Dar timpul nu a intrat niciodată în ' lanurile noastre. în schimb, avem momente, momente scurte ca ^ în care putem fora un sărut şi o privire, şi ne agăţăm de ele, Aerând că într-o zi, când ploaia se Va transforma în praf, iar cerul se va lumina, când drumurile noastre nu se vor mai încrucişa şi nu vom mai fi decât doi oameni cu un trecut Condamnat, va fi de ajuns.

— Eden!

Numele îmi sună atât de adevărat rostit de el!

_Nu vreau să-mi iau rămas-bun de la tine! şopteşte.

îl simt cum se apropie mai mult, simt căldura care mă încălzeşte din cap până în picioare ori de câte ori el e aproape. Şi când mâna lui îşi găseşte drumul spre coapsa mea, mă uit la ea.

— E prea greu, Eden! E prea greu să trec prin asta fără tine. Am nevoie de tine aici, repetă.

Şi, Doamne, e atât de egoist! Greutatea cuvintelor lui. Disperarea din vocea lui. Bineînţeles că are nevoie de mine! Bineînţeles că am nevoie de el! Am nevoie de Truman ca de oxigenul din plămâni. E un colac de salvare şi o ancoră, iar eu nu pot fi cu el fără să mă mec şi eu.

Suntem această tragedie teribil de ironică, condamnaţi din prima clipă în care nu s-au întâlnit privirile. ;

Şi totuşi, mă întind spre eL îi cuprind capul în mâini şi, pentru ultima oară, îl sărut. Ne apăs gurile una peste alta atât de aprig, încât Pot simţi cum toate crăpăturile din inima mea, cele gravate adânc în suflet, încep să se vindece cu fiecare atingere a limbii şi degetelor iui.

Ii desfac fermoarul jachetei. îi desprind ţesătura umedă de pe Ple e ?1 îmi ttec mâinile peste pieptul lui, peste curbele şi liniile moi

care mă scot din minţi şi mă transportă undeva, deasun
îi simt respiraţia pe gât şi mâinile pe pielea mea goalj ţ* n0tilot- I
hainele îmi alunecă pe podea odată cu restul hainelor lUl ^Cţ
Sunt îngrozităl Sunt disperatăl Mă înec în vinovăţie i în iubire, şi îl ţin cât de aproape pot, pentru că asta e ultj! ^ când degetele mele îi pot atinge pielea ca şi cum ar fi a

îmi rosteşte numele, iar eU îl susţin privirea, îi urmăresc de oţel cum îmi străpung inima şi aprind un foc undeva, în ^ cui meu. Ar trebui să-mi desprind trupul Dar nu fac decât si a trag şi mai aproape. —> Truman!

E o respiraţie, un suspin, iar gura lui este acolo, peste a mea, Iară să i-o mai cer măcar.

Şi apoi e peste tot îl simt în inima mea, pe pleoapele mele, pe vârful degetelor. E pe pieptul meu, pe spatele şi pe picioarele mele, şi respiraţia lui îmi tulbură mintea, şi asta e litu, mă gândesc, căci nu vnau sa văd o lume fără el plutind undeva, in centru.

Când Truman îmi şopteşte „Te iubesc”, mi se pare greşit, dar îi răspund la fel. îmi trec gura peste pielea lui umedă de ploaie şi transpirată, şi îmi înfăşor picioarele în jiirul spatelui lui, trăgându-l mai aproape, până suntem unul singur.

Poate că este terapeutic. Poate că este distructiv. Poate că nu există nicio diferenţă.

Stăm acolo până când se opreşte ploaia şi niciun tunet nu mai vibrează pe cerul nopţii. Furtuna a luat sfârşit La fel şi noi. Acum e definitiv.
îmi ridic capul de pe pieptul lui Truman şi mă uit la faţa lui, care se sprijină de geamul de stidă. Respiraţia lui o înceţoşează cu fiecare expiraţie. Când simte că mă trezesc, îşi întoarce faţa spre a mea. Nu zâmbim. De data asta nu mai am nicio tresărire în pieP£' Doar dureri.

Inc» o sansâ ^
Truman dă din cap şi îşi fereşte privirea. îmi pu” hainele la IoC SI mă urc pe scaunul pasagerului. Truman se îmbracă şi el. Un minut mai târziu, străbatem străzile întunecate şi pustii. ml”ond Truman coboară geamurile, aerul nopţii suflă înăuntru. Geamurile se dezaburesc, ca şi cum ar şterge tot ce tocmai am ftcut – tot ce tocmai am fost.
Rămânem cufundaţi în tăcere până îl întreb:
_Şi acum?
Truman opreşte la un semafor roşu. Suntem la jumătatea drumului spre oraş. Blocul meu o să apară pe partea dreaptă în zece minute.
Este tot ce ne-a mai rămas. Zece minute ca să ne simţim ca şi cum am trăi într-o lume ocupată doar de noi doi.
— Nu ştiu, îmi răspunde. Iar apoi: E o minciună! Ba ştiu, Eden, dar nu e ceea ce vrei să auzi.
După asta, nu mai vorbim.
Ştiu deja ce vrea Truman. Ne vrea pe noi. Mă vrea pe mine. Vrea o viaţă de fericire, sărutări şi momente de suflet care vor fi veşnic călcate în picioare de vinovăţia care îşi croieşte drum, înco- lăcindu-se în jurul inimii mêle on de câte ori îmi arunc privirea la chipul lui frumos.
Şi am petrecut prea mult timp neştiind ce sa fee. încercând să mă hotărăsc dacă aş putea să-l iubesc pe Truman Falls şi să şi duc o viaţă plină de fericire. Răspunsul este că nu pot. Că vinovăţia o să fie mereu acolo. Că, atâta timp cât o să fim împreună, o să plâng mereu pierderea lui Katie, iar el este o amintire ambulantă a fetei pe care o pierd şi a alegerilor care m-au adus aici.
Truman opreşte în faţa clădirii mele, întind mâna peste distanţa ^tre noi şi îi găsesc mâna, aşteptându-mă.
— întotdeauna am avut nevoie de tine, îi spun. întotdeauna o sa am. Dar nue de ajuns, pentru că, oricât de fericită mă faci să mă

simt, vinovăţia tot e acolo, apăsând de zece ori mai p^.
voi putea fi niciodată fericită cu tine. Nu voi putea fi ptlettţ'C'
vrei tu să fiu. Nu pot s-o uit pe Katie sau cum am deza – ^
Nu pot să înghesui tot întt-un colţ uitat din minte. Trebui^'
laşi să plec. Trebuie să te duci să stai cu sora ta şi să p^ * ^
ultime zile cu ea. Trebuie să uiţi de mine, pentru că nu J?** „ putem ft
fericiţi împreuna. Nu putem.
Cred că plânge, dar ochii îi sunt atât de strânşi, încât pu, s- simplu e greu de spus.
— O să fii bine? îi şoptesc, simţind cum mâna i se înmoaie în a mea.
—Da!
E o minciună. Şi o ştim amândoi.
Mă aplec peste scaun şi îl sărut pentru ultima oară. Gust amintirile şi tot ce am împărtăşit, iar în momentul în care gurile noastre se despart, îi dau drumul, îl las să plece.
îl privesc din afara maşinii. îl plivesc în întunericul şi umbrele în care pare să fie mereu. Privirea lui e aţintită asupra drumului din faţă. Stă acolo, cu maşina la ralanti, ca şi cum i-ar fi prea fiică să plece,.
Apoi portiera lui se deschide, iar Truman aleargă spre mine şi mă cuprinde în braţe, strivindu-mă de eL Mă strâng la pieptul lui şi-i simt bătăile inimii sub obraz. E ceva luminos şi viu, şi ştiu că într-o zi şi el va fi la feL
Truman murmură ceva în părul meu. Nu reuşesc să înţeleg- Nici nu cred că trebuie. Acest moment este pentru eL
Când se trage înapoi, zâmbeşte, cel mai firav dintre zâmbete – şi cel mai trist, de asemenea.
— Nu pot să promit c-o să încetez să te pictez, mă anunţa.

tnei o şansi
337
în timp ce * îndepărtează, îi strig numele pentru ultima oară.
Se opreşte şi se întoarce.
îl absorb până la ultimul detaliu. Frumuseţea lui e dureroasă,
mimaluiefcumoas*- . ___ Eşti un artist incredibil, TtumanI Şt o persoană mai bun»
decât sunteul
Se urcă ta maşină şi pleacă.
Am spus adevărul. Este bun. Iubitor şi bun, şi cel mai grozav frate pe care Katie şi l-ar fi putut dori. Eu sunt cea care l-a doborât, cea care i-a distrus bunătatea.
Dar acum e liber. Liber să fie bun fără mine.

27
JRmtiy
ABIA AM SUPRAVIEŢUIT CÂND AM PIERDUT-O PE KATIE PRIMA .dată. Dar a doua oară sunt pregătit Stau la căpătâiul ei. O strâng de mână cât pot de tare. îi umpfo camera cu lucrurile ei preferate: oja galbenă, ursuleţul de pluş ^ stătea mereu pe patul ei, puloverul ei tricotat preferat şi o veche brăţară a prieteniei, ,

Părinţii noştri stau de cealaltă parte a patului ei. Mama plânge. Tata este o ancoră neclintită. N-aş putea plânge nici dacă aş vrea. Simt gol pe dinăuntru, un deşert sterp. O pustietate.

Mă uit la chipul lui Katie şi văd toată viaţa care îl inunda odinioară. O văd cum zâmbea cu toată gura, râsul ei strălucitor, îi văd coatele sfrijite care ieşeau în afară când o plimbam în spate, îi simt privirea nemiloasă, acel oţel dur care se topea în mătase într-o clipă. Katie seamănă cu mine mai mult decât mi-am dat seama vreodată. Suntem tăioşi pe dinafară, dar moi ca bumbacul pe dinăuntru.

Doctorul intră în cameră şi, deodată, luminile se micşorează. Le pune părinţilor mei o întrebare. Cu coada ochiului, îl văd pe tata cum dă din cap şi îşi scoate telefonul. Apoi, se-aude un cântec. Abia îl înregistrez, dar scot amintirea de undeva adânc în trecut. E

inră o şansă
Sntecol prefer« sl iui Katie. Cel pe care dansa în fiecare noapte de yarî cSfld eu adormeam pe Canapea.
în timp ce doctorul se pregăteşte pentru sfârşit, simt mirosul ^ beţişoare parfumate pe care le ardea Katie, Parfumul de vanilie ţn care îi plăcea să se înece. Gofrele pe care mama i le cocea în fiecare duminică dimineaţa. îi simt mâna micuţă care-o ţinea pe-a mea când eram copii; îi văd ochii mari cate se căscau la mine, făcându-mi să mă simt cel mai curajos copil din lume.
Am nevoie de timp. Ore sau zile. De secunde, chiar şi de secunde. Accept orice. Orice ultim moment ca să stau aici, cu ea, gândindu-mă că poate totuşi ar putea să mă mai audă. Că poate totuşi s-ar putea trezi. Poate că ar putea face ca totul să fie din nou în regulă.
— Staţi! le cer.
Doctorul se întoarce spre mine. Părinţii mă privesc, confuzi.
— Am nevoie de un minut cu ea.
Când camera se goleşte, trag pătura de pe patul lui Katie şi mă întind lângă ea. O înfăşor în braţele mele şi îi legăn capul pe pieptul mea Ceva mă şfaşie, mă rupe dinăuntru Aştept şă plâng. Dar na nimic.
După tot acest timp, tot nu găsesc cuvintele pe care să i le spun. „îmi pare rău” şi „te iubesc” nu par a fi de ajuns. în schimb, o ţin de mână şi închid ochii. Mi-o imaginez dormind alături de mine şi suntem copii din nou, pitiţi în iarbă în curtea din spate, cu pete de iarbă pe genunchi. Văd cerul vast şi deschis deasupra noastră. Simt soarele pe piele şi vântul în păr. Mi-0 imaginez acolo, sus, dormind în sfârşit pe nori. în siguranţă şt fericită. Vie şi luminoasă. Katie, fata din cer.
Ochii mi se deschid şi suntem din nou în camera de spital Ochii ei sunt închişi. îi dau părul de pe frunte. O sărut pe obraz.

li spun c-o iubesc. Sper ci mă poate «izi, otíun^ ^ şi oriunde va fi în curând. Ci mă va crede,
Uşa se deschide, iar camera tt umple din nou de 0atnfn i Ungi Katié, strângând-o de mini, Nu mi pitişi! mă tíndl^ ftiri. N* mi pirisi niciotkti! ** * Mama îi aşază perna în timp ce suspinele îi zgudui« tot Tata o aranjează în pat, trigându-i pătura până la bărbi«.
Aud uşa camerei deschizându-se uşor. Intri cineva. Ne fat^ cem cu toţii să ne uităm şi e Eden. Stă în uşă şi ţine fo braţ Plânge, ţinând zeci de nori de carton în braţe. Arată de parcă K» fi tăiat din cutii vechi şi i-a vopsit în alb. Sunt legaţi ai sfoari Art şi o rolă de scotch. Şi apoi se uită la mine cu un zâmbet nnc s amărât. Pentru că a făcut lucrul pe care eu n-am reuşit sâ-l fac i-a adus lui Katie ceruL

Ne apucăm cu toţii de treabă. Chiar şi medicul lui Katie nt ajută. Lipim nori peste tot: pe ferestre, pe pereţi; tata se urcă pt un scaun şi agaţă unii de tavan. Norii sunt îndoiţi, iar tăietura e neîndemânatică, dar e perfect.

îi întâlnesc privirea lui Eden şi sper că ştie ce înseamnă asta pentru mine. Ce trebuie să însemne pentru Katie. Dacă m-am îndoit vreodată că o iubesc, acum ştiu răspunsul
Şi apoi ne întoarcem, adunaţi în jurul lui Katie. Eden stă în picioare în spatele meu. Părinţii mei sunt împreună, cu braţele strânse unul în jurul celuilalt. Eu stau acolo, o geamandură & largul mirii, pierduţi undeva, în noapte. Nu-mi desprind ochii de 1» Katie. Nici măcar o clipi. Nici când se opresc aparatele. N.o când mama îşi îngroapi capul în pieptul tatălui meu. Nici când came« devine ticută şi ştiu că ea s-a dus.
Mâna lui Eden stă pe umărul meu. Ştiu că obrajii îi sunt pk™ de lacrimi, care cad ca apa care se scurge la vale. Mă sfee b»«« cu bucată. închid ochii. îmi înghit lacrimile.

încă o şansă ^
Lumea paresă îmifrigă de sub picioare. Totul se întunecă odată lecarea lui Katie. Toată lumina din univers dispate odată cu [01] ci fiecare cicatrice din mine care începuse să se vindece se des- t a$_{e}$ iar. A dispărut. Nu mai e. Vreau să ml seufund cu ea. Să mă ' cu ea. Să mă ia cu ea. Oriunde, dar nu aici, în lumea asta Xbitoare în care nu pot respira.
Mă afund în pat lângă ea. Ii ţin faţa în mâini. Eşti bine acum! mă ândesc. Eşti bine! E (n reguli! O sijk bine! îi spun toate cuvintele pe !are aş vrea să mi le spună şi mie cineva.
E a doua oară când ne aflăm în spitalul ăsta, pierzând aceeaşi fată. Am crezut că durerea de prima dată mă va termina. Dar asta... au e nesfârşită. O gaură neagră* Nicio altă tristeţe nu se va compara vreodată cu ea. Aş da orice să simt durerea pe care am simţit-o în acea noapte de primăvară. A fost o fracţiune din asta. Asta e zdrobitoare, inevitabilă. Sunt cenuşa care rămâne pe jos. Focul s-a
stins complet
Fără să ştiu încotro mă îndrept, mă ridic în picioare. Nu vreau să plec de lângă Katie, dar aceşti patru pereţi se apropie, ameninţând să mă strivească. De ce să Jug? mă gândesc. N-au decât. O strâng de mână pe sora mea, o dureroasă ultimă dată,, şi mă împleticesc spre hol Totul se învârte. Vederea mi-e înceţoşată.
Reuşesc să ajung la lift şi să trec de uşile spitalului. înghit aer curat ca un om care se îneacă. Continiii să: merg, să mă i mişc. Traversez o stradă şi apoi încă<una. E miezul nopţii.* Nu; sunt! maşini, nu sunt oameni. Mă opresc când îmi cedează picioarele, apoi mă las pe jos şi nni vâr capul între genunchi.- ■ ■ -.-•>» ■ .
Mă sunt ea o piatră smulsă şi aruncată întreţin lac, condamnată să se scufunde sub valul tulbure; ca un vagabond aruncat într-p pădure cu copaci în toate părţile, ftră busolă şi fără vreun semn; « un băiat care şi,a pierdut prea devreme tinereţea şi care se zbate [1] speranţă să-şi pună viaţa la loc, bucată cu bucată.

Agonia pare nesfârşită. Durerea este ca m puţ mine. Sunt copleşit de jale; au trecut doar câteva siP« fc, mă simt prea slab ca să supravieţuiesc. Cum să mer”„„1”*'' ^ Cum să continui? Să mă ridic înapoi în picioare şi trăiesc o aparenţă de viaţă normală? COntln«i sj
Şi apoi bate vântul, care scutură clopoţeii de la un apropiere. Inima mi se opreşte. Acel sunet, acel dincW8”*1*1 griji,.. e râsul lui Katie, Dintr-odati, umbrele par să se d * revine o fârâmă de lumină. O văd pe Katie sărind pe trotuare î >* zâmbetul, strălucitor ca soarele dimineţii Lumea este încă pl^ ea. Amintiri şi clipe pun stăpânire pe tot E pretutindeni, we mine. Vreau să-mi pun mâna pe braţul ei. „Rămâi!” i-aş spu^ ^ data asta ar face-o. Nu mai are unde să plece.

Aş lua o sfoară; şi aş lega un capăt în jurul braţului ei, iar pe celălalt de al meu, Aş lega-o de mine. Ne-am pierde împreună de data asta. Am zbura printre nori ca unul singur. Nu ar mai trebm să fie speriată; aş fi cu ea la fiecare pas.

Mi-o imaginez stând ui faţa mea şi văzând în ce hal am ajuns. Stând pe trotuar ca un ciob de lut „Ridică-te!” ar spune Katie, dându-şi ochii peste capi ,/Atât de dramatic!” Katie, fata care nu stătea niciodată locului ■ Katie, fata care nu a renunţat niciodată. Sora mea,.fata care mă ţinea de mână şi mergea cu mine. Şi ştiu, în adâncul Sufletului, că ăsta e ultimul lucru pe cart ? l-ar dori Nu ar fi vrut ca moartea ei să fie sfârşitul vieţii mele, sfârşitul fericirii mele. Ar fi vrut ca acesta să fie începutuL Ar fi”* să fiu neobosit. Ar fi vrut să fiu ca ea în zilele de vară când ţopâ» prin casă, plină de agitaţie

şi de viaţă până la ultima ei suflare- Oare Katie ar fi vrut să mă prăbuşesc în genunchi? Arfi^ să nu mai fac faţă şi să renunţ? Să baricadez uşile, să le închid ş>53 înghit cheia? Cunosc răspunsul

îmiofansi
343
Oasele îmi PP» de durere, inima mi-e praf, dar mă ridic în Continui să merg, fără să ştiu încotro mă îndtept. Ştiu PlC1° că ea ar fi vrut să mă duc undeva,
^Osăfac «sta pentru tine, Katie! îmi spun. O să lupt pentru ea! O ■ trăiesc pentru ea! Şi tot nu-mi vine să cred că a plecat pentru 54 ^ ^^ cj e acolo, sus, undeva, cuibărită între nori, privind
în jos, zâmbind.
Trebuie să cred asta. Trebuie.

28

Offfy

INDIFERENT CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎN ANUL CE-A TRECUT, NU M.AM gândit niciodată că voi petrece o duminică dimineaţa la înmormântarea celei mai bune prietene.

Tocurile mi se scufundă în pământ în timp ce străbat cimitirul Soarele abia se strecoară printre nori, iar iarba e încă umedă dt rouă dimineţii. Aerul e rece şi îmi înţeapă oasele. îmi reamintesc să respir. Picioarelor le tot reamintesc că trebuie să înainteze atunci când vor cu atâta disperare să se întoarcă.

Un mic grup de oameni s-a adunat pentru înmormântarea lui Karie. Sicriul ei stă închis sub o salcie. în spatele hat, un preot, o figură neagră, un memento inevitabil al morţii. Scaunele sunt ocupate din loc în loc îmi amintesc că mama ei a menţionat că înmormântarea va fi restrânsă, intimă. Nu plină de copiii gălăgioşi de la şcoală şi de băieţii cărora Katie le frângea inimile.

Truman ţi părinţii lui se aşază în primul lând. O «cunosc pe Santana în spatele lui, cu părul ei roşu imposibil de tatat 0 linişte apăsătoare umple aerul, ca un nor întunecat care se profilează după o furtună, unul care nu se va ridica niciodată. îl pnvesc pe Truman. Nu l-am mai văzut de-o săptămâni, de la spitaL Nu am mai vorbit din noaptea în care ne-am luat rămas-bun în maşina lui şi am plecat pe drumuri diferite.

inci o şansi
345
Pare golit de tot, numai oase şi margini ascuţite. Ochii îi sunt înfUndaţi. umbriţi de cearcăne. Părul lui brunet e ciufulit, fluturând fără viaţă în vânt Este o cochilie a băiatului pe care-l cunoşteam.
Ştiu că, dacă m-ar privi, ar gândi la fel,
Din noaptea în care a murit Katie, timpul a încetat să mai existe. Minutele, orele şi zilele se amestecă unele cu altele. Nu mai există răsărit de soare şi nici apus. Doar ticăitul ceasului, aşteptând să se termine fiecare zi ca să pot închide ochii şi să mă prefac că nimic din toate astea nu e adevărat Tristeţea e adâncă, până la os. Imposibil de descris. O s-o port în piept pentru tot restul vieţii. Mereu va fi acolo, acolo, apăsându-mă uşor, până în ziua .în care va ajunge doar o durere.
Minutele trec, şi locurile încep să se umple cu mătuşi şi unchi pe care nu i-am cunoscut niciodată. Prieteni vechi de familie, bunici, câteva feţe de care îmi amintesc din dimineţile înceţoşate de vară şi din nopţile reci de toamnă. îl privesc pe Truman cum se ridică în picioare cum le strânge mâinile si ü îmbrăţişează pe câţiva dintre ei. E un cadavru readus la viată, o flacără complet stinsă. îl văd că încearcă – încearcă să-si păstreze cumpătul –, dar nu cred că există suficiente bandaje în lumea asta ca să-l pună la loc
în cele din urmă, aproape toate locurile sunt ocupate. îmi tot spun: Du-te, stai jos, prezinti-p cmioleanţele! îmbraţişează-opemama lui Katie şiapotpe tatăl et!Atinge-t;vmănd lui Trutrtatt,, săştieci eşti ata! Dar fizic nu mă pot mişca. Gândul de-a fiice un. pas mai aproape de sicnul ei mi face să-mi doresc să ies din .mine, să dispar. < ■; >
Mă mulţumesc să stau sub un copac di» apropiere. începe slujba de înmormântare. Preotul rosteşte câteva cuvinte, evocând trecutul şi momentele importante din viaţa lui Katie, îmi vine-să-l împing de-acolo „Pleacă!” î-aş spune înainte sări iau locul şi să-mi povestesc pioprule amintiri. Amintiri adevărate ale fetei adevirate care sace acolo, cu câteva clipe înainte de-<a dispărea pentru totdeauna.

Vreau să fag ţi să nu mă mai uit înapoi. Dar ₙ-o fac. ^ până când preotul îşi spune ultimele cuvinte. Până când aşezat în pământ. Până când pământul e îngrămădit deas$_{UpriL}$ p.' când mama ei plânge atât de tare, încât zguduie copacii şi Jj* păsările. Ochii îmi sunt aţintiţi asupra lui Truman. Mă aştept ₐ * rupă, să se destrame cu totul şi-apoi să dispară. Dar nu. Sa şi ferm, ca un stejar de nădejde. îşi ţine mama în braţe în timp aceasta plânge şi îi şterge lacrimile de pe faţă. E acolo, prezent 0 văd în ochii lui, îl văd revenind la viaţă pentru o clipi Ştiu ci ₀ face pentru ai lui. Ştiu că, atunci când o să fie singur în pat în seara asta, o să fie din nou de piatri

Şi apoi înmormântarea se termini Ea nu mai este. îmi şterg lacrimile de pe obraji. Trebuie să mi-o amintesc pe Katie ca pe fata care era strălucitoare. îndrăzneaţă si neînfricaţi Aşa a fost şi asa va fi mereu.

îmi spun ca o să ma întorc mtr-o zi si o sa stau lângă mormântul ei. O sa-i pot spune, in sfarsit toate cuvintele care au rămas încuiate in nune luni de-a randuL Cand voi sa ce cuvinte să spun, o s-o fac. O s-o fac cum trebuie. Ea o sa ma ierte. Totul va fi bine.

Pe drumul de întoarcere spre strada, ma opresc pe-o bancă cui- banta langa trotuar. Aştept sa mt se linisteascâ respiraţia, să mi se limpezeasca pnvirea» iar gândurile sa nu-nu mai atârne atât de greu- Stau acolo, asteptand, cand Truman apare de nicăieri şi se asaza langa nune; Băncile par sa fie chestia noastră. Nu e nevoie sa ma uit ca să ştiu ca e el Ca şi cum as putea simţi cum pulsează viaţa prin el – corpul meu stie cand e aproape; inima mea ştie s-o ia razna aşa cum o face întotdeauna în preajma lui.

Aştept să vorbeasci Ce vrea? Un umăr pe care să plângă? Companie? Cineva care să-i spună că totul va fi bine? N-o să-l mint îmi ţin faţa drept înainte, cu ochii la maşinile parcate pe stradă- II văd pe Truman cum îşi întinde picioarele lungi înainte de-a se

înci o ¡ansi
347
ini de banei* Mâinile îi sunt încleştate în poală, Corpul îi t SP”d şi rece ta piatra. Respiraţia lui e ca un suflu alb în aerul rece
Reînceput de toamnă.

Apoi îşi aţinteşte ocnu asupra mea. Ii simt cum îmi ating faţa. Simt fiecare privire, fiecare clipire. Mă străbate ca o scânteie electrică de la un fir sub tensiune, îmi ţin faţa drept înainte, ştiind cl o să fiu pierdută în clipa în care ochii o să ni se întâlnească,

încă nu sunt sigură dacă l-am iubit. Cred că l-am iubit. Vreau să fie fericit, dar acea fericire nu poate veni de la mine. Cel puţin nu acum. Va fi întotdeauna prea multă vinovăţie, prea multă durere între noi. De fiecare dată când mă uit la el, văd faţa lui Katie, îi aud vocea. Şi mă întreb dacă trecerea anilor şi vindecarea inimii mele o să schimbe ceva, dacă o să fie vreodată de ajuns pentru mine ca să îmi las garda jos şi să mă simt cu adevărat fericită cu el într-o zi.
Cred că s-ar putea. Cred că putem găsi calea de întoarcere unul către celălalt
Dar, deocamdată, eu şi Truman ne-am trăit clipa. Şi cât a durat a fost ceva întreg, un fel de „totul”. A fost aproape suficientă ca să calmeze furtuna pe care am stârnit-o. Ştiu că n-o să-mi mai pese niciodată de cineva în felul'ăsta,că n-d să mai simt niciodată aceeaşi căldură familiară care înfloreşte în mine când ochii lui îi găsesc pe ai mei.i Şi eîn'ordineU-feritei'Căfebuie'să fie în ordine. Noi doi suntem ca iâmâ'ii Varii,' făcuţi Să existe fii aceeaşi lume, dar nu împreună. Niciodatăînacelaşi timp. Amândoi avem nevoie de propria noastră viaţă; de ^ropriile'ifdâstte hioiriente ca să creştem şi mai avem şi amintirile.
Acum, aşezat pe bancă, Truman se întinde şi mă apucă de ■nână. Rămân liniştită, de parcă o singură mişcare îl poate speria.
uwd şi foarte încet, ne împleteşte degetele şi ne sprijină mâinile & lemnul rece.

Respir adbc ca să-mi liniştе« galopul inimii, apoimi . Ochii mei îşi gSsese cu uşurinţă drumul spre ai lui. Mă albastru palid in aerul rece, ca sticla mării spărgându.,,^' ţărm sărat. Ne privim în ochi în timp ce ploaia Începе« ^ Un lovind pământul şi crengile golaşe ale copacilor. Ochii iu, ^ fiecare clipă din trecutul nostrut primul sărut forat în dotj^ lui, dimineţile de vară întinşi pe iarbă prin curţile din spate**111 tSnd cerul în dormitorul lui Katie; dezbrăcându-ne pe bancî^ din spate a unei maşini hârbuite. Totul e acolo, şi cel mai mi[moment dintre noi.

Şi apoi se întâmplă cel mai incredibil lucru, Truman zâmbeşte Un zâmbet adevărat. Care îi străbate faţa de la un capăt la altul. Care rupe lumea în două. Ca lumina orbitoare a soarelui după o iarnă rece. , „<•■, „’

Şi preţ de-o clipă, cea mai mică dintre clipe, lumea se liniştеşte. Vântul se potoleşte. Preţ de-o clipă, totul e bine. Totul o să fie bine.

îi strâng degetele lui Truman. îi zâmbesc la rândul meu. Vreai să spun un milion de lucruri, dar fiecare cuvânt ar străpunge momentul liniştit pe care l-am construit în jurul nostru.

Apoi mă ridic în picioare. Mă mişc un. pic mai uşor, ca a cum gravitaţia şi-ar fi slăbit ghearele puţin. Greutatea s-a estotnpat-mi mult, dar e totuşi ceva. , st
,,, în timp ce im îndrept spre.fasă, norţi se limpezesc. Soarele se revarsă în jos şi îmi, încălzeşte faţa.. Gerul devine de un albastru uimitor, de culoarea ochilor lui. . i
Pentru prima dată într-o întindere nesfârşită de întuneric, simt o licărire de lumină.

Mulfumiri

NU-MI VINE SĂ CRED CĂ TREBUIE SĂ FAC DIN NOU ASTA. Îi mulţumesc echipei de la HarperCollins – voi continuaţi să îmi faceţi visurile să devină realitate/

Cel mai mare „mulţumesc” editorului meu, Elizabeth Lynch, pentru două lucruri: pentru că a lăsat nişte Comentarii de genul „Frumoşi”, care au Scut ca rescrierile să fie puţin mai uşoare, şi pentru grija pe care mi-a arătat-o şi care a ajutat această carte să fie cât mai bună cu putinţă. îi mulţumesc lui Catherine Wallace pentru că s-a ocupat (încă o dată) de dezordinea haotică a primelor mele schiţe! Şi pentru că m-a ajutat cu prima jumătate a acestei variante. (Şi pentru că mi-a dat ideea de a muta cerul în spital.)

Le mulţumesc celor care au citit această carte când a fost doar un dezastru disponibil gratuit pe internet! (Ovaţii pentru Wattpad!) Vă mulţumesc pentru că i-aţi susţinut pe Truman şi Eden de la primul capitol şi până la ultimul – acest sprijin m-a ■nspirat să ajung la finalul poveştii lor!

î” mulţumesc familiei mele, care a fost absolut încântată să afle despre această carte încă de la început, şi nu cu o săptămână îna- inte să ajungă în librării, ca data trecută! Ups! îi mulţumesc maniei [mel]e, pentru că mi-a oferit ideea de-a scrie a doua mea carte despre (îmi mulţumesc mie însămi, pentru că nu am ascultat acest

sfat!) Şi le mulţumesc Alessiei şi lui Antonio, pentru că, Pr există! Cred că a fi o treime din Tripleta de Aşi ar fi plictisitor^0' voi doi. Adică, aşa, un pic.
ara

Le mulţumesc prietenilor mei scriitori, care sunt, sincer adevărat cei mai buni! Ei sunt primii oameni care s-au l0vjt ^ pălăvrăgeala mea fără sens, şi totuşi, cumva, au rămas lângă m;ne de la prima carte până la cea de-a doua. Vă mulţumesc pentru sfa turile constante, pentru sinceritatea brutală şi pentru că nu ţipaţi la mine deoarece scriu despre personaje care poartă prea mult neg^r Recunoştinţa mea se îndreaptă şi către Olive, prietena mea ne-sen- itoare, pentru că m-a ţinut sănătoasă la cap cealaltă jumătate dă,
l-'am păstrat pe cei mai buni pentru final: Misty, Bella şi Chico. Pentru că au fost cei mai pufoşi şi cei mar buni de îmbrăţişat atunci când nivelul meu de stres atingea cote maxime şi pentta că – spoihr alirt!- scrierea unei cărţi e o treabă destul de grea.

Pentru comenzi ţi informaţii, contactaţi- GRUPUL EDITORIAL CORINT '
Departamentul de Vliulri
Str. Miliai Eminescu nr, 54A, «ctor I, Bucureşti, cod poţtal om$_c$ Tel./Fa*:
021.319.47.97; 021.319,48,20 [17]
Str, Gătii nr. 11, Mogoţoaia, jud, Ilfov Tel: 0758.053.416
Magazin virtual; www.edituracotim.ro
Format: 16/54*84; Coli tipo; 22
Tiparul executat 1»: MONITORUL OFICIAL R.A.

Swift. Şcrie poveşti cate li faápe oameni si râdă şi,\ineori, sâ plângă. A început să cochete» cu literatura în adolescenţă şE a împărtăşit online Aci de poveşti de dragoste, caregau adunat mai bine de 150 defimilioane 'lie lecturi. Cu
o diplomă in Literat za, are scuzaperfectă

j multe cărţi arunci când nu este prea ocupată să le scrie pe ale ei. Locuieşte în Toronto, Canada, alături de cele trei animale de companie ale sale. Este

o avidă consumatoare de rogoji,
uneori coace plăjituri şi adoră
lunile reci de iarnă.
O poţi vizita online pe
wattpad.com/user/alexlightstories
URMĂREŞTE-O PE ALEX PE

Eden o avea pe cea mai bună prietenă a ei, Katie, şi credea că-i este de ajuns. Apoi a apărut Truman.

Fratele mai mare al lui Katie, artistul. Singuraticul. Băiatul cu zâmbet inocent, dar cu ochi periculoşi.

Eden nu l-a cunoscut cu adevărat pe Truman până în noaptea accidentului lui Katie. Aceea a fost şi noaptea în care cei doi adolescenţi şi-au îngăduit să dea frâu liber sentimentelor, însă în clipa următoare cerul s-a prăbuşit peste ei.

Cu biata Katie în spital şi Truman fugind fără un cuvânt de suferinţa care îl macină, Eden se vede nevoită să lupte de una singură cu propria durere. Ce se întâmplă însă la întoarcerea băiatului în oraş? Va putea Eden să-l primească înapoi în viaţa ei, ştiind că primul lor sărut a fost exact lucrul care le-a distrus lumea?

„O descriere emoţionantă şi incitantă a suferinţei, precum şi a modului în care un necaz îi poate aduce pe oameni laolaltă în cele mai neaşteptate feluri.” The Nerd Daily